

Giới thiệu Thề Không Làm Thiếp

Truyện Thề Không Làm Thiếp của tác giả Lục Quang là một truyện ngôn tình cổ đại. Dưới ánh mặt trời, chỉ có hân, là hình bóng mà nàng không thể quên, là vết nhơ của quá khứ...

Nàng đã từng lập gia đình, làm thiếp, lại bị phu quân coi như quân cờ mà vứt bỏ, lợi dụng nàng hạ độc giết chết đại bá nhằm tranh đoạt tước vị. (đại bá: ở đây chỉ anh chồng của nữ chính). Trùng sinh, nàng thề không làm thiếp, mang tâm tư muốn bù đắp mà gả cho đại bá năm đó, Bình Tây Hầu mù mắt.

Nàng trông mong có thể thay đổi cuộc đời của mình và của hân, lấy thân phận người nhà bảo vệ hân. Lại ngoài ý muốn mà yêu người đã mất đi lòng tin với tình người, là người nam nhân lạnh lùng. Nhưng mà, dù nàng có làm bất cứ việc gì cũng không thể thuận lợi đi vào tim hân.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giới thiệu:

Giới thiệu:

Dưới ánh mặt trời, chỉ có hân, là hình bóng mà nàng không thể quên, là vết nhơ của quá khứ...

Nàng đã từng lập gia đình, làm thiếp, lại bị phu quân coi như quân cờ mà vứt bỏ, lợi dụng nàng hạ độc giết chết đại bá nhằm tranh đoạt tước vị. (đại bá: ở đây chỉ anh chồng của nữ chính)

Trùng sinh, nàng thề không làm thiếp, mang tâm tư muốn bù đắp mà gả cho đại bá năm đó, Bình Tây Hầu mù mắt.

Nàng trông mong có thể thay đổi cuộc đời của mình và của hân, lấy thân phận người nhà bảo vệ hân.

Lại ngoài ý muốn mà yêu người đã mất đi lòng tin với tình người, là người nam nhân lạnh lùng.

Nhưng mà, dù nàng có làm bất cứ việc gì cũng không thể thuận lợi đi vào tim hân.

Thậm chí, vận mệnh thay đổi, dẫn đến kết quả còn khó coi hơn cả kiếp trước...

Trong bóng đêm, chỉ có nàng, khiến hân có thể thấy ánh sáng, là sự cứu giúp của tương lai —

Đã từng, hân hận đời, không chết dưới đao kiếm của kẻ địch, nhưng lại bị người nhà độc chết.

Trùng sinh, hân thề phải trả thù, cưới nữ nhân rắn rết kia để nguy trang, âm thầm liên lạc với triều đình cùng cố thế lực.

Hân lợi dụng nữ nhân kia làm quân cờ, đến thời cơ thích hợp sẽ phản kích lại bọn họ.

Lại ngoài ý muốn yêu người vì trị mắt cho hân mà đã phải bán đồ cưới lấy tiền mặt, cô nương ngốc luôn nhẫn nhịn ở bên cạnh hân.

Nhưng mà, kế hoạch của hân như tên đã lên dây không bắn không được, không cách nào nói ra bản thân quý trọng nàng biết bao nhiêu.

Thậm chí, vẫn tơ mắt nhìn nàng đi về phía trượng phu kiếp trước, kẻ thù hại chết hân...

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Sai rồi ...

Sao lại như vậy?

“Đương thị, ngươi vẫn còn không chịu nói, chớ trách bản quan dùng hình!”

Âm thanh hai bên công đường khiến Dương Như Tuyên sợ hãi.

Nhưng, muốn nàng cãi lại như thế nào đây?

Nàng không thể nói được!

Suy yếu nhìn về phía Phiên Bách Văn ngồi ở bên cạnh án đường, khuôn mặt hần tươi cười giống như đang xem diễn kịch vậy, khiến nàng khó nén lạnh lẽo.

Hắn là phu quân của nàng, nhưng cũng là ác nhân hại nàng rơi vào tình cảnh này.

Một canh giờ trước, vì để hần vui vẻ, cho nên nàng đồng ý đưa đồ ăn cho đại ca mất mùa kia của hần, nhưng ai biết một chút thức ăn đấy lại có thể giết người, nàng lập tức bị áp giải vào nha đường Tri Phủ, lập tức thăng đường muốn bức nàng nhận tội.

Nhưng mà miệng của nàng không thể nói, nhớ tới sau khi đưa đồ ăn xong, phu quân đã lạnh nhạt với nàng rất lâu lại rót cho nàng một ly trà nóng... Hần ôn nhu hiếm thấy, nàng lại chưa kịp tỉnh tể thường thức, chỉ cảm thấy cổ họng truyền đến từng trận cay tê đại, khiến nàng một câu cũng không thể nói ra miệng.

Nghĩ đến đây, nàng quá ngốc, thật sự là quá ngốc.

Lúc trước khẳng khái làm theo ý mình, vẫn cứ trái ý bà cô, gả cho hần làm thiếp, cho rằng hần sẽ đối xử tử tế với mình, cho dù không được làm chính thất, nhưng ít ra có thể có được vị trí riêng, sao có thể đoán được hần chỉ nhất thời tham đồ mới, không bao lâu liền quên lãng nàng, trong hậu viện, tiểu thiếp thông phòng hết người này lại đến người kia vào, vì muốn sinh tồn, nàng chỉ có thể tranh đấu với các nàng, thủ đoạn ngoan độc, vô tình hơn, càng đấu thương tổn càng đầy người, thậm chí trở thành công cụ giết người của hần.

Thật là ngu... Thật là ngu!

“Người tôi, đánh 20 đại bản!” Lời vừa dứt, nha dịch hai bên lập tức lên trước cường chế nàng, trường côn hai bên thay nhau đánh vào thắt lưng của nàng, trường côn kia giống như muốn đánh chết nàng, mỗi đại bản đánh xuống càng nặng tay hơn, thậm chí nàng có thể nghe thấy tiếng da thịt bị rách, tiếng máu tươi bắn ra, đáng thương hơn hết là nàng đau mà không thể kêu lấy một tiếng.

“Đương thị, ngươi hạ độc giết Bình Tây Hầu, vẫn không chịu nhận tội!”

Nàng há mồm, mặt đầy máu và nước mắt, ngay cả muốn nói cũng không lên lời.

Thì ra... Tàn nhẫn nhất không phải tiểu thiếp thông phòng trong hậu viện, mà là phu quân của nàng!

Khiến nàng không mở miệng được, rõ ràng là muốn nàng bị đánh chết!

Sự lạnh lẽo tan ra, từ từ, ý hận bao vây như đang cắn nuốt sự lạnh lẽo, khiến nàng không ngừng run lên lạnh.

Rất lạnh... Ngày tết sắp đến, tháng trước trận tuyết đầu tiên đã rơi, khi đó nàng vẫn mặc áo da ấm áp, ai biết sinh tử lại chỉ trong giây lát, mà lạnh... Lại khó vượt qua đến vậy.

Cả đời nàng, đã bao giờ phải trải qua cái lạnh như vậy? Nàng có phụ thân là Huyện lệnh thất phẩm, từ nhỏ nàng đã cầm y ngọc thực, mà sau khi phụ thân bị bệnh mà chết, nương đau khổ rồi cũng đi theo, ngay lập tức nàng được bà cô nhận nuôi, tuy nói chi phí ăn mặc so ra còn kém Như Hàm tỷ tỷ và Như Hàm muội muội, nhưng cũng chưa từng để nàng bị lạnh bị đói...

Nhưng hôm nay, nàng rất lạnh, rất đói... Bóng tối tràn ngập trời đất, âm thanh như cũng càng bay càng xa, xa đến nàng sắp không nghe rõ.

“Đại nhân, chi thứ hai Dương gia trừ Dương Thị Lang, toàn bộ đều đến đây.”

Âm thanh rất nhỏ truyền đến, cứng rần làm nàng tỉnh táo lại.

Chi thứ hai Dương gia... Đây không phải phòng bà cô sao?

Dương gia có bốn phòng, khi ông nội qua đời liền ở riêng, phụ thân nàng là chi thứ ba của Dương gia, bà cô là lão thái thái chi thứ hai, nghĩ đến giao tình năm đó với bà nội nàng, nên khi cha mẹ nàng mất mới nhận nuôi nàng. Nhưng mà, người của chi thứ hai đối xử với nàng không tốt lắm, dù sao nàng cũng không phải người của chi thứ hai, chi phí ăn mặc cũng tự nhiên kém hơn hai tiểu thư chân chính của chi thứ hai, chính bởi vì như vậy, nàng mới vội vã muốn tìm nơi thuộc về chính mình, khi Phiên Bách Văn quần quýt si mê đã đồng ý gả cho hần làm tiểu thiếp.

Hiện giờ, bọn họ tìm tới, là tới cười nhạo kết cục đáng buồn của nàng sao?

A, cười đi, việc đã đến nước này, muốn cười thì cười đi, là bản thân nàng tự nguyện đánh cược, đương nhiên phải chịu thua, chỉ là không cam lòng, cuối cùng, lại bị chi thứ hai cười nhạo mà chết.

Dương Như Tuyên nghĩ kỹ, ngay khi khóe môi nhếch lên ý cười tự giễu khi đó, nàng nghe thấy - -

“Tuyên nha đầu!”

Một tiếng ‘Tuyên nha đầu’ thê lương không dứt, trong nháy mắt nhéo lòng của nàng.

Đã bao lâu không nghe thấy người khác gọi nàng một tiếng ‘Tuyên nha đầu’ rồi? Một tia thương tiếc kia, đôi mắt ngấn nước kia chấn động nàng.

Tại hậu viện Phiên gia, người lui tới không ít, nhưng mà tất cả đều vì bảo vệ địa vị bản thân, theo dõi lẫn nhau, một đám miệng nam mô bụng một bồ dao găm, ở ngoài châm biếm trào phúng, ngầm châm ngòi tạo loạn, dù sao mỗi ngày nàng cũng phải nhớ lại ai muốn hãm hại mình giá họa mình, nay mai phản kích như thế nào tính kế như thế nào, không một ngày bình an.

Tuyên nha đầu... Đã rất lâu không nghe người khác gọi như vậy, lâu đến nỗi khi nghe thấy lại giống như cách cả một đời

“Tuyên nha đầu!”

Có người bước nhanh chạy tới, nha dịch đánh nàng hình như bị người đẩy ra, sau đó nàng bị một lực mạnh ôm lấy, trong mắt chỉ có một màu đen, nhưng mùi hương này, động tác ôn nhu này...

“Lớn mật! Thấy bản quan trên công đường, cũng dám làm càn, người tới, mau bắt!”

“Ai dám! Ta là cáo mệnh phu nhân tam phẩm, ai dám đụng đến ta.”

Tiếng nói kia vẫn to giống như trong trí nhớ của nàng vậy, lúc trước nàng cảm thấy Nhị bá mẫu xuất thân từ phủ tướng quân thật sự quá thô lỗ, đáy lòng có chút xem nhẹ bà, nhưng bây giờ nàng lại ôm lấy mình, cho nàng một chút tình cảm ấm áp... Lòng của nàng đột nhiên co rút đau đớn mạnh mẽ.

“Bản quan dám động người! Di nương Phiên gia Dương thị, hạ độc giết Bình Tây Hầu Phiên Bách Nguyên, tội này đủ để tịch thu tài sản nhà họ Dương!”

Mây Dương Như Tuyên run lên, mãi đến bây giờ mới hiểu được, dù Phiên Bách Nguyên chỉ là một Hầu gia không ra làm quan, nhưng chung quy Hầu gia vẫn do hoàng thượng sắc phong... Thì ra Phiên Bá Văn không chỉ muốn mượn đao giết người, mà còn mượn nàng làm cho cả Dương gia chôn cùng!

Quá độc ác... Vì sao phải làm đến nước này?

“Cho dù muốn thăm, tội lớn như vậy cũng nên trình lên Hình bộ, người dựa vào đâu mà dùng hình phạt riêng ở trên công đường? Còn không mau sai đại phu khám và chữa bệnh!”

“Dương phu nhân, thật sự ngài chưa hiểu rõ tình hình, hạ độc giết mệnh quan triều đình, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, đương nhiên bản quan có thể phán Dương thị tử hình, người tới! Khóa cùm* tất cả lại, sau khi áp giải qua các con phố thì đưa tới pháp trường! Người của chi thứ hai Dương gia cũng đừng hòng chạy thoát!” Đôi mắt nhỏ dài của Tri Phủ nhú lại, đập mạnh kinh đường mộc xuống, nha dịch lập tức lên trước bắt.

*镣 Cái khóa sắt. Một thứ đồ hình dùng để khóa trói người tù.

Dương Như Tuyên trừng lớn mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, lệ chưa xót trong vành mắt.

Dương gia có bốn phòng, trừ Phòng thứ tư theo thường, còn lại đều làm quan, cho dù phẩm cấp không thể lớn hơn Tri Phủ, nhưng nàng cho rằng không có chuyện gì có thể lay động căn cơ Dương gia nàng.

Nhưng mà, pháp trường... Nàng cho rằng mình gây họa thì tự mình có thể chịu, không nghĩ tới lại làm liên lụy đến cả Dương gia... Rốt cuộc nàng đang làm gì?

Sao... Sao lại gây chuyện đến không thể cứu chữa?

“Hồng Tri Phủ, cái gọi là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực cũng chỉ là từ một phía, người dùng hình phạt riêng, ta có thể cáo, nếu người dám tùy tiện động tới ta, người có tin ta hủy đại đường của người đi hay không!” Mục thị Dương gia chi thứ hai mày rậm mắt to, ánh mắt sắc bén, không hề sợ hãi, ôm chặt Dương Như Tuyên trong ngực: “Tuyên nha đầu, đừng sợ, nương ở đây... Nương đưa con về nhà, con kiên nhẫn một chút, nương lập tức đưa con về nhà.”

“Nha đầu, bà nội ở đây, bà nội bảo vệ con.” Lão thái thái Hoàng thị Dương gia chi thứ hai chống long đầu đi tới trước mặt nàng, nhẹ nắm tay nàng.

Dương Như Tuyên nghe vậy, lệ nơi đáy mắt tràn ra như vỡ đê.

Sao lại như vậy? Người mà từ đáy lòng nàng đã xem nhẹ, cho rằng chưa bao giờ đối xử tử tế với mình, mà trong lúc sinh tử lại không màng sống chết, chỉ muốn đưa nàng về nhà... Nhà? Nàng cho rằng nàng đã sớm không có nhà, chưa bao giờ nàng gọi Mục thị một tiếng nương, chưa bao giờ gọi bà cô một tiếng bà nội, bởi vì căn bản nàng chưa từng xem họ là người nhà của mình.

Thậm chí nàng chưa bao giờ cho họ một sắc mặt hoà nhã, tự cho là đúng, lấy thân phận thiên kim nhà quan tự cho rằng họ vốn nên chăm sóc nàng thật tốt, tự cho là đúng, cho rằng họ không đối xử tử tế với mình...

Nhưng...

“Tuyên nha đầu, đừng khóc, nương ở đây, không khóc.”

Những giọt nước mắt ẩm áp rơi xuống hai gò má lạnh lẽo của nàng, khiến Dương Như Tuyên giật mình, thì ra nàng đã sai rồi.

Nàng sai rồi, thật sự sai rồi!

Thì ra, người thật sự yêu thương nàng, luôn luôn ở bên nàng, là nàng đẩy họ ra... Đến thời khắc cuối cùng này nàng mới nhận ra.

Đã quá muộn... Quá trễ... Rồi...

Nếu có kiếp sau... Nàng chắc chắn sẽ chuộc tội, trước mắt chỉ mong Dương gia... Ngăn vạn lần dừng bởi vì nàng mà bị tịch thu tài sản cả nhà... Nàng gây ra họa thì nàng lấy mệnh bồi đền, không liên quan đến người nhà của nàng, ông trời ơi...

Cứu cứu người nhà của nàng, cứu cứu người nhà của nàng...

Nếu có thể, nàng muốn về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Về nhà (1)

Thời tiết ẩm áp giống như ngày tháng tư, cảm giác ẩm áp kia cho dù mùa đông có dùng thật nhiều lò sưởi cũng không ẩm áp bằng, khiến cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần, trong không khí phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi Ngọc Đường Xuân thanh nhã trong viện và hương hoa anh đào ngọt ngào.

Mùi hoa kia, khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

Hàng năm khi Ngọc Đường Xuân nở rộ, chỉ thấy trong viện lan tỏa mùi hương thanh nhã, cha mẹ và nàng sẽ cùng ngắm hoa, mà gió thổi cây anh đào bên cạnh tường vậy kia tỏa ra hương thơm ngào ngạt, hoa rụng rục rờ, rơi đầy dưới tường vậy... Có lẽ sân không phải rất lớn, các loại hoa cũng không phải loại hiếm có, nhưng góc đình viện kia là hạnh phúc của nàng.

Nàng muốn quay về, rất muốn về nhà.

Thành Dịch Dương tuy là kinh thành, phồn hoa giàu có và đông đúc, nhưng nàng càng thích Thúy Bình huyện, dù dân chúng bình thường, không có nhiều quan lớn phú gia, nàng vẫn thích chỗ đó, bởi vì nhà nàng ở đấy.

Nhưng... Không có, không chỉ Thúy Bình huyện không có nhà, ngay cả Dịch Dương thành cũng không có nhà.

Tất cả đều do sai lầm của nàng, sai lầm của nàng..

“Tuyên nha đầu, đừng khóc, đại phu nói uống thuốc vào sẽ không sao nữa, muối tỉnh lại uống thuốc đi, được không?”

Tiếng nói ôn nhu bên tai mang theo sự non nớt của thiếu nữ, khiến nàng nhàu mày lại.

Kế tiếp, có hai bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ về mặt nàng, như muốn lau đi nước mắt của nàng, xúc cảm chân thật như vậy, khiến nàng bỗng dưng mở mắt ra, trước mắt chỉ thấy - -

“... Như Hàm tỷ tỷ?” Nàng lấy làm lạ hỏi, một giọng nói khiến nàng càng kinh ngạc hơn, chỉ vì giọng nói ấy lại từ trong miệng nàng bật ra, quả thực giống như trẻ con.

Dương Như Hàm nghe nàng gọi mình, cười híp mắt: “Không sao, Tuyên nha đầu, có tỷ tỷ ở đây, muối cứ ở lại đây.”

“Muội...” Nàng kinh ngạc vùng vẫy muốn đứng dậy, lại cảm thấy đầu váng mắt hoa.

“Đừng động, muối bị phong hàn còn chưa khỏi, chân phải đắp kín, khó khăn lắm mới hạ nhiệt, nếu lại tăng nhiệt độ thì sẽ càng khó chịu.” Dương Như Hàm nhẹ nhàng thay nàng dịch chăn bông: “Muội đừng động, tỷ dứt thuốc cho muội.”

Dương Như Tuyên ngây ngốc nhìn nàng bung chén thuốc lên, nhẹ nhàng múc một muỗng đặt trên bờ môi thổi nguội, thật cẩn thận dứt vào cái miệng nhỏ của nàng.

“Đắng hã, thuốc thì phải đắng, tỷ đã chuẩn bị chút mứt hoa quả, là mớ chất muối thích ăn, đợi uống thuốc xong, một túi kia đều cho muội ăn.” Dương Như Hàm cầm khăn tay lau thuốc đọng trên môi nàng, chậm rãi dứt, trên mặt lúc nào cũng có nụ cười như tầm gió xuân.

Dương Như Tuyên ngáy người.

Đã lâu nàng không nhìn thấy Như Hàm tỷ tỷ, khi nàng được chi thứ hai nhận nuôi một năm thì Như Hàm tỷ tỷ đi lấy chồng, sau đó nàng gặp tỷ tỷ càng ít.

Đã nhiều năm không gặp tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không thể còn trẻ giống như khi nàng vừa đến Định Dương thành, còn nữa, giọng nói của nàng... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Là trước khi chết, ông trời cho nàng gặp lại những người nàng nhớ mong sao? Nhưng cho dù muốn gặp, cũng nên gặp cha mẹ nàng chứ... Hay là vì nàng phạm lỗi, khiến cha mẹ không muốn gặp nàng?

“Uhm, tỷ biết Tuyên nha đầu dừng cảm nhất, ngay từ đầu đã không sợ thuốc đắng rồi, cho nên tất cả mứt hoa quả này đều cho muội hết.” Giọng nói mười phần dô dành, nàng mỉm cười nhét viên mứt mơ chút kia vào trong miệng người trên giường.

Mơ chút... Không nhớ nổi đã bao lâu không được ăn rồi, bởi vì căn bản không ai nhớ nàng thích ăn mơ chút. Sở dĩ mơ chút gọi là mơ chút, vì thịt quả cực chất, ướp với rượu, mật ong, mạch nha, ăn vào trong miệng, trong ngọt có chút, có ít người thích ăn, nhưng lại là vị mà nàng thích.

Trong quá khứ khi tỷ tỷ chưa lấy chồng, sẽ nhờ người mua giúp nàng một túi, nàng có thể ăn cả một buổi chiều, ngay cả khi Như Hàm xin nàng, nàng cũng không cho.

Đã lâu, vị ngọt chút này thấm vào vết thương chồng chất trong trái tim, đau khiến nàng rơi lệ.

Dương Như Hàm thấy thế, không khỏi nhẹ nhàng nắm tay nàng: “Tuyên nha đầu, đừng đau lòng, tỷ biết cha mẹ của muội lần lượt qua đời khẳng định khiến muội khó chịu, nhưng sinh lý từ biệt khó tránh được, chúng ta đều còn sống, phải sống thật tốt, còn phải sống thêm cả phần của người đã mất, sống vui vẻ, đúng không? Còn nữa, có tỷ ở đây, có Trí Căn ca ca và Như Hàm ở đây, còn có bà nội, phụ thân và nương... Muội không chỉ có một mình.”

Nàng không nói còn không sao, vừa nói lại khiến Dương Như Tuyên không ngăn được mà rơi lệ.

“Không khóc không khóc, nếu khóc nhiều sẽ làm mắt bị thương đó.” Dương Như Hàm vỗ nhẹ ngực của nàng, thấy nàng không ngừng khóc thút thít, hốc mắt cũng phồng hông: “Sau này, chúng ta là người nhà, vui buồn có nhau, nếu muội khóc, tỷ tỷ khóc với muội, nếu muội cười, tỷ tỷ cũng vui vẻ...”

“Tỷ tỷ!” Nàng đưa tay ôm lấy tỷ tỷ.

Đây là thật! Nhiệt độ cơ thể ấm áp, nàng có thể ngửi thấy mùi hoa, cảm giác được ánh nắng tháng tư ấm áp... Nàng còn sống, nàng còn sống!

Dương Như Hàm bất ngờ bị nàng ôm mà giật mình, lập tức nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng: “Uhm, tỷ tỷ ở đây, đừng sợ đừng sợ, trời sập xuống cũng có tỷ tỷ chống.”

Vị muội muội này của nàng từ trước đến nay luôn có vài phần ngạo khí, từ khi được nhận nuôi đến nay cũng chưa bao giờ thấy nàng rơi lệ, càng trầm mặc không thích cười hơn, hiện giờ bị bệnh, ngược lại khiến nàng thân cận mình giống ngày thường, khiến nàng rất vui mừng.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, giọng Dương Như Hàm chất vấn: “Không công bằng, muội cũng muốn ôm.” Thùng thùng thùng nhảy lên trên đùi tỷ tỷ, muốn nàng ôm.

“Hàm Nhi.” Dương Như Hàm cười không lên lời.

“Nhị tiểu thư.” Ngô ma ma phụ trách chăm sóc Dương Như Hàm chạy không kịp thở, vừa vào phòng vội vàng kéo Dương Như Hàm ra: “Nhị tiểu thư, người không thể lại gần Tuyên tiểu thư như vậy, nếu bị nhiễm phong hàn thì phải làm sao đây?”

“Ta mặc kệ, ta cũng muốn tỷ tỷ ôm.” Chân nhỏ Dương Như Hàm đá loạn, không thuận theo, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhăn thành mặt bánh bao.

Nước mắt Dương Như Tuyên chưa ngừng, nhìn một màn này, chấn kinh nghi hoặc, hoảng sợ khó hiểu.

Như Hàm tỷ tỷ còn trẻ, Như Hàm là trẻ con... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đây không phải mộng, nàng còn sống, nhưng... Nàng khó có thể tin nhìn tay mình, bàn tay xinh xắn nhỏ nhắn như trẻ con, lúc này mới giật mình, vừa rồi Như Hàm tỷ tỷ nói - - nàng cho rằng mình đau lòng vì mất đi cha mẹ!

Nhìn bàn tay mình nhỏ nhắn như trẻ con, Dương Như Tuyên chấn kinh không thôi, khó có thể tin giống như mình được quay về quá khứ, về một năm khi song thân qua đời kia.

“Như Hàm, cứ ăm ỉ như vậy là muốn Như Tuyên tỷ tỷ cười nhạo muội hả.” Dương Như Hàm nghiêm mặt.

“Nàng không phải tỷ tỷ của muội!”

“Như Hàm!” Dương Như Hàm lúc này thật sự tức giận rồi, nàng nhìn Ngô ma ma: “Ngô ma ma, còn không mau dẫn nhị tiểu thư về sân?”

“Đại tiểu thư, nô tỳ biết rồi.” Ngô ma ma ôm Dương Như Hàm không ngừng vùng vẫy rồi khỏi nhưng không nhận được quay đầu, không nhận được đã

mở miệng: “Đại tiểu thư vẫn không nên quá thân cận với Tuyên tiểu thư, Tuyên tiểu thư bị phong hàn nặng như vậy, nếu đại tiểu thư...”

“Biết rồi, lui xuống đi.”

“Tỷ tỷ...” Dương Như Hàm khóc đến nước mắt nước mũi chảy loạn, vẫn bị Ngô ma ma ôm về phòng ngủ.

Mà Dương Như Tuyên vẫn trong chấn kinh.

Nhưng trong mắt Dương Như Hàm, lại cho rằng nàng bị hạ nhân khinh thường mà đau lòng, vội vàng giải thích: “Tuyên nha đầu, ma ma không có ý khinh muội, chỉ là sợ phong hàn nhiễm sang tỷ mà thôi, mà Như Hàm cũng chỉ là câu kinh, muội đừng chấp nhặt với muội ấy.” Muội muội này của nàng rất có tài, khó tránh khỏi có vài phần ngạo khí, không nói rõ ràng, chỉ sợ trong lòng muội ấy sẽ có vướng mắc.

Dương Như Tuyên chậm rãi giương mắt, đáy lòng nói không nên lời đây là cảm giác gì.

Thời gian thật sự đảo ngược rồi.

Dường như nàng đã quay lại cái năm mà nhị bá phụ nhận nuôi nàng, còn nhớ nàng nhiễm phong hàn, là tỷ tỷ chăm sóc, Như Hàm bắt mẫn, cho nên nàng cũng chán ghét Như Hàm yếu ớt, càng chán ghét nha hoàn ma ma trong trạch viện này đối xử với nàng như người ngoài, nàng cũng không còn là tam tiểu thư nhận được 3000 sủng ái nữa...

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ông trời thương hại nàng, cho nàng trở lại năm được nhị bá phụ nhận nuôi kia?

“Tuyên nha đầu, không có việc gì, mọi người ở đây đều là người một nhà, tuy hai mà một.” Dương Như Hàm thấy sắc mặt nàng khẽ biến thành âm u, thấp giọng giải thích, chỉ sợ đáy lòng nàng sẽ có bóng ma, cho rằng mình chỉ là bé gái mồ côi ăn nhờ ở đậu.

Dương Như Tuyên từ từ giương mắt, cổ cười: “Tỷ tỷ, muội không để bụng đâu, muội biết tỷ tỷ vẫn luôn coi muội là tỷ muội ruột thịt.”

Bà nội và bà cô chi thứ hai thân như tỷ muội, cho nên năm đó khi bà nội chưa qua đời, hàng năm đều dẫn nàng tới Định Dương thành một chuyến, nàng và tỷ muội chi thứ hai cũng quen thuộc. Nhưng chẳng bao lâu sau, người chi thứ hai trong lòng nàng đã thay đổi?

Rõ ràng các nàng đều đối xử với nàng rất tốt, vì sao nàng lại coi họ như kẻ địch, vội vã muốn rời khỏi?

Lâu lắm, lâu đến nỗi nàng thật sự đã quên nguyên nhân.

“Vậy là tốt rồi, nghỉ ngơi cho tốt nha, đến giờ uống thuốc tỷ tỷ sẽ quay lại gọi muội, mà hai nha hoàn trong phòng Hạnh Nhi và Mật Nhi muội cũng biết, tỷ tỷ đề hai nàng lại chăm sóc muội.”

Dương Như Tuyên gật đầu nhẹ, mắt nhìn hai nha hoàn đứng ở cuối giường. Hai nha hoàn này đều là nha hoàn bán đứt, là đại nha hoàn bên người tỷ tỷ, ở trong phủ như một nửa tiểu thư, nhớ lúc trước khi nàng được chi thứ hai nhận nuôi, các nàng nhìn mình cực không vừa mắt.

Nhưng hết cách, trong lòng nàng rồi một nùi, suy nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, về phần giữ ai ở bên người, cũng không quan trọng.

Nàng nghĩ, mình đang ở dưới Địa phủ, tình cảnh ảm áp kia cũng chỉ là mơ mà thôi.

Nhưng mà, khi nàng tỉnh lại lần nữa, nàng vẫn là Dương Như Tuyên bị nhiễm phong hàn năm ấy.

Nàng nghĩ mãi không ra, không hiểu vì sao nhân sinh của mình lại được lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Về nhà (2)

“Tuyên tiểu thư, dùng bữa rồi.”

Dương Như Tuyên nằm ở trên giường ngắm người thật lâu bị Mật Nhi không khách khí gọi hoàn hồn, nàng nhìn qua, Mật Nhi và nàng cũng không hơn kém nhau mấy tuổi, ước chừng trên dưới 12, 13 tuổi, hiện giờ bị phát đến bên người nàng, khẳng định lòng không thoải mái. Dù sao cũng là nha hoàn trong phủ, đương nhiên muốn phụng dưỡng chánh chủ, chứ không phải đưa bé mồ côi không nơi nương tựa.

Tâm trạng Mật Nhi nàng có thể lý giải, cũng không trách móc, dù sao Mật Nhi có vẻ thẳng tính hơn những nha hoàn nơi hậu viện của Phiên phủ, trong lòng có thể có suy nghĩ xấu gì chứ?

Dương Như Tuyên cẩn thận đánh giá diện mạo của nàng, mặt má đào, mắt to thanh lệ xinh đẹp không tỷ vết, thật không biết vì sao lúc trước nàng lại

chán ghét mấy nha hoàn này như vậy, cảm thấy các nàng ý vào thân phận nữ tiểu thư mà khi dễ mình.

“Cảm ơn ngài, Mật Nhi.” Nàng cười cảm ơn.

Mật Nhi nghe vậy ngược lại có chút sững sờ. Nguyên nhân là vì khi tiểu thư của tam phòng đến Địch Dương thành làm khách, luôn một bộ dáng tài cao khí ngạo, hiện giờ nàng được nhận nuôi, bản thân đang muốn làm giảm uy phong của nàng, để nàng khỏi vênh mặt hất hàm sai khiến chủ tử nhà mình nữa, không nghĩ tới mình còn chưa nói gì, bộ dáng nàng đã dịu ngoan uyển chuyển hàm xúc, khiến nàng khó hiểu cực kỳ.

“Tuyên tiểu thư nói gì vậy, trên đời này làm gì có chủ tử nào nói cảm ơn với nô tỳ chứ?” Hạnh Nhi bưng chậu nước vào phòng, tuổi cũng không khác Mật Nhi là mấy, tuy diện mạo như hoa còn có chút ngây ngô, nhưng tính tình đã có vẻ ôn trọng: “Chẳng lẽ là ám chỉ chúng nô tỳ hầu hạ không được chu đáo?”

Dương Như Tuyên cười đến chưa sót: “Ta...”

Nàng còn chưa kịp ý thức được quá khứ nàng đối xử với hạ nhân như thế nào, cửa điều khắc tinh xảo lập tức bị người đẩy ra, phụ nhân quần áo ngắn nắp đầu đầy trâm, phía sau có vài nha hoàn bà từ đi tới, tình cảnh kia nếu như bị người không biết chuyện thấy, thật sự sẽ cho rằng phụ nhân này là đương gia chủ mẫu.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Hóa ra là ác nô khi dễ chủ, tạo phản hay sao?” Phụ nhân mặc áo váy màu hồng, trên thêu ngàn đóa cúc, khuôn mặt phấn điều ngọc trác mặc dù có thể thấy được năm tháng phong sương, vẫn không khó có thể đoán được lúc còn trẻ diễm dúa câu hồn như thế nào, nhất là đôi mắt đẹp mị hoặc hẹp dài kia, khiến người khác có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Mỹ nhan nàng ta tô vẽ ý cười, như đang nói giỡn trên ghẹo, nhiên lời lẽ sắc bén khó có thể bỏ qua.

Mật Nhi nghe vậy, vốn định mở miệng phản bác, lại bị Hạnh Nhi dùng ánh mắt ngăn lại.

“Lý di nương, chúng nô tỳ không dám lỗ mãng.” Hạnh Nhi buông mắt xuống, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Vậy là tốt rồi, nhưng chúng ta nói chuyện nên thêm chút ý cười, có thể loại bỏ chút hiểu lầm không cần thiết, nếu không sẽ khiến Tuyên tiểu thư tam phòng cho rằng mình vì chỗ dung thân, còn phải bị ác nô khi dễ, vậy không phải oan lớn?” Ý cười của Lý thị không giảm, trông thì như thay hai bên hoà giải, nhưng người sáng suốt nhìn sẽ biết nàng ta căn bản là khẩu Phật tâm xà.

Nhưng Mật Nhi chịu không nổi nàng ta luôn câu ‘ác nô khi chủ’ trên miệng, đang muốn phát tác, lại bị Hạnh Nhi kéo lại.

Chỉ thấy Hạnh Nhi khom người với Lý thị, thấp giọng nói: “Nô tỳ thụ giáo.”

“Ánh mắt của nha đầu ngài rất tốt, như vậy mới khiến người ta yêu thích chứ.”

“Nếu Lý di nương đến thăm Tuyên tiểu thư, chúng nô tỳ xin lui xuống trước chuẩn bị bữa trưa cho Tuyên tiểu thư.” Dứt lời, Hạnh Nhi lôi kéo Mật Nhi vẫn không cam lòng rời đi.

Hai người rời đi, Lý thị mới từ từ đi đến bên giường, nàng ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng nắm tay Dương Như Tuyên.

“Tuyên nha đầu, thân thể tốt hơn chưa?”

“... Tốt hơn nhiều.”

“Muốn đi nương mời đại phu khác hay, thay con khám và chữa bệnh? Ta thấy không phải do phong hàn, chứ sao lại náo loạn mười ngày nửa tháng còn không thấy khỏi sắc? Nếu không biết chuyện, sẽ nghĩ Nhị bá mẫu con mời đại phu Mông Cổ không biết gì kia đến, để hại con.”

Dương Như Tuyên nghe, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Sai, dường như đã sai ngay từ giây phút đầu tiên.

Phụ nhân trước mắt, là tiểu thiếp của Nhị bá phụ, nghe nói là thiên kim của một viên quan họ Lý đang xuống dốc, năm đó dùng phương thức uy thác, vì bảo vệ địa vị trong phủ, mới khiến Nhị bá phụ bắt buộc phải nhận lấy, khác với tiểu thiếp mua về từ bên ngoài, nhưng trên thực tế Nhị bá phụ cũng chỉ có một tiểu thiếp.

Mà Lý di nương ở bên ngoài dịu ngoan, kì thực rất giỏi mượn đao giết người, không khác gì đám thông phòng trong hậu viện của Phiến Bách Văn, ngoài mặt lôi kéo, sau lưng thì gây cản trở, đâm đạp lên người khác để đạt được mục đích của mình.

Năm đó sau khi nàng được nhận nuôi, người thường xuyên ở bên cạnh nàng nhất đó là Lý di nương. Luôn nâng nàng lên thật cao, nói nha hoàn hầu hạ bên người nàng quá ít, sân quá nhỏ, Nhị bá mẫu muốn nàng học nữ công nữ nghệ thì nói là coi nàng như nô tỳ, còn không bằng mấy nha hoàn kia... Về sau ngay cả chuyện tỷ tỷ gả đến Cung vương phủ Hoài Nam thành, bà cô muốn gả nàng cho Hầu gia mất mù đều được Lý di nương lấy ra viết lại, bịa đặt bên tai nàng, khiến nàng tin tưởng nếu mình không tự lập tự mình cố gắng, không dựa vào chính mình tìm một mối nhân duyên tốt, cuối cùng chỉ có thể làm kẻ thất của Hầu gia mất mù nghèo túng.

Nhưng sự thực chứng minh, nàng tin tưởng, bà cô và Nhị bá mẫu thật lòng đối xử tốt với nàng, coi nàng như người trong nhà mà đối xử, tuyệt đối không

thể muốn nàng làm nô tỳ! Còn nữa, kẻ thất của Hầu gia mất mùa nghèo túng, cũng tuyệt đối mạnh hơn làm thiếp của Phiền Bách Văn.

Ít nhất, nàng có thể thuận lợi cả đời, mà không bị mượn đao giết người, thậm chí còn liên lụy cả Dương gia.

Cho nên, ông trời để cho nàng sống lại, chẳng lẽ là muốn nàng sửa chữa những sai lầm trước kia?

Năm đó tuổi nhỏ, lấy tâm cao khí ngạo che dấu yếu ớt, lại bị Lý di nương thao túng, tin lời tiểu nhân gièm pha, hủy đi cuộc đời của bản thân, nhưng lần này, không được!

“... Tuyên nha đầu, sao con lại dung ánh mắt đầy nhìn ta?” Ánh mắt chứa hận như muốn nuốt chửng người khác.

Dương Như Tuyên nghe vậy, thoáng thu liễm tâm trạng, cười nói: “Lý di nương, ta khỏe rồi.”

Lý thị nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, thân thiết vỗ vỗ tay nàng: “Nha đầu con, người gặp người thích, có tài khí lại thông minh, di nương ta chỉ lo lắng nếu không chăm sóc tốt cho con, để nhiệt độ nóng hòng đầu làm sao bây giờ, người ngoài không biết còn cho rằng chúng ta cố ý đối xử với con như vậy, chẳng phải là oan lớn?”

Lý di nương luôn như thế này, trong ba câu thì có đến hai câu châm ngòi, cố ý muốn nàng hiểu lầm bà cô và Nhị bá mẫu đối xử với nàng cực kém, mới có thể khiến nàng tạo thành sai lầm lớn: “Không sợ, đã có di nương ở đây.” Nàng cười nói.

Sai đã sai, nếu ông trời cho nàng cơ hội làm lại, không thể tái phạm sai lầm trước kia, mặc cho Lý di nương châm ngòi như thế nào, nàng cũng sẽ không giống trước, nhưng... Quan hệ tốt với bà ta, cũng không có gì không tốt?

Gần gũi với Lý di nương, mới biết bà ta có suy nghĩ xấu gì, nếu chỉ đối phó bà ta, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm ở hậu viện Phiền Bách Văn nàng cũng dư sức thành công, nhưng nếu Lý di nương dám tính kế những người khác của chi thứ hai ... Nàng sẽ khiến bà ta phải 'biết vậy chẳng làm'!

“Nói đúng lắm, có di nương ở đây, ai cũng không được động vào con.” Ở nơi Dương Như Tuyên không nhìn thấy Lý thị lộ ra nụ cười gian.

Mà khi Dương Như Tuyên cúi đầu, trên khuôn mặt thiếu nữ ngây ngô, lộ ra nụ cười lạnh khiếp người vượt qua tuổi tác.

Tối ngày hôm sau, cơn sốt của Dương Như Tuyên dường như đã được đẩy lui, lão thái thái Hoàng thị và Mục thị của chi thứ hai Dương gia đặc biệt đến thăm nàng.

“Tuyên nha đầu, còn chỗ nào không khỏe không?” Hoàng thị đề cho nha hoàn hầu hạ, ngồi xuống ghé dựa lưng ở đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Về nhà (3)

Mặc dù tuổi tác đã cao, ăn mặc đúng cách và cơ thể khỏe mạnh, khiến bà vẫn tú lệ như xưa, thần sắc tuy có chút lạnh lùng, nhưng Dương Như Tuyên đã hiểu, bà đề tình thương nơi đáy lòng, không đến lúc đó sẽ không thể hiện, khác hẳn loại thái độ hiện rõ ra ngoài, trong lại đầy ý nghĩ xấu xa của Lý thị.

Ban đầu dưới sự châm ngòi của Lý thị, nàng vẫn cho là chi thứ hai cố ý nhận nuôi nàng trước đại phòng, là muốn nuốt không tài sản của tam phòng nàng, khiến nàng thành đứa mồ côi không nơi nương tựa, nhưng trên thực tế, trước mắt, tuy trong triều đại bá phụ là Binh bộ Thượng thư quyền cao chức trọng, nhưng vài năm sau bị đánh ngã, ví như nàng thật sự qua đó thì cũng chỉ có thể gặp rủi ro cùng họ.

Mà gia sản tam phòng nàng, cẩn thận giấu lại, có thể có bao nhiêu? Phụ thân nàng cũng chỉ là Huyện lệnh thất phẩm nơi thâm sơn cùng cốc, làm người trong sạch, không tham béo bở cũng không nhận hối lộ, bằng vào lương bổng có thể có bao nhiêu của cải?

Nếu như thực sự có của cải hùng hậu, lúc trước nơi bọn họ ở cũng không thể là một căn nhà nhỏ được.

Bây giờ nhớ lại, bản thân thật sự đã sai rất ngớ ngẩn, bị ma quỷ ám ảnh mới có thể nghe Lý thị nói, coi ý tốt của người nhà thành ác ý, tưởng lầm tiểu nhân thành quý nhân.

“Sao, thân thể vẫn không khỏe sao?” Mục thị theo hầu ở bên chạm vào trán nóng của nàng, lập tức nói: “Hắn là hết sốt rồi, con còn cảm thấy có chỗ nào không khỏe hay không?”

Dương Như Tuyên yên lặng nhìn Mục thị, nhớ lại bà đã ôm chặt mình, hào khí kiên cường che chở mình như vậy... Vì sao trước đây nàng lại cảm thấy Mục thị xuất thân từ phủ tướng quân tục tĩu không thể chịu nổi? Luôn chê bỏ bà không nhân thực đoan trang giống mẫu thân, cũng đã là nương của ba đứa bé mà giải quyết mọi chuyện vẫn luôn ôn ôn nóng nóng, một chút quy củ cũng không có, thậm chí không hiểu bà cô và Nhị bá phụ sao có thể chịu được bà ấy.

Hiện giờ, nàng đã hiểu.

Quá mức khéo đưa đẩy lòng người trong lòng cũng quá phức tạp khó nắm bắt, người thẳng thắn sáng khoái trái lại thành thực hơn, không có nửa điểm tính kế, tác phong sáng khoái, tốt hơn trăm ngàn lần những kẻ đăm sau lưng.

“Nhị bá mẫu, con không sao.” Nàng nở nụ cười, vui sướng từ trong nội tâm, chỉ vì nàng được yêu thương quý trọng, đã rất lâu nàng không cảm nhận được rồi.

“Sao còn gọi Nhị bá mẫu? Nên gọi nương thôi.” Hoàng thị khàn giọng lắm bầm.

Dương Như Tuyên vốn vì kinh ngạc, lập tức hoàn hồn. Cũng đúng, tam phòng đã không còn, , nàng đã được chỉ thứ hai nhận nuôi, đương nhiên nên gọi Nhị bá mẫu một tiếng nương, nhưng nàng nhớ mình chưa bao giờ gọi, bởi vì nàng vĩnh viễn cho rằng mình là thiên kim tam phòng, nương của nàng chỉ có một, ai cũng không thể thay đổi.

Mục thị thấy ý cười của nàng ngưng trên khóe môi, vội vàng hoà giải: “Kỳ thật, không gọi nương có quan hệ gì chứ? Tuyên nha đầu giống như nữ nhi của con vậy, có tâm lòng là được, nương cũng đừng để ý những lễ nghi phiền phức không cần thiết, chúng ta phải sống vui vẻ mới đúng, đừng để cho lễ giáo buộc tay buộc chân, nhiều...”

“... Nương.”

Mục thị chưa nói xong đã bị một tiếng nói khó xử cắt ngang, không khỏi nghi hoặc nhìn Dương Như Tuyên: “Tuyên nha đầu gọi ta sao?”

Dương Như Tuyên có chút e lệ gật nhẹ đầu.

Mục thị thấy thế, một tay ôm lấy nàng vào trong ngực, vô cùng vui nói: “Nương, con lại có thêm một nữ nhi nữa rồi.”

“Lạc Anh, con đang làm gì đó, còn không mau buông Tuyên nha đầu ra, thân thể con bé gầy yếu như thế kia làm sao chịu nổi con cứ lăn qua lăn lại như vậy.” Hoàng thị sợ tới mức vội vàng ngăn Mục thị lại.

“Thật sự con quá vui, nhất thời đã quên...” Mục thị vội vàng đỡ Dương Như Tuyên ngồi dựa vào thành giường, không nhìn được đánh giá nàng, đã thấy hai gò má của nàng phồng hồng: “Nguy rồi, mặt đỏ như vậy... Nương, không phải Tuyên nha đầu bị con ôm mà làm bệnh quay lại chứ?”

Dương Như Tuyên nghe vậy, không khỏi cười nheo mắt.

Mặt nàng hồng không phải vì bị bệnh, mà là thẹn thùng, vui vẻ của Mục thị cuốn hút nàng, quá khứ chán ghét ghét bỏ, , bây giờ lại cảm thấy thật đáng yêu.

“Con, cũng đã làm nương, sao lại vẫn bộp chộp giống như tiểu cô nương vậy.” Hoàng thị nhin không được thờ dài.

Mục thị cười lớn, hoàn toàn không có phong phạm khuê tú, thật hào khí giống nữ hiệp khách: “Nương, con chính là vậy, gả tới Dương gia cũng đã hai mươi mấy năm, nương cũng nên quen rồi chứ.”

“Con...” Hoàng thị lắc lắc đầu, khuôn mặt nghiêm trang dương lên ý cười, mới nhìn về phía Dương Như Tuyên, nói giọng khàn khàn: “Tuyên nha đầu, mọi người ở đây đều là người một nhà, chẳng phân biệt được ta người, trong lòng có chuyện gì cứ việc nói ra, đừng để trong lòng.”

“Con biết, bà nội.”

Hoàng thị hiển nhiên bị tiếng ‘bà nội’ kia làm cho ngoài ý muốn, sau khi sững sốt, ý cười nhu hòa ảm áp: “Có chuyện gì cũng có thể tìm chúng ta thương lượng, nếu con nhớ sách, chăm sóc cơ thể cho thật tốt rồi cùng với Như Hàm cùng nhau ôn tập, có gì không hiểu, khi nào Trí Cẩn hồi phủ con cũng có thể hỏi hần.”

“Nhưng, bà nội, con cũng muốn học nữ công.”

Hoàng thị càng kinh ngạc, bởi vì mọi người đều biết tài văn chương của Dương Như Tuyên hơn người, là nữ nhi làm Dương Đình đã qua đời của tam phòng kiều ngạo nhất. Tuy nói nữ tử đọc Tứ Thư Ngũ Kinh cũng không thể tham gia khoa khảo, nhưng Dương Đình dạy bảo nàng không giữ lại chút nào, chỉ vì muốn nàng được đọc sách.

Chính vì vậy, tài văn chương của nàng còn cao hơn cả những nam hài cùng tuổi, mới khiến cho Dương Như Tuyên bất tri bất giác tạo thành ngạo khí này, nàng nói tay nàng là để cầm bút, không phải để cầm kim chỉ. Nhưng hôm nay nàng lại chủ động nói muốn học nữ công..

“Còn có, con cực kỳ thích món dưa muối bà nội làm, nhất là vị cay kia.” Lời này không giả.

Trong những hộ gia đình lớn, thịnh soạn cũng sẽ có dưa muối, nhưng vị cay cay của dưa muối kia lại không phải vị nàng muốn, trước đây vì biểu hiện thân phân, nàng cũng không ăn dưa muối.

Bà cô làm được hơn mười loại dưa muối, hương vị chủ yếu là ngoài chua trong cay, cũng có thể làm gia vị, trước đây bà nội dẫn nàng tới Địch Dương thành cũng sẽ mang về vài vò, sau này nàng mới biết được đó là bà cô đặc biệt chuẩn bị cho bà nội.

Đây là việc không dễ dàng, dù sao làm dưa muối cực kỳ phiền phức, bà cô tuổi tác cũng lớn, phải làm mấy vò dưa muối kia bà cũng phải mất rất nhiều thể lực, nếu không vì phần tình cảm tỷ muội kia, làm sao chịu như vậy.

“Nếu như thật sự muốn ăn, chờ con khỏi phong hàn, sẽ cho vào nấu cháo cho con ăn.” Đấy mắt Hoàng thị có lệ quang mặt mờ, bà cảm giác đứa nhỏ này thay đổi, đáy lòng càng thêm yêu thương nàng còn nhỏ như vậy đã mất cha mẹ chăm sóc.

“Vâng ạ, cảm ơn bà nội.” Ài, đã lâu không nếm vị kia, nước miếng cũng muốn chảy ra rồi.

“Con đứa nhỏ này... Vất vả rồi.” Hoàng thị thương tiếc không lẽ mà nhìn nàng.

Dương Như Tuyên còn chưa kịp nói, bên ngoài đã truyền đến tiếng khóc của Dương Như Hâm: “Không công bằng... Nương và bà nội đều bị đoạt đi rồi... Đây là của con, của con!”

“Nha đầu kia.” Giọng Mục thị trách óc, mở cửa, ngăn lại tiếng khóc kia: “Con nói cái gì?!”

“Nương là của con!” Dương Như Hâm tận dụng thời cơ, lập tức tránh thoát tay của nha hoàn rất nhanh nhào lên người Mục thị, động tác mạnh mẽ kia quả thực giống ý như Mục thị.

“Nương, Hâm Nhi rõ là... Làm cho người ta đau đầu.” Dương Như Hâm ở phía sau bắt đắc dĩ thở dài: “Có đôi khi nghe người ta nói cũng không nghe toàn bộ, mới có thể cho rằng Tuyên nha đầu đến đây, là muốn cướp đoạt nương và bà nội của con bé.”

Nàng có ý nói cho nha hoàn bà tử ở ngoài hiên nghe, muốn các nàng đừng nói huyền thuyên trước mặt Dương Như Hâm mới mười tuổi.

“Nàng mới vài tuổi, đương nhiên không phân rõ ràng được.” Đương nhiên Mục thị hiểu dụng ý của nữ nhi, ánh mắt lạnh lùng sắc bén đảo qua mấy người nha hoàn bà tử, tự mình ôm Dương Như Hâm đi vào trong phòng: “Hâm Nhi, nương và bà nội đều là của con, nhưng cũng là của Tuyên tỷ tỷ, sau này nàng cũng là tỷ tỷ của con, chúng ta đều là người một nhà, biết không?”

“... Không hiểu.” Giống như đã hiểu, lại giống như không có.

Thấy Mục thị vừa muốn giải thích, Dương Như Tuyên cười nói: “Hâm Nhi, tỷ tỷ sinh bệnh cần được chăm sóc, thật đáng thương, cũng không thể cho tỷ tỷ mượn bà nội và nương hay sao?”

“Tỷ sẽ trả sao?”

“Đương nhiên, nương và bà nội vĩnh viễn đều là của Hâm Nhi.” Dương Như Tuyên buồn cười nói.

“Nếu như vậy, đương nhiên muội có thể cho tỷ mượn, nhưng tỷ nhất định phải trả nha.”

“Ngó tay, gạt người là tiểu Cầu.” Dương Như Tuyên đưa tay ngoắc ngón út ngắn ngủn của nàng.

“Đúng rồi, lần trước Tuyên tỷ tỷ về tiểu Cầu thật đáng yêu, muội còn muốn nhìn nữa.” Dương Như Hâm như nghĩ đến gì đó, vừa nói vừa đi đến trên giường lại đến bên người nàng.

“Ở đây không có. Ngày mai sẽ về.” Nàng cười nheo mắt, cảm thấy toàn bộ thay đổi, quá khứ chán ghét, bây giờ tất cả đều là điều mà nàng yêu quý nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Lâm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Kế sách (1)

Dương Như Tuyên vẽ rất đẹp, mặc kệ là vẽ màu đàn thanh hay vẩy mực Sơn Thủy, dưới ngòi bút của nàng trông tất cả đều rất sống động, khiến Dương Như Hâm lần nữa được mở rộng tâm mắt, nghiêm nhiên coi nàng như một vị thần mà sùng bái.

“Xem này, ai nói muội mất nương và bà nội chứ, muội buôn bán có lời rồi đó, giờ lại có thêm một tỷ tỷ, muốn cái gì tỷ tỷ cũng có thể vẽ cho muội xem.” Dương Như Tuyên đặt bút lông xuống, cầm giấy Tuyên Thành thổi hai lần mới giao cho Dương Như Hâm.

“Nhìn xem, có phải hổ con này thật đáng yêu hay không?”

“Giống mèo.” Miệng nhỏ của Dương Như Hâm mở lớn, cảm thấy hổ con này vui đùa âm ỉ, như muốn từ trong tranh chạy ra: “Đúng vậy, khi còn bé giống mèo, lớn lên là hổ, nhưng chỉ cần dạy dỗ thích hợp, đối với người nhà sẽ ngoan ngoãn giống như mèo vậy.”

Dương Như Tuyên nói xong, buồn cười khẽ chọc mũi nhỏ của muội muội: “Giống như muội đó, không quản thức tốt, lớn lên nhất định giống như ngựa

hoang, cả ngày gây rắc rối.”

Nhìn xem, thì ra Như Hâm lại dễ lấy lòng như vậy, cũng chỉ có vài bức tranh đã thu phục được muội ấy, mấy ngày trước đây còn vừa khóc vừa nháo.

“Người ta mới không như vậy.”

“Không mới tốt, muội phải học một chút bộ dáng tiểu thư khuê các của Như Hâm tỷ tỷ đi.”

“Giống nương không tốt sao?” Dương Như Hâm dấu môi hỏi.

“Giống nương cũng rất tốt, nhưng, muội phải thu bớt một chút, còn có, mỗi khi gặp chuyện phải nghe người bên cạnh giải thích, còn phải tìm hiểu nhiều mặt mới có thể phân biệt được thật giả.” Nàng nói đến mặt mũi, nhất định Tiểu Như Hâm nghe không hiểu, nhưng cũng muốn muội ấy đừng quá hiểu, để muội ấy đỡ phải ngây ngốc hỏi nha hoàn bà tử bên người, đến lúc đó lại tìm nàng gây phiền toái.

Hạ nhân trong phủ phần lớn đối với nàng có thành kiến, đó là vì bản thân nàng cậy tài khinh người gây ra, điểm ấy nhất định nàng sẽ thay đổi, nhưng chỉ sợ bọn hạ nhân vì muốn đuổi nàng ra khỏi phủ, nghe nhìn lẫn lộn, tạo cho Như Hâm cảm giác bất công, vậy thì nguy rồi.

“... Không hiểu.”

Dương Như Tuyên cười híp mắt, một tay ôm lấy nàng đặt lên đùi: “Không hiểu cũng không sao, sau này Trí Cẩn ca ca sẽ dạy chúng ta đọc sách viết chữ, đến lúc đó tỷ dạy cho muội, nếu không cũng còn có Như Hâm tỷ tỷ có thể dạy muội.”

“Nhưng hôm qua muội nghe Hoa nhi nói, tỷ tỷ phải lấy chồng.”

Dương Như Tuyên sững sốt, suy nghĩ, cũng đúng, quả thật Như Hâm tỷ tỷ phải lấy chồng, lấy chồng ở Cung vương phủ xa xôi... Thời gian các nàng có thể ở chung cũng không còn bao lâu.

Như Hâm tỷ tỷ lấy chồng, nàng không biết thế này là tốt hay không nữa?

Chơi thêm một lúc nữa với Dương Như Hâm, thấy nàng từ từ đi vào giấc ngủ, Dương Như Tuyên mới gọi nha hoàn của nàng tới, ôm Dương Như Hâm về sân đi ngủ, nàng mới đi về phía Bắc Đẳng viện của Hoàng thị.

Nghe người ta nói, nếu khi lấy chồng nhận được một bộ uyên ương, sẽ ân ái đến đầu bạc. Tuy nói nàng không hề tin thế tử Cung vương chỉ có một mình thế tử phi, hậu viện của hán khảng định cũng oanh yến thành đàn, cực kỳ náo nhiệt, muốn tâm hán chỉ thuộc về một mình tỷ tỷ là không có khả năng, nhưng ít ra cũng muốn chúc phúc cho nàng, mong tỷ tỷ có thể gả đi thật tốt.

Nhưng, trong ấn tượng nàng nhớ tỷ tỷ cũng sống tương đối tốt, nghe nói cũng quản lý được hậu viện yên ổn... Nghĩ đến cũng đúng, tỷ tỷ là người thông minh, hành sự tiến lui đều có chừng mực, không giống nàng ngốc nghếch muốn được chuyên sủng, mới có thể khiến bản thân rơi vào thảm cảnh như vậy.

Vì muốn tỷ tỷ vui vẻ, trước mắt mau chóng bảo bà nội sai người dạy nàng tú công, đợi sang năm khi tỷ tỷ lấy chồng, nàng muốn hoàn thành một bộ uyên ương.

Nghĩ thì như vậy, nhưng muốn thêu tốt cũng đâu có dễ, cũng giống như năm đó luyện chữ vậy, vì muốn viết một chữ đẹp, nàng cầm bút đến nỗi đầu ngón tay bị chuột rút, bây giờ thì vì thêu hoa mà đầu ngón tay bị đâm không biết bao nhiêu lần, mới mấy ngày ngắn ngủi, đầu ngón tay của nàng cũng sắp trở thành tổ ong vỡ vụn, máu trên khăn tay cứ như những bông hoa nhỏ.

“Ưm hừm, là ai nhẫn tâm, mà lại bắt Tuyên tiểu thư làm nha hoàn thêu hoa vậy chứ?”

Dương Như Tuyên không giương mắt, bâng vãng giọng điệu khoa trương kia liền biết là Lý thị lại đến xem náo nhiệt rồi. Chỉ thấy nàng chậm rãi đặt đồ thêu thừa trên tay xuống, đáng thương tội nghiệp nâng mặt: “Di nương, người nhìn tay của ta xem.” Nàng vươn ngón tay dài bị kim đâm ra.

“Đây không phải là muốn người ta đau lòng chết sao?” Mặt Lý thị không nở kéo tay nàng qua, không ngừng thổi khí, cũng không quay đầu lại nói với nha hoàn sau lưng: “Liên Nhi, đi lấy kim sang đợc trong phòng ta.”

“Vâng ạ” Liên Nhi lập tức lĩnh mệnh rồi đi.

“Di nương, cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần bôi thuốc.”

“Nói cái gì đó? Một vết thương nhỏ là vết thương nhỏ, mười mấy vết thương nhỏ sẽ thành vết thương lớn, nhìn đầu ngón tay này xem sắp bị đâm hỏng rồi đấy, thật sự làm người ta đau lòng.” Về mặt Lý thị diễn rất đạt, người không biết nội tình khảng định đã bị thương tiếc trên mặt bà ta lừa.

“Chuyện này cũng không thể tránh được.” Dương Như Tuyên cười đến vô nại, nội tâm lại cười thầm người này thực không phải người hai mặt bình thường, nếu không có cái bản lĩnh này, cộng với việc sinh cho Nhị bá hai đứa con, sợ sớm bị người nghiêm cấm như Nhị bá vậy đuổi đi rồi.

“Đang êm đẹp, người học nữ công khiến bản thân vất vả làm gì? Cho dù là đến chi thứ hai chúng ta, người vẫn là thiên kim quan gia, mấy việc nữ công này giao cho hạ nhân học đi, nếu người vẫn cố học, chẳng phải là biến bản thân cũng trở thành hạ nhân hay sao?” Mặt bà ta có chỉ trích, vẫn không quên thờ dài thờ ngắn hai tiếng.

Dương Như Tuyên nghe vậy không khỏi nhướn mi, hồi tưởng khi nàng nói muốn học nữ công, có mấy hạ nhân ở đó, quay lại nói với bà ta: “Ăn nhờ ở đậu, luôn luôn phải nghe lời một chút tính ra cũng thỏa đáng.”

Ngẫm lại cũng đúng, Lý thị am hiểu tâm kế như vậy, sẽ sắp xếp vài người bên cạnh Nhị bá mẫu và bà cô cũng không ngoài ý muốn, chỉ là những người này đến Dương gia từ khi Tổ gia gia còn sống, cũng đã kí giấy bán đứt? Sao Lý di nương có thể mua chuộc được họ?

Nàng nghĩ kĩ, lại đánh giá Lý thị.

“Sao lại nói ừy khuất như vậy? Tam phòng của người vẫn còn có của cải...” Lý thị nói đến một nửa, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ nói vì muốn có được của cải tam phòng, các nàng cố ý chèn ép người? Bà bà lang tâm câu phé thậm chí còn bắt người làm những công việc thừa vất vả của nha hoàn này? !” (bà bà = mẹ chồng)

Dương Như Tuyên biến sắc, không chút ngoài ý muốn, giống như lúc trước vậy, bà ta lấy của cải tam phòng dụ dỗ nàng mắc mưu, Hoàng thị cực kỳ bất mãn đối với việc nàng bắt kinh, nhưng nàng áp chế cảm xúc, theo lời của bà ta mà kinh ngạc hỏi: “Thì ra nhà của ta còn có của cải?”

Vốn dĩ chỉ muốn giáo huấn của bà ta một chút, nhưng bà ta còn dám nhục mạ cả bà bà của mình, nàng quyết định lâm trận đổi kế, muốn Lý di nương từ đó về sau chỉ có thể tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận mà sống qua.

“Đương nhiên là có, tốt xấu gì phụ thân của người cũng là Huyện lệnh thất phẩm, sao không có chút của cải tích góp?” Lý thị trầm ngâm, ánh mắt hơi chuyển, làm như thay nàng bênh vực kẻ yếu mà nói: “Phu nhân và bà bà cũng thật là, giữ của cải của người làm cái gì? Không phải thật sự muốn ép người thành nha hoàn trong phủ đấy chứ?”

“Không, ta phải nghĩ biện pháp, lấy lại của cải của nhà ta.” Dương Như Tuyên cúi mặt lộ ra vẻ mặt buồn bực, như là cực kỳ bất mãn đối với sự an bài của Mục thị và Hoàng thị.

“Nhưng cũng khó khăn, tuổi của người còn nhỏ, các nàng sao có khả năng giao một số tiền lớn cho người.”

“Nói không phải nói như vậy, ta muốn độc lập tự chủ sớm một chút, của cải nhà ta vừa vặn có thể có công dụng.”

Lý thị nghe vậy cơ hồ vui mà cười ra tiếng, nhưng đứa bé choai choai mới mười hai tuổi, có thể làm cái gì? Nhưng lời ra miệng lại cực kỳ thân thiết: “Không cần gấp như vậy, chờ sau khi người lớn lên, muốn vận dụng khoản tiền kia như thế nào còn sợ không kịp sao? Trước mắt người phải phòng bị chính là- - “

“Di nương, nếu có cơ hội kiếm rất nhiều tiền ngay trước mắt, người có thể không động tâm sao?” Dương Như Tuyên thấp giọng cắt ngang lời bà ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, như là vì việc này mà phiền lòng không thôi.

“Tất nhiên kiếm tiền? Trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?”

“Đương nhiên là có.” Dương Như Tuyên có chút buồn cười liếc bà ta: “Di nương đã ở Định Dương thành vài năm rồi đúng không?”

“Ta từ nhỏ đã lớn lên ở Định Dương thành.” Đáy lòng bà ta đối với biểu tình của Dương Như Tuyên không cho là đúng, giống như nàng là một cô bé nông thôn quê mùa.

“Di nương đã lớn lên tại Định Dương thành, chẳng lẽ không biết hàng năm sau khi có bão lũ Định Dương thành sẽ nhập vào một lượng nông lương rất lớn, mỗi khi đến tháng năm hoặc tháng sáu, giá cả nông lương luôn luôn tăng đến dọa người?”

Lý thị sừng sốt, cẩn thận suy xét, hình như thật sự là như vậy.

Giá nông lương tăng rất cao, thật sự bà ta không rõ ràng lắm, nhưng quả thật hàng năm đều có bão lũ.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kế sách (2)

“Nếu chúng ta thừa dịp hiện nay giá thấp mà mua vào, lại thừa dịp giá cả tăng cao bán ra, người tính xem một tới một đi, buôn bán lời gấp bội nha.”

Lông mày Lý thị dương rất cao, bảy phần hứng thú còn có ba phần nghi vấn.

“Việc này từ hai năm trước khi ta đến Định Dương thành, đã nghe cha ta và Nhị bá phụ đề cập qua, nhưng Nhị bá phụ làm quan trong triều, tính tình cẩn thận, không muốn bị miệng người cắn nuốt, cho nên vẫn luôn bỏ qua cơ hội kiếm tiền tốt như vậy.” Dương Như Tuyên thấy hình như bà ta có lòng nghi ngờ, nói thêm một câu nữa: “Việc này ta chỉ nói với di nương, đó là bởi vì ta tin tưởng di nương.”

“Tiểu nha đầu nguoi thật đúng là tri kỷ, nhưng...” Lý thị cúi xuống, thấp giọng hỏi: “Nhưng nông lương này không dễ gửi, nếu thối nát, chẳng phải vốn gốc cũng không lấy được lại sao.”

“Di nương, đương nhiên muốn mua thì phải cất giữ, giống ngũ cốc vậy.” Dương Như Tuyên cười híp mắt, nàng biết con cá mắc câu rồi.

“Nha?” Lý thị bán tín bán nghi, , dù sao Dương Như Tuyên cũng chỉ là tiểu cô nương mười hai tuổi, thực sự hiểu được những thứ buôn bán này sao? Nhưng bà ta cũng tâm động rồi.

Đang suy nghĩ nên như thế nào để tìm hiểu rõ ràng hơn, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi - -

“Nương, người vẫn ở chỗ này làm gì? !”

Lý thị nhìn lại, chỉ thấy một cô nương cùng tuổi với Dương Như Tuyên phồng má đứng ở ngoài cửa: “Nha đầu nguoi thật sự không quy không củ, nhìn thấy tỷ tỷ cũng không biết phải chào hỏi, ngược lại lớn tiếng ồn ào, còn thể thống gì?”

“Người nói sẽ dẫn con đi dạo chợ!” Dương Như Kỳ bắt mẫn dặm chân, một đôi mắt hạnh xinh đẹp trừng mắt nhìn Dương Như Tuyên.

“Giờ có đi hay không?”

“Nguoi!” Lý thị chửi nhỏ.

Nữ nhi này được bà ta sủng lên trời, nhưng chuyện này cũng không biện pháp, ai bảo con trai của nàng không học văn không nghề nghiệp, cả ngày sống phóng túng, ngay cả phu tử cũng không thể dạy hắn viết chữ học bài, hiện giờ bà ta chỉ còn nữ nhi này là có thể trông cậy vào, mong nữ nhi có thể gả cho phu gia tốt, gả được cho người có địa vị bà ta càng có thể hãnh diện trước mặt phu nhân.

“Di nương, mau đi đi, đừng để Như Kỳ muội muội đợi quá lâu.” Dương Như Tuyên biết thời biết thế, dù sao điều nên nói cũng đã nói xong, Lý thị rời đi sớm thì nàng cũng được thanh tĩnh sớm.

“Nha đầu kia thật sự không quy củ, Tuyên nha đầu chó đẻ ở trong lòng.” Lý thị cười gượng đứng dậy.

“Không sao, Như Kỳ muội muội ngay thẳng, ngược lại càng dễ ở chung.” Gặp người nói chuyện người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, , ở hậu viện Phiền gia nàng cũng luyện rất tốt kỹ năng này, nói mà mặt không đỏ khí không gấp.

Lý thị vui vẻ của nàng hiểu chuyện, từ đáy lòng coi nàng như quả hồng mềm mà đối đãi: “Nếu như trên chợ thấy cái gì mới, mua cho nguoi một chút.” Trước khi đi, bà ta nói.

“Đa tạ di nương.” Dương Như Tuyên cười, sau khi hai mẹ con Lý thị đi về mặt cũng chậm rãi ngưng tụ thành cười lạnh.

Chờ xem đi, hiện tại nàng còn nhiều mà thời gian, ý định muốn gây sóng gió, một cái nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Tháng mười một, đột nhiên Lý thị tặng Dương Như Tuyên một trăm cái tinh xảo. Tuy Lý thị luôn miệng nói là vì muốn cho nàng thêm trang phục và trang sức, nhưng nàng biết, nhất định Lý thị đã làm theo lời nàng, buôn bán qua tay lời không ít, cây trăm vàng này cũng chỉ là đồ dùng để khen thưởng nàng mà thôi.

Dương Như Tuyên cười lạnh, tiện tay ném trăm cái vào cái hộp gỗ trên tủ.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, một tin tức nho nhỏ có thể làm cho người ta thoải mái làm giàu. Người kia, chỉ sợ rơi vào một chữ ‘tham’, nếu hăm sâu trong đó, sẽ rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục, mà kết cục của Lý di nương, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của nàng, không có một chút quan hệ nào với nàng.

Vứt chuyện của Lý thị ra sau đầu, tâm tư của nàng lại một lần nữa đặt trên khung thêu trước mặt.

Làm sao để tốt hơn đây?

Trừng mắt nhìn hình dáng uyên ương trên khung thêu, Dương Như Tuyên có chút phát sầu.

Tuy nói thủ nghệ thêu của nàng cũng tạm coi được, nhưng bây giờ chỉ dựa vào mình nàng mà muốn thêu xong tám uyên ương hí thủy đồ, chỉ sợ sẽ làm cản trở thời gian Như Hâm tỷ tỷ lấy chồng.

Hôm qua Cung vương phủ đã phái người chính thức cầu hôn, tiếp theo là mối sinh, tháng tư sang năm sẽ phải lấy chồng rồi.

Đội nàng thuê xong tám uyên ương này, còn phải nhét bông vải, đồng tâm kết trên khe hở đường viền... Nàng còn muốn viết chữ, còn muốn giúp bà nội làm dưa muối, còn phải bớt thời giờ dạy Như Hâm tập viết, bao nhiêu thời gian cho đủ đây.

Suy nghĩ, nàng quyết định bắt chấp mặt mũi đi tìm Hạnh Nhi hỗ trợ.

Nàng biết, tú công của Hạnh Nhi là cao nhất trong tất cả nha hoàn, kỹ năng thêu tốt không nói lên lời, tay chân cũng nhanh nhẹn, có nàng hỗ trợ khẳng định sẽ kịp.

Khi Hạnh Nhi nghe nàng nói xong chân tướng, về mặt từ trước đến nay đều cẩn thận hiếm khi lộ ra kinh ngạc.

Dương Như Tuyên đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy nàng nói tiếng nào, không khỏi kiên trì nói lại: “Ta biết ngươi không thích ta, nhưng duyên ương này là muốn chuẩn bị cho tỷ tỷ, tình cảm giữa ngươi và tỷ tỷ cũng giống như tỷ muội, chúng ta làm muội muội cũng nên chúc phúc tỷ tỷ, ngươi chán ghét ta, cũng nên nể mặt tỷ tỷ mà giúp ta, dù nửa canh giờ một ngày cũng được... Nếu không, một khắc cũng được, ta trả ngươi tiền, như thế nào?”

Lấy tình cảm để dụ dỗ cũng không được đáp lại, nàng đành phải lấy lợi dụ, đây là biện pháp cuối cùng rồi.

“Tuyên tiểu thư, nô tỳ không cần tiền bạc.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, sắc mặt không khỏi ảm đạm. Có thể trách ai, đều do bản thân nàng tâm cao khí ngạo khiến người ta ghét, bây giờ cúi đầu, người ta cũng không chịu giúp.

Nàng đang nản lòng thoái chí chuẩn bị rời đi, lại nghe Hạnh Nhi thấp giọng lẩm bẩm - -

“Nô tỳ có thể giúp Tuyên tiểu thư.”

Dương Như Tuyên bỗng dừng giương mắt: “Ý của ngươi là - - ngươi không cần tiền bạc, cũng chịu giúp ta?”

“Đại tiểu thư muốn lấy chồng, đây là chuyện vui lớn, nô tỳ hỗ trợ cũng là chuyện nên làm.” Hạnh Nhi nói, khó hiểu vì sao về mặt Dương Như Tuyên lại trông cảm động như vậy, lại khi nàng không phòng bị mà nắm chặt tay nàng, sợ tới mức nàng có chút không biết làm sao.

“Hạnh Nhi, cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi, ta thực sợ ta sẽ không kịp.” Dương Như Tuyên cảm tạ từ đáy lòng, cảm tạ không phải vì nàng có thể chuyển giao bộ duyên ương kia, mà là Hạnh Nhi đồng ý giúp nàng không cần báo đáp, việc này đại biểu cho Hạnh Nhi không chán ghét nàng như ngày thường nữa, đây cũng chứng tỏ sự thay đổi của nàng được mọi người cảm nhận được?

Nàng hi vọng có thể có thay đổi, nếu không ông trời để nàng trùng sinh, lại có ý nghĩa gì?

Hạnh Nhi có phần há hốc mồm. Gần đây Tuyên tiểu thư mặc dù qua lại thân thiết với Lý di nương, nhưng với người ngoài lại cực kỳ thân thiết, tìm không ra tật xấu gì, ngay cả Tiểu Tiểu Tỷ cũng rất yêu quý nàng, chẳng lẽ sau khi song thân qua đời, đã khiến tính tình nàng thay đổi hay sao?

Nếu như vậy, cũng là một chuyện tốt, nếu không tính tình trước đây của nàng... Chỉ sợ sẽ khiến trong phủ trường khí mờ mịt, gà bay chó sủa.

Hạnh Nhi có chút không được tự nhiên kéo tay nàng ra, kính cẩn hỏi: “Không bằng Tuyên tiểu thư trước mang nô tỳ đến xem duyên ương đã thêu được mấy phần rồi?”

“Được, bây giờ chúng ta đi.” Dương Như Tuyên mừng rỡ lôi kéo nàng quay về tiểu viện của mình, đồ thêu được đặt ở bên giường, vừa vào phòng là có thể vừa thấy đã hiểu ngay.

Mà biểu tình của Hạnh Nhi... Cũng vừa thấy đã hiểu ngay, Dương Như Tuyên nhìn không được nghĩ như thế.

Thật sự thâm như vậy sao? Mà Hạnh Nhi có phải nhấn quá chặt rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Kế sách (3)

“Tài vẽ của Tuyên tiểu thư là số một, vì sao khả năng thêu thùa lại không thể lọt vào mắt người khác?” Hạnh Nhi vuốt ve tấm tơ lụa, mon tron chỉ thêu phía trên, buồn bực hỏi.

“Có tệ như vậy không?”

“Tuyên tiểu thư, ngay cả lụa thêu người cũng chưa kéo chính, một khi chỉ thêu bị kéo chặt, tơ lụa sẽ bị nhăn, còn có mũi kim không chặt, màu sắc không nổi, còn có...”

Hạnh Nhi tiện tay chỉ vào, hai ba lần đã chỉ ra hơn mười lỗi, khiến Dương Như Tuyên không chịu nổi, vậy mà nàng lại vẫn cảm thấy khá tốt, không nghĩ tới bản thân chỉ mới học được sơ sơ.

Sau khi nói xong, Hạnh Nhi mới giật mình cảm giác bản thân quả trách quá không khách khí, nhất thời có chút xấu hổ, không khỏi trộm dò xét Dương Như Tuyên, lại thấy nàng không có nửa điểm trách tội, chỉ liên tục cười khổ.

“Nô tỳ... Quá phận rồi.” Cuối cùng Hạnh Nhi chỉ có thể thấp giọng bồi tội.

“Không sao, đều do bà nội khen ngợi ta, ta được khen ngợi lên tận trời, khiến ta tưởng kỹ thuật khâu đồ của ta đã có thể mang ra khoe khoang, hôm nay nghe người nói, ta đã nhận rõ sự thật rồi.” Nàng cho rằng bản thân tư chất thông minh, dù học gì cũng có thể học tốt, không thể tưởng tượng được lại bị khâu thừa đánh bại.

“Tuyên tiểu thư đừng tự coi nhẹ mình, cẩn thận mà nghĩ, Tuyên tiểu thư cũng chỉ mới học khâu thừa được có mấy tháng, có thể học được như vậy quả thật đã không dễ, chỉ là muốn khâu yên ương, chỉ sợ... Phải tốn chút công phu.” Hạnh Nhi cố gắng nói chuyện uyển chuyển.

“Nếu như bây giờ ta học tập cẩn thận, người cảm thấy có thể không?”

Hạnh Nhi hơi kinh ngạc, vậy mà lại không chịu buông tha, lại hỏi thật lòng như vậy, không khỏi cẩn thận bấm đốt ngón tay: “Yên ương này chậm nhất là đầu tháng ba phải giao, cho nên Tuyên tiểu thư còn có thời gian hơn bốn tháng...” Suy nghĩ một chút, nàng cười nói:

“Có nô tỳ ở đây, đương nhiên có thể.”

“Thật sự?”

“Tuy nói Tuyên tiểu thư xử lý đường may không được tốt cho lắm, khâu cao thấp không đều, nhưng phối màu vô cùng tốt, nếu có thể lấy kim tuyến để thêu, màu sắc trùng điệp, khẳng định có thể làm cho bộ đồ thêu này xuất sắc ngang với những bức họa của Tuyên tiểu thư, nếu người Cung vương phủ nhìn thấy, khẳng định cũng sẽ giật mình.”

“Nghe người nói như vậy, ta cũng sẽ tin tưởng.” Dương Như Tuyên lộ ra nụ cười như đứa trẻ, dù cho dung mạo của nàng vốn là bộ dạng của nữ hài mười hai tuổi.

Hạnh Nhi nhìn nàng, khóe môi vẫn cong lên: “Như thế hãy đổi tấm lụa khác đi.”

“Cứ làm như vậy đi.” Dương Như Tuyên cười gượng.

Dương Như Tuyên lập tức làm theo, vẽ lại bức yên ương, lại nhờ Hạnh Nhi dạy nàng cách khâu một lần nữa, Mật Nhi thấy Hạnh Nhi và nàng qua lại gần gũi, nghi ngờ tới gần, mới biết được là vì khâu yên ương, lập tức tự động gia nhập trận doanh, khi đó không năm thì ba nhạo báng nàng, mà nàng... Không thể nói là vui vẻ chịu đựng, nhưng loại nhạo báng này lại không phải cười nhạo ác ý, nàng có thể cười cười tiếp nhận.

Kết quả là Lạc tiểu viện của nàng cũng náo nhiệt hơn hẳn, có khi ngay cả Dương Như Hàm cũng chạy tới xem náo nhiệt, nàng đành phải ném cô vòng cho nàng chơi, nếu Lý thị tới cửa, nàng sẽ khéo léo đuổi bà ta đi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt đã hết năm, trời lạnh buốt, mãi mới đến xuân về hoa nở, ngày kết hôn của Dương Như Hàm đã gần ngay trước mắt.

Khi Dương Như Tuyên đưa tấm yên ương đến trước mặt nàng, yên ương kia xinh đẹp sống động khiến nàng kinh ngạc, khâu đẽo cũng làm nước mắt phiền muộn vì sắp phải rời xa nhà của nàng.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng khóc, tỷ là tân nương, phải vui vẻ.” Dương Như Tuyên vội rút khăn tay ra lau nước mắt cho nàng. Dương Như Hàm nín khóc mỉm cười cầm tay nàng: “Tỷ phải vui vẻ.”

“Thích không?” Yên ương này vừa mới nhét bông vải, nàng đã khẩn trương đưa đến phòng tỷ tỷ, chỉ sợ không kịp cất vào trong hòm đồ cưới của tỷ tỷ.

“Tỷ rất thích.” Dương Như Hàm lời kéo nàng ngồi xuống bên cạnh giường: “Cuối cùng biết thời gian này muội lời kéo Hạnh Nhi và Mật vội vàng làm gì rồi.”

“Muội thuê không tốt, may mà có có Hạnh Nhi và Mật Nhi hỗ trợ, nếu không khẳng định không kịp.”

Dương Như Hàm yên lặng nhìn nàng: “Như Tuyên, thực sự tỷ tỷ rất vui vì muội thay đổi, nhưng tỷ tỷ càng lo lắng có phải muội không xem chúng ta là người một nhà hay không, cho nên mới xa lạ khách khí như vậy.”

“Muội mới không có, chính là bởi vì coi mọi người là người một nhà, cho nên muội mới càng muốn vì mọi người làm cái gì đó.”

“Vậy là tốt rồi, muội đã quen với cuộc sống trong phủ, nếu không tỷ tỷ lấy chồng ở xa, chỉ sợ không thể chăm sóc tốt cho muội.” Dương Như Hàm vỗ nhẹ tay nàng.

“Yên tâm, muội có thể chăm sóc mình thật tốt.”

“Tỷ biết, tỷ còn lo lắng Lý di nương, sợ muội bị bà ta ảnh hưởng, nhưng hôm nay xem ra tất cả đều là tỷ suy nghĩ nhiều quá.”

“Sẽ không, tỷ tỷ, chút tâm tư đó của Lý di nương muội đã nhìn thấu, sẽ không để cho bà ta chiếm được nửa điểm tiện nghi.” Dương Như Tuyên nhẹ nắm tay nàng: “Ngược lại là tỷ tỷ, có thể có xử lý chuyện kia hay không?”

“Có, Cung vương phủ không có quy định mang mấy người, cho nên tỷ đã nói với nương, tỷ muốn mang sáu bà tử và sáu nha hoàn đi, còn Hạnh Nhi và

Mật Nhi, ta muốn để hai nàng hầu hạ bên cạnh muội.”

Dương Như Tuyên sùng sốt, vội hỏi: “Tỷ tỷ, Hạnh Nhi và Mật Nhi từ nhỏ đã đi theo bên cạnh tỷ, tỷ...”

“Tuổi Hạnh Nhi và Mật Nhi cũng xấp xỉ muội, đối với chuyện lớn nhỏ trong phủ cũng rõ ràng, khẳng định có thể giúp đỡ rất nhiều cho muội, còn nữa, Hạnh Nhi và Mật Nhi ít nhiều cũng có chút ngạo khí, các nàng nguyện ý giúp muội đại biểu đầy lòng các nàng cũng đã phục muội, đã như vậy, để các nàng ở lại bên cạnh muội, khi muội lấy chồng dẫn các nàng theo, như vậy tỷ cũng an tâm.”

Dương Như Tuyên nói không ra lời, nàng không nghĩ tới Dương Như Hàm lại vì nàng tính toán xa như vậy, lo lắng tương lai chuyện nàng lấy chồng sẽ mang theo ai... Được bảo vệ như vậy, khiến hốc mắt nàng nóng lên, há mồm nhưng lại toét miệng cười.

“Tỷ tỷ, muội cũng không muốn lấy chồng.” Nàng nửa thật nửa đùa nói.

“Lời này lúc trước tỷ cũng nói rồi.” Vị cô nương kia cam tâm tình nguyện gia đình thân thuộc, sống một đời bên cạnh một nam nhân chưa từng gặp mặt, thậm chí vì hắn mà lo liệu chuyện gia đình?

“Ài, không công bằng như vậy, chúng ta chưa ăn một miếng cơm chưa uống một ngụm nước nào của nhà đối phương, mà cũng không phải người nhà chân chính, lại phải đến nhà đối phương làm trâu làm ngựa.” Dương Như Tuyên thở dài, cảm thấy thế giới này đối với nữ tử quả thật cực kỳ bất công, nếu làm sai chuyện gì, thì nhà mẹ đẻ lại phải hổ thẹn, ủy khuất lớn như nào cũng phải nuốt lệ vào bụng.

“Lời này cũng không đúng, cho dù tỷ lấy chồng, làm được gì tỷ cũng sẽ không bỏ người nhà, nếu đối phương không quan tâm đến tỷ, tỷ cũng sẽ không vì hắn mà làm trâu làm ngựa.”

Giờ Dương Như Tuyên mới hiểu được, xem ra Dương Như Hàm luôn luôn dịu ngoan uyển chuyển hàm xúc, nội tâm cũng có ngạo khí, chỉ có được nàng coi là người trong nhà, mới có thể được nàng đối xử ôn nhu.

Mà nàng, lại may mắn như vậy có thể được tỷ tỷ chấp nhận.

“Tỷ tỷ đừng lo lắng, tỷ tỷ sẽ sống rất tốt.” Nàng nghĩ, tin tức lúc trước nàng biết khẳng định đều là sự thật, tính tình tỷ tỷ như vậy quả thật đáng được thương tiếc.

“Nhận lời chúc của muội, tỷ nhất định sẽ sống rất tốt.” Dương Như Hàm cười: “Trái lại phải giao mọi chuyện trong nhà lại cho muội rồi.”

“Tỷ yên tâm, có muội ở đây, ai cũng đừng nghĩ gây sóng gió ở trong phủ.” Nàng hứa hẹn, nhất định làm được.

Dương Như Hàm lại ôm nàng, hai tỷ muội nói một chút chuyện riêng tư, mãi đến khi ma ma tới đuổi người, Dương Như Tuyên mới lưu luyến không rời quay về sân.

Mấy ngày sau, đội đón dâu của Cung vương phủ đã đến, thế tử Cung vương tự mình từ Hoài Nam Thành đến cưới vợ, Dương Như Hàm phong quang (nở mày nở mặt) lấy chồng, ngoài cửa Dương phủ chiêu trống náo nhiệt, pháo trúc kêu không ngừng.

Hạnh Nhi cùng Mật Nhi về sân trước, Dương Như Tuyên vẫn đứng bên cạnh cửa, mãi đến khi đội ngũ đón dâu rời đi mới trở về phòng, vừa khéo gặp Dương Trí Cần đang tiếp tân khách.

“Trí Cần ca ca.” Nàng dịu ngoan cung kính hạ thấp người.

Con nối dòng của Tứ Phòng Dương gia dựa theo tuổi tác thứ bậc, theo thứ tự là đại phòng Dương Trí Nghi, Tứ Phòng Dương Trí Nghiêu, Nhị Phòng Dương Trí Cần và thứ xuất Dương Trí Vũ. Dương Trí Nghiêu theo phụ thân buôn bán, mà Dương Trí Nghi và Dương Trí Cần lại ở nhà bồi dưỡng tài năng, đều có công danh trong người.

Đại Bá Phụ Dương Úc quan bá Binh Bộ Thượng Thư, tính tình khéo léo, thủ đoạn khéo đưa đẩy, con trai độc nhất Dương Trí Nghi là Đình Ủy lục phẩm, tính tình cũng tương tự phụ thân, ở trong triều quen biết nhiều người, Nhị bá phụ Dương Kỳ có vẻ khiêm tốn rất nhiều, trong triều tuy có lui tới, nhưng rất ít xã giao, mà Dương Trí Cần ba năm trước đây đỗ Trạng Nguyên, vào Hàn Lâm viện, do là con một sách, cho nên cuối cùng bị phái trông coi Long Đồ các, ngày ngày sao chép tài liệu lịch sử trân quý cũng khiến hắn làm không biết mệt.

Quá khứ, nàng cực kỳ chán ghét Dương Trí Cần, cảm thấy hắn chỉ biết đọc sách, biến bản thân thành cọc gỗ, nhưng hôm nay phát hiện hắn rất có tâm nhãn, hành sự từng bước, chưa bao giờ vọng tưởng một bước lên trời, cho nên coi hắn như huynh trưởng ruột.

“Tuyên nha đầu, muội xem, đây là bộ bìa cứng 《Vũ Kinh Thất Thư》mà lần trước huynh đã nhắc đến với muội.” Dương Trí Cần mặt mày trong sáng, mắt phượng hẹp dài lóe ra vui sướng, giờ quyền sách trong hộp gỗ lên.

*Vũ kinh thất thư là tập hợp 7 bộ binh pháp danh tiếng của Trung Quốc cổ đại. Đây được coi là các tác phẩm tiêu biểu nhất cho quân sự Trung Quốc cổ đại, chúng chính thức được tập hợp lần đầu vào thời nhà Tống và kể từ đó hầu như luôn được giới thiệu trong các bộ bách khoa thư về quân sự. Bảy tác phẩm trong Vũ kinh thất thư bao gồm: Lục Thao (六韜) của Khương Tử Nha đời nhà Chu, Tứ Mã pháp (司馬法) của Tư Mã Nhương Thư đời Xuân Thu, Tôn Tử binh pháp (孫子兵法) của Tôn Vũ đời Xuân Thu, Ngô Tử (吳子) của Ngô Khởi đời Chiến Quốc, Úy Liêu Tử (尉繚子) của Úy Liêu đời Chiến Quốc, Tam lược (三略) của Hoàng Thạch Công nhưng được cho là sáng tác cuối đời Tây Hán, Đường Thái Tông Lý Vệ công vấn đối (唐太宗李卫公问对) của Vệ Cảnh Vũ công Lý Tĩnh đời nhà Đường.

“...” Mặt Dương Như Tuyên không chút thay đổi nhìn hấn. Rút về lời vừa nói, hấn vẫn là con một sách kia, yêu sách thành si ngốc.

Đời này của nàng vẫn chưa thấy người nào thích thảo luận về nội dung sách như hấn! Mấy ngày trước nàng nói muốn đi theo nương cùng tập võ, luyện chút công phu quyền cước phòng thân, kết quả mỗi lần bị hấn nghe được, lập tức giảng giải 《Vũ Kinh Thất Thư》, 《Bình Pháp Tôn Tử》,... với nàng. Nàng học cái kia làm chi?

“Muội cứ lấy đi mà đọc, huynh đã bắt đầu thương lượng, có thể đề ra một tháng.” Dương Trí Cần mặt mày hớn hớn ấn hộp gỗ vào trong ngực nàng.

Dương Như Tuyên há mồm muốn nói, nhưng vẫn còn hóa thành thờ dài. Hôm nay là ngày Như Hàm tỷ tỷ lấy chồng, Trí Cần ca ca không có một chút đau lòng phân li, lại vẫn nhớ tìm bộ sách này cho nàng, thật là...

“Trí Cần, thì ra bộ 《Vũ Kinh bảy thư》 này ngươi muốn cho muội từ nhà ngươi đọc, không chê quá tối nghĩa, chỉ sợ tiểu muội từ xem không hiểu.”

Dương Như Tuyên bỗng dưng giương mắt, lóe lóe, giờ mới phát hiện thì ra phía sau Dương Trí Cần có một nam nhân thân hình cực kỳ cao lớn, ngũ quan tào nhã mẽ người, khi cười khiêm tốn hữu lễ.

Nàng vội vàng rũ mắt, khom người.

“Tam... Công tử, ngươi không hiểu, muội từ này của ta đây bụng kinh luân, tài trí hơn người, chỉ tiếc là thân nữ nhân, bằng không khẳng định có thể trở thành trụ cột trong triều.”

Đôi mắt Dương Trí Cần không tiếc lời ca ngợi, Dương Như Tuyên chỉ xấu hổ đến muốn chui xuống lỗ.

Nàng thích đọc sách, trong bụng có vài phần mực nước, nhưng không thể có năng lực trở thành trụ cột trong triều.

“Thật sao? Vậy thật sự là quá đáng tiếc rồi.”

“Còn không thật sao?”

Từ đầu tới cuối Dương Như Tuyên cũng chưa giương mắt, không phải nàng cố thủ lễ giáo, mà thật sự cảm thấy thẹn không có mặt mũi gặp người, để tránh Dương Trí Cần khen ngợi hoang đường về mình nữa, nàng lên tiếng nhắc nhở: “Siêng năng ca ca, có chút tân khách đã ra bên ngoài, huynh nên đến cửa lớn tiễn khách đi.”

“Cũng đúng cũng đúng, huynh lại quên luôn chuyện này rồi, Tam công tử, mời bên này.”

Dương Như Tuyên nghiêng người cúi người chào, chờ hai người đi mới bước về hướng nội viện.

Nhưng mà vừa mới đi qua hành lang dài ngoài đại sảnh, lại gặp Lý thị và đứa con trai không ra gì của bà ta Dương Trí Vũ đang châu đầu ghé tai không biết thấp giọng đàm luận cái gì, vừa thấy nàng tới, lập tức ‘chớ có lên tiếng’.

Thấy thế, nàng bật cười: “Di nương, xảy ra chuyện gì sao?”

“Cũng không có chuyện gì.” Lý thị cười gượng.

“Vậy ta về sân trước.” Nàng điểm nhẹ đầu, đi qua bên cạnh bọn họ.

“Đợi một chút.”

“Di nương, có việc?” Nàng cười hỏi.

Lý thị suy nghĩ, kéo nàng đi tới vài bước mới thấp giọng hỏi: “Tuyên nha đầu, năm trước ngươi nói chuyện mua bán kia với ta... Ngươi còn nhớ không?”

“Nhớ, di nương ngươi...” Nàng kinh ngạc nói.

Trên thực tế, nàng đã sớm đoán được Lý thị và Dương Trí Vũ vẫn vội vàng làm gì, đơn giản vì năm nay tích trữ lương, muốn kiếm nhiều tiền hơn nữa mà thôi. Dù sao cũng là mua bán một vốn bốn lời, đương nhiên là có bao nhiêu tiền liền mua bấy nhiêu, để tránh đến lúc đó thiếu hàng để bán.

“Ta cũng không gạt ngươi, năm trước khi ngươi nhắc đến với ta, ta cảm đồ cưới của bản thân tích chút lương thực, quả thật như ngươi nói đã kiếm được một chút, mà năm nay không biết làm tại sao, rõ ràng mới tháng tư, nhưng ngũ cốc đều đã tăng không ít, ta suy nghĩ bởi vậy...”

“Di nương yên tâm, có người cố ý đẩy giá hàng lên cao, cái này chứng tỏ đến tháng sáu tháng bảy, giá cả ngũ cốc sẽ lên rất cao.” Dương Như Tuyên cười híp mắt nói: “Đáng tiếc trên người ta không chút ngân lượng nào, nếu không ta nhất định sẽ bỏ toàn bộ ra mua, dù sao cũng kiếm được không ít.”

“Nghe ngươi nói như vậy, lòng ta an ổn không ít, đến lúc đó nếu kiếm được kha khá, sẽ mua cho ngươi ít trang sức thêm vào đồ cưới.” Lý thị thân thiết vỗ vỗ tay nàng.

“Ta tạ ơn di nương trước.” Ngay khi nàng cười híp mắt rút tay về, đuôi mắt thoáng nhìn hành lang đối diện có người, không biết Dương Trí Nghiêu đứng ở đằng kia từ khi nào, cũng không biết nghe được bao nhiêu.

Nàng và Tứ Phòng cũng ít lui tới, cũng chỉ vào ngày lễ ngày tết mới gặp Dương Trí Nghiêu vài lần, số lần nói chuyện với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lý thị vừa nói xong, lập tức dẫn Dương Trí Vũ đi, Dương Như Tuyên đứng tại chỗ, Dương Trí Nghiêu cũng không nói thêm gì, chỉ cười với nàng, vẫn chưa đi tới nói chuyện với nàng.

Dương Như Tuyên nhướn mày, xoay người quay về sân của mình, trong lòng cầu nhàu, hộp gỗ trên tay nàng cũng không nặng bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Lâm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp nhau (1)

Sau khi Dương Như Hàm lấy chồng, ngày tháng từ từ trôi qua, trong khoảng thời gian này, tú công của Dương Như Tuyên càng tốt hơn, thậm chí còn theo Mục thị học được một chút võ công, khi nhân hạ thì giúp Hoàng thị làm rau ngâm để hoạt động thân thể, buổi tối lại đọc những cuốn sách khác nhau mà Dương Trí Cần mượn ở Long Đồ các.

Có chút phiền toái là, Dương Trí Cần yêu sách thành si, mỗi khi mang sách về dù như thế nào cũng phải giảng giải trước một đoạn cảm nghĩ về sách đầu ra đó... Bỏ điếm ấy, thật sự không có gì phải phiền não.

Ngày tháng trôi qua thuận lợi, một năm sau, Dương Trí Cần được thăng chức tứ phẩm Long Đồ các, vì chúc mừng Dương Trí Cần thăng chức, Mục thị cũng mời Lý thị mang theo con trai con gái đến sảnh, ngay cả Dương Trí Nghiêu của Tứ Phòng cũng đặc biệt đến phủ, ngay trước bữa tối, Dương Kỳ đột nhiên mặt đầy giận dữ từ bên ngoài trở về.

Mục thị thấy thế, đứng dậy nghênh đón, Dương Kỳ xua tay, bước thẳng đến trước mặt Dương Trí Vũ.

“Ta hỏi ngươi, gần đây ngươi đã làm ra chuyện tốt gì ở bên ngoài hả?” Tiếng nói tức giận kia, hay tay dưới tay áo rộng rãi nắm chặt thành quyền.

“Không có.” Dương Trí Vũ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phụ thân hấn.

Hắn thích kết giao với đám lưu manh ngoài đường, cũng có khi sẽ tiết lộ thân phận, nhưng tuyệt đối không dám làm gì chọc tức cha hắn, chỉ vì năm mười hai tuổi, tập trung bên ngoài Tri Phủ phóng hỏa suýt nữa thiêu hủy phủ nha, thiếu chút nữa hắn đã bị cha đánh chết.

“Không? !” Dương Kỳ nắm chặt quả đấm đánh thẳng vào mặt hắn: “Đô Sát viện cũng đã tra đến ta, ngươi còn dám nói không có!”

Vừa nghe đến Đô Sát viện, sắc mặt mọi người ở đây không khỏi hơi trầm xuống.

Đứng ở phía sau Hoàng thị, mảy Dương Như Tuyên giương lên, đã đoán ra là chuyện gì, bỗng nhiên cảm giác có người đánh giá mình, nàng không dấu vết nhìn lại, đã thấy Dương Trí Nghiêu có vẻ đăm chiêu nhìn nàng.

“Lão gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ông giáo huấn con ngay trước mặt mọi người, cũng phải nói rõ ràng chứ.” Lý thị vội vàng che chở Dương Trí Vũ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Hôm nay là ngày mấy? Mọi người Dương gia đang ăn mừng con trai trưởng Dương Trí Cần thăng quan, trong lòng bà ta đã cực kỳ không vui, hiện giờ ông ta còn giáo huấn Trí Vũ ngay tại đây... Là muốn bà ta khó chịu sao? !

“Sao ngươi không hỏi đứa con tốt này của ngươi đi!” Dương Kỳ tức giận đến dựng râu trềng mắt, Mục thị vội vàng chuyển ly trà nóng cho ông nhậu khí: “Nông Tư sớ của Công bộ điều tra vì sao hàng năm sau nạn bão giá nông lương lại cao bất thường, tra không ra nguyên do, sau đó mời Đô Sát viện hỗ trợ, ngày hôm nay Đô Sát viện phái người nói cho ta biết, từ tháng tư và tháng năm năm trước đứa con tốt này của ngươi đã bắt đầu thu mua nông lương, đến tháng bảy tháng tám sau nạn bão giá cả sẽ ào ào tăng lên... Chuyện này cũng không nói làm gì, vậy mà năm nay hắn dẫn người uy hiếp nông dân, thu mua với giá thấp, mua hấn 500 thạch ngũ cốc! Bây giờ Đô Sát viện hỏi đến ta, chuyện hắn làm lại muốn ta gánh chịu, đứa con tốt này của ngươi muốn chính chết ta có phải hay không!”

*Thạch: (Trung Quốc: đơn vị dung tích) khoảng 100 lít, (Nhật Bản) khoảng 150kg.

Dương Như Tuyên nghe vậy, không khỏi hít khí.

500 thạch... Dã tâm thật lớn, nàng thật sự quá xem thường Lý di nương và Dương Trí Vũ, không nghĩ tới bọn họ lại làm tới như vậy, cũng chớ trách lập tức bị chú ý.

Nhưng dính dáng đến phụ thân thì lại không tốt.

“Chuyện này...” Lý thị nghe vậy mới phát giác việc này quan hệ trọng đại, dưới tình thế cấp bách quay đầu đi - - “Lão gia, việc này không thể trách Trí Vũ, tất cả đều do Tuyên nha đầu ra chủ ý, mới có thể gây ra việc này.”

Nháy mắt, đầu mũi nhọn hướng về phía mình, ngay từ đầu Dương Như Tuyên đã không ngoài ý, nhưng đối mặt với từng ánh mắt nghi ngờ, vẫn khiến nàng có chút khó chịu, nàng cũng không dự đoán được chuyện lại lớn như vậy.

“Phụ thân, con không hiểu ý của di nương.” Nàng giả bộ khó hiểu hỏi.

“Nha đầu nguoi đừng giả bộ, rõ ràng nguoi nói cho ta biết, hàng năm sau nạn bão giá nông lương cao, cho nên muốn ta đi mua ít hàng, đợi khi giá cao bán đi!” Lý thị cắn chặt răng không rời, vẫn đổ hết tội lên người nàng.

“Ta... Ta thật sự không hiểu ý của di nương, ta làm sao có thể biết những chuyện này chứ?” Thần sắc nàng hoảng hốt, như bị Lý thị làm cho hoảng sợ, Hoàng thị vội vàng trấn an nàng.

“Nguoi đang muốn làm gì? Tuyên nha đầu chưa từng xuất đầu lộ diện, làm sao biết những thứ bàng môn tà đạo này chứ?” Hoàng thị không vui khiến trách.

“Nương, con nói thật, lúc trước nha đầu kia nói với con, phụ thân ruột của nó từng đề cập qua chuyện mua bán này với lão gia, nhưng lão gia sợ gây chuyện cho nên không dám đụng vào...”

“Tam đường đệ chưa bao giờ đề cập những thứ này với ta! Tam đường đệ của ta là quan địa phương thanh liêm, sao có thể biết những thứ tà môn ngoại đạo này!” Dương Kỳ tức giận ném vỡ chén sứ: “Nguoi nhìn đứa con tốt mà nguoi dạy đi, ba ngày hai bữa gây chuyện làm ta mất hết mặt, hôm nay lại để cho Đồ Sát viện hỏi đến ta, ta quyết định rồi! Ta muốn đưa hấn đến Quan Thục Lý ba, năm năm!”

“Lão gia, sao ông lại nhân tâm như vậy? !” Lý thị gào khóc.

Tất cả học sinh của Quan Thục Lý đều là đệ tử cổ hủ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, còn không cho người tới thăm hỏi.

“Nguoi cảm ơn cho ta! Là nguoi dạy hư hấn!” Dương Kỳ tức giận đến nắm chặt quả đấm, trừng mắt đứa con trai đang trong lòng Lý thị.

“Không phải như lão gia nói...” Lý thị kêu oan, ánh mắt đột nhiên nhìn thoáng qua Dương Trí Nghiêu, vội nói: “Lão gia, ta nói đều là sự thật! Trí Nghiêu có thể làm chứng, khi Tuyên nha đầu nói việc này với ta, hấn cũng ở đây!”

Trong lòng Dương Như Tuyên run lên, đôi mắt đẹp khẽ dờn về phía Dương Trí Nghiêu.

Dương Kỳ đang muốn mở miệng hỏi, chỉ thấy Dương Trí Nghiêu giờ hai tay: “Nhị bá, ta thật sự không nghe rõ, không biết nên trả lời như thế nào.”

Dương Như Tuyên nghe vậy khẽ thở ra.

Dương Kỳ lại nổi giận, buồn bực gào thét: “Hi Quý, lập tức đưa Nhị thiếu gia đến Quan Thục lý, nguoi ở lại đây giám sát Nhị thiếu gia, nếu hấn lại gây ra chuyện gì, ta sẽ hỏi tội nguoi!”

“Vâng, nô tài lập tức chuẩn bị.” Hi Quý vội vàng đáp, tìm mấy người hạ nhân chuẩn bị.

Hi Quý là nô tài bán đứt, cũng là một trong những quân sự Dương Kỳ nể trọng nhất, bình thường phụ trách xử lý chuyện kinh doanh mấy cửa hàng nhỏ của Dương Kỳ, chỉ nghe Dương Kỳ phân phó, vì hấn mà làm việc.

Mặt Lý thị thoáng chốc trắng bệch, đối với bà ta mà nói, không có nhi tử giống như không còn chỗ dựa vào.

“Còn có, Hi Hoa, dẫn Lý di nương và Kỳ nha đầu đi, không có phân phó của ta không cho phép các nàng bước ra Phần Đào viện một bước!”

“Vâng ạ”, Hi Hoa cũng là nô tỳ bán đứt của Dương gia, là ma ma có bối phận cao nhất trong Dương phủ, quản lý nội vụ trong phủ, m.t.l.q.d, bình thường đều ở bên người Hoàng thị, nàng đã sớm nhìn rõ Lý di nương là người sống hai mặt.

“Lão gia, sao nguoi có thể đối xử với ta như thế?” Lý thị khóc kêu vùng vẫy, nhưng vẫn bị Hi Hoa và mấy ma ma dẫn đi.

Nháy mắt, trong phòng an tĩnh hơn rất nhiều, nhưng bầu không khí vẫn ngưng trệ như cũ.

Dương Kỳ cân nhắc thật lâu, tức giận đã tiêu hơn phân nửa, Mục thị mới nhẹ giọng hỏi: “Lão gia, bên phía Đồ Sát viện kia phải làm thế nào? Muốn ta tìm người đi thuyết phục hay không?”

“Không cần, chuyện Đồ Sát viện ta đã có chuẩn bị tốt.” Dương Kỳ than thở: “Vừa rồi có ý nói nặng, là muốn cho tiểu tử xấu xa kia biết điểm nặng nhẹ.”

Tuy nói hấn không giống đại ca, bằng hữu khắp thiên hạ, nhưng ngày lễ ngày tết, chưa bao giờ làm thiếu cấp bậc lễ nghĩa, ít nhiều có chút phẩm chất.

“Làm như vậy cũng được, cũng nên cho Lý thị biết chút chừng mực, nếu không cứ đi theo tà môn ma đạo, một ngày nào đó sẽ gặp quỷ.” Hoàng thị nán lòng thoái chí thờ dài, lập tức vỗ nhẹ tay Dương Như Tuyên: “Ngồi xuống đi, nên dùng bữa, ngày hôm nay Trí Cần thăng chức, cũng đừng bởi vì chuyện này mà không thoải mái.”

Dương Như Tuyên chọn một chỗ ngồi xuống, giờ mới phát giác hình như mọi người đã sớm nhìn rõ Lý di nương sống hai mặt, chỉ do đây là việc nhà, cũng không thể làm lớn, khiến người ngoài chê cười.

Mục thị nghe vậy vội vàng kêu hạ nhân mang thức ăn lên, chỉ chốc lát sau trên bàn lại náo nhiệt vui mừng, mọi người giống như đều đã quên đi sự không thoải mái vừa rồi.

Đợi mọi người ăn uống xong, Dương Như Tuyên đỡ Hoàng thị quay về Bắc Đẳng viện, đang muốn quay về viện của mình, ngay tại chỗ rẽ gặp được....

Dương Trí Nghiêu.

Xem ra giống như không hẹn mà gặp, nhưng Dương Như Tuyên cũng không cho rằng như vậy, bỗng nhiên có phản hồi hận đêm nay để Hạnh Nhi và Mật Nhi đến phòng bếp hỗ trợ.

“Hôm nay Nghiêu ca ca muốn ở lại sao? Muốn muội muội phái người dọn dẹp một gian phòng khách hay không?” Dù cho không muốn ở cùng một chỗ với hắn, nhưng nàng vẫn lễ phép hỏi thăm.

“Không, ta ở lại một chút rồi sẽ đi về, dù sao chỗ của ta cũng chỉ cách đây có mấy ngã tư đường, không có lý do gì mà không về nhà ngủ, chẳng qua... Có chút nghi vấn cần chỉ giáo.” Về mặt Dương Trí Nghiêu cười vô hại như một đứa trẻ, mà tất cả đều vì khuôn mặt trẻ con môi hồng răng trắng gây ra.

Rõ ràng hắn lớn hơn Dương Trí Càn hai tuổi, nhưng hai người đứng cùng một chỗ, người ta chỉ biết Dương Trí Càn là ca ca.

“Nghi vấn? Muội muội không hiểu.” Đáy lòng nàng có chút bất an, lại chỉ có thể giả ngu.

“Tuyên nha đầu, nếu ta nhớ không lầm, khi Hàm nha đầu lấy chồng, Lý di nương nói với muội, năm trước muội dạy bà ta chút chuyện mua bán, lúc ấy còn nói giá cả ngũ cốc tăng không ít, muội nói đến tháng sáu tháng bảy sẽ tăng rất cao... Muội muội, làm sao muội có thể biết những thứ này?”

Mi tâm của Dương Như Tuyên run lên, ngậm bực việc này quả thật bị hắn cho nghe thấy, nhưng nếu nghe thấy, vì sao vừa rồi ở trong sảnh không vạch trần?

Tâm tư thay đổi, mặt nàng lộ vẻ vô tội mà nói: “Sao muội có thể biết việc này, cũng chỉ thuận miệng nói một chút thôi.”

Trên thực tế, đương nhiên nàng biết, nếu thật sự không hiểu thì làm sao mà sắp xếp được như thế này.

Việc này là lúc trước nàng nghe Dương Trí Nghiêu và Dương Trí Càn nhắc tới trong triều có quan viên đang bị điều tra việc này, cho nên mới có ý bày ra việc này để dụ Lý thị mắc câu.

“Muội ở trong khuê phòng, thuận miệng nói một chút cũng có thể nói chuẩn xác như vậy, sao không nói cho ca ca ta biết sớm còn có thể kiếm chút tiền?” Dương Trí Nghiêu cười, rõ ràng khuôn mặt hoa đào da mịn thịt mềm, không biết tại sao trong mắt Dương Như Tuyên lại có chút tà khí.

Dương Như Tuyên hơi hít mắt lại, cười cười: “Nếu Nghiêu ca ca không vạch trần muội ở trên đại sảnh, nói vậy Nghiêu ca ca cũng đoán được muội có ý chính Lý di nương, còn về những tin tức này, cũng chỉ do trên đường cùng cha đến Định Dương thành thăm bà nội, khi đi qua chợ nghe thấy, mà khi đó cha ta nói, việc này mà làm lớn nhất định trong triều đình sẽ có người chú ý... Cho nên muội chỉ thử làm, không nghĩ tới quả thật như vậy... Chỉ là thiếu chút nữa hại Nhị bá phụ.”

Nói xong lời cuối cùng, thần sắc đã ngậm bực, biểu tình này không phải giả, thật sự nàng có chút buồn bực.

Có lẽ do cách làm của nàng không đủ tinh tế, không lường trước đến Lý di nương lòng tham không đáy, nhưng nàng lại lo lắng, có phải vì chuyện này thay đổi nên mới dẫn đến hậu quả... Một khi thay đổi cái gì đó, có phải sẽ có người phải trả một cái giá lớn hay không?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng việc này tới đột ngột, nàng vẫn không rõ, còn nữa cũng không có bằng chứng.

“Nha đầu muội thật thiếu suy nghĩ, nếu trong triều không phát hiện, thêm nữa quan viên ăn hối lộ, không phải muội không công cho Lý di nương tiện nghi sao?”

“Nếu như thực sự như vậy muội cũng không có biện pháp, nhưng mặc kệ như thế nào, muội sẽ không tha thứ bà ta nói năng lỗ mãng đối với bà nội, để cho bà ta chịu chút giáo huấn cũng không quá đáng.” Đối với điểm ấy, nửa điểm ấy này Dương Như Tuyên cũng không có, thậm chí cho rằng Dương Kỳ vẫn quá nhân từ: “Nhưng trên thực tế, chỉ cần Lý di nương biết đủ, bà ta cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này.”

“Việc nhà Nhị bá ta cũng mặc kệ, mà muội hành sự cũng phải khiêm tốn chút, trở mặt với Lý di nương đối với muội cũng không có lợi.” Kỳ thật trong lòng hắn có chút bội phục của nàng, có thể sắp đặt kế hoạch tốt như vậy. Còn nữa, nàng thay bà cô trút giận, việc này không có chỗ cho hắn nhiều lời.

“Yên tâm, nàng bị cấm trong Phán Đào viện, còn có thể làm gì muội chứ?” Dương Như Tuyên có chút đắc ý cười ra tiếng.

“Nha đầu muội thật là!” Dương Trí Nghiêu lắc đầu cười nhẹ: “Muội nó với ta rõ ràng như vậy, chẳng lẽ không sợ ta đến trước mặt Nhị bá vạch trần muội sao?”

“Nếu Nghiêu ca ca thực sự muốn vạch trần muội, thì cũng không đợi đến bây giờ.”

Dương Trí Nghiêu có chút khen ngợi nhướn mày cười, l.m.t.l.q.d vồ nhẹ đầu nàng: “Cũng không phải mỗi lần đều sẽ có người có thể làm chỗ dựa thay cho muội.”

“Không có lần sau, muội muốn chính chỉ có Lý di nương.” Nàng kéo tay hắn xuống, cười đến đắc ý: “Dám khi dễ người nhà của muội, muội sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Nói cho cùng, chính là muốn Dương gia chúng ta đoàn kết một lòng...”

“Ai, hai người đang làm cái gì vậy?”

Giương mắt, nhìn thấy Dương Trí Cần đang đi tới, Dương Trí Nghiêu lập tức nắm tay nàng nhanh chóng rời đi.

Nguyên nhân không có gì khác, Dương Trí Cần uống say thì lưỡi sẽ rất dài. (ý nói là khi say rượu DTC sẽ nói không ngừng nghỉ)

Bọn họ đã chịu đủ cả đêm nghe hắn giảng dạy rồi !

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gặp nhau (2)

Không có Lý thị không có việc gì làm lại chăm chọc bịa đặt, Dương Như Tuyên ngày càng vui vẻ hơn, cũng không biết do tâm tình vui vẻ hay do đến tuổi trở mã, nàng lớn lên càng xinh đẹp động lòng người hơn, quyến rũ mà không lăng lợ, tươi đẹp mà không tầm thường, ánh mắt không nhiễm bụi trần giống như lưu ly, mỗi khi nàng xao động cười lên đều tỏa ra ánh sang mê hoặc.

Nhưng mà, xinh đẹp như vậy lại không khiến nàng lấy làm kiêu ngạo, thậm chí nàng còn không thích ăn mặc kiểu cách, ngay cả quần áo cũng không xem trọng, nếu không phải Mục thị kiên trì hàng năm hai mùa đông hè nhất định làm thêm cho nàng hai bộ y phục, Hoàng thị yêu thương mua chút trang sức cho nàng, nàng sẽ chỉ mong sao mỗi ngày mặc những bộ y phục cũ đơn giản là tốt rồi.

Đáng tiếc là, hàng năm nàng đều cao thêm, y phục cũ cũng không mặc được bao lâu, mắt thấy sang năm đã đến tuổi cập kê, nàng bắt đầu sốt ruột.

Cập kê đại biểu cô nương đó đã đến tuổi nên cưới gả, nhưng nàng không muốn lấy chồng, muốn vĩnh viễn ở Dương phủ.

“Tuyên tiểu thư, người xem cây trâm vàng lão phu nhân đưa này, thật sự cực kỳ xinh xắn, là chi phượng đầu sai, mỏ Phượng còn ngậm một viên Hồng Ngọc, phía cuối đuôi phượng đều khảm Hồng Ngọc... Nếu đi ra ngoài đường, theo bước đi, kêu đình đình, khẳng định cực kỳ đẹp.” Mật Nhi giúp nàng chải đầu tán thưởng, cắm trâm vàng lên búi tóc của nàng, không nhịn được cứ nhìn mãi trong gương.

“Đừng, đừng cái này làm gì.” Dương Như Tuyên không có hứng thú, lấy một cây trâm xanh biếc trong hộp trang sức.

“Cái này làm sao được! Lão phu nhân muốn dẫn người đến Phiên phủ xem diễn kịch, chỗ đó tụ tập rất nhiều thiên kim quan gia, khẳng định mọi người sẽ phô ra hết những trang sức đẹp, ngọc trâm kia quá... Mộc mạc rồi.” Mật Nhi không thể nói lên hai chữ ‘xấu xí’, nàng biết đó là đồ mẫu thân Tuyên tiểu thư để lại cho nàng.

“Mộc mạc mới tốt.” Dương Như Tuyên kiên trì, để Mật Nhi gỡ trâm vàng xuống, thay ngọc trâm lên.

Đến Phiên phủ xem diễn kịch, mời thiên kim quan gia đến... Đây là vì muốn chọn rể thất cho Phiên Bách Nguyên.

Lúc trước bởi vì nàng không thích thân cận với bà nội, cho nên hình như là đi trước với nương, nhưng lúc này nàng lại không thể từ chối được.

Không phải nàng quá để ý mình, cho rằng người Phiên gia sẽ để ý mình, mà là Phiên phủ... Nếu có thể, đời này kiếp này nàng không muốn liên quan gì đến họ, nhưng thân thể nương không khoẻ, tuổi Như Hâm lại quá nhỏ, bây giờ đến Như Kỳ cũng bị giam ở Phàn Đào viện, tính tình bà nội tuyệt đối không thể đi với Như Kỳ.

Cho nên, nàng không thể không đi, không đi không được.

Thay đổi quần áo tối hôm qua, nhìn khuôn mặt chưa trang điểm, búi tóc đơn giản, Dương Như Tuyên hơi híp mắt lại, đang định tháo cả ngọc trâm xuống, bên ngoài truyền đến tiếng của Hạnh Nhi.

“Tuyên tiểu thư, lão phu nhân đã đợi ở trên xe ngựa rồi.”

“Ta đến ngay.” Khẽ thở dài, dù không nguyện, nàng vẫn phải đi theo.

Đang muốn ra ngoài cửa, Mật Nhi vội vàng lấy một cái áo choàng từ trong tủ quần áo ra, khoác lên vai nàng: “Tiểu thư, giờ đã là ngày tháng 10, thời tiết rất lạnh, phải khoác thêm áo.”

Dương Như Tuyên liếc nàng một cái, không vạch trần chút tâm tư kia của nàng.

Nhưng quả thật trên người nàng quá mộc mạc, sợ rằng đến Phiên phủ sẽ bị chê cười, mới đặc biệt khoác thêm cho nàng... Vốn định đổi bộ khác, nhưng dưới góc áo có gắn thêm chuông bạc xinh xắn, khiến nàng rất thích. Điềm nhẹ mũi Mật Nhi một cái, nàng thỏa hiệp theo sát Hạnh Nhi ra cửa lớn, lên xe ngựa.

Địch Dương thành là nơi gần hoàng cung nhất, trọng thần và quan lớn của triều đình đều ở trong thành, ra ngoài thành là nơi náo nhiệt nhất thành, cửa hàng bày bán, thương gia phú hộ tụ tập, ngoài cùng là nơi dân chúng bình thường cư trú.

Mà xe ngựa Dương phủ đương nhiên sẽ không rời khỏi nội thành, trên thực tế, Phiên phủ và Dương phủ chỉ cách nhau có hai ngã tư, đi bộ sẽ mất một khắc, và cùng ở thành Đông.

Dương Như Tuyên và Hoàng thị tán gẫu mấy câu, xe ngựa đã qua hai cánh cổng, đến chỗ rộng rãi nhất Phiên phủ. Bên ngoài Phiên phủ đã có không ít xe ngựa. Dương Như Tuyên mơ hồ đảo qua, lmt@lqd, không biết được mấy cái, nhưng dựa theo những gì Dương Trí Cần đã giải thích, huy hiệu phức tạp, xe ngựa có màu vàng, khẳng định là trọng thần trong triều, như vậy xem ra thân phận những người tới hôm nay cũng không phải tầm thường.

Xem ra lão phu nhân Phiên phủ cũng muốn thay Phiên Bách Nguyên tìm vị kế thất có tiếng, mặc dù hẳn chỉ là Hầu gia, nhưng lại là Hầu gia do hoàng thượng sắc phong, thân phận đương nhiên tôn quý.

Nhưng, cũng vô dụng, trọng thần quyền quý nào sẽ hứa gả thiên kim cho một Hầu gia mù có tước vị mà không có thực quyền.

Theo bản năng, Dương Như Tuyên cúi mặt, đi theo Hoàng thị vào Phiên phủ, lại theo bản năng né tránh từng người gác cổng và quân sự, chỉ sợ bị nhận ra.

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Sao cứ cúi mặt vậy?” Hạnh Nhi theo hầu ở bên cho rằng thân thể nàng không khoẻ, mở miệng khẽ hỏi.

“Ta...” Mới mở miệng, đột nhiên nàng cười đến tự giễu.

Xem nàng này, sợ gì chứ, ở kiếp này, nàng cũng chưa từng gặp Phiên Bách Vãn, chưa từng tới Phiên phủ, ai có thể nhận ra nàng?

“Tiểu thư?”

“Không có việc gì, đi thôi.” Nàng thở sâu, giữ vững tinh thần, nhắc chân nhẹ nhàng theo sát phía sau Hoàng thị.

Phiên phủ dựng sân khấu kịch ở trên quảng trường lát đá phía sau đại sảnh.

Hai bên quảng trường đều có hành lang thông tới các chủ viện khác, bước trên cầu kiều qua hồ nhân tạo, hướng đông là Mai Trinh viện, đi thẳng, hướng tây là Hoán Hương viện của Phiên Bách Vãn. Lúc trước nàng bước trên cầu kiều này, dẫn độn đưa thứ đồ kia đến trước mặt Phiên Bách Nguyên... Nghĩ đến đây, nàng đóng chặt mắt, mặc cho đoạn hồi ức chán ghét kia quấy rầy chính mình.

Sân khấu kịch đã được sắp xếp từ sớm, dưới sự dẫn dắt của ma ma, nàng và Hoàng thị ngồi ở vị trí bên trong, chờ chủ nhà mở màn nói nói mấy câu, màn diễn chính thức được trình diễn, rất nhiệt náo.

Đáng tiếc là, trên sân khấu kịch diễn gì, chỉ sợ người phía dưới cũng không nhìn rõ. Tham dự hội nghị không chỉ là thiên kim quan lớn, cũng có không ít huynh trưởng của họ đi cùng, ngồi thành vòng tròn bàn luận những chuyện trên triều đình gần đây.

Quả nhiên, chuyện của Đại Bá Phụ thành tiêu điểm của ngày hôm nay.

Một tháng trước, Đại Bá Phụ phủ trợ phái Đại hoàng tử, bức diên nhị hoàng tử có danh hiền lành, cuối cùng bị Tam hoàng tử tố giác, vì thế Đại Bá Phụ cũng chạy không thoát lao ngục tai ương, cả nhà bị áp giải vào đại lao, kết cục... Là mấy ngày nữa xử tử.

Phụ thân vì thế mà đau lòng, một mối mà lại bất lực, mà nàng cũng chỉ có thể nói, đều do Đại Bá Phụ quá mức nóng lòng muốn thăng quan, không biết giấu tài, mới có thể để khi Đại hoàng tử ngã xuống, không kịp thanh minh quan hệ đã bị áp giải vào trong tù.

Thờ dài, cố gắng rời lực chú ý chuyên chú trên sân khấu kịch, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, khiến toàn thân nàng không tự giác run lên.

“Bà nội, đại ca không đến con cũng không có biện pháp? Dù sao con cũng đã gọi hán rồi.”

Nàng không giương mắt, nhưng nàng quen thuộc giọng nói này hơn ai hết. Mà người bị gọi là bà nội, chính là lão phu nhân Phiên phủ Lư thị, cá tính cực kỳ nghiêm cẩn nghiêm trang, không dễ ở chung... Lại có lẽ do trong lòng xem thường người trong phòng Phiên bách Vãn, cho nên mới luôn không vừa mắt nàng.

“Chuyện này làm sao được? Người đi gọi lần nữa đi.”

“Ta không cần, chúng ta xem diễn kịch.”

Nghe giọng nói giả dối kia, nàng có thể tưởng tượng sự châm chọc và khinh thường trên khuôn mặt Phiền Bách Văn. Vẫn là như vậy, từ trước đến nay hân - con vợ kế và Phiền Bách Nguyên thân là con trai trưởng lại có công danh trong người luôn bất hòa, nếu không sau này sao lại nhẫn tâm tính kế nàng hạ độc giết Phiền Bách Nguyên.

Vốn tưởng rằng sẽ không gặp lại hân... Nàng hí mắt, lmt@lqd, suy tư, nói với Hoàng thị bên cạnh: “Bà nội, nơi này nhiều người âm ỉ, con có chút không thoải mái, ra phía sau hít thở không khí chút nha.”

“Nơi này là nhà người ta, đừng đi quá xa.” Hoàng thị thấy sắc mặt nàng tái nhợt, vỗ nhẹ tay nàng: “Nếu thân thể không khoẻ thì nói một tiếng, ở lại này xem diễn kịch xong, chúng ta trở về phủ.”

“Được, bà nội.” Nàng cười miễn cưỡng, đưa lưng về phía Phiền bách Nguyên, nói với Hạnh Nhi bên người: “Chăm sóc bà nội, ta ra phía sau hít thở không khí.”

“Nô tỳ biết rồi.”

Cả một đường nàng đều đưa lưng về phía Phiền Bách Văn, từng bước bước vào trong rừng phong, vốn muốn ở trong này nghỉ ngơi một chút, nhưng tiếng kèn trống trên sân khấu làm nàng đau đầu, suy nghĩ chút, nàng đi về phía đông.

Trong ấn tượng, Phiền Bách Nguyên thích yên tĩnh, phần lớn đều ở trong phòng, mà trong Mai Trinh viện cũng không có nhiều người, dọc theo đường đi cũng không thấy hạ nhân, hướng hồ nàng muốn đến đây hít thở không khí, nên cũng thấy không sao cả.

Sau khi đi qua cầu, cuối cùng cũng có thể ném những âm thanh âm ỉ kia ra sau đầu, rút cuộc bên tai thanh tĩnh, nhưng qua cầu kiều vài bước có một cái đình, xuất hiện một bóng dáng màu đen kiến nàng dừng cước bộ.

Làm sao hân có thể ở chỗ này? Hai mắt hân không thể nhìn thấy gì, rất ít khi đi ra phòng ngoài, bên cạnh lại không có hạ nhân theo hầu... Nàng hơi hí mắt lại, thoáng nhìn thấy tay hân chảy máu.

Nghĩ thầm rằng không nên tiếp cận hân, nhưng lúc trước nàng hại chết hân, gấp lại trên tay hân lại là bị thương đang chảy máu, lòng tràn đầy áy náy khiến nàng không thể rời đi được, đành phải thả cước bộ đi đến gần hân.

“... Ai?”

Còn chưa bước vào trong đình, Dương Như Tuyên bị giọng nói khàn khàn của hân dọa sợ tới mức đứng im tại chỗ, không khỏi đoán, dù sao cũng là người chinh chiến sa trường, nhẫn lực quả thực tốt hơn người bình thường, nàng không dám im lặng quá lâu, tìm lời để nói: “Nô tỳ mới tới, phụng lệnh lão phu nhân mời Hầu gia đến quảng trường xem kịch.”

Nàng lợi dụng lời của Phiền Bách Văn nói với Lư.

Đã thấy hân nhếch môi cười lạnh: “Xem diễn kịch? Để người ta xem bản hầu gia thành truyện cười?”

Dương Như Tuyên nghe vậy, lông mi khẽ run.

Nàng biết Phiền Bách Nguyên quái dị, nhưng nghe nói bởi vì hân ra chiến trường nên mắt mới bị thương, sau khi hồi kinh mới biến thành như vậy... Không khó để cảm nhận tâm tình của hân, dù sao cũng từng là thiên chi kiều tử, nháy mắt thành Hầu gia hữu danh vô thực, dù là ai cũng sẽ không cam tâm.

Lặng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nghiêng của hân, hai mắt của hân chưa mở, mày rậm dưới tóc mai, mũi thẳng như đao, môi dày vừa phải, hân rất ưa nhìn, bề ngoài xuất sắc, xuất thân tôn quý, còn trẻ đã lãnh binh chinh chiến, lại rơi vào kết cục bị mù, thậm chí còn bị nàng độc chết... Nghĩ đến đây, lòng của nàng rất đau, khiến nàng không nhịn được mà bước vào trong đình.

“Ra ngoài, ai cho ngươi vào trong đình? !” Phiền Bách Nguyên giận dữ giương mắt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Dương Như Tuyên không tự chủ được mà mở to mắt, chỉ vì cặp mắt kia của hân... Tròng mắt một loại mâu đồng, cho dù đã cố tình che giấu cũng không che được phong thái này... Thật đáng tiếc, hai mắt đẹp đến kinh tâm động phách như vậy, nhưng lại không thể nhìn thấy gì.

Phiền Bách Nguyên không nhận được câu trả lời, tức giận nheo mắt lại: “Làm càn!”

Dương Như Tuyên đột nhiên hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến có phần nóng lên, không thể tin được mình lại mê muội mà nhìn hân đến xuất thần, vội rút khăn tay từ trong lòng ra.

“Nô tỳ không có ý khác, chỉ muốn thay Hầu gia băng bó miệng vết thương.” Nàng không dám tùy tiện đụng chạm vào hân, chỉ sợ chạm đến cảm kỵ của hân.

“Không cần.”

“Nhưng tay Hầu gia đang chảy máu, làm sao lại bị thương?” Nàng bật thốt lên hỏi, nhìn kỹ miệng vết thương kia, giống như vô ý bị ngã, tay bị mài mà tạo

thành.

“Mắc mó gì đến người?”

“Nô, nô tỳ chỉ lo lắng.” Nàng sợ hãi thốt lên.

“Dư thừa.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, đau lòng vì hấn nhưng cũng buồn bực hấn bất cận nhân tình, cắn chặt răng, giữ chặt tay hấn, thừa dịp hấn kinh ngạc mà quần khăn lụa vào lòng bàn tay hấn rồi buộc một vòng.

“Nô tỳ đi tìm người lấy thuốc tới cho Hầu gia.” Dứt lời, nàng lập tức bước nhanh rời đi.

Phiền Bách Nguyên neho mắt lại, làm sao cũng thấy không rõ nàng, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy một màu trắng... Hấn cười châm biếm, đang muốn kéo khăn tay xuống, lại nghe thấy tiếng bước chân thoát nhiên đến như nhẹ nhàng, hấn chưa mở miệng, người tới đã trách móc trước.

“Azi, sao trên tay Hầu gia lại có khăn tay của cô nương?” Người đến là phó tướng dưới trướng của hấn, lại cam tâm làm tùy tùng theo hầu ở bên cạnh hấn.

“Mặc Ngôn, người không nhìn thấy có người nha hoàn rời đi sao?” Hấn thấp giọng hỏi.

Mặc Ngôn cầm Sang Dược trong tay Kim, nhìn lại: “Đó không phải nha hoàn, thuộc hạ chưa gặp nha hoàn nào ăn mặc tinh xảo như vậy.”

“Là sao?” Hấn trầm ngâm, kéo khăn tay xuống.

Mặc Ngôn lập tức thay hấn bôi thuốc, đồng thời hỏi: “Hầu gia, muốn đến quảng trường nghe hí kịch không?”

“Không đi, nếu người nhất thời thiếu kiên nhẫn mà giáo huấn Phiền Bách Văn, sẽ chỉ khiến ta thêm phiền toái thôi.”

“Ai kêu vừa rồi hấn cố ý làm Hầu gia trượt chân.” Mặc Ngôn thấp giọng lầm bầm.

“Chờ xem, một ngày nào đó, ta sẽ trả lại gấp bội những gì ta đã phải chịu!”

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lấy chồng (1)

Không nên đến Phiền phủ.

Sau khi rời khỏi Phiền Phủ, trong đầu Dương Như Tuyên không ngừng hiện lên ý nghĩ này.

Không phải vì Phiền Bách Văn, mà vì Phiền Bách Nguyên.

Ngày ấy vừa thấy, càng khiến nàng áy náy hơn, tuy nói mất hấn mù cũng không phải do nàng tạo thành, nhưng hấn lạnh nhạt, thái độ hận đời khiến nàng cực kỳ dễ ỷ.

Không thể không để ý, mất thấy cũng đã qua hai tháng, nàng vẫn không ngừng nhớ tới cặp mắt kia, trong đó còn ẩn giấu lạnh lùng.

“Tiểu thư, hương...”

“Hả?” Dương Như Tuyên hoàn hồn, giật mình nhớ ra mình đang ở trong chùa, tăng lữ đang chờ lấy hương trong tay nàng. Sắc mặt nàng thẹn thùng mà đưa hương ra, khề thờ dài, không nghĩ tới nàng lại xuất thân ở trước Phật... Có thể thấy trong lòng nàng có bao nhiêu lưu tâm.

“Tiểu thư, trước tiên hãy đến sương phòng phía sau nghỉ ngơi một chút đi.” Hạnh Nhi thấp giọng thúc giục.

“Uhm.” Đáp lại, nàng nhìn Hoàng thị còn đang lễ Phật, cả Dương Như Hâm dựa vào trong ngực Mục thị cũng tới dâng hương, còn có... Lý thị và Dương Như Kỳ bị giam cầm đã lâu.

Lý thị cầm hương chuyên chú cầu xin, Dương Như Tuyên đoán rằng cầu xin vì Dương Trí Vũ, chỉ mong Dương Kỳ có thể sớm nguôi giận, để cho Dương Trí Vũ có thể về nhà đoàn tụ vào ngày tết.

Buông mắt nhìn bốn phía, người dâng hương lễ Phật cũng không ít, gần ngày tết, người người đều muốn xin chút may mắn từ Phật, mong năm sau được

thuận lợi.

Mà hai năm qua, chỉ cần bà nội đến Phật tự, nàng nhất định sẽ đi theo, ở trước Phật mà sám hối.

Cho nên mỗi khi quay về từ Phật tự, nàng luôn luôn chuyên tâm khẩn cầu, thất thần trước Phật, đây là lần đầu, chỉ vì qua Phiên Bách Nguyên nàng thấy chính mình của quá khứ.

Nàng thờ dài, từ từ đi qua hành lang dài của hậu viện chùa.

Lúc trước được nhận nuôi, nàng nghe lời Lý di nương gièm pha, hiểu lầm nhị phòng nuốt của cái của tam phòng, lmt@lqd, còn có ý đồ gả nàng cho Hầu gia mù kia... Đúng rồi, lúc trước bà nội muốn gả nàng cho Phiên Bách Nguyên làm kế thất, nàng mới có thể tin rằng bà nội đã nhận được không ít lợi ích từ trong đó, tính toán bán nàng cho Phiên phủ, cho nên nàng mới thay mình tìm con đường khác.

Suy nghĩ chút, hẳn là vị hôn phu vô duyên của nàng, nếu lịch sử không thay đổi, bà nội lại tính toán gả nàng cho Phiên Bách Nguyên làm kế thất, nàng sẽ không kháng cự, thậm chí sẽ chăm sóc hắn thật tốt.

Vận khí của nàng tốt, ông trời rủ lòng thương xót, cho sống lại một lần, để nàng nhìn rõ bản thân được sủng ái, trừ bỏ hận ý trong lòng nàng, nhưng hẳn?

Mẹ ruột Phiên Bách Nguyên đã qua đời từ sớm, phụ thân hẳn lại xem hắn như quân cờ bị vứt bỏ, Phiên Bách Văn muốn đối phó hắn khắp nơi... Hắn tứ cố vô thân, nếu nàng có thể bên cạnh chăm sóc...

“Tiểu thư?” Nàng đột nhiên dừng bước lại, Hạnh Nhi suýt nữa va vào nàng.

Nàng đề ngoài tai, vì trong đình lưu ly xuất hiện một bóng dáng cao gầy mạnh mẽ.

Ảo giác? Nhưng...

Còn đang nghi hoặc, Dương Như Tuyên thấy người nọ từ từ giương mắt, cặp kia chống lại nàng, đáy lòng nàng run lên, không hiểu sao lại khản trương, mà thấy hắn giống như không phát hiện gì hết, lại từ từ rũ mắt, giống như mở mắt đối với hắn mà nói là một thói quen chưa bỏ được.

Dương Như Tuyên lại thờ dài, sao nàng lại quên cặp mắt xinh đẹp kia không nhìn thấy bất cứ thứ gì chứ?

“Tiểu thư?” Hạnh Nhi nhìn về phía đằng trước, khó hiểu thấp giọng hỏi: “Tiểu thư quen vị công tử này?”

“Không quen.” Nàng vội nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hạnh Nhi nghi hoặc nhanh chóng bắt kịp cước bộ của nàng, lại thấy nàng đột nhiên dừng lại, lúc này đã thông minh hơn, lúc nào cũng chú ý, cho nên từ lúc chủ tử dừng bước, nàng cũng dừng lại cách đó hai bước.

Nàng thấy Dương Như Tuyên lại nhìn vị công tử kia, giống như do dự cái gì, khi nàng do dự muốn mở miệng hỏi, thì thấy tiểu thư đã đi đến chỗ hành lang mà vị công tử kia đứng.

“Hầu... Vị công tử này, người đang chờ người sao?” Dương Như Tuyên đề thấp tiếng nói hỏi.

Phiên Bách Nguyên nhàn nhạt liếc nhìn nàng, khép mắt không nói.

“Uhm... Chỗ người đang đứng cách hai thước là bờ hồ, người có muốn đi về phía trái một chút hay không, ít nhất tựa vào bên cạnh cây cũng được?” Nàng do dự, là vì nàng sợ hắn nhận ra tiếng nói của nàng, sẽ phát hiện ngày ấy người thay hắn băng bó tay là nàng, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, dường như không nhận ra.

Mặt Phiên Bách Nguyên không chút thay đổi như ong mị, bước chân vẫn chưa dời.

Dương Như Tuyên thấy thế, nghĩ thầm rằng hắn không nguyện tin tưởng người khác, không khỏi hơi cau, rốt cuộc là ai đưa hắn đến hậu viện, cũng không ngăn lại hậu viện này các hòn non bộ cao chót vót, rễ cây chi chít, đối với một người không nhìn thấy gì là nơi cực kỳ nguy hiểm, nếu không có người dẫn dắt, tùy tiện đi vài bước cũng có thể ngã bị thương.

“Công tử, có hạ nhân theo hầu hay không?” Nàng nhìn không được hỏi, nhưng đáp án vẫn là trầm mặc. Nàng cũng không nản lòng, lại hỏi: “Công tử, nếu đi phía trước năm đến sáu bước là có bậc cầu thang, đi sang trái hai bước sẽ có cây, hay là... Muốn ta dẫn người đến sương phòng ở hậu viện nghỉ ngơi hay không?”

Phiên Bách Nguyên vẫn mặt mày chưa nung, lmt@lqd, ngoảnh mặt làm ngơ.

“Nè, người quá thất lễ rồi đó, tiểu thư nhà ta muốn giúp người, người lại coi quý nhân thành tiểu nhân, quả thực chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được tám lòng người tốt!” Hạnh Nhi nhìn không được, đi đến bên cạnh Dương Như Tuyên mắng.

Tính tình của nàng trầm trầm, lại cực kỳ bao che khuyết điểm, khi đã nhận định tiểu thư là một phần tử của Dương gia, xuất môn tại ngoại, đương nhiên không thể để cho nàng chịu nửa điểm khinh bỉ lạnh nhạt và thất lễ.

“Hạnh Nhi, đừng vô lễ với công tử.” Dương Như Tuyên khiển trách, giữ chặt Hạnh Nhi khẽ lắc đầu.

“Nhưng...” Thấy vẻ mặt Dương Như Tuyên nửa năn nỉ nửa mệnh lệnh, Hạnh Nhi mấp máy miệng: “Nô tỳ biết rồi.”

Dương Như Tuyên nở nụ cười cảm tạ, đang định tiếp tục khuyên Phiến Bách Nguyên cách xa chỗ này, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói ngả ngón, khiến mày của nàng nhăn lại...

“Đây là tiểu cô nương nhà ai? Sao ta chưa từng gặp qua?”

Dương Như Tuyên đóng chặt mắt, suy nghĩ rốt cuộc nên khuyên hẩn rời đi hay mình rời đi, đỡ phải đối mặt với tay ăn chơi Phiến Bách Văn kia.

Xem nàng này, sao có thể quên nghiệt duyên với Phiến Bách Văn được bắt đầu tại Phạm Thiên tự ...

Đáng tiếc, trong lúc suy nghĩ, người đã đi tới bên cạnh nàng, thậm chí lấy ngón tay khẽ đẩy cằm của nàng.

Dương Như Tuyên liếc ngang, Hạnh Nhi vẫn chưa kịp xuất thủ, đã nhanh nhẹn đập tay hẩn. Mấy năm nay đi theo Mục thị học võ cũng không phải học giả, có lẽ võ nghệ cũng không đáng để khoe, nhưng để đối phó với loại ăn chơi không học vẫn không nghề nghiệp này vẫn tuyệt đối dư sức.

“Uhm, nha đầu ngang ngạnh, rất hợp khẩu vị của ta.” Ngay từ đầu Phiến Bách Văn đã không tức giận, ngược lại đi đến trước mặt nàng nhìn nàng thật cẩn thận: “Ánh mắt này mệnh mông, như ngọc bích, dung nhan tươi đẹp hiển có, nhẹ tựa chim hồng, rực rỡ như Phù cù, tiểu sinh vừa gặp cô nương đã thương.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hẩn, mở miệng nói: “Đây như đầu trâu mặt ngựa, con mắt như hạt đậu, thân hình cao lớn, như gậy treo tường, gầy như que củi, xấu xí không chịu nổi, thấy công tử khiến ta buồn nôn, có thể làm phiền công tử lùi lại một chút được không?”

Nàng không thể lý giải vì sao lúc trước mình lại bởi vì hẩn mới nói mấy câu, đã nghĩ làm hẩn là tài tử đầy bụng kinh luân? Nói đến nói đi, tất cả đều do nàng kém hiểu biết, mới có thể tưởng lầm Ma Tước là Phượng Hoàng.

Phiến Bách Văn sững sốt, hoài nghi mình nghe lầm, mà lại nghe được tiếng cười của Phiến Bách Nguyên, hẩn thẹn quá thành giận quay đầu, gầm lên: “Ngươi cười cái gì?”

“Sao, cười cũng thế hay sao?” Phiến Bách Nguyên mặt mày chưa nâng nói.

“Tên mù này!” Phiến Bách Văn làm bộ đánh, Dương Như Tuyên nhanh tay lẹ mắt vung ra một cước, khiến Phiến Bách Văn rớt xuống hồ nước cách Phiến Bách Nguyên hai thước, mắc kẹt ở giữa hai hòn non bộ, đau đến kêu rên không dứt.

“Xảy ra chuyện gì vậy hả?”

“Nghieu ca ca, sao huynh lại ở đây?” Dương Như Tuyên ngoài ý muốn nhìn người tới, thấy hẩn leo lên hành lang mà đến.

“Ta tới tìm bằng hữu, ngược lại là muội, làm sao có thể ở cùng một chỗ với bằng hữu của ta?” Động tác của Dương Trí Nghiêu gọn gàng từ đầu đã không giống thương nhân, bước nhanh đi tới trước mặt nàng.

Dương Như Tuyên trừng mắt nhìn: “Nghieu ca ca và hẩn là bằng hữu?” Nàng chỉ hướng Phiến Bách Nguyên.

“Tuyên nha đầu, cử chỉ của muội quá thất lễ.” Dương Trí Nghiêu vội vàng hạ tay nàng xuống, ngón tay cái hướng về phía Phiến Bách Nguyên: “Chẳng lẽ muội cũng quen hẩn?”

Khóe mắt Dương Như Tuyên giật giật: “Nghieu ca ca, động tác có huynh cũng quá thất lễ rồi đó.” Nhìn đi, đó là động tác gì, còn dám nói nàng, rõ là.

“Nói đùa, Hầu gia sẽ không để ở trong lòng.”

Đó là bởi vì hẩn không nhìn thấy... Trong lòng Dương Như Tuyên nói như thế.

“Nha đầu, sao muội nghe ta gọi Hầu gia lại không có chút ngạc nhiên nào vậy, chẳng lẽ muội quen Hầu gia?” Dương Trí Nghiêu cười tít mắt nói, mặt hiện vẻ giáo hoạt.

Nàng sững sốt, giờ phát hiện mình bị hẩn ám toán rồi: “Không biết, muội toàn ở trong phủ, sao có thể quen biết người tôn quý như vậy, muội muốn quay về sương phòng nghỉ ngơi, không nói nữa.”

Dứt lời, biết rõ Phiến Bách Nguyên nhìn không thấy, nàng vẫn theo cấp bậc lễ nghĩa chu đáo khom người cúi chào hẩn, mới mang theo Hạnh Nhi rời đi.

Dương Trí Nghiêu nhìn theo nàng rời đi, quay đầu nhìn Phiến Bách Văn vẫn mắc kẹt giữa hai hòn non bộ, nói: “Phản nhĩ thiếu gia, kiên nhẫn một chút, tại hạ dẫn Hầu gia rời đi trước, thuận tiện sẽ nói với hạ nhân Phiến phủ tới cứu người nhà.” Nói xong, cầm lấy tay Phiến Bách Nguyên khoát lên trên cổ tay mình.

“Hầu gia, để tại hạ hầu hạ người, đi thôi.” Hẩn cười hi hi nói.

“Vị cô nương kia là muội muội của ngươi? Sao ta không biết ngươi có một muội muội?” Phiên Bách Nguyên mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn dựa vào hắn, hai người thuận lợi đi lên hành lang.

“Không phải, nàng là đường muội của ta, là đứa bé mồ côi của tam phòng Dương gia, về sau được nhị đường bá của ta nhận nuôi.” Từ Phòng Dương gia chỉ có mình hắn là con trai độc, chính bởi vì như vậy, hắn yêu giao hữu nhất, cho nên bằng hữu khắp thiên hạ, trong đó cũng bao gồm vị Bình Tây Hầu này.

“À!”

“Sao, nhìn trúng rồi hả?”

Phiên Bách Nguyên cười hí mắt, lực đạo khoát lên trên cổ tay hắn đột nhiên giữ chặt, đau đến khiến Dương Trí Nghiêu nhe răng trợn mắt cũng không dám kêu lên đau đớn, chỉ có thể đầu hàng nói: “Ta nói vậy, ta có thể giải thích, nếu không ta hình dung bộ dáng của nàng cho ngươi nghe... A a, rất đau đó, Hầu gia, tay ta bị xiết chặt sắp đứt rồi, ngươi muốn đến cho ta như thế nào hả?!”

“Giờ trong đầu ta chỉ có văn chương mà thôi.” Hắn khẽ hừ một tiếng, buông tay hắn (DTN) ra.

Dương Trí Nghiêu ôm tay lui lại vài bước, về mặt ai oán nói: “Ài, Hầu gia, từ sau khi ngươi hồi kinh tỉnh cách thay đổi rất nhiều đó.” Quá khứ là sáng khoái rộng lượng, hiện tại là quái gở khó ở chung.

“Mọi người đều sẽ thay đổi. Trí Nghiêu, chuyện ta giao cho ngươi, làm đến đâu rồi?”

“Có ta ở đây, còn có thể không làm được hay sao?” Hắn cao giọng nói.

“Tốt lắm, bây giờ ta còn có một chuyện muốn làm phiền ngươi.”

Dương Trí Nghiêu nghe vậy, sắc mặt đại biến. Vị Hầu gia này, hắn đã quen biết từ thời niên thiếu, không câu nệ tiểu tiết, có vài phần bướng bỉnh lý lợm, từ trước đến nay luôn làm theo tính cách, chưa từng coi trọng lễ giáo, tuy nói từ sau khi hắn chinh chiến tây đột, hai người có một khoảng thời gian không liên lạc, nhưng bản thân vẫn hiểu rõ tính cách của hắn, hiện giờ lại dùng đến hai chữ ‘làm phiền’... Có quý!

“Trí Nghiêu?” Hắn mỉm cười khẽ gọi.

Dương Trí Nghiêu thờ dài, lau mặt: “Nói đi.” Việc đã đến nước này, không để cho hắn kháng cự, vậy thì... Đến đây đi.

“Cầu hôn?”

Đang lúc cả Định Dương thành vẫn đắm chìm trong bầu không khí ngày tết, nơi nơi vui sướng, âm thanh chúc mừng không ngừng, Dương phủ ở thành Đông vang lên tiếng hét khó tin của Dương Như Tuyên.

“Con không muốn?” Hoàng thị cân nhắc câu chữ, đoán nên nói như thế nào để thuyết phục nàng.

Nàng biết, muốn Tuyên nha đầu gả cho một Hầu gia mù, lmt@lqd, nàng nhất định chán kinh mà còn cực kỳ không tình nguyện.

Có thể sao, một Hầu gia hữu danh vô thực, mất lại mù, phải có người theo hầu chăm sóc, có quan gia thiên kim nào nguyện ý gả? Còn nữa, hắn muốn cưới vợ lại là kẻ thất, cũng chớ trách việc hôn nhân này lại từ thiên kim quan viên nhất phẩm rơi đến trong phủ Công Bộ Thị Lang tứ phẩm.

Chính là bởi vì sợ Tuyên nha đầu không đồng ý, nàng mới đặc biệt để sau khi dùng cơm chiều xong, muốn Tuyên nha đầu đến sân của mình một chuyến.

“Không phải, chỉ là con...” Ngoài ý muốn.

Dương Như Tuyên nhăn mày, nhưng lập tức nghĩ thông suốt. Bên trong có quả tất có nguyên nhân, nguyên nhân đã thay đổi, quả tự nhiên cũng không giống, vì nàng chừng trị Lý di nương mà suýt nữa khiến phụ thân chịu tội, từ đó cuộc đời của nàng đã có thay đổi lớn rồi.

Cuộc đời thay đổi, cho nên Phiên phủ sẽ đến cầu hôn nàng trước dự định một năm, cũng không phải không có khả năng, chỉ là nàng chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Lấy chồng (2)

“Tuyên nha đầu, tuy Hầu gia bị mù, nhưng hiện nay thời thế hỗn loạn, cỏ cây đều là binh lính*, tại thời điểm người người cảm thấy bất an, Hầu gia mù lại ít

bị tai bay và gió hơn, không đến mức giống đại bá người...” Nói đến sau cùng, Hoàng thị không khỏi ghen ngào.

*Cò cây đều là binh lính (Phù Kiên thời tiền Trần dẫn binh tấn công Đông Tấn, tiến đến lưu vực sông Phì Hà, leo lên thành Thọ Xuân nhìn ra xa, thấy quân Tấn đội hình chỉnh tề, lại nhìn ra núi Bát Công xa xa, thấy cò cây trên núi mà tưởng toàn là quân Tấn, cảm thấy sợ hãi. Sau này dùng thành ngữ này chỉ lúc hoang mang, trông gà hoá cuốc)

Dương Như Tuyên vội vàng nói chút lời an ủi, rồi lại nói: “Bà nội, Hầu gia rất tốt, nếu là hấn, con nguyện ý gả.”

Sau khi bắt giữ cả phòng Đại Bá Phụ thì lập tức hành quyết, bà nội quan tâm nhất là người thân, dù cho thân thích không qua lại nhiều, vẫn luôn có cảm tình.

“Con thật sự nguyện ý?”

“Có gì không tốt sao?” Nàng cười hỏi lại.

“Chuyện này... Sau khi Hầu gia ra chiến trường đánh Tây Đột bị thương mất, có chút khó ở chung, nhưng tính hấn không xấu, chỉ là chí lớn chưa được thực hiện, cho nên có phần...”

“Hận đời?” Dương Như Tuyên buồn cười nói: “Bà nội, tất cả đều bình thường, phóng tầm mắt nhìn cả thiên hạ, có thiên chi kiêu tử nào sau bị thương nặng như vậy còn có thể thờ ơ? Còn nữa, mắt mù có gì không tốt? Tính tình hấn không tốt, đại biểu sau này có khả năng hấn sẽ không nạp thiếp, tuy con là kẻ thất, nhưng vẫn là danh hiệu phu nhân Hầu gia, có gì không tốt?”

Nghe nàng nói đạo lý rõ ràng, Hoàng thị lại có chút sùng sốt.

“Nhưng không nỡ xa bà nội.” Nàng yêu kiều ôm Hoàng thị: “Con phải lấy chồng, con sẽ không được ăn dưa muối của bà nội nữa.”

Hoàng thị nghe vậy, vỗ nhẹ tay nàng: “Nếu con thích ăn, ta sẽ làm thêm rồi mang đến Phiên phủ, nhưng đến lúc đó sợ sẽ bị người cười nói cổ hủ.”

“Ai dám nói dưa muối cổ hủ, con sẽ rút lưỡi người đó.”

“Nha đầu con.” Hoàng thị vỗ nhẹ tay nàng, nhìn nàng cười buồn bã, cũng cười nheo mắt.

“Mối hôn sự này là Nghiêu ca ca con được Phiên phủ nhờ làm hộ, về nói riêng với ta, nay mai ta tìm Nghiêu ca ca con phúc đáp, khỏi làm cho người ta phải đợi quá lâu.”

“Nghiêu ca ca?” Lần này Dương Như Tuyên thật sự khó hiểu.

Từ khi nào Nghiêu ca ca và Phiên phủ lại quen biết như vậy, còn có thể dò xét bà nội hộ Phiên phủ? Dựa vào trí nhớ của nàng... Suy nghĩ chút, nàng khẽ cười. Quá khứ cũng đã qua, hà tất phải đối chiếu hiện tại và trước kia, nàng lựa chọn con đường khác, nhất định kết quả sẽ không giống trước.

“Đúng vậy, nghe nói Hầu gia dự tính tháng tư sẽ cưới, mà còn dùng nghi lễ nghênh chính thất.” Loại đại lễ này đối với Dương phủ mà nói là rất quang vinh.

Dương Như Tuyên cười cười, đối với việc Phiên phủ quyết định dùng phương thức gì nghênh nàng vào cửa, một chút ý kiến nàng cũng không có, nàng chỉ muốn bù đắp lại cho người kia mà thôi.

Mắt của hấn, không có khả năng nhìn thấy thế gin này nữa, nhưng nếu xua đi băng sương trên mặt hấn, có thể tận mắt nhìn thấy hấn tươi cười, chỉ vậy thôi cũng đã đủ lắm rồi.

Nàng muốn làm chuyện này.

Hai người nói cười một hồi, đang lúc Dương Như Tuyên muốn cáo lui, để cho Hoàng thị chớp mắt một chút thì nha hoàn canh giữ ở bên ngoài phòng kêu lên - -

“Lão gia, phu nhân.”

Dương Như Tuyên giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Dương Kỳ vẫn mặc triều phục, mặt có vẻ không vui, nhưng mà mặt Mục thị lại trầm xuống, không biết vì chuyện gì mà hai người phiền não.

Chẳng lẽ là bởi vì ngày tết năm nay không cho Dương Trí Vũ về phủ đoàn viên, Lý di nương kia làm loạn long trời lở đất?

Nàng đoán như vậy, là vì nhìn thấy Lý di nương ở phía sau, trên mặt bà ta không giống vừa làm loạn xong.

“Nương.” Dương Kỳ khẽ gọi.

“Sao, có việc gì?”

“Có chuyện.” Dương Kỳ nhìn Dương Như Tuyên liếc mắt một cái, có chút khó mở miệng.

Dương Như Tuyên thấy thế, thuận theo mà nói: “Bà nội, phụ thân có việc cần nói, con về sân trước.”

“Đợi một chút, Tuyên nha đầu, con ở lại, việc này cũng có liên quan với con.”

“Con?”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Hoàng thị thúc giục.

“Phiên phủ phái người tới cầu hôn, muốn cưới Tuyên nha đầu qua phủ.” Dương Kỳ nói xong, sắc mặt có chút tức giận, như là rất bất mãn với hôn sự này: “Cũng không phải người thông báo trước một tiếng liền trực tiếp cầu hôn, hấn coi chúng ta như cái gì?”

Tuy lão gia Phiên gia là Hộ bộ thượng thư quyền cao chức trọng, nhưng quan gia luôn luôn muốn lễ nghi hơn mấy phân, cầu hôn cường ngạnh như vậy, lấy thế bức người, khiến trong lòng ông không vui.

“Đợi một chút, việc này ta đã biết rồi, mới vừa nói với Tuyên nha đầu, con bé cũng đồng ý.” Hoàng thị vội hỏi: “Ta không cho con biết trước, thật là ta không đúng.”

“Nương, sao người có thể để Tuyên nha đầu tiến vào Phiên phủ!” Dương Kỳ nghe vậy không khỏi kích động, ngay cả Mục thị cũng không ủng hộ.

“Đúng vậy, nhị thiếu gia Phiên gia hành sự bất lương, là kẻ không học vấn không nghề nghiệp lại phong hoa tuyết nguyệt, sao có thể để Tuyên nha đầu kết duyên với hấn!” Mục thị gấp đến độ giậm chân, suy nghĩ nên tìm biện pháp nào để lui mối hôn sự này.

“Hả?” Dương Như Tuyên sững sốt, nhìn liếc Hoàng thị một cái.

“Không phải, ta nói là Bình Tây Hầu Phiên Bách Nguyên Phiên gia, là Trí Nghiêu được lão phu nhân Phiên gia nhờ làm hộ, trước xem ý tứ của ta.” Hoàng thị vội vàng giải thích.

Lần này đổi lại là phu thê Dương Kỳ sững sốt, hai người nhìn nhau một cái, cũng không phản đối tiếp nữa.

Mục thị đành phải nhìn Dương Như Tuyên, hỏi lại để xác định: “Tuyên nha đầu, con thật sự đồng ý mối hôn sự này?”

“Vâng, nương.” Nàng cười nheo mắt, khẽ thờ ra.

May bà nội không lầm, lại may mắn hành động của Nghiêu ca ca nhanh hơn một bước, bằng không có thể đã nguy rồi. Nếu đã phái người cầu hôn, không có lý do hợp lý, hôn sự này chỉ sợ không thể nào thoái thác.

“Nhưng nghe nói sau khi Bình Tây Hầu kia bị thương mất, tính tình thay đổi lớn, hấn...” Mục thị vốn là thiên kim tướng phủ, Dương phủ cách phủ tướng quân cũng chỉ có mấy con phố, thỉnh thoảng bà sẽ trở về la cà, nên cũng biết ít nhiều tình hình của võ tướng.

“Nương, tính tình thay đổi có lẽ hấn cũng có thể thay đổi lại mà, mà gả cho hấn còn tốt hơn gả cho Phiên nhị thiếu gia, như vậy, phụ thân muốn từ chối lời cầu hôn của phiên nhị thiếu, lý do này cũng đầy đủ rồi, đúng không? Phụ thân.” Nàng cười mỉm nhìn Dương Kỳ.

Nhìn xem, cha mẹ nàng toàn tâm toàn ý tính toán thay nàng, sợ nàng chịu thiệt chịu khổ.

Dương Kỳ cười cười, vuốt ve đầu nàng: “Tuyên nha đầu trưởng thành, phụ thân thả gả con cho Bình Tây Hầu mất mùi, cũng không thể gả cho Phiên nhị thiếu, nhưng gả cho Bình Tây Hầu, phụ thân lo lắng con...”

“Phụ thân yên tâm, trước khi tỷ tỷ lấy chồng cũng dạy con rất nhiều, chút chuyện như vậy con mới thêm không sợ.”

“Thật là, đều do nữ nhi của chúng ta bị cướp đi nhanh quá, nếu không ta định đến mùa hè sẽ thay mãnh tướng dưới trướng phụ thân ta cầu hôn... Người đó tuy chất phác, nhưng cực kỳ đôn hậu, lại có công danh trong người, mà còn...”

“Lạc Anh, không cầu công danh phú quý, mới có thể rời xa thị phi.” Dương Kỳ nhàn nhạt cắt ngang lời Mục thị còn chưa nói xong, lại nhìn Hoàng thị: “Nương, đã như vậy, con sẽ tự mình giải thích việc này với Phiên phủ, tin tưởng Hộ Bộ thượng thư sẽ không làm khó xử con.”

“Đi thôi, thuận tiện tìm tiểu tử Trí Nghiêu kia tới cho ta, ta muốn trả lời hấn.”

“Vâng ạ.”

Người ngoài đi rồi, Dương Như Tuyên nhìn ngoài cửa phòng, không khỏi nghi hoặc, Lý di nương đi khi nào vậy?

Rốt cuộc bà ta tới làm gì?

Tháng tư, xuân về hoa nở, muôn hoa đua thắm khoe hồng, cũng là lúc Dương Như Tuyên phải lấy chồng.

Dương Như Tuyên toàn thân hỉ phục đỏ thắm, mũ châu, khăn voan đỏ, được ma ma Phiên phủ phái tới dẫn ra, từ khuê phòng đi tới đại sảnh.

Cả một đường nói cát tường, đang muốn bước ra bên ngoài phòng, Dương Như Tuyên bỗng dừng dừng bước lại, kéo khăn voan đỏ xuống, quay đầu quỳ gối với Hoàng thị và hai vợ chồng Dương Kỳ ngồi ở chủ vị.

“Bà nội, phụ thân, nương, Như Tuyên lúc này xin bái biệt.” Nàng hành đại lễ, không thèm để ý hi phục sẽ dính bụi đất.

Dương Như Hâm ở phía sau vội vàng ngăn cản ba vị trưởng bối tiến lên, để tránh phá hủy lễ nghi, tay nhanh chóng giúp nàng phủ khăn voan đỏ lên, không để người khác thấy mặt nàng: “Tỷ, chưa đi đến hi phòng, khăn voan đỏ không thể kéo xuống.”

“Như Hâm, chuyện hôm qua tỷ tỷ nói với muội, muội còn nhớ chứ?” Nàng giữ tay nàng ấy.

“Tỷ, tỷ yên tâm, muội đã nhớ rõ.” Dương Như Hâm giương lên ý cười, mười hai tuổi, có vài phần ngây ngô quyến rũ. Từ trong lồng ngực lấy ra khăn tay, lau hai tay bị dính bụi đất của tỷ tỷ: “Tỷ, sắc mặt ma ma Phiên phủ rất khó coi, nhớ lát nữa phải cho thêm chút ngân lượng đó.”

“Yên tâm, tỷ chuẩn bị rất nhiều.” Chút quy củ đó, nàng còn cần nàng phải nhắc nhở sao? “Bà nội và cha mẹ giao cho muội, đừng luôn nóng nảy, phải tĩnh tâm đọc sách học nữ công học cầm kì...”

“Tỷ, đừng nói nữa, theo muội thấy, lát nữa không nhét một lượng bạc thì không được đâu, khẳng định ma ma kia sẽ đến trước mặt Phiên lão phu nhân tố cáo tỷ.” Dương Như Hâm nghiêm mặt cắt ngang lời nàng.

“Nha đầu muội.”

“Đi thôi, ngày đại hi đừng để nương và bà nội khóc.” Dương Như Hâm phụ giúp nàng đi ra: “Mà còn, nếu tỷ không mau lên kiệu hoa, Như Kỳ tỷ tỷ sẽ không thể từ cửa sau xuất giá đó.”

Nghĩ đến đây, Dương Như Tuyên không dấu vết thờ dài, khi ma ma Phiên phủ dẫn lên kiệu tám người nâng.

Ngồi trên kiệu, nàng không nhận được mà suy nghĩ, vì sao đến cuối cùng, lại chính là Như Kỳ gả cho Phiên Bách Văn?

Sau hôm ấy, nàng nghe nói Lý di nương đuổi theo phụ thân, đáp ứng mối hôn sự kia, nhưng đôi người lấy chồng thành Như Kỳ, mà Phiên gia cũng đồng ý.

Chỉ là Phiên Bách Văn cưới không phải chính thê, chỉ là tiểu thiếp, tình cò lại cùng lấy chồng một ngày.

Tuy nói hai hôn sự đều không có chủ rỗi tự mình đón dâu, nhưng ít ra nàng là ngồi kiệu lớn tám người nâng, lấy nghi lễ nghênh chính thất đi qua nội thành, tiến vào cửa lớn Phiên phủ, Như ý lại chỉ có thể cưới kiệu nhỏ trực tiếp đi tới cửa sau Phiên phủ, chờ nàng vào cửa mới có thể vào cửa.

Nghi lễ đón dâu một trời một vực, chỉ sợ sẽ Như Kỳ người từ trước tới nay đều không thân với nàng càng thêm hiềm khích. Những thứ này, nàng lại không để ý, nàng lo lắng là Như Kỳ sẽ biến thành nàng trước kia... Nàng không hiểu sao Lý di nương lại phải gả Như Kỳ cho Phiên Bách Văn làm thiếp, chẳng lẽ Lý di nương không biết trong lúc thiếp thất tranh thủ tình cảm có thể sánh bằng triều đình đấu tranh sao?

Theo kiệu hoa vào cửa lớn Phiên gia, khi hạ kiệu hoa, Dương Như Tuyên không dấu vết nhét vào trong tay ma ma một túi gấm, sau đó nàng được dẫn vào đại sảnh, trong phòng không âm ỹ như trong tưởng tượng của nàng, sau khi bái Thiên Địa, nàng được dẫn vào hi phòng.

Ngồi xuống, eo mỗi lưng đau, nhưng nàng vẫn phải giữ quy củ, ngồi đoan trang ở trên giường chờ vị hôn phu của nàng vén khăn voan đỏ của nàng lên.

Nàng chưa từng trải qua việc này, cho nên có chút khẩn trương, nhưng cũng không sợ hãi.

Từ hôm nay trở đi, nàng chính thức cáo biệt với Dương Như Tuyên của quá khứ, từ nay về sau nàng muốn bảo vệ vị hôn phu của nàng, không rời không bỏ, bạch đầu giai lão với hắn.

Cũng không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy đói khát khó nhịn, miệng khô lưỡi đắng hết sức, theo từng tiếng bước chân, nàng biết vị hôn phu của nàng sắp tới, vì thế sống lưng càng thẳng hơn, nghe tiếng mở cửa, đóng cửa ngăn cách bên ngoài.

Trong phòng lặng im, lòng bàn tay nàng không hiểu sao lại đỏ mề hôi, sau đó, hắn vén khăn voan đỏ của nàng lên.

Ngượng ngùng giương mắt, chống lại một đôi mắt đen tuyền khẽ buông xuống, trong lòng nàng hơi run rẩy, đêm nay, dù làm cách nào nàng cũng không thể khiến bản thân giữ tỉnh táo và ung dung.

Mây rậm tung bay, ánh mắt thâm thúy, tóc dài buộc trên đỉnh đầu, hi phục đỏ thắm mặc trên người hắn, làm nổi bật thân hình cao to của hắn... Nàng chưa bao giờ cẩn thận đánh giá hắn như vậy, nhìn lên chỉ cảm thấy hắn tuần nữ như trích tiên, khiến tim nàng đập rộn lên.

Nếu không phải hai mắt của hắn không thể nhìn thấy, nàng sẽ không dám lớn mật mà quan sát hắn kỹ như vậy.

Hai người trầm mặc rất lâu, hắn chỉ lẳng lặng “nhìn chăm chú” nàng, sau một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Thay bản hầu gia cởi áo.”

“Vâng ạ” nàng e lệ đứng dậy thay hắn dỡ ngọc đai bên hông xuống, rút đi hi bào, cởi giày tháo tất.

“Rửa mặt chải đầu.” Hắn lại nói.

‘Vâng ạ’ nàng rất biết nghe lời. Bên giường đã chuẩn bị một chậu nước, nước đã lạnh từ lâu, nhưng chỉ là rửa mặt chải đầu mặt, thì cũng không thành vấn đề.

Nhẹ nhàng lau mặt thay hán, lại gỡ mũ xuống cho hán.

Sau đó... Hán tự nhiên nằm xuống, đắp chăn lên, xem ra chuẩn bị đi ngủ rồi.

Dương Như Tuyên nhìn hán, nhìn hán nhắm mắt lại, mày khẽ nhếch, nàng cười cười, quay đầu tháo mũ châu trên đầu mình, cời hỉ phục rườm rà xuống, liếc mắt nhìn hán trên giường, lập tức ngồi xuống bàn tròn bên cạnh, uống trà lạnh, ăn mứt hoa quả.

Trên bàn vẫn còn chút rượu, có thể là ly rượu giao bôi của bọn họ, nhưng nếu hán đã mệt mỏi, vậy thì tiết kiệm đi.

Tuy mứt hoa quả không thể no bụng, nhưng ít ra có thể lừa gạt bao tử.

Vấn đề khá lớn là - - nàng muốn ngủ?

Trên giường, tướng công của nàng, nằm hình chữ đại chiếm hơn phân nửa giường... Nàng nên ngủ làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Binh pháp (1)

“Tiểu thư... Tiểu thư...”

Bên tai truyền đến tiếng gọi cực kỳ nhỏ, cùng với tiếng chim hót nơi xa, có vài phần nhiễu, nhưng hơn một khắc (=15 phút) rồi vẫn không thể làm Dương Như Tuyên tỉnh, bởi vì nàng thật sự quá mệt mỏi.

Nàng chưa bao giờ biết thành thân lại chính là chuyện giầy vò như vậy, trời chưa sáng đã phải dậy tắm rửa ăn mặc, một đồng nghị thức không đếm hết khiến nàng mệt đến hôn mê, rất không dễ dàng chịu được đến khi tiến vào Phòng phủ mới được ngồi yên, nhưng trời mới biết ngồi thẳng lưng mấy canh giờ là chuyện không hề đơn giản.

Trọng điểm là - - nàng không có giường để ngủ.

Đêm động phòng hoa chúc của nàng, thật sự là... Không có gì hay để nói. Nhưng kỳ thật nàng không cần những thứ này, dù sao nàng vì chuộc tội mà đến, vì để cho mình an tâm mà đến.

Chỉ là... Nàng nghĩ, khẳng định hán cũng rất không hài lòng mối hôn sự này, hoặc có lẽ, đối với hán, cưới ai làm vợ cũng không có ý nghĩa gì cả, cho nên hán không cần phải hoà nhã, coi như thêm một nha hoàn để sai phái trong phòng thôi.

Mà nàng, cũng không muốn làm phu nhân Hầu gia, chỉ muốn hán có thể nở nụ cười thật tâm, nàng muốn thấy hán cười, không hiểu sao lại có khát vọng này, nàng nghĩ có lẽ bởi vì hai người có quá khứ tương tự, khiến nàng cảm động lây mà gây ra.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Âm thanh rất nhỏ kia như là Ma Tước líu ríu ở bên tai, khiến nàng hơi cúi.

Không thể yên tĩnh chút sao? Nàng..

‘Bốp’ một tiếng, nàng nhanh chóng mở mắt ra, trước mắt là Hạnh Nhi và Mật Nhi, vậy... Rốt cuộc là ai ném thứ đồ kia vào sau lưng nàng?

Mà hung khí là... Nàng chậm rãi quay đầu, nhìn chiếc giày trên mặt đất.

Nếu nàng nhớ không lầm, tối hôm qua nàng cời chiếc giày này trên chân tướng công... Tầm mắt chậm rãi dời lên trên, chỉ thấy một khuôn mặt tuần tú mà lạnh lùng.

Đôi mắt Dương Như Tuyên khẽ chuyển một vòng, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì, nàng đứng dậy khẽ vươn vai, vì gác xuống bàn mà ngủ nên thân thể hơi đau nhức, đi từ từ đến trước mặt hán.

“Hầu gia.” Nàng mềm nhẹ gọi.

“Ngủ rất tốt?” Phiên Bách Nguyên ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

“... Hài gia khỏe.” Rất tốt, nàng cảm nhận được tướng công của nàng rất chán ghét nàng.

“Vậy còn không mau múc nước?”

“A, vâng.”

Nàng quay đầu đang muốn ra cửa múc nước, lại bị Hạnh Nhi và Mật Nhi ngăn lại: “Tiểu thư, sao người lại làm công việc múc nước này? Để cho chúng ta làm”

“Nhưng...”

“Hai người kia là ai, ai cho phép hai nàng vào phòng?” Sắc mặt Phiến Bách Nguyên âm trầm, nhìn ra được trong phòng có thêm hai người khiến hắn rất không vui.

“Hài gia, các nàng là nha hoàn hồi môn của ta, mặc lục y...” Nàng vội vàng im miệng, thay đổi cách nói: “Giọng nhỏ là Mật Nhi, giọng trầm là Hạnh Nhi.”

“Ai cần biết hai nàng là ai, phòng ngủ của bản hầu gia là nơi các nàng có thể tùy ý bước vào? Ra ngoài!”

Mật Nhi thấy thế, lmt@lqd, một tay kéo Dương Như Tuyên ra phía sau: “Hài gia, chúng ta là nha hoàn hồi môn của tiểu thư, đương nhiên phải hầu hạ tiểu thư và Hài gia, không đợi ở chỗ này thì phải làm sao?”

“Mật Nhi!” Dương Như Tuyên vội vàng kéo nàng ra phía sau, đưa tay bịt miệng của nàng.

Mật Nhi nói chuyện ngay thẳng, nàng nhất thời không kịp ngăn cản, để nàng nói chuyện không nên nói.

“Hài gia, Mật Nhi vô ý phạm thượng, nàng chỉ là...”

“Muốn bảo vệ chủ tử?” Hắn cười lạnh: “Sao, bản hầu gia sẽ cần người sao, vẫn cần hai nàng ở trong phòng che chở người hay sao?”

“Không ạ.” Dương Như Tuyên giữ chặt miệng Mật Nhi, lấy ánh mắt ý bảo Hạnh Nhi không được lỗ mãng như vậy: “Ta lập tức đi múc nước, xin Hài gia đợi chút.”

Nhưng trên thực tế ngay cả Hạnh Nhi tính tình trầm ổn cũng nhịn không được mà phát hỏa, vì nàng và Mật Nhi thấy mặt trời lên cao, tính muốn vào phòng hầu hạ, đã thấy chủ tử gục xuống bàn ngủ... Hôm qua là đêm động phòng hoa chúc, Hài gia lại không đồng sàng cộng trẩm với chủ tử, lại để cho nàng gục xuống bàn ủ khuất một đêm, ngụ ý này muốn nàng nuốt vào như thế nào?

Tức giận còn chưa kịp tiêu, hắn lại lấy giày ném chủ tử, thậm chí trước mặt hai nàng muốn chủ tử đi múc nước... Xem ra Hài gia quái gở này muốn không phải là chính thất, mà là nha hoàn!

Dương Như Tuyên vừa thấy mặt Hạnh Nhi đã biết nàng suy nghĩ cái gì, nàng đưa tay lôi kéo Hạnh Nhi và Mật Nhi ra cửa phòng, chỉ thấy bên ngoài có nam nhân đang bê chậu nước đi tới.

“Thiếu phu nhân.” Người tới là Mặc Ngôn, chứa ý cười gọi.

“Người là...” Dương Như Tuyên không dấu vết đánh giá hắn.

Bộ dáng hắn mi thanh mục tú, lmt@lqd, ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng rất đáng yêu, nhưng giữa trán lại có sự nghiêm nghị bẩm sinh, thấy thế nào cũng không giống hạ nhân, nhưng trên tay hắn bưng chậu nước, mà làm rất tự nhiên, giống như hắn đã làm cả trăm nghìn lần, rất thuận tay.

“Thuộc hạ Mặc Ngôn, theo hầu Hài gia.” Mặc Ngôn cười hí mắt, cũng đánh giá nàng.

Đây là thê tử do chính Hài gia chọn? Diện mạo quả thật không thể soi mói, nhưng mắt Hài gia lại không nhìn thấy...

Dương Như Tuyên nhướng mi, sau khi suy nghĩ, tiếp nhận chậu nước trong tay hắn, phân phó đầu vào đây: “Giao cho ta là được rồi, mời người chỉ dạy cho hai vị nha hoàn này một chút quy củ bên trong phủ, nhân tiện sai người chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Mặc Ngôn nhìn nàng có vài phần phong thái chủ mẫu, nhưng thái độ hiền lành, đối nàng có thêm vài phần hảo cảm: “Thuộc hạ biết rõ.”

Dương Như Tuyên vuốt cằm, bưng chậu nước, đang muốn quay lại phòng, lại bị Mật Nhi giữ lấy tay: “Tiểu thư, người là phu nhân Hài gia, không phải nha hoàn.”

“Mật Nhi, đương nhiên ta không phải nha hoàn, nhưng hầu hạ trưởng phu của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa (hiển nhiên).” Dương Như Tuyên cười, đẩy cửa đi vào.

“Là như thế này sao?” Mật Nhi hỏi Hạnh Nhi.

“... Theo lý là vậy.” Hạnh Nhi nói.

“Cho nên...” Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình như tỷ muội, nghe Hạnh Nhi muốn nói lại thôi, nàng không khỏi nhìn về phía Mặc Ngôn bên cạnh cửa.

“Xin người cho chúng nô tỳ biết quy củ của Hầu gia.” Hạnh Nhi cúi thấp người, nhưng ánh mắt lại rất ngang ngược, chớp cũng không chớp nhìn hấn.

“Thứ nhất, tiểu thư nhà người đã gả vào Phiên gia, từ hôm nay trở đi phải gọi nàng là thiếu phu nhân.” Từ lúc hấn bước vào đã muốn sửa rồi.

“Còn có?”

“Mai Trinh viện này không có hạ nhân khác, cho nên việc vẩy nước quét nhà, cũng phải dựa vào hai vị rồi.” Thật tốt quá, có thêm hai người giúp đỡ, rốt cuộc hấn không cần một tay làm toàn bộ rồi.

Hạnh Nhi không khỏi trừng to mắt. Hầu gia mà bên người không có hạ nhân hầu hạ?

Rốt cuộc hấn là loại Hầu gia gì? !

Sáng sớm cột tóc cho trượng phu, lnt@lqd, mặc quần áo chỉnh tề, loại chuyện này Dương Như Tuyên thấy không có gì không đúng, cho dù hấn hơi lạnh nhạt, cho dù hấn có chút ý định làm khó dễ.

Nhưng, chuyện này cũng không có gì. Chút việc này, nàng vẫn chịu được.

So với tướng công xảo quyết, chân chính làm cho người ta đau đầu lại là bà bà của nàng.

“Sao trà nóng như vậy, cố ý muốn miệng của ta bị phỏng?” Dứt lời, là âm thanh thanh thúy của chén rơi xuống đất.

Nháy mắt, đại sảnh lạng ngắt như tờ, rồi sau đó mấy nha hoàn bà tử lại vụng trộm che miệng cười trộm.

Đại sảnh, ngồi trên vị trí chủ vị - Phiên phu nhân Kha thị đang nghiêm mặt, cho dù đã có tuổi, nhưng bảo dưỡng tốt, lại thêm cặp mắt mờ hồ hết sức xinh đẹp kia, có thể lý giải vì sao nàng có thể khiến Phiên lão gia sau khi cưới nàng làm kế thất, thì không nạp thêm bất cứ người thiếp nào. Đối với tính cách của bà ta, Dương Như Tuyên cũng hiểu rõ.

Đánh vỡ chén trà, không nằm ngoài dự đoán, nhân cơ hội Phiên lão gia không có ở nhà, mà tạo chút uy phong trước mặt nàng. Tuy bà ta cũng không phải mẹ ruột của tướng công, nhưng vẫn là chủ mẫu Phiên phủ, chỉ cần mình hiếu kính một chút, miệng ngọt một chút, cánh tay dài nghiêng về phía bà ta, nàng khẳng định bản thân có thể trở thành tâm phúc cả bà ta.

Nhưng, nàng không chịu.

Ngoại trừ bởi vì Kha thị bỗng nhiên đến đồ ăn sáng cũng không cho bọn họ dùng trước, đã gọi hai người bọn họ đến đại sảnh dâng trà, cũng bởi vì cánh tay của nàng rất cứng rắn, trừ phi chặt đứt tay nàng, nếu không không có khả năng nghiêng về phía bà ta.

“Còn đứng đó làm gì, không muốn dâng trà hay sao?” Kha thị nheo mắt lại, bộ dáng hung dữ.

Dương Như Tuyên không dấu vết thờ dãi, trộm nhìn Phiên Bách Nguyên ngồi ở một bên. Rất tốt, một chút phản ứng cũng không có, giống như việc dâng trà này không có một chút quan hệ với hấn.

Cũng đúng, phải dâng trà là nàng không phải hấn, hấn không lên tiếng... Hợp lý.

Vì thế, nàng đi đến bên cạnh bàn nhắc bình trà bạch ngọc, đổ trà ngon đã pha sẵn ra, để bên miệng thổi nguội chút, vẻ mặt tươi cười, hai tay dâng đến trước mặt Kha thị.

“Nương, như vậy sẽ không nóng nữa.” Nàng cười hí mắt, ngay cả tiếng nói cũng mềm mại vạn phần khuất phục.

Kha thị hừ một tiếng, cúi đầu uống trà, Dương Như Tuyên lập tức lui về sau một bước, quả như nàng dự liệu, bát trà bị ném ở trước mặt nàng, may mắn nàng tránh kịp, chỉ bị nước trà làm ướt làn váy và giày.

“Đây là thứ gì, trà đã lạnh thấu, người có ý hả?”

Dương Như Tuyên cười cười: “Mùa xuân lạnh lẽo, nước trà lạnh rất nhanh, là con dâu không đúng, con dâu lập tức pha một bình khác.” Liền như vậy điểm tâm nhân, để cho nàng đùa giỡn điểm uy phong cũng được, dù sao trước công chúng chỉ hạ, nàng cũng không có khả năng đối nàng động thủ động cước. Nhiều lắm là để cho mấy người nha hoàn bà tử xem náo nhiệt thôi, nàng mặc kệ.

“Người!” Đối mặt với loại người bị mắng mà miệng vẫn cười thái độ vẫn không thay đổi, Kha thị rất tức giận, bà ta bỗng đứng đứng dậy, gầm lên: “Dọn dẹp sạch sẽ chén trà trên mặt đất, nếu không làm bị thương chân của ta, người đền được hay sao?”

Dương Như Tuyên nghe vậy, dùng hết khí lực mới nhịn được cười.

Xem ra người này dễ đối phó, dễ dàng như vậy đã giậm chân, còn gì phải sợ?

Nếu bà bà không thèm để ý đến mặt mũi của phu nhân Hầu gia, bắt người làm những công việc của hạ nhân, nàng cũng rất thích tặng bà bà cái danh ác khi để con dâu.

“Con dâu lập tức xử lý.” Nàng tươi cười rạng rỡ nói, lại hỏi hai vị ma ma đứng ở bên cạnh Kha thị: “Xin hỏi hai vị ma ma, cái chổi đặt ở đâu?”

“Việc này...” Hai vị ma ma đưa mắt nhìn nhau, trong đó một người vội vàng kể tai nói nhỏ với Kha thị.

Dương Như Tuyên đoán rằng, lmt@lqd, đại khái nhắc nhở Kha thị, hành động này không hợp lễ giáo, muốn Kha thị nên dừng lại thì tốt hơn.

Quả thật, bà ta nên dừng lại đi, nếu không - -

Kha thị đẩy ma ma đi theo nhiều năm ra, tức giận nói: “Xuân nhi, mang thiếu phu nhân đi vẩy nước quét nhà!”

Bị điểm danh, nha hoàn lập tức vài phần tiểu nhân đắc chí mà cười, đang muốn quay đầu dẫn đường, bên ngoài vang lên giọng nói khàn khàn lại lớn nói: “Mang ai đi vẩy nước quét nhà?”

Tiếng nói kia xuất hiện, giống như sấm vang, Kha thị sợ tới mức mặt không có chút máu, vội vàng ra cửa nghênh đón: “Nương, sao người lại đến đây, không phải nói chân vẫn đau hay sao, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

“Ồ trong phòng nghỉ ngơi, để người thể hiện uy phong, khi dễ con dâu của người?” Lư thị chống gậy, không chút khách khí lướt qua Kha thị.

Sắc mặt Kha thị lúc xanh lúc trắng, lời định nói bị mắc ở trong miệng cả buổi vẫn không thốt ra.

Dương Như Tuyên cúi mắt, nhin cười, không khỏi nghĩ, cách tốt nhất để chống lại bà bà, chính là mời bà bà của bà bà ra, đây thật sự là châm ngôn cổ.

Cho nên, trước đó nàng đã kêu Hạnh Nhi đi trước mời lão phu nhân đến đại sảnh, nhận trà của nàng dâng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Binh pháp (2)

“Bà nội.”

Dương Như Tuyên giương mắt, chỉ thấy tướng công của nàng luôn lạnh nhạt từ đầu tới giờ, đứng dậy đi đến chỗ Lư thị. Thấy thế, nàng không nói hai lời tiến lên để tay hân khoác lên tay nàng, đoán rằng làm như vậy có vẻ sẽ không trêu chọc khiến hân tức giận.

Cử chỉ mờ ám này khiến ánh mắt Lư thị nhu hòa rất nhiều, trực giác bà biết lần này cháu trai bà chọn thê tử rất tốt.

“Nguyên Nhi, ngồi xuống đi.” Khi cháu trai nhẹ tay kéo bà, Lư thị thương tiếc vỗ nhẹ hai lần: “Chúng ta ngồi, cùng ngồi nào.”

“Bà nội, người ngồi tạm chỗ này trước, để cháu dâu xử lý sạch sẽ chỗ này đã, nếu không làm chân bị thương sẽ không tốt.” Dương Như Tuyên thấy bà đi về phía chủ vị, nhìn như dịu dàng nhắc nhở, nhưng kỳ thật là nhắc nhở những gì Kha thị đã làm, còn có hành vi ý thể hiếp người của bà tử nha hoàn.

Nàng không vì mình, cũng cần phải thay tướng công của mình đòi chút công đạo chứ.

Khi dễ con dâu mới, xưa nay là lễ gặp mặt mà bà bà cho con dâu, nhưng hạ nhân lại giúp đỡ, Phiên Bách Nguyên đều nhìn thấy từ đầu đến cuối, quá mức khi thượng phạm hạ, nếu nuông chiều tiếp, trời mới biết những hạ nhân này sẽ vì Kha thị lớn mặt mà thành ra thế nào.

Lư thị thấy những vệt nước những mảnh chén vỡ trên đất, ánh mắt vừa nâng, hỏi ma ma nha hoàn bên cạnh Kha thị: “Sao thế này, dưới đất bừa bãi như vậy, mấy người hạ nhân các người là thủ tàn chân què hay sao, ngay cả một chút việc đó cũng làm không được... Con dâu, nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế, đừng mềm lòng.”

Kha thị nghe vậy, vội vàng cho người dọn dẹp, mấy người bà tử nha hoàn quét hai ba lần trên mặt đất đã sạch sẽ, hiệu suất tốt đến khiến Dương Như Tuyên lú lười.

“Nương, người ngồi xuống đây.” Kha thị giả bộ thân thiện kéo Lư thị ngồi trên chủ vị.

“Nếu tay chân gọn gàng lại nhanh nhẹn như vậy, rõ ràng là lừa dối... Theo ta thấy, tất cả bà tử trừ nửa năm tiền lương, đuổi toàn bộ nha hoàn tuổi trẻ ra khỏi phủ, nếu còn không muốn làm việc nữa, vậy thì bán đến thanh lâu đi, con dâu thấy thế nào?” Lư thị nhận trà Dương Như Tuyên dâng, uống vào, ngoài mặt là hỏi, nhưng cũng biết, cho dù mọi việc trong nhà là do Kha thị quyết định, nhưng lúc có trường bối, làm sao bà ta có thể xen vào.

Chỉ thấy Kha thị cười miễn cưỡng: “Quyết định này của nương, rất tốt, rất tốt...”

Kha thị dứt lời, mấy nha hoàn sợ tới mức quỳ xuống.

Làm người hầu bên cạnh Kha thị, tất cả mọi thứ đều được như ý, chỉ phí ăn mặc như tiểu thư, hiện giờ bị đuổi ra khỏi phủ, cùng lắm thì không còn như lợi ích đó nữa, nhưng nếu bán vào thanh lâu, cuộc đời sẽ phá hủy.

Dương Như Tuyên nhướn mi, không nghĩ tới Lur thị lại rat ay nặng như vậy. Nàng vốn định giáo huấn một chút thôi, để mấy người nha hoàn này thu liễm lại, nhưng không muốn hại người ta lưu lạc thanh lâu.

“Bà nội, Mai Trinh viện của Hầu gia thiếu vài người, nếu không thưởng cho cháu dâu có được không?” Giọng Dương Như Tuyên mềm mại nói. Ít nhất trước dẫn người đến địa bàn của nàng, ngày sau muốn xử lý như thế nào lại nói tiếp, cũng không đến mức lưu lạc thanh lâu.

Lur thị liếc nàng một cái, nhìn rõ tâm tư của nàng: “Cũng được, nhưng người cần phải quản giáo tốt.”

“Cháu dâu hiểu.” Dương Như Tuyên hạ thấp người, nhìn về phía bọn nha hoàn quỳ trên đất: “Còn không mau cảm ơn lão phu nhân.” Mấy người nha hoàn nghe vậy, vội vàng cảm ơn lão phu nhân.

Lur thị nhướn mày, lmt@lqd, trực giác cho biết cháu dâu này rất hiểu cách ứng xử, biết đề mặt mũi cho bà, tươi cười muốn ma ma bên cạnh lấy một cái hộp gỗ ra.

“Như Tuyên.” Lur thị khẽ gọi, lấy từ trong hộp gỗ ra một cái vòng tay Phi Thúy.

“Bà nội.” Dương Như Tuyên nhìn vòng tay Phi Thúy trên tay bà, tuy không nghiên cứu nhiều về ngọc, nhưng thấy vòng tay này xanh biếc, không một chút tạp chất, khi ánh sáng chiếu qua là một màu xanh nhu hòa, vừa thấy đã biết là Phi Thúy thượng đẳng.

“Vòng tay này là chi bảo gia truyền của Phiên phủ, nhiều thế hệ đều truyền cho trưởng tử của Phiên gia, hiện giờ coi như là bà nội tặng cho người làm lễ gặp mặt.” Khi nói, đã kéo tay Dương Như Tuyên qua, hơi ra sức đeo vào cổ tay trắng nõn của nàng.

Động tác này của Lur thị khiến mắt Kha thị trừng sắp lồi ra, càng khiến Phiên Bách Nguyên rất ít nói kinh ngạc. Vòng tay này chỉ truyền cho trưởng tử, cũng chưa cho Kha thị, lại cho Dương Như Tuyên, về tình về lý cũng không hợp, nhưng Phiên lão phu nhân muốn ai có thể xen vào?

“Nhưng bà nội, vòng tay này quá quý trọng, cháu dâu...” Dương Như Tuyên hoảng sợ, không dự đoán được mình có thể có được lễ gặp mặt như vậy.

“Nhận lấy đi, là đích trưởng tử của Phiên gia mới có thể nhận lễ.” Nói cực mềm nhẹ, giữa những hàng chữ lại cất giấu cảnh cáo. Mấy chữ ‘đích trưởng tử’ này khiến sắc mặt Kha thị xám ngoét.

“Cảm ơn bà nội, cháu dâu nhất định sẽ quý trọng.”

“Được, ngày hôm nay phải về nhà, về sớm một chút đi.”

“Vâng ạ.”

“Nhớ kỹ, chỉ cần người có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc Nguyên Nhi, mặc kệ người muốn làm gì trong phủ này, ta cũng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, ngược lại... Trong lòng người đã hiểu chưa?” Khi Lur thị đứng dậy, nói nhỏ vài câu bên tai Dương Như Tuyên.

“Cháu dâu hiểu.” Dương Như Tuyên xao động cười nói.

Lur thị nhìn nàng cười, bước bình lại đáng yêu như vậy, không khỏi nhìn về phía cháu trai không chút thay đổi bên cạnh, trong lòng buồn bực, nếu cháu trai không hiểu điểm tốt của nàng, vì sao phải cưới nàng?

Lại mặt, chuyện thứ nhất là chuẩn bị tốt quà tặng lại mặt trước.

Vốn những quà tặng này Phiên Bách Nguyên phải chuẩn bị, nhưng khi quay về Mai Trinh viện, hẳn lại có vẻ dăm chiêu rũ mắt không nói, Dương Như Tuyên thấy thế, không khỏi may mắn trước khi nàng lấy chồng, cũng đã chuẩn bị quà tặng rồi, đợi lấy Hạnh Nhi quà tặng ra, như vậy hỏi Dương phủ mới không làm hấn mất mặt, để tránh người nhà cho rằng nàng sống không được tốt.

Quay đầu lại, Hạnh Nhi và Mật Nhi đã bung đồ ăn sáng lên bàn, mà Phiên Bách Nguyên đã an vị bên cạnh bàn, dường như không tính ăn cơm, nàng đi tới trước, vừa thấy thức ăn trên bàn, không khỏi sùng sốt.

Nàng nhìn Hạnh Nhi bên cạnh, lmt@lqd, Hạnh Nhi đề thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, Phiên phủ này, mỗi viện có một phòng bếp, cũng có thể đến phòng bếp lấy đồ, nhưng Mặc Ngôn nói Hầu gia không ăn đồ của phòng bếp, luôn luôn muốn Mặc Ngôn chuẩn bị đồ ăn ở phòng bếp nhỏ trong sân viện... Nguyên liệu nấu ăn thật sự không nhiều lắm, gia vị lại càng ít đến thương cảm, ta...” Nàng thật sự tận lực rồi.

Dương Như Tuyên cau mày, chưa mở miệng đã nghe giọng mỉa mai của Phiên Bách Nguyên: “Nếu những món ăn này không hợp khẩu vị của người, người có thể sai nha hoàn đến phòng bếp lấy.”

“Không, Hầu gia ăn cái gì, thì ta ăn cái đó.” Nàng lơ đãng ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy bát đũa của hắn, không cần hắn phân phó tự động lấy thức ăn cho hắn.

Nàng cho rằng Kha thị chỉ dám khi dễ hắn sau lưng Lur thị thôi... Xem ra là nàng làm rồi.

“Bản hầu gia muốn ngươi bón ăn sao?”

Đang gấp đồ ăn muốn dứt cho hắn, lại nghe hắn hơi cúi mở miệng, nàng sững sốt, còn tưởng rằng hắn thấy được, nhìn kỹ lại, thì ra tay hắn đã đặt ở trên bàn, như là không tìm thấy bát đũa của mình.

“Ta vô ý mạo phạm, ta cho rằng Hầu gia có thói quen để người ngoài hầu hạ, cho nên đã thuận tay dứt cho Hầu gia, nếu Hầu gia không thích, ta sẽ đặt bát ở chỗ này.” Nàng nhẹ nhàng đặt bát trong tâm tay hắn, để hắn có thể phát hiện.

“Nếu ngươi có nô tính như vậy, cho ngươi dứt có gì không được?” Khóe miệng hắn khẽ vén lên, tràn đầy ý cười hư hỏng.

“Làm nô cho Hầu gia có gì không tốt.” Từ đầu nàng đã không thêm đề ý, một mặt tỉ mỉ dứt, một mặt chú ý thức ăn trên bàn, ghi nhớ những món ăn hắn thích: “Hầu gia cứ việc sai phái.”

“Bản hầu gia không dám, ngay cả chuyện trong viện cần nha hoàn cũng chưa hỏi đến đã tự chủ trương, bản hầu gia không dám hy vọng ngươi.” Hắn cười lạnh.

“Là ta tự chủ trương, nhưng ta có dụng ý của ta.” Vừa tới Mai Trinh viện không có người, vậy nước quét nhà cũng phiền toái, thứ hai nếu có thể nuôi mấy nô tài có thể sử dụng, thì có thể tiết kiệm một chút phiền toái không cần thiết.

“Có thể có dụng ý gì?”

“Là lợi mà dụ, loạn mà thủ, thực mà phòng bị, cường mà phòng tránh, giận mà cong, ti mà kiêu, dật mà lao, gần mà xa...”

“Đánh úp, đánh bất ngờ?” Hắn kinh ngạc nói tiếp lời nàng chưa nói hết.

Nàng vốn sững sốt, rồi sau đó ngẫm lại cũng đúng, hắn là võ tướng chinh chiến sa trường, 《Vũ Kinh Thất Thư》 này sao hắn không hiểu chứ.

Lúc trước Trí Cầm ca ca cầm 《Vũ Kinh Thất Thư》 cho nàng, nàng thật sự rất muốn khóc, trực giác được nó rất khó học, nhưng sau này lại thấy mê mẩn nó.

“Ngươi lấy binh thư đối phó Nhị nương?” Hắn có chút khó tin, nàng vậy mà biết binh pháp, một cô nương xem binh thư làm gì? Còn nữa, nàng lại hiểu? Hiện giờ nghĩ đến, bà nội xuất hiện ở đại sảnh, thì ra là kẻ của nàng?

Nếu như thực sự là như vậy, nàng thật đúng là không giống người thường.

“Không, ta không có ý kia, chỉ là cẩn thận vẫn hơn.”

“Cẩn thận vẫn hơn? Ngươi nghĩ Phiền phủ gì hả?” Cho dù nàng hiểu binh thư, thậm chí có thể lý giải sử dụng, hắn có chút thương thức, nhưng vẫn chưa đủ để hắn buông lòng phòng bị.

Nàng cười mặc hắn tận lực chăm chọc: “Thật có lỗi, ta không có ý đó, nhưng Hầu gia hiểu biết thật nhiều, không biết Hầu gia hiểu ý tứ lời ‘Không ý lại cũng không công, ý lại cũng không thể công’ này hay không?” (ta không hiểu ~~~)

Phiền Bách Nguyên nhìn nàng, trong lòng hơi có ý cười, chợt lại bị chính nỗi lòng bất thành linh của mình làm cho khiếp sợ.

Hắn sao vậy? Lại bởi vì nàng có thể đàm luận binh pháp với mình mà vui vẻ, còn nữa, ý của câu nàng nói kia là không kỳ vọng kẻ địch không tấn công, nhưng nhất định phải khiến kẻ địch không dám tấn công, nàng đang cố ý nói với hắn, người không đánh nàng, nàng không đánh người, nhưng nàng sẽ bồi dưỡng thực lực trước, dù là ai cũng không dám khiêu khích nàng.

Nhớ tới Kha thị trong đại sảnh, ở trước mặt hạ nhân vô cùng uy phong, lại bởi vì bà nội đến mà mất hết mặt mũi, nếu đây là bút tích của nàng, vậy quả thật nàng rất có mưu kế, nhưng mà nét bút hồng ngay tại lúc nhận lấy mấy người nha hoàn kia.

Rốt cuộc là nàng có lòng dạ đàn bà, hay là nàng có tính toán khác?

Mà trước mắt nếu hắn cố ý không trở về nói, không hé răng, nàng lại phải đột phá cục diện bế tắc kia như thế nào? Hắn đột nhiên có phần hứng thú, muốn đấu với nàng một trận.

Hắn kiên nhẫn chờ, nhưng mà không có một chút tiếng động, đột nhiên, Dương Như Tuyên rời tiệc. Hắn có chút kinh ngạc, chẳng lẽ cứ vậy mà rút lui có trật tự? Vậy chẳng phải quá không thú vị rồi.

Một lúc sau, lại nghe thấy tiếng bước chân của nàng, còn chưa mở miệng, hắn đã ngửi thấy một mùi cay và một mùi nói không nên lời là khó ngửi hay là thơm mát.

“Hầu gia, thật có lỗi, buổi sáng ta có thói quen ăn ‘cay thị’, người chán ghét hương vị này hay sao?”

“‘Cay thị’?”

“Dùng cà chua làm một loại rau ngâm, trong đó lại bỏ thêm vài nguyên liệu nấu ăn, nhưng đó là độc môn bí phương, ta không thể tiết lộ quá nhiều với Hầu gia.” Dương Như Tuyên lấy từ trong vò nhỏ ra một muôi nước đặt ở trong bát, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy ngón tay ngứa ngáy, nước miếng sắp nhỏ ra.

Mí mắt Phiên Bách Nguyên căng lên, thật là lợi hại dám nói sang chuyện khác, phá cục diện bế tắc như vậy cũng là một biện pháp, quan trọng nhất là giọng điệu của nàng không có một chút tức giận, thậm chí lại vẫn chứa ý cười.

“A, ăn ngon quá!” Dương Như Tuyên lấy com trắng ăn với ‘cay thị’, vị chua cay lại ngọt ngọt dạo qua một vòng trên đầu lưỡi của nàng, đi qua cổ họng, lan tỏa ra xung quanh.

“Ăn ngon như vậy sao?” Tiếng cảm thán kia quá chân thật, người có tâm địa sắt đá cũng sẽ bị quyến rũ.

“Thật sự, đây chính là rau ngâm độc môn của bà nội ta, đảm bảo nếm qua một lần sẽ nghiện.” Dương Như Tuyên rất hào phóng đặt vò nhỏ ở trên bàn, mức một miếng chuẩn bị gấp vào trong chén hân: “Hầu gia muốn nếm thử hay không?”

“Một miếng thôi.”

“Được.” Nàng lấy com rồi thêm một thìa nhỏ ‘cay thị’, đưa vào trong miệng hân.

Hân khẽ nhăn mày lại, trực giác cho biết mùi vị này vừa vào miệng thật sự có mùi thú vị, vốn định phun ra, lại phát giác mùi vị này cộng với com trắng thành một hương vị khó có thể hình dung, trong chua lại có cay, trong cay lại có ngọt, mùi thú vị vừa này giống như không thấy nữa, trở thành mùi cà chua thành mất.

“Ăn ngon đi!” Nàng cười nói. Tuy hân không biểu cảm cũng không mở miệng, nhưng chỉ cần hân không nhổ ra, nàng khẳng định hân sẽ nghiện.

“... Cũng được.”

“Nếu Hầu gia thích, đợi khi lại mặt ta xin bà nội nhiều một chút, đúng rồi, người phải nhớ, nếu lúc quay về gặp được Trí Càn ca ca của ta, người tuyệt đối không thể nói đến bất cứ gì có quan hệ đến sách vở hân, mặc kệ là Vũ Kinh hay là Tứ Thư Ngũ Kinh, tất cả đều không được, nhớ lấy.”

Nghe nàng nói cười phân phó, không biết vì sao, hân đột nhiên rất muốn nhìn thấy nàng.

Tỉ mỉ, dùng mắt của hân, tâm của hân.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tật ở mắt(1)

Khi về Dương phủ, Dương Như Tuyên hoảng sợ, cũng không phải Dương phủ xảy ra chuyện lớn gì, mà là - -

“Đây là một chút lễ mọn của tiểu tể.”

Dương Như Tuyên trừng Mặc Ngôn đang cầm hộp gỗ trên tay đi vào đại sảnh, không thể tin được thì ra Phiên Bách Nguyên có chuẩn bị cho lễ lại mặt. Bởi vì hân không nói ra, cho nên nàng vẫn cho là hân sẽ không chuẩn bị.

Thái độ của hân đối với nàng, có lẽ chỉ tốt hơn người xa lạ một chút, bởi vậy nàng thật sự không nghĩ tới đối với cấp bậc lễ nghĩa hân lại chu đáo như vậy, có lẽ hân cũng không có quái gỡ lạnh lùng như trong tưởng tượng.

Không phải vì hân chuẩn bị quà gì quý giá, mà đơn giản bởi vì hân nguyện ý chuẩn bị quà, khiến nàng có chút cảm động.

“Tới tới tới, mau dùng bữa, mau dùng bữa.” Vừa thấy hân chu toàn cấp bậc lễ nghĩa, lại tự xưng tiểu tể, không có một chút đáng về kiêu ngạo của Hầu gia, khiến Dương Kỳ sắp vui đến tận trời, thân thiện gọi hân.

Dương Như Tuyên đỡ hân, hai người giống như những cặp vợ chồng mới cưới, nhưng trên thực tế đây là để hân không mất thể diện, tránh xảy ra tình huống lung tung ở trong Dương phủ.

Phiên Bách Nguyên hiểu ý của nàng, khó có được thuận theo, chỉ tiếc dùng đồ ăn sáng muộn, hơn nữa lại bị mùi vị của ‘cay thị’ lừa nên ăn nhiều một chén com, dẫn đến bữa trưa hân không nuốt trôi com.

“Ăn hết giúp ta.” Hấn nhỏ giọng nói với nàng.

“Ta không thể ăn nhiều như vậy.” Nàng cũng nhỏ giọng đáp lại.

“Mặc kệ, ai bảo ngươi lấy nhiều đồ ăn như vậy.” Hấn cầm chiếc đĩa trên đỉnh khắc hoa đình.

“Nhưng...” Đương nhiên nàng phải giúp hấn chia thức ăn, chẳng lẽ hấn biết đưa đĩa đi đâu sao?

“Không liên quan.”

“...” Dương Như Tuyên cúi mắt, đột nhiên cảm thấy tướng công của nàng có phần tùy hứng.

Nhưng cũng không thể trách hấn, thật sự do dùng đồ ăn sáng trễ, bao tử của nàng vẫn còn căng tròn, cho nên trên bàn toàn những món ăn nàng yêu thích, nàng cũng nuốt không nổi.

Nhưng không ăn lại cực kỳ thất lễ, mà cũng khiến cho những người chuẩn bị thức ăn cảm thấy không vui.

“Sao không ăn nhiều một chút?” Dương Kỳ chú ý hai người thù thi bên tai, tuy vui mừng tình cảm bọn họ rất tốt, nhưng mới ăn có vài miếng, hấn không khỏi hoài nghi có phải không hợp khẩu vị Phiền Bách Nguyên hay không.

Dương Như Tuyên còn chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào, đã nghe thấy Mục thị ái muội đẩy đẩy Dương kỳ: “Hôm qua là đêm động phòng hoa chúc, có thể là do ngủ dậy muộn, dùng đồ ăn sáng trễ, bây giờ còn chưa đói.”

Dương Kỳ nghe vậy, búng tỉnh đại ngộ gật đầu, không nghi ngờ ngược lại rót rượu cho Phiền Bách Nguyên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Như Tuyên đỏ bừng, lại không thể giải thích rằng dùng đồ ăn sáng trễ là vì bị bà bà làm khó dễ, trên thực tế tối hôm qua tướng công của nàng để nàng ngủ gục trên bàn.

Mọi người vui chơi vui vẻ, hiếm khi mọi người Dương gia tề tựu đông đủ, Dương Trí Nghiêu và Dương Trí Cần cùng dùng bữa, mãi đến khi ăn xong, Dương Trí Nghiêu một tay giao Dương Trí Cần cho Phiền Bách Nguyên uống vào say choáng choáng, đang tính toán bắt đầu giảng dạy đạo lý.

“Nghiêu ca ca, sao huynh lại giao Trí Cần ca ca cho Hầu gia?” Dương Như Tuyên hơi cúi nói.

Vốn dùng xong bữa, lmt@lqd, nàng tính lời kéo Phiền Bách Nguyên cáo từ hồi phủ, chỉ sợ Dương Trí Cần nhất thời hứng khởi, không niệm cho hấn mê man thì không rời đi.

“Yên tâm, tướng công của muội là người ra sao, một chút học vấn của Trí Cần, không dọa được hấn.”

“Tướng công của muội là võ tướng.” Thảo luận binh pháp còn có thể, nhưng nàng không xác định có thể nói chuyện nhiều một chút hay không, hấn có thể phát tay áo rời đi hay không.

Bởi vì bình thường khi Trí Cần ca ca uống rượu, cho dù thân là người nhà, bọn họ cũng sẽ tận lực cách xa hấn.

“Vậy thật sự muội không hiểu tướng công của muội rồi.”

Dương Như Tuyên khẽ nhướn mi, như nhớ tới gì đó, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, Nghiêu ca ca, huynh và Hầu gia thân thiết như thế từ khi nào vậy? Nghe bà nội nói, mối hôn sự này cũng là huynh thay Phiền gia gửi lời.”

“Huynh và Hầu gia quen nhau khi còn trẻ, sau này hấn đi Tây Đột thì mất liên lạc, mãi đến khi hấn bị thương quay về mới lại liên hệ.”

“Là vậy.” Cũng đúng, ở kinh thành bốn phòng của Dương gia là quan to hiển quý, hai người quen biết cũng không bất ngờ.

Nàng nghĩ kỹ, đứng ở trong phòng nhìn vào trong, chỉ thấy tướng công vẫn tán gẫu với Dương Trí Cần, tuy nói khoảng cách xa nàng không nghe được nội dung, nhưng biểu tình kia của Dương Trí Cần quả thực giống như là gặp được tri kỷ, hưng phấn tán gẫu ba ngày ba đêm cũng không mệt.

Cho nên cho dù hấn là võ tướng, nhưng học thức cũng không thể thiếu?

“Hầu gia đối xử với muội có được hay không?”

Dương Như Tuyên quay mắt, dường như không cần nghĩ ngợi mà nói: “Tốt!” Nhìn những món quà hấn chuẩn bị, chữ ‘tốt’ này nàng nói mà không cần phải suy nghĩ.

Dương Trí Nghiêu đánh giá nàng từ trên xuống dưới, như để xác định nàng không có nói dối mới khẽ gật đầu: “Vậy là tốt rồi, nhưng từ sau khi Hầu gia bị thương mất, tính tình có vẻ khó nắm bắt, điểm ấy muội phải khoan nhìn nhiều rồi.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, buồn cười nói: “Nghiêu ca ca, cách nói này của huynh, giống như hấn là người nhà của huynh, huynh đang nhờ muội chiếu cố hấn vậy.”

“Nên nói như thế nào... “Hắn gãi gãi mặt, suy tư rốt cuộc có ên tiết lộ một ít cho nàng hay không, nhưng suy nghĩ một chút, hai người cũng đã thành thân, dường như cũng không nên giấu diếm, còn nữa nhiều người biết thì sẽ càng sẵn sàng hơn: “Kỳ thật, vốn cặp mắt kia của hắn có thể cứu chữa, đáng tiếc bị Nhị nương hắn ám toán.”

Dương Như Tuyên hơi hít mắt lại: “Ý của huynh nói, mắt của hắn là bị Kha thị độc mù?”

Dương Trí Nghiêu khẽ gật đầu.

“Làm sao có thể?” Dương Như Tuyên có phần khó tin, Kha thị mà lại xuống tay nặng như vậy: “Hầu gia tuy mang thương tích, nhưng chiến thắng quay về, chỉ cần hai mắt hắn dưỡng tốt, vào triều đình, nhất định quan gia tấn tước, có thể sáng rọi cửa nhà, xuống tay với hắn, chẳng phải tương đương đánh Phiên gia một cái tát sao?”

Dương Trí Nghiêu nghe xong, nhin không được cười nhẹ: “Đã nói muối vẫn còn quá non mà, không phát hiện vấn đề chân chính ở đây.” Mắt nhìn trong phòng, hắn tận lực đè thấp giọng, bảo đảm Phiên Bách Nguyên sẽ không trong lúc phân tâm nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, dù sao nghe người ta nói, mắt mù thì nhĩ lực luôn luôn đặc biệt tốt: “Nếu Hầu gia quá mức phong quang, chẳng phải nhị thiếu có vẻ như vô năng?”

Hắn giải thích đơn giản, nhưng lời lẽ sắc bén.

“Thì ra vì như vậy? !” Quả thực Nàng không thể tin được.

Tuy nàng cũng từng đứng về phía Mục thị đối phó Lý thị, nhưng vấn đề là Lý thị tự tìm phiền toái, thậm chí bắt kính đối với trường bối, nàng mới ra tay giáo huấn, nhưng mà Kha thị cũng chỉ là vì không cho Hầu gia đứng trên Phiên Bách Vãn, lại độc mù đôi mắt vốn chỉ bị thương của hắn...

“Hai mắt Hầu gia bị mù, ngày sau không có khả năng vào triều đình, chỉ cần Kha thị khẽ thổi gió bên gối, Phiên đại nhân sẽ nghĩ biện pháp đưa Phiên nhị thiếu lên, đạo lý này rất đơn giản.”

“Quá hoang đường, Phiên đại nhân này cũng rõ rồi...” Dù sao cũng là công công của nàng, dù cho có buồn bực cũng không thể nói lời, nàng chỉ có thể nuốt tức giận vào bụng.

Hiện giờ nghĩ đến, tình cảnh Phiên Bách Nguyên còn tồi tệ hơn nàng tưởng tượng, lúc trước nàng nghĩ lầm, tưởng rằng ông không yêu thương nên mới không quan tâm đến, nhưng thực tế ông vì chỉ lợi ích của gia tộc, không dùng được nữa thì vất vào trong góc.

Hắn luôn luôn ở trong Mai Trinh viện một mình, hắn chỉ ăn đồ ăn chuẩn bị ở phòng bếp nhỏ trong sân, như vậy chẳng trách đối với người ngoài hắn lại có phòng bị lớn như vậy, nhưng hắn chỉ có một mình, hai mắt không thể nhìn thấy, hắn phải bảo vệ chính mình như thế nào?

Một võ tướng chinh chiến sa trường, không chết dưới đao kẻ địch, nhưng lại bị người nhà độc chết, sẽ không khiến người khác than thở sao?

Quá đáng giận, quả thực là thiên lý bất dung!

Dương Trí Nghiêu lẳng lẳng đánh giá nàng, nhìn vẻ mặt phẫn nộ của nàng, hắn hài lòng khẽ gật đầu.

Nếu không phải lại mặt tuyệt đối không thể nghỉ lại một đêm ở nhà mẹ đẻ, Dương Như Tuyên thực sự hoài nghi chính mình đã bị Dương Trí Cần lừa dối dài làm hại biến thành người đầu tiên phá hoại quy củ, tân nương lấy chồng chưa được ba ngày đã bị hù.

Ngồi ở trong xe ngựa, xác định Phiên Bách Nguyên không có một chút không kiên nhẫn vì bị Dương Trí Cần quấy rối, nàng cũng hiểu thêm một chút về hắn.

Thì ra chỉ cần có chung đề tài đối thoại, tán gẫu muộn chút cũng không thành vấn đề.

“Hầu gia, thật sự xin lỗi, Trí Cần ca ca của ta là con một sách, chỉ cần gặp được người hợp khẩu sẽ giữ chặt người đó không thả, sau khi uống rượu thì càng tệ hơn.”

Trở lại Mai Trinh viện Phiên phủ, nàng đốt nến lên, hầu hạ hắn cởi áo đi ngủ, cho dù mắt hắn không có vẻ giận, nhưng nàng cho rằng vẫn nên giải thích một chút mới thỏa đáng.

“Một quan văn hiểu được binh pháp, đúng là không dễ.” Nói tới Dương Trí Cần, khóe miệng hắn xuất hiện ý cười cực nhạt.

Nói đến, mọi người Dương gia cực thú vị. Một người bằng hữu khắp thiên hạ, thủ đoạn khéo đưa đẩy - Dương Trí Nghiêu, một người đầy bụng kinh luân, tài trí hơn người - Dương Trí Cần, lại vẫn có một nữ tử hiểu biết binh pháp - Dương Như Tuyên... Mà còn, toàn gia tình cảm thân thiện, huynh hữu đệ cùng... Phóng tầm mắt khắp Tấn vương triều, thực là hiếm thấy.

“Huynh ấy biết? Huynh ấy đúng là yêu sách đến chết, thế nên mới giữ người không thả, nếu không phải ta mời phụ thân đến, nói không chừng còn không chịu thả người về.” Cởi giày cho hắn, nàng không khỏi thở dài: “Cho nên ta mới nói, nếu hắn uống rượu, có thể tránh liên tránh.”

Khẩu khí kia thật sự là bất đắc dĩ lại có nhiều hơn là bao dung, như là đang oán giận Dương Trí Cần, nhưng Phiên Bách Nguyên nghe vào trong tai lại như là lời huynh làm vinh dự.

Không hiểu sao, khiến hắn có chút ao ước.

Dương Như Tuyên thấy hắn không có nửa điểm đáp lại, nhìn biểu tình của hắn không thể suy ra tâm tư của hắn, có phần tiếc nuối bầu không khí tốt như vậy lại quá ngắn ngủi.

Giúp hắn xử lý xong mọi việc, nàng quay đầu ngắm nhìn bốn phía, phát hiện tám giường gấm góc bên kia cũng không tệ lắm, co tay chân lại là có thể ngủ, thật không may, không có chăn.

Nàng đang định thôi tắt nến, bất thành linh nghe hắn nói - -

“Cố thiên động địch giả, hình, địch nhất định theo; ta, địch nhất định thủ. Lấy lợi động, lấy tốt nán lại*... Nếu ngươi là kẻ địch của ta, ngươi sẽ mắc mưu sao?”

*Giới về điều động quân địch, biểu diễn cho quân địch xem một chút quân tình hoặc là thật hoặc là giả, quân địch chắc chắn mà theo; cho quân địch một chút ích lợi thực tế làm mồi, quân địch chắc chắn xu lợi mà đến, do đó nghe ta điều động. Dùng những biện pháp này điều động quân địch, đồng thời dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nàng sững sờ, khó hiểu quay đầu.

Nếu nàng là kẻ địch của hắn? Lời này lúc trước Trí Cẩn ca ca bắt lấy hắn hỏi về binh pháp... Lấy câu này hỏi nàng, có phải có chút kỳ quái hay không?

Là muốn tâm sự với nàng, nhân tiện suy nghĩ?

“Không có việc gì, ngủ.” Không đợi nàng đáp lại, hắn đã quay lưng lại.

Dương Như Tuyên đứng ngốc tại chỗ, không thể nào lý giải. Nàng nghĩ, có lẽ nàng nghĩ quá lâu, nàng nên trực tiếp nói với hắn - - nàng là thê tử của hắn, vĩnh viễn cũng sẽ không phải kẻ địch của hắn.

Đáng tiếc, lamt.lqd, nàng suy nghĩ quá chậm, ài.

“Vi sao chi tiêu phải tìm phu nhân?” Liều bên cạnh công vòm Mai Trinh viện rủ xuống, truyền đến giọng nói khê kinh ngạc lại bất mãn của Dương Như Tuyên.

Gã vào Phiên phủ đã hơn tháng, đối mặt với cuộc sống trước mắt nàng không có bất mãn. Ban ngày chăm sóc Phiên Bách Nguyên sinh hoạt thường ngày, xuống bếp chuẩn bị các loại thức ăn cho hắn, mời hắn ăn rau ngâm của bà nội, thỉnh thoảng Mặc Ngôn và hắn sẽ tới thư phòng tìm sách đọc cho hắn nghe, thỉnh thoảng Nghiêu ca ca sẽ tới chơi, Mặc Ngôn sẽ pha trà đãi khách.

Đến buổi tối, ranh giới rõ ràng, hắn ngủ giường của hắn, nàng nằm giường gấm của nàng. Tuy hắn từng mở miệng muốn nàng quay về phòng của bản thân, nhưng nàng không muốn.

Hắn không thích bên người có người, bởi vậy nhà thủy tạ Thiên Nhất ở Mai Trinh viện cho nàng ở, tuy nhà thủy tạ và Lộc Minh các của hắn chỉ cách một hoa viên, không phải quá xa, nhưng gần mới chăm sóc được nhiều.

Dù sao nàng vì chiếu cố hắn mới gả vào Phiên phủ, tất cả mọi thứ từ đơn giản nhất của hắn, nàng đều quan tâm đến, hắn áo com đơn giản, nàng cũng lập tức theo vào, hoàn toàn là phu xướng phụ tùy, dù cho chỉ có thể ru rú ở Mai Trinh viện nhỏ bé này, ăn mặc chi phí khác xa cuộc sống Dương phủ, bọn họ cũng vui vẻ chịu đựng.

Duy nhất một chuyện không vừa lòng, là chi tiêu của Mai Trinh viện vậy mà phải liên quan đến Kha thị.

“Thiếu phu nhân, đây quy củ trong phủ, tiểu nhân thật sự là...” Về mặt ủy khuất, đầu cũng sắp rơi xuống đất là quản sự Cổ Đạo Học của Mai Trinh viện.

Cổ Đạo Học gần 30 tuổi, nhiều thế hệ làm nô tài ở Phiên gia, đại ca Cổ Thủ Tín là quản sự Cán Hương viện, nàng đã gặp rồi, mà phụ thân lại là Đại tổng quản Cổ Hữu tài, nàng chưa từng gặp.

Thấy thất lưng hắn sắp bị bẻ gãy, nàng mới nói: “Mai Trinh viện muốn mua gì, chẳng lẽ cũng phải được phu nhân đồng ý mới có thể mua thêm?”

“Quy củ là như vậy.”

Dương Như Tuyên tròn mắt, không thể tin được trên đời này lại có loại quy củ này.

Trước đừng nói Phiên Bách Nguyên là Hầu gia hoàng thượng sắc phong, lúc trước nghe nói thưởng mười vạn lượng hoàng kim, lại thưởng một tòa Hầu phủ và ruộng tốt trăm mẫu, những những mảnh ruộng tốt đó giờ ở đâu, thu hoạch như thế nào, bây giờ đến vóc dáng cũng chưa nhìn thấy, cũng không biết được, trước mắt ngay cả chi tiêu trong Mai Trinh viện còn phải thông qua Kha thị, đây quả thực là phản rồi !

Vụ mùa dần dần nóng, nàng phát hiện trong tủ quần áo của Hầu gia tất cả đều là áo cũ, tuy chất liệu tốt, nhưng dù sao cũng là cũ, ngay cả đường viền cũng đã bị mài mòn, đường đường là một Hầu gia sao có thể mặc quần áo cũ? Đơn giản thế nào, dù sao cũng phải chuẩn bị mấy bộ áo bào để khi ra ngoài còn mặc.

Còn nữa, vì mắt của Hầu gia, nàng gửi thư muốn Trí Càn ca ca giúp nàng tìm ngự y hỏi một chút, lại nhờ khi Nghiêu ca ca qua phủ báiphòng sẽ mang thuốc tới, trộn cùng với đồ ăn, dù cho có một tia hi vọng nàng cũng không chịu buông tha, mà thuốc này đã tiêu hao hơn phân nửa đồ cưới của nàng.

Chỉ tiêu trong phòng bếp nàng có thể tiết giảm đến thấp nhất, cơm rau dưa, nhịn ăn nhịn mặc cũng được, nhưng áo bào của Hầu gia và thuốc trị mắt, ai cũng không thể giảm của nàng.

Nhớ lại, nàng rõ ràng đi một chuyến tới chủ ốc, vừa thấy đến, Kha thị lập tức biết ý đồ đến.

“Phân lệ? Tháng trước mới cảm năm mươi lượng bạc, tháng này vẫn còn muốn phân lệ... Cưới ngươicũng không phải tốn tiền bình thường đâu nha.” Kha thị cười nheo mắt, uống trà.

Dương Như Tuyên cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, trung lên khuôn mặt tươi cười còn sáng lạn hơn cả bà ta: “Nương, năm mươi lượng của tháng trước, con dâu cũng không có cảm, con dâu muốn chỉ là phân lệ tháng này, còn nữa, chỉ nhìn quần áo trên người chúng ta thôi, mặc cho là ai cũng có thể phân biệt được ai mới là người tiêu nhiều tiền.”

Nàng mặc trên người chỉ là một loại tơ lụa, Kha thị mặc trên người lại là 12 loại tơ thêu dệt thành, chỉ nhìn màu sắc vải dệt và hoa văn, có mắt đều biết, Kha thị không chỉ tiêu nhiều tiền, mà còn là loại phá của!

“Đây là thái độ nói chuyện của ngươivới bà bà?” Kha thị buồn bực, cầm chặt chén trà trong tay, nghĩ muốn vứt, lại sợ bà bà lại giống như quý xuất hiện ở ngoài cửa, lại một lần nữa mắc bẫy nha đầu này.

“Oa, thì ra khi nói chuyện với nương thì không được cười nha.” Dương Như Tuyên thật sự biết nghe lời, lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười lại không còn một chút, run sợ nghiêm mặt nói: “Đưa phân lệ của Mai Trinh viện cho ta!”

Từ khi biết mắt của Phiến Bách Nguyên còn có cứu, lmt.lqd, lại bởi vì bà ta hạ độc, dẫn đến hai mắt hấn bị mù, riêng điểm này nàng đã không thể tha thứ cho Kha thị, hiện giờ bà ta lại tính toán khấu trừ phân lệ của Mai Trinh viện, thật sự là càng ngày càng quá đáng, hôm nay nàng muốn làm không rõ ràng thân phận chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bệnh mắt(2)

“Lộ bộ mặt thật của ngươira rồi!” Kha thị không ném chén trà, lúc này đổi thành hất nước trà, một chén nước trà lớn hất lên trên người nàng: “Ta không đưa, ngươicó thể làm gì ta?”

Dương Như Tuyên cười cười, phui phui nước trà trên quần áo: “Con dâu có thể làm gì chứ, đương nhiên là tìm phụ thân thương lượng rồi.”

“Sao, cha ngươicòn chưa có chết, vội vả tìm cha ngươic, không sợ mang tội danh bất hiếu trên lưng sao?”

“Nương suy nghĩ nhiều rồi, làm sao con dâu dám. “ Nàng khẽ cười, sờ sờ vòng tay Phi Thúy trên cổ tay: “Không thể chuyện gì cũng tìm bà nội thương lượng, đúng không?”

“Ngươidám uy hiếp ta!” Kha thị tức giận trực tiếp cầm lấy ấm trà ném về phía nàng.

Dương Như Tuyên nhanh tay lẹ mắt phát hiện, vẫn không tránh khỏi bị nước trà vẩy ướt nàng.

“Nương, sao lại tức giận thành ra như vậy?”

Phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc, nàng cũng không quay đầu lại, ngay cả nước đọng trên người cũng chẳng muốn vỗ, trực tiếp khom ngườic.

“Hi vọng ngày mai vẫn an dăng trà có thể nghe được tin tức tốt từ nương, bởi vậy khi ta đến bà nội chỗ vẫn an, trong lòng mới có thể ổn định.” Dứt lời, trực tiếp quay đầu rời đi, coi thường Phiến Bách Văn và Dương Như Kỳ vừa bước vào trong phòng.

Khi đi qua người Dương Như Kỳ, nàng nhìn thấy Dương Như Kỳ quần áo ngắn nấp, đầu đầy trâm cài, vẻ mặt dương dương đắc ý, giống như đang khoe khoang với nàng vậy, nàng không lên tiếng khẽ thở dài.

Xem đi, đây không phải cũng giống như nàng trong quá khứ hay sao.

Lắc đầu, mặc kệ rốt cuộc phía sau nói gì, nàng chỉ muốn mau chóng quay về Mai Trinh viện. Đã sắp đến trưa, đã đến giờ Hầu gia dùng bữa, Hạnh Nhi nên làm theo phân phó của nàng chuẩn bị đồ thỏa đáng rồi mới đứng.

Khi Dương Như Tuyên trở lại Mai Trinh viện, lại nhìn thấy Mật Nhi đang tranh chấp với hai nha hoàn của Kha thị suýt chút nữa bị bán đi, ba người quần

vào nhau trong đại sảnh, thậm chí trình diễn cả một màn vũ lực.

“Đang làm gì đây, còn không mau dừng tay cho ta!” Dương Như Tuyên bước nhanh đi lên phía trước, một tay kéo Mật Nhi ra, một tay giữ chặt Xuân Liên, trừng mắt nhìn Hạ Liên: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?!”

Hai người nha hoàn Xuân Liên và Hạ Liên này thật sự là được nuôi đến tôn quý, sau khi đi tới Mai Trinh viện hai tay vẫn không chịu dính nước, nếu không phải nàng tuyên bố không làm sẽ không cho ăn cơm, kiên quyết bỏ đói hai nàng hai ngày, chỉ sợ các nàng thực sự cho rằng mình là thiên kim Phiền phủ.

Khó khăn lắm mới khiến các nàng làm việc, nhưng làm việc nửa chết nửa sống, ba ngày hai bữa lại gây xung đột với Hạnh Nhi Mật Nhi, mang hai nha hoàn này tới Mai Trinh viện, thật sự hại nàng mệt chết được.

“Thiếu phu nhân, ngày hôm nay có chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Xuân Liên thừa dịp nô tỳ và Hạnh Nhi bận rộn ở phòng bếp đã trộm trâm cài của thiếu phu nhân. Nô tỳ nhớ ra quên một loại thuốc nên đã quay lại, vừa vặn bị nô tỳ bắt gặp, kết quả nàng lại còn cứng rắn nói sáo, chạy đến đại sảnh, Hạ Liên vì muốn che giấu cho nàng ta, cố ý lấy nước trà hắt lên người của Hầu gia, thừa dịp loạn đã ném trâm cài ném xuống dưới gầm giường của Hầu gia.” Mật Nhi tức giận đến mặt đỏ bừng rực, hận không thể nhắm phía trước, cắn đứt yết hầu Xuân Liên vậy: “Trước đây nô tỳ và Hạnh Nhi có nói vài lần nhưng thiếu phu nhân cũng không tin, bây giờ người cũng nên tin đi!”

Dương Như Tuyên nghe vậy, đôi mắt đẹp nheo lại, lạnh lùng liếc Xuân Liên và Hạ Liên.

Xuân Liên và Hạ Liên nghĩ rằng ít nhất nàng sẽ hỏi lại một lần nữa, lmt.lqd, đang suy nghĩ, nên nói như thế nào, không dự đoán được Dương Như Tuyên một bước lên trước, trái phải vung tay thường hai nàng mỗi người một bạt tai, khi các nàng chưa kịp phản ứng, lại nghe nàng nói - -

“Tìm Cổ quản sự tới đây, nói Mai Trinh viện muốn thanh lý môn hộ!”

Xuân Liên và Hạ Liên sững sốt, cùng lúc kêu lên: “Thiếu phu nhân!”

“Ăn cắp đã không thể tha thứ, ngay cả Hầu gia cũng dám không để vào mắt... Mật Nhi, Cổ quản sự đến, nói với hắn lập tức bán hai nàng đi, bán đi đâu cũng được!”

Xem ra là nàng quá mức mềm lòng, muốn cho hai người cơ hội thay đổi, sao đoán được các nàng không những hồ đồ ngu xuẩn, lại còn dám can đảm đi hạ phạm thượng, không coi chủ tử ra gì, loại nha hoàn này không đáng sự thương hại của nàng.

Dứt lời, hai người lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, Dương Như Tuyên chỉ muốn mau chóng vào phòng, kiểm tra Phiền Bách Nguyên bị nước trà nóng hắt lên có làm sao hay không?

Vừa vào nhà, chỉ thấy Phiền Bách Nguyên đã cởi quần áo, cởi trần.

Dương Như Tuyên trừng mắt to, chỉ thấy thân hình hần trắng mà không to lớn, như đao đục, đường cong gọn gàng, nhất là vai rộng và ngực dày, và cái eo săn chắc kia... Từ khi hai mắt hần bị thương trở về đến nay cũng đã hai ba năm rồi, nhưng trên người hần từ đầu đến cuối cũng không thấy một chút gầy yếu hay mỡ thừa.

Hần là võ tướng, nhưng mà gương mặt tuấn mỹ và cầm bào rộng rãi kia, khiến người ta hoàn toàn không nhìn ra dưới áo bào hần lại cất giấu thân hình như vậy.

“Vào cửa cũng không biết thông báo trước một tiếng sao?” Phiền Bách Nguyên xách áo bào lên khoác vào.

Mãi đến khi hần lên tiếng Dương Như Tuyên mới chậm nửa nhịp mà mặt đỏ, vội vàng rũ mắt xuống, nhưng nhớ tới vào cửa để làm gì, lại vội hỏi: “Trên người Hầu gia có thể có bị phỏng hay không?”

Hỏi xong, nàng nhìn áo bào trên mặt đất, đoán rằng đó là cái hần vừa mới thay ra.

“Không có việc gì.”

Nghe hần nói không có việc gì, Dương Như Tuyên mới nhặt áo bào vừa thay ra lên, phát hiện chỗ áo bào bị ẩm ướt là bộ phận dưới, không khỏi quay đầu đánh giá thân dưới của hần.

Hần đã ngồi ở bên cạnh bàn tròn, cầm bào che giấu quần của hần, nàng không thể nhìn rõ, chỉ có thể bước nhẹ đến, nhìn xung quanh bên cạnh hần.

“Người đang làm gì phía sau ta?”

Hần vừa hỏi như vậy, nàng sợ tới mức vội vàng dừng hành động. Cũng đúng, xuất thân võ tướng, nàng hoảng hốt như vậy, hần cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

“Không, ta chỉ đang nghĩ sao Mặc Ngôn lại không có bên cạnh hầu gia.” Nàng thuận miệng nói ra.

Bình thường ban ngày Mặc Ngôn luôn luôn làm bạn bên cạnh hần, mà chỉ cần có Mặc Ngôn ở đây, hần không quá thích nàng ở đó, nhưng cũng chính bởi vì như vậy, nàng mới có thể lợi dụng ban ngày làm chút việc nhỏ vụn vặt.

Hắn không đáp lại: “Không muốn dùng bữa hả?”

“Đúng nha.” Nàng quay đầu, vừa khéo nhìn thấy Hạnh Nhi đang bụng đồ ăn vào phòng, đang đánh giá trên người mình.

“Thiếu phu nhân, sao trên thân người lại ướt đầm?” Hạnh Nhi nhỏ giọng hỏi.

“Không có việc gì, áo bào này người để trong sọt trước đi, chuẩn bị xong đồ chưa?” Nàng đưa áo bào cho Hạnh Nhi.

“Xong rồi, nô tỳ theo ý của thiếu phu nhân mà nấu, chỉ là thiếu phu nhân, người đi đổi bộ quần áo khác trước đi.” Hạnh Nhi nhìn toàn thân nàng chật vật như là vừa tắm mưa, quyết định quay đầu tìm Mật Nhi hỏi.

“Lát nữa ta sẽ đổi.” Nàng kiên trì, chỉ vì thuốc cho vào cháo phải dùng nóng mới phát huy hết tác dụng, nếu không công hiệu giảm một nửa thì lãng phí thuốc tốt.

Hạnh Nhi không còn cách khác, đành phải ôm áo bào bản lui đến ngoài cửa phòng.

Lấy đồ ăn thêm một bát cháo để vào trong tay Phiên Bách Nguyên, quay đầu mới phát hiện nước đọng đầy đất, Dương Như Tuyên không khỏi nghĩ, nàng thật sự đã chọc giận Kha thị, nước trà kia đã hắt ướt toàn thân nàng.

Nhưng nàng vẫn quyết định cho hắn ăn no trước, còn không đụng tới thìa, hắn đã cầm lấy nhanh hơn một bước, dương dương tự đắc uống cháo.

“Đi thay quần áo.” Hắn thấp giọng nói.

Dương Như Tuyên sững sốt, nghi hoặc sao hắn lại muốn nàng đi thay quần áo, rồi sau đó nhớ tới có thể do Hạnh Nhi nói khiến hắn nghe thấy.

“Vậy... Ta đi thay trước.” Nếu hắn có thể tự ăn cháo, nên cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Vì thế nàng mở tủ quần áo ra, lmt.lqd, chọn một bộ quần áo tơ lụa màu lục từ trong tủ ra.

Nàng chẳng muốn chạy tới chạy lui, nên đã nhét trước mấy bộ quần áo trong tủ quần áo của hắn để dự phòng, không nghĩ tới ngày hôm nay lại phải dung tới.

Chỉ là giữa ban ngày ban mặt, cho dù biết rõ hai mắt hắn không thể nhìn thấy, nhưng thoát áo tháo dây ở trước mặt hắn, vẫn sẽ cảm thấy có chút e lệ.

Lắc đầu cười cười, nàng thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi, dù sao hắn cũng không nhìn thấy.

Ở trước mặt hắn... Trên thực tế, là đứng ở bên tay phải của hắn, cho nên không tính là ở trước mặt hắn, nàng nhanh nhẹn cởi bỏ vạt áo, rút đi quần áo ướt, quần áo và la quần, lại phát hiện cái yếm cũng bị ướt hơn phân nửa, như thế rất tốt, trong tủ quần áo có áo có váy, lại không có quần áo bên trong.

Suy nghĩ một lúc, nàng la quần trắng ngà thêu hoa mẫu đơn, tìm khăn vải trong tủ quần áo, lúc này ngoài ý muốn nhìn thấy một chiếc khăn, đó là chiếc khăn lúc trước nàng buộc trên tay hắn... Khăn dính một chút màu đỏ nhàn nhạt, đoán rằng là hắn cũng đã từng giặt rồi mới đặt trong tủ quần áo. Nhìn, tâm không khỏi khẽ âm ập, cảm giác như chính mình được đặt ở trong lòng, dù cho hắn không biết người đó là mình.

Khẽ cười thán, nàng cắt khăn thật kỹ, cầm khăn vải sạch sẽ không ngừng chà lau trong lòng, thậm chí kéo cả dây yếm xuống, chà lau phía bên trong.

Đột nhiên - - Thìa rơi xuống đất, vang lên tiếng vỡ thanh thúy.

“Hầu gia?” Nàng bước nhanh tới, trước kiểm tra chân hắn, sợ hắn vô ý giẫm lên mảnh nhỏ làm chân bị thương.

Tay của nàng đặt cạnh chân hắn, khiến toàn thân hắn không được tự nhiên, đang muốn vươn ra, nàng lại khẽ lên tiếng: “Hầu gia, quần của người bị ướt, mau thay ra đi!” Nàng đụng đến chỗ đùi, chỗ vải dột bị ướt đầm.

“Không cần.” Dường như hắn đã phải cắn răng mà nói.

“Nhưng...”

“Hầu gia.”

Bên ngoài vang lên tiếng của Mặc Ngôn, Phiên Bách Nguyên trầm thấp quát: “Không cho phép tiến vào!”

Bên ngoài trầm mặc, Dương Trí Nghiêu hứng thú cười: “Mặc Ngôn, chúng ta ra ngoài dạo một vòng, cũng đợi chủ tử nhà người xong xuôi chính sự.”

Phiên Bách Nguyên nghe vậy, trong lòng buồn bực, lại không thể lên tiếng, lạnh lùng nói với Dương Như Tuyên: “Ta không cần thay, người thay xiêm y là được rồi.”

Dứt lời, hắn đang muốn đẩy đầu vai nàng ra, sao có thể đoán được nàng lại vừa vịn đứng dậy, tay vừa khéo phủ lên phía trên mềm mại.

Một cỗ nhiệt đánh úp lại, khiến trong lòng Dương Như Tuyên run lên, lúc này mới giật mình nàng vừa kéo dây xuống, cái yếm của nàng đã rớt xuống hơn phân nửa, tay hấn đang dán trên ngực của nàng...

Nên làm gì bây giờ? Nàng trừng to mắt, trong nháy mắt không biết làm sao, mặt đỏ bừng sắp nhỏ máu ra, sau đó mới thả lỏng thờ hất ra... Không có việc gì, Hàu gia không nhìn thấy, có lẽ hấn cũng không biết chỗ mình đang đụng đến là chỗ nào... Sau khi khuyen bảo bản thân, nàng nhẹ nhàng kéo tay hấn ra, lại phát hiện tay hấn rất nóng, liếc hấn một cái, chỉ thấy hấn đã mở to mắt, vành tai phấp phồng.

Nàng nhanh nhẹn kéo cái yếm buộc lại, tay phủ trên trán của hấn: “Hầu gia, trán của ngươi có chút nóng, không phải là ngươi bị nhiễm lên phong hàn đấy chứ?”

Khóe mắt Phiền Bách Nguyên giật giật.

“Không có việc gì.” Tiếng nói kia như thoát ra từ giữa kẽ răng.

“Nhưng...”

“Không có nhưng!”

“Oa, thật hung dữ.” Bên ngoài lại vang lên tiếng trêu đùa của Dương Trí Nghiêu, Phiền Bách Nguyên mới giật mình cảm giác được tên trời đánh kia vẫn chưa có rời đi, mà hấn đã hoàn toàn tỉnh táo, tất cả đều là... Họa do nữ nhân bại hoại này gây ra!

Đồng thời, Dương Như Tuyên vừa nghe thấy Dương Trí Nghiêu vẫn ở bên ngoài, lập tức quay lại từ quần áo cầm lấy xiêm y nhanh chóng khoác lên, quay đầu muốn mở cửa cho Dương Trí Nghiêu, lại nghĩ đến những mảnh vụn nhỏ dưới đất.

“Trước từ từ, ta thu thập một chút đã.” Trong phòng không có chổi, nàng chỉ có thể ngồi xổm dưới chân Phiền Bách Nguyên nhặt mảnh vỡ, đang muốn dùng khăn bap lại những ảnh vụn nhỏ, không cẩn thận làm tay bị thương, khiến nàng thở nhẹ một tiếng.

“Làm sao vậy?” Phiền Bách Nguyên nhú mày hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là bị mảnh vỡ đâm vào thôi.”

“Rốt cuộc là đang làm cái gì?” Dương Trí Nghiêu nói thầm, đẩy cửa ra, khi thấy nàng ngồi xổm trước chân Phiền Bách Nguyên, lập tức không nói hai lời ra sức đóng cửa: “Thì ra thật sự đang làm chính sự, thật sự là quá thất lễ, hôm nay ta phải cáo từ trước rồi.” Vừa rồi hấn chỉ nói giỡn, ai biết bên trong đang náo nhiệt cái gì, lúc này cửa mở ra, nhất thời hấn cảm thấy sai rồi.

Xong rồi xong rồi, với tính tình của Hàu gia, chuyện tốt bị cản trở, không biết sẽ trị tội hấn như thế nào đây, theo hấn thấy, chạy là thượng sách!

“Đang nói bậy bạ gì đó? Tay nàng bị thương, vẫn còn không mau tìm nha hoàn bên ngoài bôi thuốc thay nàng!” Phiền Bách Nguyên không kiên nhẫn gầm nhẹ.

“Tay bị thương?” Dương Trí Nghiêu nhẹ nhàng đẩy cửa ra lần nữa, chỉ thấy Dương Như Tuyên đã đứng lên, chính đang hút ngón tay bản thân: “Tuyên nha đầu, sao lại thế này?”

“Không có việc gì, chỉ là bị mảnh vỡ của thìa đâm vào thôi.” Dương Như Tuyên lơ đãng cười nói: “Nghiêu ca ca, hôm nay là con gió nào thổi huynh tới đây vậy?”

“Hôm nay ta đến có mang theo một ít đồ ăn.” Dương Trí Nghiêu cười, lời nói của hai người chứa đầy hàm ý, nhưng trong lòng đều biết rõ.

Dương Như Tuyên cười cười, biết được lần này Dương Trí Nghiêu đã giúp nàng mang tất cả dược liệu đã được chuẩn bị tốt, chỉ là tiền này... Chỉ sợ hôm nào khác mới có thể trả được.

Đội Dương Như Tuyên đi xa, Dương Trí Nghiêu mới đưa tầm mắt từ chảo trắng rau dưa trên bàn chuyển tới trên mặt Phiền Bách Nguyên: “Hầu gia từng người khác thật hung dữ ngoan độc, nhưng khuôn mặt kia sao lại đỏ như vậy?”

Hấn không đề cập tới thì thôi, nhắc tới chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa: “Ồ nháo!”

“Ồ nháo sao?” Dương Trí Nghiêu cầm miếng cá mòng trên bàn khẽ than: “Tuyên nha đầu thật sự đã học được mười phần tuyệt kỹ của bà nội, một bàn thức ăn được dụng tâm như vậy, chỉ vì muốn thêm dược vào đồ ăn của Hàu gia mà phải nghĩ cách thêm nếm gia vị để che giấu, sợ Hàu gia không chịu ăn...” Nói đến đây, hấn giương mắt liếc thẳng Phiền Bách Nguyên.

“Hầu gia, muội muội ta tận tâm tận lực vì Hàu gia, nhưng sao vừa rồi lại nghe thấy Hàu gia giận dữ mắng mỏ nàng, lúc trước Hàu gia nói với ta chắc chắn sẽ đối xử tử tế với nàng, nhưng sự thật lại trái ngược hoàn toàn.”

“Ta không phải đang mắng nàng, mà là nàng...” Phiền Bách Nguyên dừng một chút, thật sự không muốn nói ra tình hình vừa rồi.

Rõ ràng là một cô nương giỏi giang, thậm chí còn hiểu binh pháp, có thể thông hiểu đạo lý thay bà nội áp chế Nhị nương, nhưng vừa vặn... Một chút tâm phòng bị cũng không, trong mắt nàng chỉ có hấn.

Hừ, nếu là trước đây, có lẽ hẳn sẽ tin, nhưng hiện tại hẳn khó mà tin được.

“Được rồi, những cái này không đề cập tới, trái lại Hàu gia...” Nhị không được lại ăn miếng rau ngâm, hẳn ăn đến hai mắt nhắm chặt, vẻ mặt thống khoái mới liếm liếm môi nói: “Khi nào thì mới nói với Tuyên nha đầu, mắt Hàu gia đã tốt hơn rồi?”

Phiên Bách Nguyên im lặng không tiếng, Dương Trí Nghiêu nhin không được hỏi lại: “Rốt cuộc vừa rồi Hàu gia thấy cái gì, vì sao cho tới bây giờ mắt vẫn còn hồng?”

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trùng sinh (1)

Khi nào thì nói với nàng?

Phiên Bách Nguyên nhớ lại, không khỏi nở nụ cười lạnh, hẳn chưa từng suy nghĩ tới việc này, ít nhất, bây giờ cũng chưa cần.

Bởi vì, nàng vẫn chưa đạt được tín nhiệm của hắn.

Không thể trách hắn, ai kêu lúc trước nàng lại độc chết hắn.

Khép hai mắt lại, nhớ tới ngày đó, hẳn ăn phải độc của nàng... Khi đó quả thật hẳn đã bị Nhị nương độc mù, hẳn không nhìn thấy biểu tình gì của nàng, càng không biết vì sao nàng làm như vậy, nhưng nàng là người của Phiên Bách Văn, dường như đáp án đã sớm được miêu tả sinh động.

Có lẽ nàng chỉ là quân cờ bị lợi dụng, cũng có thể nàng là kẻ tông phạm, mặc kệ lúc trước nàng có thân phận gì, cũng không thể rửa sạch việc nàng đã độc chết hắn.

Hắn không thể tin hẳn đã là kẻ mù không dùng được rồi, vì sao người khác vẫn muốn đưa hắn vào chỗ chết? Bọn họ là người nhà, không phải sao? Cho dù không cùng mẹ sinh ra, nhưng trên người hai người bọn họ chảy cùng một dòng máu, vì sao Phiên Bách Văn có thể nhẫn tâm đến vậy, làm mọi cách gây khó dễ, thậm chí hạ độc giết hắn?

Có lẽ do quá mức hối hận, quá mức phẫn nộ, ông trời mới dành cho hắn cơ hội sống lại.

Khi hắn chết đi, lần thứ hai tỉnh lại, là ở phía tây Dương thành, đối mặt với chiến dịch đã sớm kết thúc. Hắn phải mất một khoảng thời gian để xác định đây không phải là mơ, chỉ vì mọi chuyện đang diễn ra y như trong trí nhớ, thậm chí đến thời điểm máu chảy, hẳn vẫn không tránh được một kiếp kia, vẫn để mất bị thương.

Nhưng hắn đánh lui người Tây Đột, lmt.lqd, thành công công phá phía đông Đại thành của Tây Đột. Sau khi khai hoàn hồi kinh, hẳn cẩn thận đối phó “người nhà” của hắn, làm bộ như đã uống thuốc độc Nhị nương bụng tới, làm bộ như người mù.

Trên thực tế hẳn không nuốt độc kia vào, mà ánh mắt đã ở hẳn mờ tối sau khi được tỉnh dưỡng, cuối cùng cũng khôi phục gần tám phần, điều này chứng minh lúc trước mắt của hắn là bị độc mù chứ không phải bị thương mà mù.

Điều này khiến hắn quyết định - - Hắn phải ăn miếng trả miếng, trả lại gấp bội!

Mà bước đầu tiên, đương nhiên hẳn sẽ không bỏ qua kẻ địch cuối cùng - Dương Như Tuyên.

Cười nàng làm vợ, chỉ vì kiếm chế nàng, đồng thời thay đổi vận mệnh, thứ hai cũng có cớ để Dương Trí Nghiêu thường xuyên đi lại trong phủ, chỉ là hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra Dương Như Tuyên lại là tiểu cô nương thấu hiểu lòng người như vậy, thậm chí tận tâm tận lực chiếu cố chính mình.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhận thức của hắn đối với nàng không sâu, thậm chí không biết trong quá khứ rốt cuộc nàng đã chết như thế nào, mà hẳn tất phải thừa nhận, nàng trước mắt, rất... Có tính nhẫn nại.

“Hàu gia, ăn một miếng nữa đi, cháo này ta dùng 18 loại nguyên liệu để nấu ra nước canh, rất có ích đối với thân thể.” Dương Như Tuyên bưng cháo, ý cười thỏa mãn, mặc kệ hẳn đối xử lạnh nhạt với nàng: “Hàu gia, ăn một miếng nữa, chỉ cần ăn một miếng nữa, có được hay không?”

Hắn quả thực không thể tin được, lmt.lqd, nàng lại dùng giọng dỗ tiểu hài tử mà dỗ mình. Đương nhiên, giọng điệu này cũng không phải lần đầu xuất hiện, nhưng - -

“Tuyên nha đầu, muội cho rằng năm nay Hàu gia mới ba tuổi sao?”

Dương Như Tuyên sững sốt, lúc này mới giật mình Dương Trí Nghiêu vẫn còn ở đây, sắc mặt có phần thẹn thùng trừng hấn: “Nghiêu ca ca, cũng đến bữa tối rồi, huynh còn phải ra ngoài xã giao, muội thật sự lo lắng thay từ thức phụ.”

Vốn định cảm tạ hấn đã mang thuốc đến cho nàng, còn đồng ý cho nàng chịu tiền, mà lúc này đã đến giờ lên đèn rồi, hấn lại vẫn còn ở đây, cũng không ngồi cùng bàn dùng bữa, lại ngồi bên cạnh chăm chọc, hại nàng nhất thời quên luôn trong phòng còn có hấn, quả thực là xấu hổ chết đi được.

“Không cần lo lắng, có một đứa con trai lao tâm lao lực lại tận tâm tận lực như ta, ông ấy đã cực kỳ thỏa mãn rồi.”

“Như thế, nếu huynh đồng ý về nhà cùng ăn một bữa cơm với thức phụ, muội nghĩ khẳng định thức phụ sẽ càng thỏa mãn.” Dương Như Tuyên trừng mắt nhìn hấn, lần đầu cảm thấy hấn thật không biết thức thời.

Mau cắt! Bằng không nàng phải dứt cho Hầu gia như thế nào đây?

Khó trách ngày hôm nay Hầu gia ăn ít hơn, thì ra là bởi vì hấn ở đây.

“Có một đồng di nương đồ ông ấy ăn cơm, đâu đến phiên ta xum xoe? Đúng rồi, có rảnh muội muốn đến nhà ta một chuyến hay không, xem mấy cái di nương kia đồ cha ta ăn cơm như thế nào?” Dương Trí Nghiêu nói xong.

Hai má thom đã hiện lên màu hồng phấn, rốt cuộc Dương Như Tuyên phải hạ tối hậu thư: “Có rảnh muội sẽ viết thư bảo Trí Cầm ca ca dẫn theo thiên kim Thị Lang bộ Hình đến phủ thăm hỏi huynh.”

Dương Trí Nghiêu nghe vậy nhảy dựng lên: “Ta là ca ca muội, sao muội lại nhẫn tâm đẩy ta vào hầm lửa? !” Chẳng lẽ nàng không biết thiên kim Thị Lang bộ Hình đã ngoan như thế nào sao, lại còn nhiều lần bị Trí Cầm giật dây, dọa hấn phải chạy thật xa Dương thành, mãi đến khi giông tố qua đi mới trở về? !

“Muội là muội muội của huynh, sao huynh lại nhẫn tâm làm lỡ chính sự của muội?” Cho Hầu gia ăn cơm là chuyện cực kỳ quan trọng, bởi vì để thuốc có tác dụng tốt phải phối hợp với thời gian, việc này hấn cũng biết.

Dương Trí Nghiêu nghe vậy, vô cùng đau đớn, ánh mắt lại thoáng nhìn tên mặt lạnh nào đó, khóe môi khẽ vén lên.

Hấn hừ một tiếng, liếc Phiên Bách Nguyên: “Được, dù sao cũng là yến nhĩ tân hôn*, chính sự giữa vợ chồng đương nhiên không thể để ta làm lỡ.”

*Yến nhĩ tân hôn “ trong kinh Thi» Chỉ nàng dâu mới, vợ mới cưới

Hấn nói xong, sao Dương Như Tuyên lại không hiểu sự ái muội trong lời của hấn, tức giận trừng mắt hấn, lời cảnh cáo còn chưa ra khỏi miệng, lại nghe hấn nói: “Đúng rồi, Hầu gia, Tam công tử muốn ta đa tạ Hầu gia giúp đỡ, vừa rồi quên nói, bây giờ bổ sung, cáo từ.”

Nghe vậy, Phiên Bách Nguyên nhếch khóe môi cứng còng thành một đường cong.

Đội Dương Trí Nghiêu vừa đi, Dương Như Tuyên không khỏi nghi hoặc hỏi: “Tam công tử là ai?” Kỳ thật nàng càng muốn biết, từ đầu đến cuối Hầu gia đều không ra khỏi cửa, thì giúp vị Tam công tử kia như thế nào?

Nhưng nhìn mắt Phiên Bách Nguyên xanh thẳm, nàng vội vàng nói sang chuyện khác: “Hầu gia, ăn ba miếng nữa đi, có được hay không?”

Giọng nềm mại kia khiến sắc mặt Phiên Bách Nguyên nguôi giận, không còn cách nào khác đành mở miệng, sau đó hấn thấy vẻ mặt nàng cười đến cực kỳ thỏa mãn, tươi cười đầm nhu (điềm tĩnh + nhu hòa), như đoá Mẫu Đơn nở rộ, trong nháy mắt khiến hấn thất thần.

Chớp mắt, hấn kích động muốn nói cho nàng biết, không cần phải mua những dược liệu quý kia để trị mắt cho hấn nữa, bởi vì hấn đã có dược liệu từ đại nội hoàng cung, hai mắt đã tốt lên tám phần.

Nhưng, hấn không muốn nói, chỉ vì nàng chưa khiến hấn hoàn toàn tin nhiệm.

Cho dù trên mặt nàng có nụ cười như tắm gió xuân khiến người người xao động, đối mặt với sự thương tiếc của nàng lại càng khiến hấn không biết phải làm sao, nhưng hấn thật sự không thể nào quyết định, chính mình có thể tin tưởng nàng hay không.

Sau khi dùng bữa xong, Dương Như Tuyên dẫn theo hai nha hoàn dọn dẹp trên mặt bàn, Phiên Bách Nguyên bất động thanh sắc quan sát nàng, muốn nói nàng không biết phân biệt chủ tớ, nhưng đối với nha hoàn phạm sai lầm thì sẽ không một chút lưu tình, giống như hai nha hoàn bị bán ra khỏi phủ, rốt cuộc nàng là người như thế nào...

Lát sau, 1m.1qd, Dương Như Tuyên để hai nha hoàn dọn dẹp lui ra, Phiên Bách Nguyên ngồi ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động rất nhỏ, hấn không mở mắt ra, từ tiếng bước chân của đối phương hấn vẫn có thể biết được là ai.

Tiếp theo hấn nghe thấy tiếng của thứ gì đó bị ném vào trong bình sứ, người ngoài đi rồi, hấn mới khẽ mở mắt ra, xác định người vừa tới đi đến trước bình sứ bách bảo, lấy thứ đồ đó từ trong bình sứ ra.

Hấn hơi híp mắt lại, mày nhăn chặt.

Quan án Hộ bộ Thượng thư? Một nha hoàn bị đuổi ra khỏi phủ, giấu cái này ở chỗ này, có dụng ý gì?

Là nhằm vào hắn? Không, hắn không chút nghĩ ngợi mà phủ định, đoán rằng chuyện này nhất định có quan hệ với Dương Như Tuyên.

Chẳng lẽ có liên quan đến việc trưa nay nàng bị ướt hết quần áo? Nghĩ kỹ, nơi xa truyền đến tiếng bước chân, hắn đặt vật đó vào chỗ cũ, quay lại bên giường.

Một lát sau, Dương Như Tuyên trở về phòng, lập tức bắt đầu thay hắn cởi áo, hầu hạ hắn đi ngủ.

“Có rảnh, mang bình sứ bách bảo kia đi xử lý đi.” Hắn thấp giọng nói.

Dương Như Tuyên đang đắp chăn thay hắn, sừng sốt rồi khẽ lên tiếng: “Được, ta sẽ tìm thời gian xử lý.” Thay hắn đắp kín chăn, nàng quay đầu đi đến giường gần.

Phiền Bách Nguyên há to miệng, trải qua vùng vẫy, nhưng vẫn nói ra miệng: “... Lại đây, ngủ trên giường đi.”

Dương Như Tuyên hoảng sợ, quay đầu nhìn hắn, nghi hoặc chẳng lẽ hắn muốn làm việc ấy với nàng? Nhưng hắn đã khép hai mắt lại, dường như không có ý tứ kia...

Đứng tại chỗ suy nghĩ kỹ, nàng to gan cởi áo khoác ra, chỉ còn lại quần áo trong nằm bên cạnh hắn, mà tiếp theo hắn kéo chăn qua che trên người nàng, khiến nàng thụ sủng nhục kinh, hai mắt không tự giác mà ẩm ướt, giọng nói khàn khàn: “Cảm ơn Hầu gia.”

Phiền Bách Nguyên không lên tiếng, hắn thậm chí không thể lý giải lòng biết ơn của nàng từ đâu mà có.

Nhưng phu thê vốn nên đồng sàng (cùng giường), không phải sao?

Nhưng mà trong lòng Dương Như Tuyên, nàng rõ ràng hơn bất cứ ai, điều này chứng tỏ hắn đã không còn phòng bị với nàng nữa, dù chỉ là hành động đắp chăn cho nàng, cũng có thể khiến nàng cảm động rất lâu.

Dương Như Tuyên cảm động, đối với Phiền Bách Nguyên mà nói lại là một tai nạn không hơn không kém.

Một tai nạn khiến hắn không thể nhúc nhích.

Cánh tay hắn, bị gối; chân của hắn, bị gác qua; thân thể hắn... Bị chiếm lĩnh.

Dường như nhuyễn ngọc ôn hương đã nằm úp sấp trên người hắn, cổ áo mở rộng, ả ả có thể thấy được bộ ngực sữa sinh động, đang áp trên ngực hắn...

Đây là một quyết định sai lầm, hắn không nên để cho nàng lên giường của hắn!

Chết tiệt, rốt cuộc hắn phải làm sao để thoát khỏi tai nạn này?

Tiếng thở dài nhỏ đến không thể nghe thấy, xác định nàng không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn không muốn làm nàng tỉnh lại trước thời gian - - Rút cánh tay ra khỏi mái tóc mềm mại thơm ngọt của nàng.

Sau đó, hắn nhìn thấy nàng khẽ động, thân hình mềm như không xương lại lăn đến trên người hắn, hắn nhắm mắt lại, chờ đợi hành hạ chấm dứt.

Làm sao có thể đoán được, đợi thật lâu, hắn không kiên nhẫn mở mắt ra, phát hiện nàng đã đổi tư thế, lại ngủ tiếp... Cả người nàng ghé sát vào lồng ngực của hắn, cho dù nàng chỉ mặc quần áo trong, lót lót, nhưng quần áo mỏng manh khiến hắn chỉ có thể duy trì lại chút lý trí, thân thể mềm mại khiến hơi thở của hắn bị rối loạn, theo phương hướng hắn nhìn lại, vật mềm mại tròn trịa ép xuống bị hắn nhìn không sót gì.

Thân hình nữ nhân trời sinh mềm mại lại có một mùi hương khiến sắc dục xuất hiện trong nháy mắt, cảm xúc càng phức tạp hơn khiến hắn không kiên nhẫn muốn đẩy nàng ra - -

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, hắn tỉnh thần lắng nghe, xác định không phải tiếng bước chân của Mặc Ngôn mới khẽ thở ra.

Một lát sau, một tiếng nói như mèo kêu vang lên ở ngoài cửa: “Thiếu phu nhân?”

Dường như trong nháy mắt khi nghe thấy tiếng gọi, hắn thấy lông mi nàng dài như cánh bướm khẽ run rẩy, thời khắc nó khẽ vén lên, xuất hiện một ánh lưu ly, khi hắn nhắm mắt lại khoảnh khắc đó như được điều khắc mà tiến vào trong mắt hắn, cho dù hai mắt nhắm lại, dường như hắn vẫn có thể thấy được nụ cười nàng sáng rực như hoa, mỹ nhãn khiến tâm tình người người dao động.

Dương Như Tuyên mở mắt, đối với tình hình trước mắt có chút nghi hoặc, mới tỉnh đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, mãi đến khi Mặt Nhi khẽ đẩy cửa ra, nàng mới ngáy giấc quay đầu.

Mặt Nhi vừa thấy nàng ngủ ở trên giường, không nói hai lời đóng cửa lại.

Dương Như Tuyên sừng sốt, khẽ gọi: “Mặt Nhi?”

“Lát nữa nô tỳ sẽ quay lại.”

Dương Như Tuyên nghi hoặc nghe tiếng bước chân xa dần của nàng, không hiểu vì sao Mật Nhi tận lực tránh đi, nàng có vẻ dăm chiêu rử mắt, ánh mắt thoáng nhìn Phiền Bách Nguyên trên giường, lúc này mới chậm nửa nhịp lui lại phía sau, cả người thẳng tắp ngã xuống giường.

Phiền Bách Nguyên nghe thấy tiếng động, làm bộ bị đánh tỉnh, khẽ trách mắng: “Àm ỉ cái gì?”

“A, thực xin lỗi.” Dương Như Tuyên đứng lên, vẻ mặt xin lỗi: “Ta nhất thời đã quên mình đang ngủ ở trên giường, không cẩn thận té xuống giường.”

Trên thực tế, tình hình sao có thể đơn giản như vậy.

Nàng rõ ràng là bị hấn dọa, nói như vậy thật sự quá không phúc hậu, nhưng vừa tỉnh dậy thì thấy hấn ở bên cạnh, chớ trách nàng sẽ kinh hoàng.

Phiền Bách Nguyên như thường ngày, khẽ nhếch miệng suy nghĩ dò xét, ngay sau đó lại bỗng dưng trừng mắt to, ánh mắt đen sâu thẳm nhìn chăm chú, mới bắt buộc chính mình nhắm mắt lại.

Nữ nhân này không phải thông minh lanh lợi có năng lực lắm sao?

Sao ở trước mặt hấn, lmt.lqd, lại giống như một đứa trẻ ngốc vậy? Vạt áo nàng mở... Vạt áo mở! Ngay cả cái yếm cũng rớt xuống, trời ạ, đùa giỡn một người “mất mủ”, thú vị lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Trùng sinh (2)

“Hầu gia, người làm sao vậy, có phải thân thể không khỏe hay không?”

Cảm giác hơi thở của nàng tới gần, hấn không chút suy nghĩ nghiêng người: “Ta không sao, người nên đi chuẩn bị đồ ăn sáng đi.” Tiếng nói khàn khàn kia mang theo sự bất đắc dĩ.

Có thể lấy một chút sự khôn khéo khi nàng đối mặt với Nhị nương chia cho hấn hay không?

Hấn không muốn thấy loại “Quấy rầy” khờ dại lại mơ hồ này.

“A... Được, ta lập tức đi chuẩn bị.” Nghĩ thầm rằng hấn không thích chính mình quá thân cận, trong lòng nàng có chút mất mát, nhưng hết cách, nàng cảm thấy quan hệ của bọn họ cũng đang dần dần được cải thiện.

Đi đến trước bàn trang điểm, đang muốn lấy cái lược, nàng phát hiện chính mình giống như quý, còn có vạt áo của nàng... Đang muốn kêu ra tiếng, nàng vội vàng che miệng lại, quay đầu xác định nàng không khiến hấn chú ý, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức chỉnh sửa xiêm y, khoác áo lên, dùng lược chải qua, vội vội vàng vàng rời khỏi.

Lần này, cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao Mật Nhi lại nói lát sau mới quay lại... Đây thật sự là hiểu lầm lớn!

May mắn, Hầu gia không nhìn thấy, hu.

Đội nàng đi rồi, Phiền Bách Nguyên nâng trán, khẽ thờ dài, may mắn, nàng không biết hấn nhìn thấy, ài.

Sáng sớm, sau khi dùng cơm xong, Dương Như Tuyên và hai nha hoàn cùng thu dọn bàn ăn rồi lui ra khỏi phòng, đợi thật lâu sau, Phiền Bách Nguyên vẫn không đợi được nàng, buồn bực nàng lại đi đâu vậy.

Vốn muốn nhắc nhở nàng rửa sạch bình sứ bách bảo... Nghĩ kỹ, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, trong nháy mắt khi cửa mở, hấn hỏi: “Mặc Ngôn, có nhìn thấy thiếu phu nhân không?”

“Thưa Hầu gia, khi thuộc hạ vừa tới, nhìn thấy thiếu phu nhân đi tới chủ ốc.”

“Chủ ốc?” Hấn trầm ngâm.

Hấn nhắm mắt trầm tư, suy nghĩ quan án giấu trong bình sứ nhất định có quan hệ với Nhị nương, dù sao muốn lấy được quan án của phụ thân, chỉ có nhân tài bên cạnh mới có thể làm được, mà đương nhiên bà ta biết ngày hôm nay phụ thân vào triều sớm sẽ cần dùng đến, bởi vì hấn hiến kế cho Tam hoàng tử, làm cho Tam hoàng tử có thể quét sạch tham ô bên trong Hộ bộ, thân là Hộ bộ thượng thư phụ thân nhất định phải lấy quan án đóng dấu trên công văn Tụ Thanh.

Cho nên... Nhị nương vốn định lấy việc này để đuổi Dương Như Tuyên ra khỏi phủ?

Việc giấu quan ấn này nói lớn không lớn, im.t.lqđ, nói nhỏ không nhỏ, nhưng muốn hư thê, lý do đã cực kỳ đầy đủ.

“Hầu gia, cần thủ hạ đi tìm thiếu phu nhân về hay không?” Mặc Ngôn nhìn mặt gửi lời, nhìn sắc mặt hắn thì có thể đoán ra nhất định đã xảy ra chuyện có quan hệ với Dương Như Tuyên.

“Không.” Bấy giờ tìm nàng về, chỉ sợ chẳng có ích gì.

Đương nhiên, hắn cũng có thể kêu Mặc Ngôn không dấu vết đưa tiền quan ấn về chủ ốc, nhưng như vậy, dường như sẽ phá hoại kế hoạch của Dương Như Tuyên.

Tuy hắn không biết nàng sẽ đối phó với Nhị nương như thế nào, nhưng Nhị nương đối phó nàng, khẳng định nàng đã làm chuyện gì khiến Nhị nương không hài lòng, cho nên, biện pháp bảo vệ nàng tốt nhất, sẽ là để người bên người nàng đến thay đổi tình cảnh.

Đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Phiền Bách Nguyên khẽ nâng mắt, chỉ thấy Hạnh Nhi bụng nước đi tới.

Phiền Bách Nguyên cong môi cười, đợi Hạnh Nhi vào phòng, sau khi lạnh nhạt kêu một tiếng Hầu gia, hắn mới thấp giọng nói: “Hôm qua bản hầu gia đụng đến bình cổ bách bảo thấy nó đầy bụi bẩn, người đi xử lý đi.”

Hạnh Nhi khẽ kinh ngạc, đây là lần đầu hắn nói chuyện với nàng, nhưng nàng vẫn dịu ngoan mang theo khăn vải đi lau sạch bình cổ bách bảo, mà còn cực kỳ cẩn thận, mỗi góc, nữ trang xinh xắn cũng không buông tha.

Làm việc cẩn thận là chuyện tốt, nhưng nàng cứ lau như vậy, rốt cuộc nàng phải lau tới bao giờ thì mới phát hiện trong bình sứ có quan ấn?

Phiền Bách Nguyên giương mắt liếc Mặc Ngôn một cái, mày Mặc Ngôn nhú lại, giống như làm chuyện xấu khiến hắn có chút khó xử.

Nhưng sau khi Phiền Bách Nguyên nhìn chăm chăm, hắn chỉ có thể yên lặng lấy một viên đạn từ trong lồng ngực ra, thừa dịp Hạnh Nhi đi động bước chân, đạn bắn vào dưới chân nàng, khiến chân của nàng bị vấp, thuận thế ngã vào bình cổ bách bảo và một số đồ cổ khác, đương nhiên cũng thấy quan ấn cất giấu bình sứ.

‘Khuông khoáng’ mấy tiếng, giống như tiếng hạt châu khẽ rơi, thanh thúy êm tai giống như một thủ khúc nghệ thuật, nhưng mà Hạnh Nhi không có một chút nhả hứng thưởng thức, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng xanh nhìn đồ cổ quý hiếm bề vờ đầy đất.

Làm sao bây giờ? Hạnh Nhi trừng mắt nhìn trên mặt đất, đầu óc trống rỗng.

Nghe Mặc Nhi nói, sáng sớm thấy thiếu phu nhân và Hầu gia cùng ngủ trên giường, có nghĩa là Hầu gia đang dần dần tiếp nhận thiếu phu nhân, nhưng hôm nay nàng lại gây họa... Nàng trộm dò xét về mặt Phiền Bách Nguyên, đã thấy hắn ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại là Mặc Ngôn đi về phía nàng - -

“Người không sao chứ?” Hắn đuổi tay về phía nàng, trên thực tế hắn rất áy náy.

Hầu gia lại muốn hắn xuống tay với cô nương người ta, lòng hắn đau như đao cắt.

“Ta không sao, nhưng...” Sao Hạnh Nhi có thể tiếp tục trầm ổn, gặp phải chuyện lớn như thế này vẫn không nhin được mà run sợ. Nàng không sợ bản thân bị phạt, chỉ sợ sẽ gây tai họa cho thiếu phu nhân: “Hầu gia, tất cả đều do nô tỳ tay chân vụng về, mới khiến những đồ cổ này bị vỡ, Hầu gia muốn xử phạt nô tỳ như thế nào cũng được, chỉ cầu Hầu gia - -”

“Thu dọn đi.” Hắn không kiên nhẫn xua tay.

Ngay ngày hôm sau khi Dương Như Tuyên vào cửa, hai nô tì bộ dạng như muốn xông lên trước phá nát yết hầu ngoan độc của hắn, hắn đã biết chủ tổ các nàng tình thâm, không cần nhấn mạnh trước mặt hắn.

“Oa?” Nàng có phản nghị hoặc.

Không phải Hầu gia rất lạnh nhạt với người ngoài sao? Cho nên, im.t.lqđ, rất lạnh nhạt với người ngoài, không có nghĩa là hắn hành sự nghiêm khắc sao?

Nhưng, ngu ngơ chỉ trong chốc lát, nàng vội vàng thu dọn mảnh nhỏ trên đất, lại nhìn thấy trong đồng mảnh vỡ hỗn độn... Hạnh Nhi nhìn rõ vật đó, đôi mắt xinh đẹp mở thật lớn, như là nhìn thấy điều gì khó tin vậy, nhìn về phía Phiền Bách Nguyên, đang suy nghĩ kỹ thứ này tại sao lại xuất hiện ở đây, bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân cùng với tiếng mắng mỏ giận dữ càng lúc càng gần, khiến nàng đứng dậy ngó ra ngoài.

Ngoài cửa, Kha thị không ngừng khiển trách Dương Như Tuyên, mà bên cạnh mặt Phiền lão gia lại là tái mét.

“Nương, ta lấy quan ấn của phụ thân làm gì? Huống hồ ngay cả quan ấn đặt ở đâu ta cũng không biết, chuyện này...” Dương Như Tuyên rất muốn cười khở, nhưng đang ở trước mặt Phiền lão gia nên không dám lộ ra một chút ý cười.

Việc này thật là mạo danh kỳ diệu (không hiểu ra sao cả) khiến nàng muốn cười.

Sáng sớm nàng đến chủ ốc là muốn tạo áp lực với Kha thị, muốn nàng nhả phần lễ của Mai Trinh viện ra, kết quả lại nhìn thấy mọi người trong chủ ốc bận rộn đến ngã ngửa, mở thật nhiều hòm không biết đang tìm cái gì.

Kha thị vừa thấy nàng đến, lập tức nói nàng trộm quan ấn của Hộ bộ thượng thư.

Buồn cười chính là, dường như phụ thân lại tin, cho nên mới áp giải nàng quay về Mai Trinh viện.

Nghe nói, Hộ bộ bị vu oan tham ô, thậm chí có quan viên quan tướng Hộ bộ cho mượn ấn lưu, hoặc là dùng quan ấn để vay nợ, lại từ trong đó kiếm được lợi ích, cho nên hôm nay khi lâm triều tất cả quan viên Hộ bộ đều phải mang quan ấn vào triều, đóng dấu Tự Thanh.

Nàng hiểu phụ thân có bao nhiêu sốt ruột, nhưng bởi vì sốt ruột nên mới dễ dàng tin tưởng Kha thị, thật sự hồ đồ... Nàng có thể hiểu Hầu gia bị lãnh quân ở Mai Trinh viện này là vì sao rồi, mà chỉ sợ không vì việc này phụ thân cũng sẽ không đến thăm hân, thậm chí đến khi con trai chết mới chịu đến cũng không chừng.

Dương Như Tuyên nhìn thoáng qua hàng loạt hạ nhân đi theo sau Phiên lão gia muốn đến Mai Trinh viện để tìm đồ, trên thực tế, cũng có chút tức giận, nhưng về phương diện khác, nàng bắt đầu lo lắng mình quá mức khinh địch, có lẽ thật sự Kha thị đã giấu quan ấn trong Mai Trinh viện.

“Lão gia, nếu Bách Nguyên đã thức dậy, không bằng chúng ta soát phòng của hân trước đi.” Kha thị thấy cửa phòng ngủ mở ra, thì kẻ tai nói nhỏ với Phiên lão gia.

Dương Như Tuyên liếc mắt, bắt đầu hoài nghi Kha thị muốn trừ khử không chỉ có chính mình, còn có Phiên Bách Nguyên.

Dám động vào nàng cũng thôi đi, nhưng nếu động đến người Hầu gia, nàng nhất định sẽ không tha thứ.

“Cũng được, cứ soát phòng của Bách Nguyên trước đi.” Nói xong, hai người đã đi vào trong phòng.

Mà Hạnh Nhi nghe thấy đoạn đối thoại ngắn kia mặt đã sợ đến không còn chút máu.

Đây là chuyện gì? Tìm quan ấn? Quan ấn thật sự là ở chỗ này... Nàng căng thẳng nắm chặt quan ấn trong tay, giống sợ bị người khác nhìn thấy.

Nên làm gì bây giờ? Tuy nàng không rõ vì sao quan ấn lại ở trong phòng Hầu gia, nhưng chỉ cần nàng giao quan ấn ra, đổ mọi chuyện lên người Hầu gia... Không được, thiếu phu nhân bảo vệ Hầu gia như vậy, còn nữa một khi Hầu gia gặp chuyện không may, thiếu phu nhân cũng không thể toàn thân mà lui, rốt cuộc nàng nên làm gì bây giờ?

Đang cẩn thận suy nghĩ, Phiên lão gia còn chưa điều tra ra, Phiên Bách Nguyên phía sau đã thấp giọng mở miệng: “Hạnh Nhi, vừa rồi rốt cuộc ngươi nói tìm thấy cái gì trong phòng hạ nhân?”

Hạnh Nhi kinh ngạc trừng to mắt, tim đập, trái tim bùm bùm nhảy lên.

Hầu gia nói lời này là có ý tứ gì?

“Hạnh Nhi, ngươi tìm thấy cái gì?” Dương Như Tuyên đi vào trong phòng, thấy sắc mặt nàng trắng bệch đáng sợ, lại thấy trên mặt đất một mảnh bùa bài, không khỏi hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Nô tỳ...”

“Như Tuyên, nha hoàn này của ngươi nôn nôn nóng nóng, sáng sớm đi dọn dẹp phòng của Xuân Liên và Hạ Liên, lại nói ở gầm bàn tìm thấy một thứ, sợ tới mức chạy vào trong phòng, còn làm bình cổ bách bảo và một đồng đồ cổ khác đồ vỡ, đến bây giờ ta còn không biết rốt cuộc nàng tìm thấy cái gì.” Giọng Phiên Bách Nguyên vững vàng, nhưng sắc mặt có phần buồn bực, giống như bất mãn Hạnh Nhi xúc động quá nhiều thanh tĩnh của hân.

Dương Như Tuyên cũng nhìn hân, như là nghe được chuyện khó tin vậy.

Hân gọi tên nàng... Nàng thậm chí cho rằng hân không biết tên nàng, bởi vì hân chưa từng gọi, còn nữa, nàng chỉ kêu Hạnh Nhi bưng nước cho hân súc miệng, không kêu Hạnh Nhi xử lý phòng hạ nhân...

Nàng nhìn Hạnh Nhi, mở miệng trước Kha thị nói: “Hạnh Nhi, ngươi nhặt được cái gì?”

Hạnh Nhi cực lực bảo trì trầm ổn, chậm rãi mở lòng bàn tay ra: “Thiếu phu nhân, khi nô tỳ xử lý phòng hạ nhân, tìm thấy cái này dưới gầm bàn, nô tỳ vừa thấy là quan ấn, sợ tới mức chạy tới hỏi Hầu gia nên xử trí như thế nào, cũng không cẩn thận làm chân đụng vào bình cổ.” Lý do người ta đã tìm cho nàng rồi, nàng chỉ cần theo đó mà nói thôi.

Tuy nàng không hiểu vì sao Hầu gia lại dẫn đường cho nàng, nhưng nàng nghĩ tới, làm như vậy là an toàn nhất.

“Chẳng lẽ là Xuân Liên và Hạ Liên trộm?” Ngoài mặt Dương Như Tuyên kinh ngạc, trong lòng lại nghi hoặc, nhưng nàng vẫn tiếp nhận quan ấn, tất cung tất kính (kính cẩn lễ phép) đưa cho Phiên lão gia.

“Theo ta thấy, căn bản chính là ngươi trộm đi, bây giờ còn giả họa cho hai nha hoàn đã bán ra khỏi phủ, chuyện như vậy ngươi cũng làm ra được.” Kha thị liếc nhìn quan ấn, cười đến cực lạnh.

“Nương, ta trộm đi như thế nào? Ta vẫn luôn ở Mai Trinh viện, càng không quen phía bên chủ ốc.” Dương Như Tuyên tạm thời nén hoài nghi qua một

bên, toàn tâm ứng phó Kha thị.

“Ai biết được? Nhưng muốn nói là do hai nha hoàn đã bán ra khỏi phủ gây nên, cũng thật sự quá gượng ép.”

Dương Như Tuyên chứa ý cười lạnh nhạt, biết Phiền lão gia đang âm thầm quan sát mình, chỉ cần có chút ngừng lại hoặc chần chờ, chỉ sợ thật sự để cho Kha thị vu oan thành công.

“Phụ thân, con dâu có thể mời Cổ quản sự tới hỏi hay không, hôm qua khi hai nha hoàn kia bị bán ra khỏi phủ, có thể nhìn chăm chăm hai nha hoàn đó mãi đến khi hai nàng xuất phủ hay không?”

Phiền lão gia ve vẩy tay, Cổ Đạo Học ở ngoài cửa lập tức tiến vào: “Lão gia, hôm qua khi Xuân Liên và Hạ Liên xuất phủ, nói có vài thứ đặt trong phòng hạ nhân phải đi về lấy, trùng hợp là Tiểu Tiết chọn mua lương thực đúng lúc vận chuyển tới đây, tiểu đích đi thanh toán ngân lượng, ước chừng có khoảng một khắc thời gian không nhìn thấy hai nàng.”

“Cổ quản sự, tiểu Tiết kia mỗi ngày đứng giờ đều đến?”

“Đúng.”

“Phụ thân, nếu hai nha hoàn kia biết rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi trong phủ, thừa dịp kia vào trộm quan ấn, rất hợp lý, đúng không?” Dáng người Dương Như Tuyên mềm mại hỏi.

Kha thị thấy Phiền lão gia khẽ gật đầu, sắc mặt tức giận nói: “Người có chứng cứ gì mà vu oan là hai nàng trộm?”

“Nương, ta bán Xuân Liên và Hạ Liên ra khỏi phủ, chính là vì tay chân các nàng không sạch sẽ, hôm qua còn trộm trâm cài của ta.”

“Nếu hai nàng đã trộm đồ, làm sao còn có thể trộm quan ấn của lão gia nữa?”

“Có lẽ là bởi vì Mai Trinh viện không phải chỗ tốt để xuống tay, mới có thể động đến chủ ốc, hôm qua sau khi chúng ta thu lại tất cả vật ăn cắp, thì muốn Cổ quản sự bán ra khỏi phủ, có thể là thừa dịp kia chạy đến chủ ốc trộm đi quan ấn, dù sao hai nàng không biết chữ, tưởng nhầm quan ấn thành vàng cũng không phải không có khả năng, còn nữa, trước kia hai nàng là nha hoàn của nương, đối với tình hình trong chủ ốc nhất định quen thuộc.”

Kha thị nghe vậy, sắc mặt đại biến: “Lời này của người là mắng ta nuôi hai nha hoàn ăn cây táo rào cây sung?”

Phiền lão gia nghe đến đây, đột nhiên xua tay, thấp giọng hỏi: “Đội một chút, vì sao Mai Trinh viện không phải chỗ tốt để xuống tay?” Sắc mặt Kha thị nháy mắt tái mét, đang muốn giải thích, về mặt Dương Như Tuyên đã úy khuất mà nói: “Phụ thân, bởi vì hai tháng này Mai Trinh viện vẫn không được nhận phân lệ, mà nương lại không đồng ý cho ta dùng tiền thưởng mà trước đây Hoàng thượng ban cho Hầu gia, tháng này ngay cả tiền lương cũng chưa có thể chia nha hoàn.”

Phiền lão gia không dám tin tưởng nhìn Kha thị, Kha thị cắn răng nói: “Tháng trước đón dâu dùng nhiều một chút, tháng này mới muộn có mấy ngày, ta còn chưa kịp kêu người đưa tới!”

“Vậy thì đa tạ nương.” Dương Như Tuyên là lướt hạ thấp người, tư thái đoan trang, giọng nói nhấc chân đều là phong phạm tiểu thư khuê các: “Phụ thân, đã tìm được quan ấn, vậy thì xin phụ thân nhanh chóng tiến cung, cũng đừng để kẻ gian có cơ hội vu oan phụ thân.” Nàng nói đúng trọng tâm, còn có vài phần chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, khiến Phiền Bách Nguyên khẽ nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Động tình (1)

Phiền lão gia tìm được quan ấn, cũng không nói thêm gì, khi quay về chủ ốc mắng Kha thị hai câu thì vội vội vàng vàng vào cung.

Một lượng lớn hạ nhân đi theo hai chủ tử rời khỏi, không có khí thế hung hổ như lúc tới, nháy mắt trả lại cho Mai Trinh viện sự yên lặng vốn có.

Dương Như Tuyên có vẻ đắm chiêu xử lý mảnh nhỏ trên mặt đất, trong nháy mắt xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến nàng đánh thắng một trận mà ngay từ lại đầu không biết gì thật sáng khoái.

Nghĩ kĩ, đột nhiên thoáng nhìn Phiền Bách Nguyên được Mặc Ngôn đỡ đứng dậy, nàng vội hỏi: “Hầu gia, muốn lên kia?”

Phiền Bách Nguyên không tiếp lời, chỉ sợ mới mở miệng tiếng cười sẽ bật ra.

Nhìn bóng lưng Mặc Ngôn đỡ hắt đi xa, Dương Như Tuyên không biết tại sao mà tâm đau xót.

“Thiếu phu nhân, thực xin lỗi, ta không nên làm hỏng những bảo bối đáng giá này.” Đợi Phiên Bách Nguyên đi xa, Hạnh Nhi mới nhẹ nhàng thở ra, mở miệng: “Nếu hết bán những bảo bối này, khẳng định sẽ được rất nhiều tiền, có thể mua nhiều thuốc trị mắt cho Hàu gia, thật sự là quá đáng tiếc rồi.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, thu lại cảm xúc, cười liếc nàng: “Ai bảo ngươi nôn nôn nóng nóng như vậy?”

Hạnh Nhi mấp máy miệng, xác định Phiên Bách Nguyên và Mặc Ngôn cũng không trốn ở ngoài phòng nghe lén, mới nhỏ giọng mà nói: “Thiếu phu nhân, ngươi thật sự tin ta đến phòng hạ nhân xử lý sao?”

“Đương nhiên không, cho nên?” Nàng đang chờ đáp án.

Hạnh Nhi quét mảnh nhỏ thành một đồng, cầm lấy cái hột rác hột mảnh nhỏ vào trong giỏ trúc, rồi kể lại sơ lược mọi chuyện đã trải qua một lần.

Dương Như Tuyên nghe, chợt thấy bên trong mảnh nhỏ có viên trân châu, cầm xéng trong tay Hạnh Nhi lấy vật đó ra.

Đó là hạt châu long lạnh, nàng nhớ đã từng thấy Dương Trí Vũ chơi, nghe nói một số quan gia từ đệ Dịch Dương thành có lưu hành một trò chơi đạn châu.

Nhưng thứ này không nên xuất hiện trong phòng Phiên Bách Nguyên.

Hai mắt Phiên Bách Nguyên không tiện, cho nên trong phòng đều là vật hình vuông, khi rơi xuống, bị hấn vô ý giẫm lên cũng sẽ không trượt chân, viên châu này, nàng xác định trong bách bảo không có.

“Cho tới bây giờ ta còn không rõ vì sao ta lại đột nhiên ngã sấp xuống, giống như là giẫm lên cái gì đó, chân trượt... Nhưng càng khó tin chính là, Hàu gia vậy mà sẽ nói giúp ta.”

“... Quà thật rất kỳ quái.”

“Nhưng, ta cảm thấy lợi hại hơn chính là, thiếu phu nhân vừa nghe ta nói đã biết nên phản kích như thế nào, còn khiến cho phu nhân hà khắc phải lập tức lấy phân lệ ra.” Về điểm ấy, đương nhiên Hạnh Nhi lấy tiểu thư nhà mình làm vinh dự.

“Đây cũng chỉ là chút tài mọn thôi, điều ta muốn làm thật sự lại không thực hiện được.” Thờ dài, nàng vút đạn châu vào trong giỏ trúc, vỗ vỗ làn váy đứng dậy.

“Thiếu phu nhân?”

Dương Như Tuyên không lên tiếng, chỉ đi đến cạnh cửa nhìn bóng dáng sớm đã không thấy.

Hàu gia ra tay tương trợ, đây là chuyện tốt, chứng tỏ Hàu gia ít nhiều đã đặt nàng ở trong lòng, nhưng nàng nghi hoặc chính là, vì sao thái độ Hàu gia vẫn trấn tĩnh như vậy, lại nói nếu Hạnh Nhi không trượt chân và không đụng vào bình cổ bách bảo, lại càng sẽ không nhìn thấy quan ấn trong đồng mảnh vỡ.

Giống như, Hàu gia đã sớm biết quan ấn ở bên trong, nếu hấn đã biết vì sao không nói? Chẳng lẽ quan ấn là do hấn kêu Mặc Ngôn đi trộm?

Nhưng Kha thị một mực chắc chắn quan ấn là nàng trộm, chuyện này chứng tỏ quan ấn là do Kha thị phái người đặt ở trong bình cổ bách bảo, chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nàng lại không thể truy xét tiếp.

Chỉ vì từ khi bước vào cửa đến khi rời đi, Int.lqd, từ đầu tới cuối phụ thân đều không liếc nhìn Hàu gia lấy một cái!

Liếc mắt một cái, liếc mắt một cái cũng không có... Phụ tử tương kiến, cũng không có ân cần thăm hỏi, đây là phụ tử gì chứ?

Cho dù Hàu gia không nhìn thấy, nhưng ít ra vẫn nghe thấy, vì sao không chịu nói lời hỏi han ân cần? Dù cho hư tình giả ý, ít nhất cũng có, nhưng phụ thân lại không.

Hàu gia đi ra Mai Trinh viện, khẳng định là vì trong lòng hấn khó chịu, đúng không?

Nhưng nàng có thể làm gì?

Đối tượng là cha chồng của nàng, nàng thật sự không thể...

Gió nhẹ mang theo vài phần thời tiết nóng phát vào má, cũng gọi lên mặt hồ, tràn đầy ánh sang màu vàng, khiến Phiên Bách Nguyên hơi híp mắt lại.

Không biết đã qua bao lâu, chưa từng cảm thấy sung sướng mà tự tại như vậy, lồng ngực đã từng không thở nổi, giống như trong nháy mắt cởi bỏ bao quần áo không cần thiết, khiến hấn vô cùng vui.

Tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì, có thể khiến đã từng để ý, bây giờ lại không?

Hấn không có cảm giác chính mình có bất cứ thay đổi gì, nhưng trên thực tế phụ thân xuất hiện không khiến hấn bị trói buộc nữa, hấn không cần, có lẽ là

không chờ mong nữa, có lẽ là bởi vì trong lòng trống rỗng đã được cái gì đó lấp đầy, khiến hắn không rảnh mà quan tâm đến phụ thân đạm mạc. Hắn không vội mà tìm đáp án, nhưng nhìn kỹ bên cạnh khiến hắn có chút không được tự nhiên.

“Không cần lo lắng thay ta, ta không sao.” Hắn tức giận khẽ nói.

Hắn và Mặc Ngôn quen biết nhau khi còn trẻ, đều là đệ tử quan gia, lại cùng dựa vào thân phận đệ tử quan gia nhảy tới trước mặt hoàng thượng tỷ thí, sắc phong quan hàm, lãnh binh xuất chinh, chẳng qua Mặc Ngôn thấp hơn hắn một bậc, là phó tướng dưới trướng hắn, là ngu ru tầm ngu ru, mã tầm mã với hắn (bọn xấu thường chơi chung với nhau), là bạn tốt của hắn, so với Phiên Bách Văn lại càng giống đệ đệ ruột hơn.

Chính là bởi vì như vậy, lần này sau khi bị thương ở Tây Đột, hắn mới hỏi Mặc Ngôn có đồng ý theo hầu ở bên cạnh hay không, bởi vì hắn cần một người dùng mắt để phân biệt người đáng tin nhiệm.

Mặc Ngôn không nói hai lời đã đáp ứng, nghe nói vị phụ thân Uy Vũ Tướng Quân kia của hắn bởi vậy mà nổi trận lôi đình, trực xuất hắn ra khỏi gia môn. Cũng đúng, vì hắn chôn vùi con đường làm quan, quả thật là tương đương với làm chuyện ngu xuẩn, nhưng bởi vì như vậy, tương lai hắn nhất định khiến quan hàm của Mặc Ngôn cao hơn Uy Vũ Tướng Quân, báo đáp Mặc Ngôn.

“Lo lắng thay Hầu gia?” Mặc Ngôn ngược lại sững sờ.

Phiên Bách Nguyên khẽ nhếch mày rậm: “Chẳng lẽ ta đã đoán sai?”

“Tiểu nhân thật không nghĩ tới Hầu gia lại giúp thiếu phu nhân.”

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy?” Tiểu tử này chỉ nhìn thấy hắn giúp Dương Như Tuyên, lại quên hắn đối với phụ thân của mình có bao nhiêu phần hận và bất mãn?

Mặc Ngôn vụng trộm lui ra phía sau hai bước, bảo đảm khoảng cách an toàn, mới chỉ vào mắt mình: “Hai mắt này.”

Phiên Bách Nguyên lạnh lùng nhìn hắn một lúc lâu: “Ta không phải giúp nàng.” Nói giúp nàng, chẳng bằng nói giúp bản thân: “Nếu như nàng bị đuổi ra khỏi phủ, sau này Dương Trí Nghiêu sẽ không thể thường xuyên ra vào Phiên phủ.”

“Nhưng kế hoạch của Hầu gia trong tương lai, không phải nên bảo trì một khoảng cách nhất định với Dương Trí Nghiêu hay sao? Nếu thừa dịp lần này, không phải càng thêm thuận lý thành chương (hợp lý) hay sao?” Tuy Mặc Ngôn có chút nghi hoặc, nhưng ý cười vẫn thủy chung đặt trên bờ môi.

“Mặc Ngôn, ngươi đang nói ta suy nghĩ không đủ chu đáo?”

“Không, tiểu đích chưa bao giờ hoài nghi suy nghĩ của Hầu gia, nhưng có đôi khi con người cũng nên có điểm mù.” Mà hắn mắt nhìn tứ phía, tai nghe tám hướng, tuyệt không góc chết.

“Nhưng thời cơ chưa đến, ít nhất phải đợi qua năm nay.” Kế hoạch là như vậy, hắn nói đúng lý hợp tình, nhưng trong lòng lại trống rỗng.

Lúc trước, bởi vì mất hẳn mù mà rơi vào vận mệnh bị độc chết, lmt.lqd, mà sau khi hắn sống lại, phát hiện có một số việc cho dù trước đó đã có phòng bị vẫn không thể hoàn toàn tránh được, giống như mắt của hắn vậy, vẫn bị thương, dù điều dưỡng tốt, cũng chỉ có thể khôi phục tám phần nhãn lực.

Cho nên hắn làm bất cứ chuyện gì cũng nhất định phải xem xét cân nhắc, giảm khả năng ngoài ý muốn xuống thấp nhất, huống chi bây giờ hắn bắt đầu tiến hành một chuyện kinh thiên động địa, đương nhiên phải hết sức cẩn thận.

Quá khứ, hắn đối với quyền thế không chút nào ‘ngựa nhớ chuồng’, nhưng hôm nay đã khác, muốn đánh đòn phủ đầu, hắn phải có thế lực, mà cách nhanh nhất, chính là đứng ở phe mạnh nhất trong triều đình.

“Nhưng, tiểu đích lại cho rằng thiếu phu nhân là cô nương thông minh lại một lòng vì Hầu gia, tiểu đích nghĩ Hầu gia cũng cho rằng như vậy.”

“Mặc Ngôn, hôm nay ngươi nói thật nhiều.” Dương Như Tuyên người như thế nào, sớm chiều ở chung với nàng, hắn sẽ không biết?

“Hầu gia, ta luôn luôn nói nhiều, hôm nay coi như là ít đi.” Không phải hắn muốn nói, nếu hắn thật sự nói đến sáng khoải, thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn.

Phiên Bách Nguyên tức giận liếc hắn một cái, lại thoáng nhìn Kha thị và mấy người nha hoàn bà tử chậm rãi đi tới, trong đó một bà tử trên tay ôm một hộp gỗ nhỏ.

Hắn nhượng mày, tay bám vào cổ tay Mặc Ngôn, ý bảo quay về Mai Trinh viện.

Đáng tiếc, đã muộn một bước - -

“Bách Nguyên.” Kha thị cười lạnh gọi.

“Nhị nương.” Phiên Bách Nguyên nhắm mắt lại, mặt không chút thay đổi đáp lại.

“Nhị nương đưa phân lệ đến cho người đây, người qua đây một chút.”

“Mặc Ngôn.” Phiên Bách Nguyên buông tay Mặc Ngôn ra, ý bảo muốn hấn mang tới.

“Bách Nguyên, người đây là thế nào? Không chịu thân cận với Nhị nương như vậy sao? Cũng chỉ là vài bước đường, mất người mù, chân cũng không đi được hay sao?” Kha thị đứng ở bên hồ liễu liễu châm biếm, vẫn cứ muốn hấn tiến lên.

Phiên Bách Nguyên nhếch môi: “Lâu rồi chưa vấn an Nhị nương, là lỗi của ta.” Nói đến cùng, cũng chỉ muốn khi dễ hấn bị mù, diễn trò để hấn vô ý rơi vào trong hồ thôi.

Loại tạp kỹ này, khi hấn quay về phủ Nhị nương vẫn thường hay chơi, lúc đầu là vì xác định rốt cuộc hấn có bị mù thật hay không, sau này là chơi đến hứng thú, ba ngày hai bữa lại tới một lần, nếu không có Mặc Ngôn ở bên, không cần thận đưa chết hấn cũng có khả năng.

Nếu muốn chơi, hấn chơi cùng có gì không được.

Bởi vì hấn ghi nhớ, ngày sau sẽ đòi lại, không chút lưu tình!

Đương nhiên Mặc Ngôn đoán ra tám phần là Kha thị bị Dương Như Tuyên làm cho tức giận, cho nên lấy Hầu gia trút giận, bây giờ Hầu gia đã đi về phía trước, chứng tỏ hấn không cần ra tay, hấn cần phải trở mắt nhìn Hầu gia rơi vào trong hồ, đối với hấn mà nói đây không phải là loại dầy vò bình thường.

Ngay khi Phiên Bách Nguyên bước được hai bước, hấn nghe thấy tiếng bước chân chạy tới, cùng với tiếng gọi sốt ruột.

“Hầu gia!”

Chân hấn dừng lại, không dự đoán được Dương Như Tuyên lại chạy tới, mà nàng chẳng quan tâm mà chạy đến thờ hồng học, đứng trước mặt hấn tay nhỏ nắm chặt tay hấn.

“Nương đang làm gì vậy? Chẳng lẽ nương không biết hai mắt Hầu gia không tiện sao?” Ánh mắt Dương Như Tuyên sắc bén, không thể tin được Kha thị lại nhẫn tâm đến đây: “Nếu như Hầu gia đi lại bên hồ mà không có người đỡ, vô ý rơi xuống hồ, ngộ nữa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nương phụ trách được không?!”

Nếu không phải nàng vẫn luôn nhìn xung quanh sân, chỉ sợ thật sự hại hấn bị khi nhục rồi!

Là nàng cố ý đối đầu với Kha thị, nếu bà ta bất mãn, nên nhắm vào nàng.

“Sao, một tên Hầu gia bị mù lại là bảo bối của người?”

Phiên Bách Nguyên nhú mày, phát hiện tay nhỏ của nàng nắm chặt tay hấn, hấn khẽ vén lông mi dài lên, thấy nàng cũng chỉ cao đến ngực hấn, lại kiên định bảo vệ trước mặt hấn, nắm tay hấn giống như đang trấn an hấn, không hiểu, cảm thấy lực đạo kia giống như trói chặt tâm của hấn, bất giác khó chịu, thậm chí chó chút ám áp, khiến người ta an tâm.

Dương Như Tuyên nhếch môi, khẽ cười nói: “Đương nhiên là bảo bối của ta, một tướng lĩnh vì nước chinh chiến sa trường, vì bảo vệ quốc thái dân an mà bồi đền bằng một đôi mắt, Hầu gia như vậy, chỉ cần đọc qua chút sách thánh hiền mọi người đều biết nên tôn kính, mà không phải dùng giọng điệu mỉa mai đi thương tổn.”

Giọng nói hữu lực, tiến thẳng vào trong lòng hấn, khiến tâm hấn khẽ rung động.

“Người đang nói ta không đọc sách thánh hiền?!” Bà ta xuất thân là thiên kim quan gia, nên đọc tất cả nàng đều đọc thấu rồi.

“Ta có chỉ tên nói họ hay sao? Hay là Nhị nương tự cảm thấy mình nói chuyện không nên nói, như thế có phải nên giải thích với Hầu gia hay không?”

Kha thị bị tức đến mặt lúc trắng lúc xanh, cuối cùng chỉ có thể cắn hận nói: “Đưa đồ!” Dứt lời, lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Bà từ ôm hộp gỗ vội vàng đưa hộp gỗ ra, rồi cũng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Động tình (2)

Dương Như Tuyên tiếp nhận hộp gỗ, nhưng không có một chút vui mừng, lại áy náy quay đầu nói: “Hầu gia, thật xin lỗi.” Nàng đã quên giờ mình không còn là một người, đã quên khi nàng can thiệp vào, có thể không đánh ngược lại vào bản thân mình, nhưng sẽ khiến người bên cạnh gặp tai ương.

Phiên Bách Nguyên liếc nhìn vẻ mặt áy náy của nàng, như là muốn xác định lại lần nữa lời nàng vừa nói có phải thật lòng hay không, muốn xác định về

mặt của nàng không có một tia giả dối.

“Xin lỗi cái gì?” Thật lâu sau, hắn mới khàn giọng hỏi.

“Đều do ta đắc tội nương, nương mới áp tức giận đó lên trên người ngươi, nhưng bà ta có nói gì ngươi cũng không được làm theo, không phải có Mặc Ngôn ở bên cạnh ngươi hay sao?” Nàng giận chính mình, càng giận Mặc Ngôn không làm hết phận sự bảo vệ Hầu gia.

Mặc Ngôn nghe vậy, có chút bất đắc dĩ gãi gãi mặt.

“Không liên quan đến Mặc Ngôn, cũng không dính dáng tới ngươi, Nhị nương muốn tìm người trút giận, mặc kệ bà ta đi.” Hắn lạnh nhạt nói, cũng không rõ trong lòng đang có khúc mắc gì.

Hắn chưa từng nghĩ tới, có ngày sẽ có người đứng ở trước mặt mình, che chở mình như vậy, nói hắn không cảm động, đó là nói dối.

“Sao có thể kệ bà ta được? Bà ta...” Nàng cắn chặt răng, mới có thể ngăn lại mình không nói tiếp.

Mắt của hắn đã mù, hắn cũng biết nguyên nhân trong đó, thật sự không cần nàng nhắc lại lần nữa, sát muối vào miệng vết thương của hắn lần nữa.

“Thôi.” Giọng Phiền Bách Nguyên lạnh nhạt, vươn tay sang bên cạnh.

Mặc Ngôn thấy thế, đang muốn đi lên phía trước, Dương Như Tuyên lại đưa hộp gỗ cho hắn, sau đó cầm tay Phiền Bách Nguyên.

“Hầu gia, đi bên này.” Dương Như Tuyên nói khẽ.

Phiền Bách Nguyên cúi xuống, để nàng dẫn về Mai Trinh viện.

Mặc Ngôn đi phía sau, chỉ thấy Dương Như Tuyên nhìn dưới mặt đất, gạt đi vô số đá sỏi trên mặt đất trước mặt Phiền Bách Nguyên, trên mặt là ý cười nhu hòa thỏa mãn, không tự giác, hắn cũng cười đi theo.

Hắn nhin không được nghĩ, trong rất nhiều quyết định của Hầu gia, quyết định cưới vợ này quả thật không thể chính xác hơn nữa.

Như là mê muội, mấy tháng kể tiếp Phiền Bách Nguyên thường nhìn chăm chú vào lòng bàn tay mà ngẩn người.

Giống như trong lòng bàn tay vẫn còn lưu lại độ ấm của nàng, khiến hắn không tự giác mà nhớ tới một cô nương từng tự xưng là nha hoàn, cầm chiếc khăn băng bó miệng vết thương thay hắn.

Cực kỳ giống lòng bàn tay non mềm kia, lmt.qd, nhưng càng khiến hắn để ý chính là, toàn tâm lo lắng kia.

Vì thế, mắt của hắn bắt đầu đuôi theo nàng, chỉ tiếc ngay vài ngày sau khi lĩnh phân lệ, nàng không ngủ trong phòng của hắn nữa, mỗi khi hầu hạ hắn đi ngủ xong, nàng sẽ rời đi.

Hắn không hiểu, vì sao nàng lại có chuyển biến này.

Muốn hỏi, mà lại cảm thấy làm như vậy như là quá mức để ý nàng, vì thế không hỏi.

Muốn đi xem rốt cuộc nàng quay về Thiên Nhất thủy tạ bản thân để làm việc gì, mà lại cảm thấy không ổn, nếu Mặc Ngôn biết, không biết tiêu tử kia sẽ nói gì.

Cuối cùng, hắn vẫn án binh bất động.

Hắn nói với chính mình hắn không thêm để ý, dù sao nàng vẫn hầu hạ như cũ không thay đổi, còn nữa nàng vốn nên trở về phòng đi ngủ, làm như vậy mới đúng, nhưng trong lòng lại bắt đầu nóng nảy, giống như có đóm lửa đang nổi lên, khiến hắn không đọc được sách, mà ở tiểu viện ngoài thư phòng đánh nhau luyện kiếm với Mặc Ngôn - -

“Hầu gia, ngươi muốn giết ta sao? !”

Mặc Ngôn bại lui, lui đến không thể lui, cả người chật vật nằm úp sấp trên mặt đất, xuất hiện một kích trí mệnh, liền kêu lớn, chỉ sợ trong lúc không xác định rõ Hầu gia sẽ giết mình.

Phiền Bách Nguyên hoàn hồn, hơi thở khẽ loạn nhìn Mặc Ngôn bị đánh nằm úp sấp, điều hòa hơi thở, một tay kéo Mặc Ngôn, lạnh nhạt nói: “Thật có lỗi.”

“Muốn gặp thì đi gặp đi, muốn hỏi thì đi hỏi đi, làm chi lấy ta ra trút giận.” Khi Mặc Ngôn đứng dậy, nhin không được nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại.

“Ngươi nói cái gì?”

“Không.” Hắn mới không đại độ mà nhắc lại một lần.

Mỗi ngày trước giờ trưa, nếu là không có Dương Trí Nghiêu kia, bình thường hắn đều bồi Hàu gia đọc sách ở thư phòng, thỉnh thoảng xem Hàu gia vẽ tranh.

Không phải hắn muốn khen ngợi thủ trưởng của bản thân, văn võ song toàn, trong đám võ tướng thì đúng là hiếm gặp, mà Hàu gia nói về tranh cũng có thể tu thân dưỡng tính, từ khi hai mắt hắn tốt lên năm phân thì lại vẽ tranh lần nữa, đều vẽ phong cảnh biển phòng, mà hắn cảm thấy Hàu gia kiềm chế bản thân quá mức, cảm thấy bản thân như con chim ưng bị nhốt, không thể vỗ cánh bay lượn.

Sau này, thân thể Hàu gia được điều dưỡng tốt hoàn toàn, ước chừng mỗi hai ngày sẽ tìm hắn luyện kiếm, mặc cho thân thủ không quen, hắn cũng cho rằng đây là đề nghị tốt, nếu mỗi ngày cứ ở trong phòng, không sinh bệnh mới lạ.

Huống hồ tiểu đình viện này cũng rất âm mát, ra ngoài phải đi qua cửa ngầm thư phòng, có khi Hàu gia muốn ở một mình, sẽ ngồi dưới tàng cây cả một buổi sáng, hoặc tìm hắn luyện kiếm, mỗi lần luyện là phải hai canh giờ.

Nhưng hiện tại, hắn rất mong Hàu gia sẽ tiếp tục ở trong phòng, đừng tìm hắn luyện kiếm, rất nguy hiểm...

Thấy Phiên Bách Nguyên cầm kiếm có vẻ dăm chiêu, tay Mặc Ngôn vội vàng tiếp nhận thanh kiếm, chỉ sợ hắn khể động, chính mình chỉ sợ mất bộ phận nào đấy trên cơ thể.

Đột nhiên, có một ít nước rơi trên người, hắn không khỏi giương mắt nhìn lên.

“Hàu gia, trời mưa, đừng luyện, vào phòng lau mồ hôi đổi cái áo choàng đi.” Mặc Ngôn cố gắng khuyên nhủ.

Ngoan, đã vào nhà, không cần luyện nữa rồi. Gần đây, thân thể trúng độc của Hàu gia tuy đã điều trị vô cùng tốt, nhưng vẫn không thể sánh bằng thân cường thể tráng trước đây, nhất là thời tiết vào thu, nhớ năm trước vào thu gia cũng bị một trận bệnh, hắn thật sự lo lắng chỉ cần không cẩn thận, Hàu gia sẽ ngã xuống.

Là nói... Nếu Hàu gia ngã bệnh, dường như cũng là một chuyện không tệ, bởi vì như vậy, khẳng định thiếu phu nhân sẽ chăm sóc như hình với bóng, như vậy có thể cải thiện tật xấu âm tình bất định của Hàu gia.

“Không được, ta luyện nữa một lát.” Phiên Bách Nguyên đoạt lấy kiếm trong tay hắn.

“Nhưng...” Đáng giận, lmt.lqd, sao vừa nãy hắn lại không nắm chặt kiếm! Nếu ở trên chiến trường, đầu hắn đã rớt... Chuyện cho tới bây giờ, có nên để cho Hàu gia dầm mưa, nằm vài ngày ở trên giường như vậy hay không?

“Hàu gia?”

Cách đó không xa truyền đến tiếng Dương Như Tuyên gọi, Mặc Ngôn nhìn sắc trời, có chút nghi hoặc nhìn về phía Phiên Bách Nguyên, đã thấy bóng dáng hắn cực nhanh, đi về phía cửa ngầm.

Này, có phải động tác quá nhanh hay không?

Hàu gia, người sẽ không quên bây giờ người là người mù chứ?

Chỉ nói thôi, để ý người ta như vậy, lại vẫn ra vẻ không thèm để ý, thật sự là tự tìm phiền toái.

“Đây là...” Phiên Bách Nguyên nhìn bức mạn la thêu trên góc tay áo áo bào.

Đương nhiên, ở trước mặt Dương Như Tuyên, hắn không thể nhìn thấy, chỉ có thể lấy tay day nhẹ, chạm nhẹ.

“Hàu gia, thực xin lỗi, đều do động tác ta quá chậm, đã nhập thu mới làm xong áo, nhưng ta còn giúp người làm áo khoác và áo bào, thời tiết lạnh chút là có thể mặc rồi.”

Phiên Bách Nguyên nhìn áo bào màu tím bên cạnh, chỗ vạt áo thêu thanh mãng (mãng xà màu xanh), phía trên còn thêu một vòng cỏ Mạn La màu xanh.

Mạn La, giống như họa tiết trên chiếc khăn băng bó vết thương cho tay hắn.

Hắn không hiểu tú công, lại càng không biết thêu thùa, nhưng mạn la kia lại có tư thái giống nhau, tạo thành một vòng tròn ở trong góc, tác công cực kỳ tinh tế, khiến hắn không tự giác nhìn tay nắn, ba đầu ngón tay bên tay trái đều đã băng gạc, hắn đột nhiên có kích động muốn kéo xuống băng gạc để nhìn miệng vết thương bên dưới.

Đó là vì hắn mà chấp nhận... Một cảm giác kích động chưa từng có, ngay cả lúc trước bị độc chết, thậm chí sau khi sống lại, hắn cũng chưa từng có cảm thấy may mắn khi mình sống lại như vậy, cảm giác máu trong người xao động.

“Áo bào của Hàu gia, ta dùng loại lụa thượng đẳng nhất, chọn lụa màu sắc phù hợp với tước vị của Hàu gia, thêu hoa ...”

“Mạn La?” Hắn khàn giọng hỏi.

Dương Như Tuyên nói được một nửa, đột nhiên sừng sốt, Mặc Ngôn vẫn bị gạt ở một bên, không nhanh không chậm mà nói: “Tay Hàu gia cực kỳ linh

hoạt, chỉ cần chạm vào hoa văn thêu cũng đoán ra.”

“À.” Nàng nhẹ nhàng gật đầu, cười đến có chút ngại ngùng: “Bởi vì ta học thêu chưa lâu, thêu tốt nhất là Mạn La, cho nên đã thêu một vòng Mạn La cho Hưu gia, vòng thành một vòng tròn, hi vọng từ nay về sau mọi chuyện Hưu gia đều viên mãn.” Phiền Bách Nguyên không hề rầy. Thêu chưa lâu, Nhưng một lần lại làm nhiều y phục cho hắn như vậy: “Đoạn thời gian này ngươi đều bận những thứ này?”

“Uhm, bởi vì ta không giỏi cắt may, cho nên vừa làm vừa học, dù sao áo bào của Hưu gia cũng phải làm tinh xảo chút mới có thể diện, bởi vậy tốn hơi nhiều thời gian... Đúng rồi, ta giúp Hưu gia mặc vào, nếu có chỗ nào không thuận, ta có thể sửa lại ngay.”

Nói xong, nàng run rẩy cởi áo hắn, như thường ngày mà hầu hạ hắn mặc quần áo.

Vai hắn cực kỳ rộng, mặc kệ mặc áo mát hay là cảm bào đều có thể tôn lên thân hình cao lớn, mà ngực của hắn rất chắc chắn, cho nên nàng đặc biệt tạo một nếp gấp ở sườn ngực, bắt đầu vào mùa đông mặc sẽ càng ấm áp, cài thêm cái thắt lưng da hươu, phía trên may mấy cái túi để hắn đựng những đồ vật nhỏ, cả người nhất định là uy phong lẫm lẫm, giống một vị tướng quân dũng mãnh.

Nàng tưởng tượng như thế này, nhưng ...” Hồngбет, hình như làm quá rộng rồi.” Làm áo thì từ chế tác đến kết quả thường khác nhau, nàng lại để quá rộng, không áp sát thân hình.

“Thấy sao?”

“Không sao, ta đo lại, đợi ta sửa lại.” Nàng cởi bỏ, tính toán sẽ thu nhỏ lại, một cổ lực đạo mềm nhẹ vòng qua đầu vai nàng, khi nàng còn đang sửng sốt, hơi thở ấm áp đã kề sát bên cổ nàng.

Nháy mắt, tim của nàng như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Hình như nàng bị nhét vào trong cái ôm của hắn, lmt.lqd, hơi thở tràn ngập hương vị của hắn, khiến nàng có chút khó xử, nhưng nàng không hề chán ghét cái ôm của hắn, chỉ là từ trước đến nay hắn không thích nàng thân cận hắn, đột nhiên lại có hành động này - -

“Hưu gia, thân thể ngươi không khỏe sao?” Nàng điều hoà hơi thở, cố gắng để cho giọng nói nghe qua giống như bình thường.

“Uhm”

“Có nặng lắm không?” Mặt hắn dán trên đầu vai nàng, nàng lấy tay day nhẹ, chạm nhẹ bên gáy của hắn, dù sao nàng còn không dám lớn mật đụng vào mặt hắn.

Mà trên gáy hắn phủ một tầng mồ hôi, khiến nàng khẽ nhăn mày lại.

Bây giờ đã vào thu, bên ngoài đang mưa, hôm nay sẽ không khiến người ta đổ mồ hôi mới đúng chứ.

“Hưu gia, muốn đến trên giường nghỉ ngơi trước hay không?” Nàng nhẹ giọng hỏi: “Ta lập tức sai người tìm đại phu tới khám và chữa bệnh, được không?”

Vừa hỏi xong, tay nàng đột nhiên bị hắn cầm, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng xẹt qua bao vải đầu ngón tay nàng, trong lòng nàng run rẩy.

“Bị thương? Đau không?”

“Nha, không sao, chỉ là vết thương nhỏ, Hạnh Nhi quá lo lắng, nên mới bôi thuốc lại băng bó cho ta, kỳ thật cũng không đau.”

“Là sao?” Hắn nhẹ nắm tay nàng.

Trong lòng hắn ấm áp, trong không khí ngửi thấy tất cả đều là mùi hương của nàng, thân thể nhỏ bé và yếu ớt như vậy dễ dàng bị hắn ôm vào trong lòng, hắn không hiểu động tình, sinh ra một cỗ kích thích càng muốn thân cận nàng nhiều hơn.

“Hưu gia?”

Nàng khó hiểu gọi, đột nhiên cảm giác có một cỗ ấm nóng bao phủ lên môi nàng, nàng sợ tới mức rụt cổ lại, hai tay để trên ngực hắn.

Phiền Bách Nguyên sững sốt, trong lòng nổi lên phiền muộn, trong khoảng thời gian ngắn không phân rõ là bị nàng cự tuyệt gây ra, hay là buồn bực bản thân vậy mà lại động tâm với nàng.

“Ta ta... Buổi sang khi ta đi vấn an bà nội, hình như thân thể bà nội không khỏe, ta đi thăm bà nội.” Dương Như Tuyên xấu hổ đến không dám giương mắt, lui ra phía sau một bước, ngay cả áo trên người hắn cũng không đỡ xuống đã bỏ chạy rồi.

Phiền Bách Nguyên trừng mắt nhìn bóng dáng của nàng gần như biến mất, trong lòng càng phiền muộn.

Đây là làm sao vậy? Hắn là quý sao? !

“Khụ... Hưu gia, không phải người đã quên ta còn đứng ở đây đấy chứ?” Sau người truyền đến giọng Mặc Ngôn vô cùng bắt mắt dĩ nhiên nhỏ.

Nếu có thể, hần cũng muốn học thiếu phu nhân mà chạy trốn, nhưng hần tự nhận hần không có nhanh bằng Hầu gia, muốn chạy trốn, Hầu gia sẽ không đuổi theo ra cửa, nhưng ngày sau chỉ sợ sẽ trừng phạt nặng hơn.

Phiền Bách Nguyên sững sốt, không có quay đầu, bởi vì hần thật sự đã quên trong phòng còn có Mặc Ngôn.

Nếu là như vậy, có thể giải thích vì sao nàng trốn hần, nhưng hần cũng không tránh khỏi quá lơ là, sao lại có thể coi Mặc Ngôn như không có được chứ?

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thông phòng của người ấy (1)

Dương Như Tuyên không cho Mật Nhi và Hạnh Nhi bắt kịp, một mình chạy ra khỏi Mai Trinh viện mới thả chậm cước bộ, nàng không có nghĩ chân quay đầu, bởi vì nàng biết hần không có khả năng đuổi theo.

Đi về phía Phong Lâm Uyển của Lư thị, nàng ép mình không được nghĩ, rốt cuộc Hầu gia bị làm sao vậy?

Làm sao có thể đột nhiên hôn môi nàng? Nàng vỗ về cổ, nhiệt độ kia vẫn lưu lại, cho dù bầu trời không ngừng mưa phùn, vẫn không dập tắt được nhiệt độ trên mặt nàng.

Nàng không khỏi nghĩ, Hầu gia vốn định có phu thê thực với nàng?

Đương nhiên nàng nguyện ý, nhưng dù thế nào cũng không nên ở trước mặt Mặc Ngôn mà thân mật với nàng như vậy, nàng sẽ rất thẹn thùng. Vừa rồi đột nhiên đẩy hần ra, không biết hần phát cáu hay không?

Khó khăn lắm quan hệ của bọn họ mới trở nên hòa hợp, nàng không hy vọng bởi vậy mà sinh biến, như thế đêm nay nàng có phải nên ở lại trong phòng hần hay không?

Trong lúc vô tình nhớ lại từng nhìn thấy thân thể trần trụi của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng hồng hơn, không khỏi vỗ nhẹ má, bước chân đi về phía Phong Lâm Uyển càng nhanh hơn, nhưng vừa bước vào đại viện, bất chợt nghe thấy một tiếng khóc bên nhón của trẻ con.

Nàng sững sốt, lập tức theo âm thanh đó mà đi đến, chỉ thấy không ít nha hoàn bà tử đều tụ tập bên ngoài phòng ngủ của Lư thị, khiến nàng sinh lòng bất an.

“Tiểu tử tông của ta, để cho bà nội nghỉ ngơi đi, ma ma mang tiểu thiếu gia đi xem rừng phong, được không?”

Vừa đến gần, nàng đã thấy ma ma Lư bên cạnh thị đang ôn tồn khuyên bảo, cẩn thận nhìn lại, lại thấy một tiểu oa nhi đứng ở trước cửa không ngừng gõ cửa.

Hần dùng tiếng nói non nớt gọi: “Tăng tổ mẫu, mở cửa... Mở cửa đi, tăng tổ mẫu...”

Tổ mẫu? Nàng sững sốt. Phòng Phiền Bách Văn cũng không có con nối dòng, vậy chẳng lẽ đứa nhỏ này là... Con của Hầu gia?

Cũng không đúng, vợ trước của Hầu gia đã chết bệnh trước khi Hầu gia lãnh binh đi Tây Đột, mà xem ra đứa trẻ cùng lắm là hơn hai tuổi, độ tuổi này không đúng.

“Ma ma, xảy ra chuyện gì vậy?” Nàng đến gần thấp giọng hỏi.

Mấy người nha hoàn bà tử nghe thấy tiếng nói của nàng, nhao nhao quay đầu nhìn nàng, tất cả ánh mắt kia đều sững sốt, như là nhìn thấy nàng khiến người kinh ngạc đến như vậy.

“Làm sao vậy?” Những ánh mắt kia khiến nàng cảm nhận được tình thế khác thường.

“Thiếu phu nhân...” Một ma ma trong đó thấp giọng nói, lmt.lqd, ý đồ dùng thân thể chắn trước hải tử kia.

“Sao bà nội không gặp đứa nhỏ này?” Dương Như Tuyên nhìn ra được đám người này có việc giấu diếm nàng, nhưng trước mắt đứa nhỏ này quan trọng hơn, nàng muốn biết Lư thị đang làm sao.

“Lão phu nhân...”

“Là Như Tuyên sao?”

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng nói khàn khàn của Lư thị, Dương Như Tuyên vội vàng đáp lời: “Bà nội, là con.” Nghe thấy giọng Lư thị, khiến trong lòng nàng an ổn chút.

“Vào đi.”

“Vâng ạ” Dương Như Tuyên đi về phía trước, đứa nhỏ kia lại che ở cửa, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên, nàng thở nhẹ, càng xác định đứa nhỏ này khẳng định là con trai của Hầu gia, nhìn cái mặt kia, quả thực giống như cùng một khuôn mẫu in ra.

Mà hài tử kia vươn cánh tay ngăn ngừa ra, như là hấn không thể vào đi, thì ai cũng không được đi vào, hờn nhiên lại bá đạo làm cho người ta có cảm giác cũng có vài phần tương tự với Hầu gia, khiến nàng không khỏi ngồi xổm người xuống, rút khăn tay trong lòng ra, khẽ lau nước mắt trên mặt hấn.

“Ma ma, đứa nhỏ này tên là gì?” Nàng cười hỏi, chỉ vì đứa nhỏ này không vùng vẫy khi nàng lau, một đôi mắt vì nước mắt mà rưng rờ sáng ngời, khẳng định sau này lớn lên sẽ tuấn đạt hơn người.

“Hấn...” Ma ma không biết nên đáp lại như thế nào, may mà lúc này trong phòng truyền đến giọng nói khiến ma ma nhẹ nhàng thở ra.

“Như Tuyên, ôm Doãn Hi vào đi.”

“Vâng ạ.” Giọng Dương Như Tuyên đáp lại, cười với đứa nhỏ, vươn tay nói: “Tiểu Doãn Hi, nghe thấy tăng tổ mẫu nói không? Để ta ôm ngươi đi vào gặp tăng tổ mẫu, được không?”

Phiền Doãn Hi suy nghĩ rồi mới nhẹ nhàng gật đầu, thân thể nhỏ nhỏ di chuyển về phía nàng.

Dương Như Tuyên mềm nhẹ ôm hấn lên, cảm giác toàn thân hấn thật sự non mềm, thuận theo để nàng ôm.

Ma ma thay nàng mở cửa, nàng bước đi vào phòng, chỉ thấy trong phòng còn có hai ma ma và nha hoàn đang hầu hạ, nhưng Lư thị lại nằm ở trên giường.

“Bà nội, đã tìm đại phu đến xem chân chưa?” Dương Như Tuyên thấy khí sắc của bà không tốt, thấp giọng hỏi.

“Đã xem, đang nấu thuốc rồi.” Lư thị đánh giá động tác nàng ôm hài tử.

“Tăng tổ mẫu, ôm ôm...” Phiền Doãn Hi vừa thấy Lư thị, mắt to thoáng chốc chảy ra hai hàng lệ, tay ngăn ngừa không ngừng hướng về phía bà.

“Doãn Hi, tăng tổ mẫu nhiễm phong hàn, không thể ôm ngươi, để nương ôm ngươi, được không?”

Dương Như Tuyên nghe vậy cũng không quá ngoài ý muốn, ngược lại Phiền Doãn Hi như là nghe được những từ mới, khuôn mặt nhỏ nhắn lệch sang một bên, quay đầu nhìn Dương Như Tuyên.

“Nương?”

Một tiếng nương, gọi khiến tâm Dương Như Tuyên tan chảy: “Gọi nương nha, tiểu Doãn Hi.”

“Rốt cuộc nương cũng đến tìm con rồi hả?” Miệng nhỏ nhỏ của hấn khẽ nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn mang lệ đột nhiên tỏa sáng, không ngừng đánh giá nàng.

Dương Như Tuyên sững sốt, chợt biết nghe lời nói: “Tiểu Doãn Hi, thực xin lỗi, phụ thân sinh bệnh, nương phải chăm sóc hấn, rốt cuộc bây giờ cũng rồi rảnh, con không trách nương đúng không?”

Phiền Doãn Hi sững sờ nhìn nàng, có phần ngượng ngập lắc đầu, ỉm. lqđ, sau đó khẽ khuôn mặt nhỏ nhắn lên trên cổ nàng, tay nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người nàng.

Dương Như Tuyên thấy thế, không thể không thờ dài.

Quả thật là phụ tử, tất cả đều để ở trong lòng, không quen biểu đạt, nhưng riêng động tác này, đã đủ để nàng biết hấn chờ mong cha mẹ có thể tới gặp hấn biết bao nhiêu.

Lư thị nhìn một màn này, khóe miệng dương lên cười tiêu sấu: “Doãn Hi, ma ma dẫn ngươi đi rửa mặt, đợi trở lại tìm nương, được không?”

Phiền Doãn Hi do dự, miệng nhỏ nhấp nháp, một lúc sau mới nói: “Nương không được tìm không thấy nữa nha.”

Dương Như Tuyên nghe mà hốc mắt nóng lên, hờn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn: “Sẽ không, nương ở đây đợi con nha.”

“Uhm” Hấn dùng lực gật đầu, nhìn hướng ma ma gần hấn, cũng không cho ôm, mà đi xuống, để cho ma ma dẫn rồi đi.

Đợi hấn vừa đi, Lư thị nháy mắt tràn đầy hứng thú đánh giá Dương Như Tuyên: “Như Tuyên, ngươi không kinh ngạc vì sao Bách Nguyên lại có một con trai như vậy sao?”

“Có một chút, nhưng không phải bà nội đang muốn nói cho con sao?” Nàng cười hỏi.

Phiền Doãn Hi thân là con của Bình Tây Hầu, cháu ruột Hộ bộ thượng thư, nàng lại chưa từng nghe nói đến sự tồn tại của nó, riêng điểm này cũng đã biết đây không phải chuyện tầm thường rồi.

Một tay cầm cây dù hình bướm, một tay nắm tay nhỏ non mềm, Dương Như Tuyên khom người, một đường quay về Mai Trinh viện đều nói giỡn với Phiền Doãn Hi, trên mặt mang theo ý cười, trong lòng lại có vài phần nặng nề.

Thông phòng của người ấy... Thì ra đứa nhỏ này là sau khi Hầu gia bị thương trở về từ Tây Đột cùng với nha hoàn thông phòng mà ra. Tin tức này phong tỏa thật sự kín, bởi vậy kiếp trước nàng cũng chưa từng nghe nói, hơn nữa trong quá khứ nàng đều bận rộn tranh thủ tình cảm với các thiếp thất khác của Phiền Bách Văn, đương nhiên sẽ không để tâm đến Phiền Bách Nguyên chuyện.

Khi nghe thấy đứa nhỏ này là của thông phòng, lại khiến nàng khó hiểu, cho dù Doãn Hi không phải con trai trưởng, nhưng ít ra cũng là cháu trai thứ nhất của phụ thân, vì sao chưa từng mở tiệc chiêu đãi, nguyên nhân là gì - -

“Um hừm, tỷ tỷ, người cũng rất có khả năng, mới gả vào Phiền phủ chưa được mấy tháng đã có hài tử lớn như vậy rồi.”

Bỗng dưng Dương Như Tuyên giương mắt, nhìn thấy là Dương Như Kỳ và tiểu thiếp của Phiền Bách Văn, nàng nhướn mày, nghĩ thầm người này thích đến phân giới của Mai Trinh viện và Cán Hương viện, sẽ đụng phải cũng không tính quá ngoài ý muốn, chỉ là nàng không muốn nhìn thấy các nàng.

Vì thế, nàng tránh sang một bên, liền nắm Phiền Doãn Hi dọc theo bên cạnh đi qua các nàng.

“Người đừng u mê, tuy danh nghĩa hài tử kia là của Hầu gia, nhưng rốt cuộc là của ai thì không ai không biết.” Tiểu thiếp bên cạnh Dương Như Kỳ cười đến run rẩy hết cả người.

Dương Như Tuyên cầm tức giường mắt trừng qua: “Quá làm càn rồi!” Ở trước mặt hài tử mà nói những thứ lời vô vị này.

“Ai làm càn? Gả cho Hầu gia mà, thực sự cho rằng bản thân là quý phu nhân rồi hả? Cũng không ngăn lại cuộc sống nghèo khó của bản thân.” Tiểu thiếp trên dưới đánh giá nàng, đối với toàn thân mộc mạc nàng cực kỳ khinh thường: “Sao, hiện giờ muốn dẫn theo đứa bé này bên người, xin hỏi sau này hẳn phải xưng hô với Hầu gia là phụ thân, hay là bá phụ?”

Dương Như Tuyên nắm chặt tay thành quyền. Nếu không phải có Doãn Hi ở đây, khẳng định nàng đã đánh cho nàng ta răng rơi đầy đất, lmt.lqd, nhưng đứa nhỏ ở đây, dù nàng có tức giận hơn nữa cũng không thể phát tác.

“Liễu Thiên Thiên, mắt người mù sao? Không nhìn thấy đứa nhỏ này như cùng khuôn mẫu in ra với Hầu gia hay sao? Nó là con của ai, còn cần nói rõ sao? Không có não thì nói ít đi, thà rằng cầm điếu cũng đừng mù chữ.” Dương Như Tuyên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Bà nội nói, vị thông phòng Thúy nhi kia của Hầu gia đã nạp vào trước khi Hầu gia đi Tây Đột, nhưng mà Hầu gia chinh chiến ba năm chưa về, có hạ nhân nhìn thấy nàng và Phiền Bách Văn thông đồng, ngay khi Hầu gia bị thương trở về không bao lâu sau, Thúy nhi truyền ra có thai, nhưng khi đó Hầu gia đã biết được nàng và Phiền Bách Văn cấu kết, đuổi nàng đi.

Cuối cùng bà nội lưu Thúy nhi lại, chỉ là sau khi Thúy nhi sinh hạ Doãn Hi đã khó sinh mà chết, sau đó Doãn Hi do bà nội chăm sóc, chỉ vì Hầu gia không tin đứa nhỏ này là của hắn.

Mãi đến khi Doãn Hi đã có thể chạy có thể nhảy có thể nói chuyện, Hầu gia cũng chưa từng gặp mặt nó lấy một lần.

Nghe bà nội nói xong những chuyện cũ này, nàng đau lòng không thôi. Một đứa bé mới hai tuổi, lại bởi vì người lớn tranh đấu mà không được cha mẹ thương tiếc, hiện giờ tuổi tác bà nội đã cao, còn có thể nhìn thấy Doãn Hi bao nhiêu năm nữa đây?

Hướng hồ đứa nhỏ này cũng không thể không có cha mẹ chăm sóc, nếu không không cẩn thận học cái xấu, chỉ sợ sau khi lớn lên lại sẽ từ hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp rất nhiều vấn đề, giống như là nàng năm đó, tâm tư lệch lạc mới có thể bước sai từng bước.

Cũng chính bởi vì như vậy, bà nội hi vọng nàng có thể chăm sóc Doãn Hi, nàng mới có thể một lời đáp ứng.

Nhưng đáp ứng là đáp ứng, nàng thật sự không biết nên nói với Hầu gia như thế nào, càng tệ hơn chính là, còn chưa quay về Mai Trinh viện, đã gặp được mấy kẻ chướng mắt này.

“Sao người biết tên của ta?” Về mặt Liễu Thiên Thiên kinh ngạc nói.

Dương Như Tuyên mấp máy miệng: “Cũng chỉ là một tiểu thiếp được Phiền nhị thiếu sủng nhất thôi, ai không biết? Chỉ tiếc hiện tại...” Tầm mắt nàng chuyển hướng Dương Như Kỳ, lập tức lại thu hồi.

Thật sao, nàng không nên dẫn phát đầu tranh giữa các nàng.

Trước mắt Như Kỳ giống như nàng trước đây. Lúc trước nàng và Liễu Thiên Thiên tranh đấu thật sự gay gắt, nghĩ đến trước đây nàng cũng được sủng ái như Như Kỳ bây giờ, nàng không nên gây sóng gió, châm ngòi ly gián nữa.

“Ý của người là bây giờ ta không thể được sủng ái nữa?” Liễu Thiên Thiên neoh đôi mắt đẹp lại, ngang ngược kiêu ngạo nhìn nàng: “Chỉ bằng một chút

tư sắc của người, ta còn chưa thềm để trong mắt, huống chi là nàng? Nam nhân cũng chỉ muốn nếm thức ăn tươi thôi.”

“Mặc kệ như thế nào, đó chuyện cũng là giữa các người, xin nhường đường.”

“Ta không cho.”

Mặt Dương Như Tuyên trầm xuống, liếc mắt không đếm xỉa đến Dương Như Kỳ, não ý càng sâu, bắt đầu hối hận không cho Mật Nhi, Hạnh Nhi đi cùng nếu không ít nhất cũng nhiều người giúp đỡ ngăn cản các nàng.

“Nương?” Phiên Doãn Hi kéo nhẹ nàng.

“Không có việc gì, bây giờ nương dẫn con về Mai Trinh viện.” Nàng cố cười, nắm chặt tay nó, vẫn muốn đi qua bên cạnh Liễu Thiển Thiển.

Sao có thể đoán được, đột nhiên Liễu Thiển Thiển lại dùng lực đẩy nàng - -

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thông phòng người ấy (2)

“Á!” Không dự đoán được Liễu Thiển Thiển sẽ đẩy mình, Dương Như Tuyên theo bản năng che chở hãi tử, thân thể ngã xuống, nhưng mà đau đớn lại không xuất hiện, chỉ vì phía sau có người che chở ôm lấy nàng.

Nàng quay đầu vừa nhìn, lại nhìn thấy Phiên Bách Văn.

“Người không sao chứ?” Phiên Bách Văn tươi cười rạng rỡ hỏi.

Dương Như Tuyên vội vàng rời khỏi vòng ôm của hắn, quay đầu trừng mắt nhìn Liễu Thiển Thiển, ánh mắt lại thoáng nhìn ánh mắt phần hận của Dương Như Kỳ, nháy mắt hiểu được ý đồ của Liễu Thiển Thiển.

Phiên Bách Văn từng nhờ người đến Dương phủ cầu hôn, việc này khẳng định Như Kỳ cũng biết, nói vậy nhóm người tiểu thiếp thông phòng của Phiên Bách Văn cũng biết, mà Liễu Thiển Thiển có thể vẫn giữ vững vị trí sủng thiếp, chính là bởi vì từ trước đến nay nàng ta đều hiểu con người Phiên Bách Văn, càng biết lợi dụng một chút kỹ xảo để giữ tâm hắn, hiện giờ nàng ta cố ý làm Phiên Bách Văn niềm vui, đẩy nàng cho hắn, thứ hai là châm ngòi mâu thuẫn giữa nàng và Như Kỳ... Dương Như Tuyên bắt đầu hoài nghi, lúc trước nàng đưa độc cho Phiên Bách Nguyên, có lẽ cũng là chủ ý của Liễu Thiển Thiển.

“Thiển Thiển, sao người có thể vô lễ với tẩu tử như vậy, còn không mau giải thích với tẩu tử?” Mặt Phiên Bách Văn có chỉ trích khiển trách, tay lại nắm chặt tay Dương Như Tuyên.

Về mặt Liễu Thiển Thiển đáng thương tội nghiệp khom người với Dương Như Tuyên, khi giương mắt lên, lại cười đến khiêu khích với nàng.

Dương Như Tuyên hơi híp mắt lại, không dấu vết rút tay bị Phiên Bách Văn cầm về, thấp giọng nói: “Tiểu thúc, cười đùa thôi, không sao, nhưng nếu ở trước mặt người ngoài mà thiếp thất tiểu thúc lại làm như vậy, chỉ sợ sẽ khiến người khác đem pha, tổn hại phẩm cách của tiểu thúc.”

Dứt lời, cười khách sáo với hắn, khề hạ thấp người.

“Lời nói của tẩu tử rất đúng, Thiển Thiển, người nhìn dáng người tư thái này của tẩu tử đi, sao người lại không học hỏi được chút nào vậy!” Dù cho chỉ là cười khách sáo, nhưng trong mắt Phiên Bách Văn lại là thiên kiều bá mị dụ hắn động tâm, lại đặc biệt vì nàng mà mắng Liễu Thiển Thiển, muốn làm nàng vui.

Dương Như Tuyên từ chối cho ý kiến, trước khi đi, nàng quay đầu nhìn sắc mặt khề biến của Liễu Thiển Thiển.

Loại nam nhân này, ham chơi yêu thích nếm thức ăn tươi, rốt cuộc có chỗ nào tốt, đáng để các nàng coi như bảo vật? Cái loại chất thải công nghiệp này, muốn thì tự mang đi, đỡ bẩn mắt của nàng.

Nàng hừ một tiếng, một bước tiến vào cổng vòm Mai Trinh viện, đã thấy Phiên Bách Nguyên và Mặc Ngôn chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh cổng vòm, nàng không khỏi bật thốt lên hô: “Hầu gia?”

Thần sắc Phiên Bách Nguyên âm tình bất định, quay đầu rời đi, Mặc Ngôn vội đuổi theo để hắn bám vào tay, tránh gây nghi ngờ hắn giả mù.

Trong lòng Dương Như Tuyên run rẩy, cầm tay Phiên Doãn Hi, bước nhanh bắt kịp.

Mà mặt Phiên Bách Văn lại như mê, không ngừng truy đuổi bóng dáng của nàng, mãi đến khi nàng vào phòng, im.t.q.d, hắn vẫn không rời mắt được.

“Mọi người đi đi, rốt cuộc ngươi còn muốn đứng ở đây bao lâu?” Dương Như Kỳ buồn bực quát.

“Ta muốn có được nàng... Phải có được nàng!” Phiên Bách Văn áp ứng nói.

Liễu Thiên Thiên bĩu môi, kéo tay hắn: “Nhị thiếu, ta nhất định sẽ giúp ngươi, ngày hôm nay không phải đã cho ngươi ném chút nhuyễn ngọc ôn hương rồi đó sao.”

“Một chút ngon ngọt như vậy sẽ chỉ làm ta càng tham.”

“Ta sẽ nghĩ ra biện pháp.”

“Biết nha đầu ngươi là tri kỷ mà.” Phiên Bách Văn cười nheo mũi của nàng, kéo nàng rời đi, từ đầu đến cuối đã quên còn có một Dương Như Kỳ ở đây.

Dương Như Kỳ nhìn thấy ánh mắt gây hấn kia của Liễu Thiên Thiên, tức giận đến dậm chân, càng tức Dương Như Tuyên lại có thể dễ dàng chiếm được ánh mắt của vị hôn phu nàng như vậy... Không, nàng tuyệt đối không cho phép!

Ngoài cửa phòng, Tiểu Vũ gấp gấp, trong cửa phòng, biến đổi liên tục.

Phiên Bách Nguyên xanh mặt ngồi ở trên giường gấm, không nói một câu, Dương Như Tuyên phát hiện sắc mặt của hắn khác thường, vốn trong lòng định nói vài lời tốt, nhưng bây giờ một chữ cũng không nói nên lời.

Hình như Hầu gia rất tức giận, nhưng rốt cuộc là tức giận cái gì?

Mặc Ngôn đứng ở bên cạnh Phiên Bách Nguyên, nhắm mắt lại chịu đựng bầu không khí ngưng trệ này. Nếu không phải vì không để việc Hầu gia già mù bị vạch trần, hắn đã sớm rời khỏi phòng này rồi, giờ lại phải nhìn bọn họ im lặng không nói, ở giữa lại có một đứa nhỏ.

“Nương?” Phiên Doãn Hi nhìn qua lại, rốt cuộc nhìn không được mở miệng.

Dương Như Tuyên vẫn chưa kịp trấn an, Phiên Bách Nguyên đã tức giận quát: “Ai là nương của ngươi?”

Dương Như Tuyên hoảng sợ, vội vàng ôm Phiên Doãn Hi bị dọa sợ vào trong lòng: “Hầu gia!”

“Sao, ta nói sai rồi sao? Trước khi ngươi dẫn đó nhỏ này đến đây, bà nội không nói gì với ngươi sao?” Phiên Bách Nguyên tức giận chụp lại tay vịn, tay vịn lập tức bị đứt một đoạn, Phiên Doãn Hi bị dọa lập tức rơi hai hàng lệ.

“Đó cũng chỉ là chuyện không có thật mà thôi.”

“Mọi người trong phủ đều biết, ngươi còn nói là giả sao?!” Đứa nhỏ này, hắn nhìn cũng chưa từng nhìn qua, nhưng khi hắn nhìn thấy nàng nắm tay đứa nhỏ này đi tới, thì hắn đã biết nó là ai rồi.

Dù sao cũng không khó đoán, từ bao giờ trong phủ lại có một đứa nhỏ như vậy, không phải là nghiệt chủng do nữ nhân không biết xấu hổ kia sinh ra - -

“Hầu gia, thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng ở trước mặt trẻ con...”

“Vậy ngươi dẫn nó đi đi, ta vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy nó!”

Dương Như Tuyên nghe vậy, tức giận nói: “Hầu gia, nó là con của ngươi!” Hắn cho rằng đứa nhỏ mới hai tuổi, ngày sau sẽ quên những gì bây giờ hắn nói hay sao? Hắn cũng biết lời hắn nói khiến tâm đứa nhỏ bị thương tổn bao nhiêu không? ! Đứa nhỏ vô tội, người lớn gây chuyện, không có lý do gì lại bắt con trẻ gánh vác.

“Nó không phải!”

“Nó phải! Ngươi hỏi Mặc Ngôn, tiểu Doãn Hi quả thực giống hệt bộ dạng của ngươi, vừa thấy đã biết đây là con của ngươi!” Nàng bịt chặt hai tai Phiên Doãn Hi, không hy vọng nó nghe thấy quá nhiều.

Mặc Ngôn bỗng dưng trừng to mắt, vẻ mặt bị thương. Đừng hỏi hắn, tuy hắn cũng biết rất giống, nhưng lúc này, hắn chỉ có thể lựa chọn câm điếc...

“Ta không cần biết nó là con của ai, dẫn nó rời khỏi đây!” Phiên Bách Nguyên gầm thét.

Hắn thấy rồi! Hắn nhìn thấy ngũ quan đứa nhỏ, lúc này mới giật mình thì ra nó và mình lại giống nhau như vậy, nhưng hắn cũng thấy nàng ngã vào trong lòng Phiên Bách Văn, thấy nàng cười đến thiên kiều bá mị với Phiên Bách Văn, không một chút bài xích cái ôm của hắn, thậm chí trước khi đi còn quay đầu liếc nhìn Phiên Bách Văn một cái... Trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy bọn họ là một nhà ba người, một màn chói mắt kia khiến mắt hắn rất đau!

Ông trời đang chinh hấn sao? Cho hắn cơ hội sống lại, để hắn cho rằng có thể thay đổi toàn bộ, sao có thể đoán được hắn vẫn bị thương mình đầy thương tích.

Mất bị thương là chuyện chạy không thoát, hồi phủ tỉnh dưỡng, lại bị Thúy nhi và Phiên Bách Văn liên thủ làm tổn thương, hiện giờ, để hắn nhìn thấy Như

Tuyên rất có khả năng sẽ giống như trước đây, bắt tay với Phiên Bách Văn đối phó chính mình, đây là vận mệnh chết tiệt gì vậy? !

“Phiên Bách Nguyên, sao ngươi có thể vô tình như vậy? !” Dương Như Tuyên tức giận không kìm được quát lớn.

Nàng biết hẳn lạnh nhạt với tất cả, nhưng nàng cũng biết sự lạnh nhạt đó của hẳn là đến từ thương tổn ở mắt và thương tổn trong lòng của hẳn, đương nhiên nàng cũng có thể lý giải, lmt.lqd, hẳn bị đệ đệ ruột phản bội, lại gặp phụ thân coi thường, nàng biết trong lòng hẳn rất đau khổ, nhưng hẳn có đau khổ hơn nữa cũng không nên làm thương tổn đứa nhỏ.

“Ta vô tình, nếu ngươi không quen, ngươi cũng đi đi!” Điều biến hết cho hẳn, trả lại cuộc sống bình yên cho hẳn, hẳn không thể chịu được cảm giác bị nàng làm kích động không kìm chế được nữa rồi.

“Được, ta đi!” Nàng một tay ôm lấy Phiên Doãn Hi, bước nhanh đi ra ngoài.

Nàng đi rất dứt khoát, Phiên Bách Nguyên nắm chặt tay, nhếch môi nhưng vẫn không có mở miệng.

Trong phòng im lặng không tiếng động, bên ngoài mưa sa gió giật, sắc trời tối đen như trời đêm, giống như tâm của hẳn.

Hôm nay thời tiết cũng giống tâm tình của hẳn, bởi vì nàng tự tay làm y phục cho hẳn mà vui mừng, bởi vì nàng cự tuyệt mà tức giận... Biết được nàng đi thăm bà nội, cho nên ra công vờm bên cạnh sân chờ nàng, sao có thể đoán được lại để hẳn thấy một màn kia... Hai mắt của hẳn nhìn thấy, hẳn lại thà rằng chính mình không nhìn thấy.

Hẳn không muốn thừa nhận, lại không phải của hẳn... Hẳn thật tâm muốn nàng, chỉ tiếc lại không thuộc về hẳn, dù cưỡng cầu cũng cầu không được.

Mặc Ngôn thấy hẳn ảo não nhắm mắt không nói, không khỏi khẽ thở dài: “Hầu gia, kỳ thật chỉ là ngươi ăn giám mà giận chó đánh mèo thôi.” Phiên Bách Nguyên bỗng dưng mở mắt, trừng sang bên cạnh, Mặc Ngôn bất đắc dĩ nhún vai.

Hẳn chỉ là ăn ngay nói thật thôi.

Sắc trời tối đen như mực, trong lúc này phân không rõ thời gian, hẳn nghĩ có lẽ trời còn chưa sáng.

Mùa thu, trời sáng tương đối chậm, hơn nữa một đêm không ngừng mưa, giống như tâm của hẳn, vào trời đông giá rét.

Cửa, bị đẩy ra, hẳn mang theo chờ đợi mà chính mình cũng không biết khẽ nhếch mắt, lại thấy người tới là Mặc Ngôn.

“Hầu gia, rửa mặt chải đầu đi.” Mặc Ngôn bê chậu nước đặt cạnh bồn hoa, vắt khô khăn vải đưa cho hẳn.

Phiên Bách Nguyên tiếp nhận, hé mở môi, mà lại nuốt lời muốn nói xuống.

Mặc Ngôn nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hẳn, tự hỏi tự đáp: “Kỳ quái, giờ cũng không còn sớm, sao vẫn không nhìn thấy thiếu phu nhân? Đúng rồi, Hầu gia, ta vừa mới gặp được nha hoàn của thiếu phu nhân, ánh mắt rất đẹp, mà không phải là giống như mắt của con mèo...”

“Ngươi có yên hay không?” Phiên Bách Nguyên liếc hẳn.

“À, nàng nói tối hôm qua thiếu phu nhân dỗ tiểu thiếu gia đến gần sáng mới ngủ, cho nên thức dậy trễ, bây giờ đang bận rộn trong phòng bếp, bảo ta bụng chậu nước nóng đến cho Hầu gia rửa mặt chải đầu trước.”

“Nói nhiều.”

Mặc Ngôn nhìn vẻ mặt thoải mái của hẳn, không khỏi bất đắc dĩ than nhẹ. Đạo này, làm giun đũa và mặt thám đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Phiên Bách Nguyên rửa mặt chải đầu, đứng dậy đổi bộ cảm bào màu xanh băng, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, vừa quay đầu lại chỉ thấy Dương Như Tuyên và Mật Nhi bụng hai cái mâm gỗ vào phòng.

Thần sắc của nàng không tốt.

Hẳn không dấu vết đánh giá nàng. Cho tới nay, lmt.lqd, nàng không giống thiên kim quan gia kinh thành, không có thói quen bôi cái này trát cái kia lên mặt, luôn luôn là khuôn mặt trắng trong thuần khiết, mày rậm tú nhả, môi hồng nhuận non mềm, nhất là đôi mắt to kia, như là khảm lưu ly vậy, mỗi khi cười sẽ làm người ta động tâm.

Mà giờ khắc này, khí sắc của nàng như tro, đôi mắt luôn luôn sinh động giờ phút này giống than nước đọng, không có một chút ánh sáng, ngay cả tổng ý cười bên môi cũng là cố nhếch, ánh mắt nhìn hẳn không còn tràn đầy thương tiếc ôn nhu như lúc trước nữa, ngược lại là lạnh nhạt lướt qua, từ đầu đến cuối đều không dừng lại trên người hẳn.

“Mặc Ngôn, người này phải giao cho ngươi rồi.” Giọng Dương Như Tuyên lạnh nhạt phản phó, xoay người liền đi.

“Ngươi muốn đi đâu?” Đối mặt sự đậm đặc chưa từng từng có của nàng, Phiên Bách Nguyên không cần nghĩ ngợi hỏi, có một tia bối rối.

“Không muốn làm vương mắt Hầu gia.” Nàng thần nhiên nói, cũng không quay đầu lại.

“Ta không nhìn thấy!” Hấn cắn răng nói nhỏ.

“Đúng vậy, Hầu gia quả thật là không nhìn thấy, có lẽ ngay cả tâm cũng bị che mờ!” Dứt lời, nàng xoay người rời đi. Phiên Bách Nguyên giật mình ngồi đó, không thể tin được nàng lại dùng thái độ này châm chọc hấn.

Nàng thay đổi! Không phải Dương Như Tuyên hấn biết!

Cúng chỉ có một đêm đã... Chẳng lẽ nàng vừa nhìn thấy Phiên Bách Vãn, tâm đã lập tức bay đến chỗ hấn rồi sao?!

Không sao cả, hấn không thấy lạ, hấn cười nàng, cũng chỉ vì dễ thuận tiện, thuận tiện kim chế Phiên Bách Vãn, nếu nàng thực sự thông đồng với Phiên Bách Vãn, vừa vận thuận tiện để hấn moi được tin tức từ trong đó... Giả tạo! Hấn muốn tin tức, chẳng lẽ còn cần phải thông qua nàng? !

“Không ăn nữa!” Hấn tức giận đứng dậy, đi nhanh vào thư phòng.

Mặc Ngôn đành phải bắt đắc dĩ đi theo sau lưng hấn: “Hầu gia, người đừng nghĩ ngợi lung tung, người cần gì phải suy nghĩ lung tung làm khó xử chính mình.”

“Người biết cái gì!” Bước vào thư phòng, hấn quay đầu gào thét: “Bọn họ trong quá khứ chính là...”

Hấn bỗng dưng không lên tiếng, đó là một đoạn quá khứ không nên nhắc tới... Nhưng, có một số việc chỉ sợ dù như thế nào cũng không thay đổi được, bởi vì nàng từng là thiếp của Phiên Bách Vãn, lại bị hấn sau khi sống lại ép cưới...

Mặc Ngôn gãi đầu: “Ta thật sự có chút không hiểu, thiếu phu nhân và nhị thiếu trong lúc đó có thể có cái gì? Nếu ta nhớ không lầm, ta còn nghe Dương Trí Nghiêu từng nhắc tới, có lần trong hậu viện của chùa, thiếu phu nhân còn vụng trộm ngáng chân nhị thiếu, hại nhị thiếu té ngã, việc này khi đó mắt Hầu gia đã khôi phục bảy phần, hấn là cũng biết.”

Phiên Bách Nguyên khép chặt mi lại. Đương nhiên hấn biết việc này, hấn cũng nhớ nàng một lòng vì mình, thậm chí còn đo bước chân thay hấn... Về mặt nàng tràn đầy thương tiếc, tư thái dịu dàng, mới có thể khiến hấn cao hứng cưới nàng làm vợ cũng để Dương Trí Nghiêu thuận tiện đến thăm, chỉ vì nàng không khiến người ta chán ghét.

Nếu là tính tình của nàng điêu ngoa liêu lĩnh, hấn thà rằng không cho Dương Trí Nghiêu đến phủ, cũng tuyệt đối sẽ không lấy nàng làm vợ, mà khi vào phủ, nàng ân cần hầu hạ hấn, ôn nhu dịu dàng như vậy, thay hấn làm bộ đồ tay mới bị thương, đều khiến hấn động tâm... Nhưng nàng ái mộ Phiên Bách Vãn, hấn tận mắt nhìn thấy!

“Đi!” Phiên Bách Nguyên phiên nào giữ chặt tay Mặc Ngôn.

“Hầu gia muốn làm gì?” Về mặt Mặc Ngôn hoảng sợ, run rẩy hỏi.

Đừng... Ngàn vạn lần đừng là...

“Luyện kiếm!”

Đừng! Mặc Ngôn vô thanh hô to, hấn còn chưa có cưới vợ, hấn không muốn chết một cách không rõ ràng ở dưới kiếm Hầu gia, tuy phong cảnh ở đình viện rất đẹp, nhưng hấn cũng không muốn chết ở đó!

Mặc Ngôn khổ sở đi qua cửa ngàm, kiếm Phiên Bách Nguyên liền không chút khách khí đâm tới, hoàn toàn không cho hấn cơ hội lùi bước, quả thực là muốn bức hấn tới chết.

Xong rồi xong rồi, còn như vậy nữa, hấn sẽ chết ở đây mất, ai tới cứu hấn? !

Hấn vô tội mà, căn bản là không liên can tới hấn! Còn nữa, hấn lớn như vậy, cũng chưa thấy nam nhân kia ghen đến khoa trương như vậy... Hấn bắt đầu hoài nghi, Hầu gia thích thiếu phu nhân từ lâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kẻ địch? Thê tử (1)

Sáng sớm hôm sau, trên mặt Mặc Ngôn thậm đến không còn chút máu.

Không phải nguyên nhân nào khác, chỉ vì - - Người bụng nước chuẩn bị bữa sáng không phải Dương Như Tuyên.

Mặc Ngón sờ sờ vết thương trên cánh tay bị kiểm xét qua còn chưa kịp khỏi, mắt trộm dò xét sắc mặt làm cho người ta sợ hãi của Phiền Bách Nguyên, mắt thấy Hạnh Nhi và Mật Nhi chuẩn bị tốt đồ ăn sáng muốn lui ra, hấn rất muốn xin các nàng dẫn hấn đi cùng, đừng bỏ hấn lại, hấn không muốn đợi ở đây đâu.

“Tiểu thư nhà ngươi?” Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, Phiền Bách Nguyên trầm giọng hỏi.

Mật Nhi nghe vậy, bất mãn nhăn mày nói: “Hầu gia cho rằng thiếu phu nhân là tiểu thư của bọn nô tỳ, vậy có phải chuẩn bị đưa hưu thư rồi hay không?”

Lời này vừa nói ra, Mặc Ngón nín thở, nhìn thấy Phiền Bách Nguyên nắm chặt tay thành quả đấm đến nổi gân xanh.

“Mật Nhi, nói chuyện với Hầu gia sao có thể vô lễ như vậy?” Hạnh Nhi dơ tay ngăn Mật Nhi lại, ánh mắt nhìn như diu ngoan lại có chút lạnh nhạt: “Chúng ta cũng không thể để người ta có cơ hội đội cho tiểu thư cái mũ ‘nhà mẹ đẻ không biết cách dạy dỗ’, dù sao Hầu gia của chúng ta cũng không phải người hiểu lý lẽ.”

Mặc Ngón vốn vẫn gật đầu, cho rằng Hạnh Nhi hiểu biết hơn, nghe được câu cuối cùng, hấn trực tiếp nhắm mắt làm ngơ.

Kỳ thật, có đôi khi hấn cũng muốn làm người mù, thật đó.

“Khá lắm thiên kim Dương phủ thật không tầm thường, mới có thể dạy dỗ ra điều nô lớn mật làm càn như vậy!”

“Đúng, tiểu thư nhà ta từng nói, muốn biết chủ tử là dạng đức hạnh gì, nhìn hạ nhân bên cạnh liền biết, tiểu thư nhà ta đối với nô tỳ là chân thành, nô tỳ đương nhiên phải thật tâm bảo vệ chủ tử, có người dám ăn hiếp tiểu thư nhà ta, mặc kệ hấn là hoàng đế hay là cái gì, nô tỳ bọn ta cũng sẽ không ngồi nhìn mà nặc kệ!” Nàng mở miệng một tiếng tiểu thư hai tiếng tiểu thư, cố ý không gọi thiếu phu nhân, tiểu thư của nàng không cần loại nam nhân này làm vị hôn phu.

Mặc Ngón nghe vậy, bắt đầu hoài nghi bây giờ hấn có nên xả giận thay Hầu gia hay không, nhưng thật sự hấn không cảm thấy Hầu gia làm đúng, muốn hấn hỗ trợ, hấn cảm thấy có chút chột dạ nha.

“Luôn mòm chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, bản hầu gia cũng chỉ là người mù, làm sao có bản lĩnh khi dễ nàng?!” Vì sao hấn cần phải ngồi ở đây, bị hai nha hoàn nói năng lỗ mắng nhục nhâ!

“Hầu gia, tiểu thư nhà ta nói, đã thương người không cần vũ khí.” Hạnh Nhi có chút muốn nói lại thôi, nhưng vẫn ngậm miệng lại: “Hầu gia, chúng nô tỳ lui xuống trước.”

Thấy Hạnh Nhi cúi chào mình, hấn bật thốt lên nói: “Gọi tiểu thư của các người qua đây!”

Thần sắc Hạnh Nhi buộc chặt hơi buông ra, nói khề: “Thứ tiểu thư không thể qua đây, bởi vì tiểu thư bị bệnh.”

Phiền Bách Nguyên sợ run lên, hiển nhiên không nghĩ tới nàng bị bệnh, lập tức nhớ đến ngày hôm trước khi nàng ôm đứa nhỏ rời đi, bên ngoài đang mưa to.

“Đã tìm đại phu chưa?” Giọng hấn hơi ập ứng hỏi.

“Không, tiểu thư nói không nên kinh động đại phu.”

“Nàng...”

“Hạnh Nhi, người nói cũng phải nói rõ ràng chứ, Mai Trinh viện không có tiền, tiểu thư không có tiền mời đại phu!” Mật Nhi tức giận gào thét, nghĩ tới tiểu thư vì Hầu gia vô tình vô nghĩa này mà nhịn ăn nhịn mặc, ngay cả bị bệnh cũng không dám mời đại phu, thì nàng liền tức giận.

“Mật Nhi!”

“Không nói cho hấn nghe, hấn thật sự cho rằng bản thân là Hầu gia cao cao tại thượng, theo ta thấy, hấn chính là thiên chi kiêu tử không biết thế gian khó khăn!” Mật Nhi kéo tay Hạnh Nhi ra, không nói không vui: “Hầu gia, vì trị mất cho Hầu gia, đến đồ cưới tiểu thư cũng đã bán lấy tiền mua thuốc rồi, Mai Trinh viện vừa nhận được phân lệ, nàng đã mau chóng chuẩn bị thuốc và y phục cho Hầu gia, tất cả đều là loại thượng đẳng nhất, nhưng bản thân luôn luôn không nề ăn không nề mặc. Trước đó cuối cùng cũng mua được mấy cuộn vải, tất cả đều là lụa tốt nhất, nhưng này tất cả đều cho Hầu gia, từ đầu đến cuối nàng không mua cho bản thân lấy một chút.”

“Tiểu thư không biết cắt may, tìm ta và Hạnh Nhi hỗ trợ, nhưng chúng ta muốn thêu và may giúp, tiểu thư cũng không đồng ý, nói may y phục cho phu quân thì nàng phải đích thân làm... Rốt cuộc tiểu thư nhà ta có lỗi gì với người? Người vì một đứa nhỏ mà trở mặt với tiểu thư nhà ta, đứa nhỏ người không cần, lại là báu vật đối với tiểu thư nhà ta, đó là bởi vì trước kia tiểu thư nhà ta từng mất đi người thân, nàng không nỡ nhìn thấy tiểu thiếu gia từ nhỏ đã không cha mẹ yêu thương, cả đêm đổ ngủ, bây giờ bản thân bị bệnh, lại chỉ nhớ phải thu xếp cho tiểu thiếu gia và người, còn muốn bọn ta không được để cho người biết nàng bị bệnh, khiến người lo lắng, nhưng người sẽ lo lắng sao? !”

Mật Nhi như là muốn một lần nói rõ những hành động việc làm của Dương Như Tuyên từ khi vào Phiền phủ, nàng không thể chịu được Phiền Bách Nguyên lại vì lòng gà vô tội mà lạnh nhạt với tiểu thư của nàng.

Mặc Ngón hít mạnh, không thể tin được vóc dáng nha hoàn này nhỏ nhắn, hơi lại dài như vậy, mắng thật thống khoái, mà sắc mặt Hầu gia... Uhm, không

tôi, chỉ là đen một chút.

Phiền Bách Nguyên buông lông mi dài xuống không nói. Hắn từng nghe Dương Trí Nghiêu nhắc tới, vốn Dương Như Tuyên là người tam phòng Dương gia, bởi vì phụ mẫu đều mất, mười hai tuổi năm ấy được chỉ thứ hai nhận nuôi. Như vậy chuyện cũng chỉ mới xảy ra hơn ba năm trước, khi đó hắn đang từ Tây Đột khái hoàn về Dương thành.

Nhắc tới cũng thật khéo, bọn họ cùng mất đi người và vật quan trọng nhất trong một năm kia.

Nàng thương tiếc đứa nhỏ, là vì như vậy, vậy nàng không cầu báo đáp mà đối xử với mình, là vì cái gì? Hắn không biết ngay cả đồ cưới nàng cũng bán, nếu muốn tìm kiếm những hồi ức của người thân từ trên người hắn, như thế nàng còn có thể động tâm với Phiền Bách Văn sao?

Một môi nhắm mắt lại, có một số việc dù hắn nghĩ nát đầu cũng không có đáp án, còn nữa nàng bị bệnh...

“Mặc Ngôn.” Hắn thấp giọng gọi.

“Lấy ngân lượng đưa cho Hạnh Nhi đi mời đại phu.”

“Vâng ạ”

“Không được, ta phải chăm sóc tiểu thư, Hạnh Nhi phải chăm sóc tiểu thiếu gia, hai người chúng ta đều không thể đi mời đại phu.” Mật Nhi thấp giọng từ chối.

Ngón tay dài của Phiền Bách Nguyên gõ nhẹ hai lần, rồi sau đó khẽ lay ngón tay dài, Mặc Ngôn lập tức lĩnh mệnh mà đi.

“Hầu gia, vậy bọn nô tỳ xin cáo lui.”

Phiền Bách Nguyên không kiên nhẫn khoát tay áo, đợi hai người rời đi mới đứng lên.

Hắn muốn gặp nàng, nhưng Mặc Ngôn lại không có ở đây, chỗ nào hắn cũng không nên đi... Nha đầu ngu dốt, cũng đã bị bệnh, hôm qua lại vẫn ngang ngược như vậy.

Hiện giờ nghĩ đến, hôm qua khí sắc của nàng quả thật không tốt, cũng không nói nhiều lời, có lẽ không muốn khiến hắn phát hiện thân thể nàng không khoẻ... Nghĩ kỹ, tâm càng nóng, dường như không muốn để ý gì mà đi thăm nàng.

Mà hắn, quả thật cũng đã làm như vậy rồi.

Khi cửa phòng bị đẩy ra, Dương Như Tuyên không thể tin được từng mắt nhìn người tới.

“Hầu gia?” Mật Nhi hô nhỏ.

Dương Như Tuyên vùng vẫy ngồi dậy, muốn đi giày, mặc kệ bản thân bệnh đến choáng váng, đi thẳng đến bên cạnh hắn: “Sao Hầu gia lại đến đây, Mặc Ngôn đâu?”

“Hắn đi mời đại phu.” Hắn nhìn chăm chú vào nàng, sắc mặt nàng đỏ rực, hình như trên người còn sốt cao, Mật Nhi phía sau đã mau chóng cầm áo bông mặc lên cho nàng.

“Sao Hầu gia có thể đến đây? Sao cũng không mặc thêm ngoại bào? A, bộ áo kia ta còn chưa sửa xong.”

“Nói những lời này làm gì? Ngươi mau về giường nằm đi.” Hắn cầm tay nàng, phát hiện tay nàng nóng dơ người: “Ta không sao.” Tay bị cầm, nàng có chút ngượng ngùng rừ mắt.

“Mau nằm xuống.” Hắn kéo nhẹ nàng.

Thân thể Dương Như Tuyên lung lay, lmt.lqd, hắn vội vàng ôm nàng vào trong ngực: “Xem ngươi đi, thân thể không khoẻ lại còn không an phận một chút.” Không chút suy nghĩ, hắn bỗng nàng lên, bất chợt nhớ tới mình là “người mù”, đôi mắt thấy sẽ bị lộ, hắn phải đi như thế nào đây?

“Hầu gia, đi về phía trước ước chừng tám bước, đi thẳng là được.” Dương Như Tuyên cảm giác được hắn chần chờ, bất chấp xấu hổ, vội vàng lên tiếng chỉ dẫn.

Phiền Bách Nguyên theo chỉ dẫn, thả chậm bước chân đi lên trước, không để hai nàng nhìn ra sơ hở, mãi đến khi đặt nàng nằm giường, lại mò mẫn đắp kín chăn cho nàng.

Một hành động rất bình thường giữa vợ chồng, lại khiến nàng cay mũi.

“Mật Nhi, lấy cái ghế tới đây.” Nàng trừng mắt nhìn, phân phó.

“Vâng ạ” Mật Nhi bị một màn trước mắt này dọa ngốc, hoàn hồn lấy ghế dựa đặt ở bên giường, không nhận được đánh giá Phiền Bách Nguyên, như là không thể tin không có Mặc Ngôn bên cạnh hắn lại có thể một mình đi đến Thiên Nhất thủy tạ.

Thiên Nhất thủy tạ và Lộc Minh các chỉ cách nhau một hoa viên, có hành lang, nói xa thì không xa, nhưng đối với một người hai mắt bất tiện lại cực kỳ không dễ.

Mà còn, nàng mắng một tràng dài như thế, Hầu gia cũng chưa phạt nàng, làm cho nàng mắt công hạ quyết tâm chờ bị phạt.

“Hầu gia, đợi Mặc Ngôn tới, người ngồi nghỉ ngơi một chút đi.” Dương Như Tuyên ôn nhu nói xong, khẽ dặt tay hắt, chỉ hắt ngồi xuống.

“Thân thể vẫn không thoải mái sao?” Hắt ngồi xuống, không buông tay nàng ra, buông lỏng mi dài xuống che giấu ánh mắt của hắt.

“Khá tốt, không có việc gì.”

“Mới không, hôm qua tiểu thư còn nôn, cái gì cũng ăn không vô, ở đâu ra không có việc gì?” Mật Nhi không nhịn được thay nàng lên tiếng.

Dương Như Tuyên đầu đầu nói: “Mật Nhi, đi giúp Hạnh Nhi chăm sóc tiểu thiếu gia.”

“Không được, Hầu gia không nhìn thấy, nếu người xảy ra chuyện gì, hắt không thể chăm sóc người được.”

“Mật Nhi, nói gì đó? Nói chuyện càn rỡ như vậy, có phải người muốn làm ta hổ thẹn hay không?”

“Tiểu thư...” Mật Nhi đáng thương tội nghiệp buông khoe môi xuống.

“Đi chăm sóc tiểu thiếu gia.”

“... Vâng.”

Đợi Mật Nhi rời đi, Dương Như Tuyên mới buông tiếng thở dài nói: “Hầu gia, thật sự xin lỗi, Mật Nhi nhanh mồm nhanh miệng, không có ác ý gì, người đừng chấp nhặt với nàng.”

“Vì sao người bị bệnh, lại không cho người thông báo với ta một tiếng?” Hắt hỏi.

Dương Như Tuyên sợ run lên, hiển nhiên không nghĩ tới hắt sẽ hỏi như vậy: “Ta... Ngày đó chúng ta không thoải mái...”

“Đó là hai chuyện khác nhau, còn nữa, người nghĩ rằng ta và người đến cả tiền mời đại phu cũng không có sao?”

“Ta...”

“Sau này đừng phí tiền vào những việc không cần thiết trên người ta nữa.” Hắt thấp giọng nói.

Dương Như Tuyên nghe vậy, môi hồng run rẩy, cười khổ nói: “Nhưng, ta...” Chẳng lẽ ở trong lòng hắt, vẫn không chấp nhận nàng là thê tử của hắt sao?

Thân là thê tử của hắt, đặt tâm tư ở trên người hắt, làm gì, là thiên kinh địa nghĩa không phải sao?

Nhưng, hắt lại không muốn...

Bỗng dưng, nàng nghe thấy hắt khẽ tiếng thở dài, nói: “Ý của ta là không cần phải lãng phí tiền bạc trị mắt của ta nữa.” Dương Như Tuyên sững sờ: “Sao Hầu gia...”

“Nha hoàn của người oán giận ta hà khác với người. Phần chi tiêu đó, ta không cần, nhưng nếu người may quần áo cho ta, ít nhất cũng phải chuẩn bị cho chính mình mấy bộ áo mới, không có lý gì chỉ có ta ở đây hưởng phúc, lại để người ngay cả nha hoàn cũng không bằng.” Hắt nói xong, không tự giác lại buông tiếng thở dài, ngón tay dài xoa má của nàng, lau đi những hàng lệ của nàng: “Ta sống đơn giản qua ngày, ở trong quân đội đã thành thói quen, không có nghĩa là người cũng phải sống như thế.”

Nhưng không thể phủ nhận, ngay từ đầu cố ý làm khó dễ nàng, cũng là muốn thăm dò, không hy vọng nàng xa xỉ thành tánh.

“Không phải, ta chỉ muốn giúp Hầu gia mà thôi, bởi vì ta là - -” Đột nhiên nàng dừng lại.

“Sao hả?”

Dương Như Tuyên nuốt một ngụm nước bọt, có chút khô khốc mở miệng: “Hầu gia, có chuyện ta vẫn đề ở trong lòng, không có cơ hội nói với người.”

“Chuyện gì?”

“Hầu gia từng hỏi ta, nếu ta là kẻ địch của người, sẽ mắc mưu hay không?” Nhìn hắt đáp lại, nàng mới bạo gan nói: “Nhưng ta muốn nói, cho tới bây giờ ta cũng vĩnh viễn sẽ không phải kẻ địch của Hầu gia, bởi vì ta, ta là thê tử của Hầu gia.”

Phiền Bách Nguyên buông mắt nàng, không nói một câu.

Cho nên, nàng vì hấn làm nhiều chuyện như vậy, không cầu hỏi báo, chỉ vì nàng là thê tử của hấn, làm nhiều hơn nữa cũng là thiên kinh địa nghĩa, tất cả đều là nàng cam tâm tình nguyện?

Trước khi thành thân, cho dù đã gặp mặt hai lần, nhưng bọn họ vẫn là người xa lạ, sau khi thành thân, nàng toàn tâm toàn ý trả giá, hấn không hiểu, nàng chưa từng nhận được một chút gì từ hấn, chưa từng được hấn yêu thương, vì sao nàng có thể trả giá như vậy?

“Hầu gia, trong lòng ngươi, ta có là thê tử của ngươi sao?” Sự trầm mặc của hấn khiến lòng của nàng trầm xuống, mang bệnh khiến nàng yếu ớt vô cùng, cũng khiến nàng đỡ xuống tất cả mệnh mẽ, nàng không biết tiến lui, cố ý tìm đáp án.

“Ngươi có.” Tiếng của hấn có chút khàn.

Dương Như Tuyên xao động cười, xinh đẹp giống như nháy mắt nở hoa: “Thật sự?”

“Đương nhiên.” Đầu ngón tay của hấn đặt trên má nàng không ngừng lau lệ nàng rơi xuống.

“Vậy, sau này Hầu gia cũng không được hung dữ với ta như thế nữa?”

Nhìn cặp mắt lưu ly đầy nước kia, nước mắt kia giống như rơi vào hồ chết của hấn, kích thích từng cơn sóng, trong lòng chua xót tê dại, lại mang theo vị ngọt.

“Ừm.”

“Nhưng Doãn Hi... Bà nội lớn tuổi, không thể giao Doãn Hi cho bà nội chăm sóc, nếu như ngay cả ngươi cũng không cho nó ở lại, nó còn có thể đi đâu? Nó vẫn còn nhỏ như vậy, rõ ràng có phụ thân cũng không có thể dựa vào, nếu sau này đi trạt, thì phải làm sao bây giờ? Cái gì nó cũng đều không hiểu, nhưng hai ngày này không khóc cũng không nháo, chỉ có lúc ngủ mới yên lặng khóc...”

“Ta biết rồi, ngươi đừng khóc nữa.” Hấn lên tiếng cắt ngang lời nàng chưa nói xong: “Muốn nó ở lại thì ở lại đi, ngươi là thê tử của ta, ngươi muốn làm nương của đứa nhỏ kia hoặc đưa nó đi, đều do ngươi.”

Dương Như Tuyên sùng sốt, cũng không biết vì giọng hấn nhỏ nhẹ hay là vì lời hấn nói.

“Bảo ngươi đừng khóc, ngươi lại...”

Nàng nhìn về mặt hấn hình như có chút không kiên nhẫn, lại chậm rãi cúi đầu đến gần nàng, hôn lên má của nàng, ấm áp kia phủ xuống khiến nàng bỗng dưng trừng mắt thật to, hơi thở ôn thuận của hấn khẽ thổi qua mặt nàng.

Sau đó, môi của hấn khẽ phủ lên của nàng.

Môi mềm mại, thăm dò mút lấy cánh môi của nàng, tim của nàng nhảy lên như nổi trống, khiến toàn thân nàng phát run không ngừng, mãi đến - -

“Hầu gia, đại phu đến rồi!” Giọng Mặc Ngôn cùng với tiếng mở cửa, rồi sau đó lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay nhanh đóng lại: “... Hầu gia, hình như lão gia có việc tìm ta, ta đi trước...”

“Dẫn đại phu vào đây!” Phiên Bách Nguyên cảm tức gầm thét.

Hai gò má Dương Như Tuyên hồng như ráng mây, ngay cả vành tai cũng hồng một mảnh, không khỏi nhớ tới khi hấn ở trong phòng thay quần áo, cũng nhìn thấy hấn... Nàng cúi đầu xuống suy nghĩ, nhũn mảy, lại lập tức buông ra, xem nàng nghĩ đi đâu này, Hầu gia cũng không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Dịch nhân? Thê tử? (2)

Một lát sau, Mặc Ngôn cúi mặt dẫn đại phu vào phòng.

Đại phu cất mạch, Phiên Bách Nguyên luôn nhìn nàng, sau lưng lại đưa ngón tay dài đâm vào Mặc Ngôn vô cùng chuẩn, đột nhiên ngón giữa và ngón trỏ giao thoa, liền nghe thấy Mặc Ngôn hít khí thật mạnh.

Đinh đáng gì tới hấn?! Là Hầu gia muốn hấn tìm đại phu, hấn nhanh chóng tìm tới, đáng lẽ phải được thưởng, vì sao mệnh mạng của hấn? ! Bồi hấn (PBN) luyện kiếm đã bị thương còn chưa đủ có phải hay không, cho rằng hấn sẽ không trở mặt hay sao?

Hấn cũng sẽ phản kháng... Bỏ nhào tới, không biết chiêu ‘thái y ngu thân’ này, có thể đổi lấy một ‘Kim Bài Miễn Tử’ hay không?

*Thầy y ngu thân (= Lai Tử ban y): Kể lại, thời Xuân Thu có lão Lai Tử, cực kỳ hiểu thuật, 70 tuổi rồi mà vẫn mặc quần áo sắc sỡ, giả thành trẻ nhỏ, khiến cha mẹ bật cười. Sau này làm điển cố về hiểu thuật cha mẹ. (Ở đây tác giả không có miêu tả rõ về hành động của Mặc Ngôn nên mình cũng không biết phải nói sao nữa, có thể là nhào tới, cong người chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng thương xin tha thứ hoặc....).

Mặc kệ Mặc Ngôn, Phiên Bách Nguyên chuyên chú nhìn nàng, chờ kết quả đại phu chẩn đoán bệnh.

Một lúc sau, đại phu cười cười nói: “Hầu gia, không có gì đáng ngại, phu nhân chỉ bị nhiễm phong hàn, tuy kéo dài trị liệu, nhưng thân thể phu nhân rất tốt, chỉ cần uống mấy thang thuốc sẽ khỏi.”

“Đa tạ đại phu.” Lão vừa nói như vậy, Phiên Bách Nguyên mới nhẹ nhàng thở ra.

Vợ trước của hần trời sinh thân thể yếu kém nhiều bệnh, năm đó vừa bắt đầu vào mùa đông đã bị nhiễm phong hàn rồi cứ thế mà đi, hần sợ thân thể Như Tuyên cũng yếu như nàng, không chịu nổi một trận ốm đau.

Đại phu đứng dậy nhìn Phiên Bách Nguyên, Phiên Bách Nguyên theo bản năng nhắm mắt lại, chỉ sợ bị đại phu nhìn ra manh mối, lại nghe hần nói: “Nhìn Hầu gia có chút mệt mỏi, có muốn tại hạ bắt mạch hay không?”

Phiên Bách Nguyên sững sốt, còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Mặc Ngôn nhất thời nhin không được cười ra tiếng, khước môi hần giật hai lần, thấp giọng nói: “Không cần đâu đại phu. Mặc Ngôn, đợi đại phu khai đơn thuốc, rồi sai người đưa đại phu về rồi thuận tiện đi bốc thuốc.”

“Nha...” Mặc Ngôn đáng thương tội nghiệp cúi đầu, không dám lộ ra tiếng cười nữa.

Chờ đại phu kê đơn xong, Mặc Ngôn chạy đi tìm Mật Nhi, giao việc bốc thuốc cho nàng, sau đó cũng rất thông minh canh giữ ở ngoài cửa phòng ngủ của Dương Như Tuyên.

Hần cũng không khờ, đi vào quấy rầy, chẳng phải là ngại mạng mình quá dài sao?

“Nàng có đói bụng không?” Phiên Bách Nguyên thấp giọng hỏi.

“Không đói bụng.” Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, nhớ tới nụ hôn vừa rồi của hần, nàng khó xử không dám nhìn hần.

Về mặt thẹn thùng e lệ kia, làm Phiên Bách Nguyên càng thêm động tâm, giọng khàn khàn hần nói: “Vậy thì ngủ đi, đợi thuốc nấu xong, ta sẽ gọi nàng.”

“Hầu gia muốn đợi ở đây?” Nàng lấy làm lạ hỏi.

“Không được sao?”

“Đương nhiên là được...” Nàng chỉ có chút ngoài ý muốn, lmt.lqd, cảm thấy việc tranh cãi hai ngày trước như là một giấc mộng, sau khi nàng bị bệnh tất cả đều biến mất không thấy.

“Ngủ đi.”

“Uhm” Nàng đáp lại, lại trộm dò xét hần, nhìn hần mày rậm, lông mi dài, dưới là con ngươi đen tuyền, còn có đôi môi mới vừa hôn môi của nàng..

“...” Hần không được tự nhiên quay mặt.

Dương Như Tuyên có chút thất vọng nhắm mắt lại, thật tiếc, hần lại nhìn đi chỗ khác, khiến nàng không thể thấy rõ mặt hần, nhưng nhắm mắt lại, nàng phát hiện vành tai của hần dường như càng đỏ hơn, có thể là vì nàng mà bị nhiễm phong hàn rồi hay không?

Nàng nên để hần rời khỏi đây, nhưng có người coi chừng, đặc biệt lại là hần, khiến nàng hết sức an tâm.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của nàng, Phiên Bách Nguyên mới quay đầu lại nhìn dung mạo đoan trang của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, ngũ quan tinh xảo xuất chúng, gây chú ý nhất chính là cặp mắt như lưu ly kia, giống như biết nói vậy, hi vọng ái ố dưới con mắt nàng cực kỳ sinh động tươi sáng.

Ngón tay dài dầy nhẹ, chạm nhẹ qua bờ môi hần vừa hôn, bất chợt nàng đưa tay bắt lấy hần, trong lòng hần run lên, nhưng nàng không tỉnh, chỉ là ngoài miệng bị gãi ngứa, theo bản năng bắt lấy hần thôi.

Tay, cứ như vậy bị nàng nắm.

Hần có thể lựa chọn kéo nàng ra, thậm chí lấy tay ra, nhưng cuối cùng... Hần cười cười, cầm ngược lại tay nàng, trên khuôn mặt tuấn đạt là tình ý nồng đậm và sùng nịch mà ngay cả hần cũng không phát hiện.

Dương Như Tuyên mê man, nhớ mang máng là từng đứng dậy uống thuốc một lần rồi sau đó lại trầm trầm ngủ tiếp, mãi đến khi từng tiếng khóc thút thít khiến nàng tỉnh.

Suy yếu mở mắt, chỉ thấy Phiên Bách Nguyên vẫn ngồi trên ghế lưng cao ở bên giường, hần đưa lưng về phía nàng, mà - -

“Doãn Hi?”

Phiên Doãn Hi ngồi cạnh bàn tròn, nhỏ giọng khóc thút thít vừa nghe thấy tiếng nàng, không nói hai lời nước mắt như vỡ òa, khóc đến nước mắt nước mũi hòa làm một, quả thực giống như bị khi dễ đến cùng cực.

“Nương...” Tiếng khóc mềm mại có chút khàn khàn kia, mềm mại gọi.

“Xảy ra chuyện gì vậy Hầu gia?” Dương Như Tuyên kéo nhẹ áo choàng của hắn, Phiên Bách Nguyên quay đầu, không che giấu vẻ giận dữ khiến trong lòng nàng run lên.

Nàng còn chưa mở miệng, hắn đã trách móc: “Đứa nhỏ này nói không có nàng thì không ăn cơm.”

“Vậy... Dùng bữa chưa?”

“Nó nói chờ nàng cùng dùng bữa.” Lời này quả thực như là từ giữa kẽ răng thoát ra vậy.

“Nha, vậy vì sao nó khóc?” Dương Như Tuyên hỏi, tầm mắt rơi vào Phiên Doãn Hi, bộ dáng rất muốn nhào vào trong ngực nàng, mà không biết vì sao lại ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa.

“Ta dạy nó quy củ.”

“Quy củ gì?”

“Là nam nhân thì không được dùng nước mắt uy hiếp người khác, thân là nam nhân, thì đó là hành vi trơ trẽn nhất.”

Dương Như Tuyên choáng váng, suy nghĩ một lát, cũng hiểu được. Đơn giản mà nói, thì là không có nàng, Doãn Hi khóc tìm, mà Hầu gia đồng ý cho nó vào phòng, sao có thể đoán được nó vẫn dùng nước mắt để tấn công, chọc giận tác phong võ tướng của phụ thân.

“Hầu gia, năm nay Doãn Hi chỉ mới hai tuổi.” Nàng thật cẩn thận nhắc nhở hắn.

Muốn một hài tử hai tuổi không được lấy nước mắt để tấn công, thật sự là làm khó nó rồi.

“Khi ta hai tuổi đã không còn nước mắt rồi.” Giọng Phiên Bách Nguyên lạnh nhạt nói.

Dương Như Tuyên sửng sốt, không dự đoán được hắn lại nói ra lời ấy, nhớ tới mẹ đẻ của hắn qua đời từ sớm, cha lại bận.. Công vụ, làm gì có thời gian làm bạn với hắn, rồi sau đó cưới vợ kế, nhưng lại là một mẹ kế nhẫn tâm.

“Vậy thì để cho Doãn Hi hai tuổi có thể muốn khóc thì khóc, im lặng, muốn cười thì cười đi.” Nàng khẽ cười nói, có chút miễn cưỡng chống giường đứng dậy, đột nhiên có một cổ lực đạo mềm nhẹ đỡ nàng ngồi dậy, dựa sát vào vai hắn: “Hầu gia, là trẻ con thì nên vô ưu vô lự, người đã từng chịu khổ, cảm giác đó người hiểu nhất, tội gì để Doãn Hi cũng phải chịu đựng như vậy!”

Phiên Bách Nguyên mím môi không nói.

“Lại nói, vận mệnh Doãn Hi và Hầu gia rất giống nhau, nhưng chỗ khác nhau lớn nhất chính là Doãn Hi lại có cha mẹ thương yêu, đúng không?”

Phiên Bách Nguyên biết nàng cũng chỉ muốn xác nhận Doãn Hi có được ở lại hay không mà thôi: “Nàng có thể sủng nó thương nó, nhưng không thể để nó thành người vênh vác vô pháp vô thiên.”

“Sẽ không, Doãn Hi là con trai của Hầu gia, nhất định sẽ không thành người vênh vác đâu.”

“Tốt nhất là vậy.” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười hừ một tiếng.

“Hầu gia, ta có thể ôm Doãn Hi không?”

Phiên Doãn Hi nghe vậy, con người đen bóng trông mong nhìn Dương Như Tuyên.

“Không được, người đã quên người vẫn còn bị ốm rồi sao, nhiệt độ vẫn chưa có lui, nếu khiến nó cũng nhiễm bệnh, chẳng phải càng phiền toái sao.”

“Như vậy có thể xin Hầu gia ôm Doãn Hi hay không, như vậy cũng không tựa vào quá gần, mà ta cũng nhìn thấy rõ.” Nàng hỏi thật cẩn thận.

Phiên Bách Nguyên khẽ cười, sao lại không biết trong lòng nàng đang tính toán gì chứ: “Doãn Hi, lại đây.” Hắn thấp giọng gọi, khoe môi khẽ nhếch lên hiện ý tương xấu.

Tới đây, để hắn xem nó đã lớn được bao nhiêu.

Phiên Doãn Hi toàn thân run lên, nước mắt nhanh chóng đóng đầy nơi đáy mắt, đáng thương tội nghiệp lắc đầu.

Dương Như Tuyên bị vẻ mặt của một lớn một nhỏ làm cười, khẽ gọi: “Doãn Hi tới đây, phụ thân đã đồng ý rồi.”

Phiền Doãn Hi miệng nhỏ mấp máy, khóc thút thít nói: “Nương... Chúng ta đi tìm tăng tổ mẫu đi...”

Dương Như Tuyên rất kinh ngạc, không nghĩ tới nó chưa từng nhắc tới tăng tổ mẫu trước mặt nàng, nhưng chỉ mới được một thời gian, lại bị Phiền Bách Nguyên dọa sợ tới mức thà rằng trở về tìm tăng tổ mẫu.

“Hầu gia, người làm Doãn Hi sợ.”

“Dọa hòng mới tốt, tránh cho từ nhỏ nó đã khóc suốt suốt, còn phát cáu nữa.” Phiền Bách Nguyên hừ một tiếng, nhìn nó: “Doãn Hi, qua đây.”

Phiền Doãn Hi bị dọa đến toàn thân run lên, không muốn đi qua, nhưng lại cảm thấy nếu không đi thì sẽ xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ, đành phải không tiếng động rơi nước mắt, bước chân kéo dài đi tới trước mặt hắn.

“Lau nước mắt.”

Tay Phiền Doãn Hi lau lung tung nước mắt nước mũi.

Dương Như Tuyên thấy thế, lòng tràn đầy không muốn, tìm khăn: “Doãn Hi, tới cạnh nương.” Nàng chống đỡ đứng dậy, dựa vào cạnh cột giường.

Phiền Doãn Hi nhếch miệng nhỏ lên, đang chuẩn bị nhào lên trên giường, lại thấy mắt bị chặn lại, thân thể dễ dàng bị ôm lấy, ngay sau đó hắn đã ngồi trên đùi cứng rắn như hòn đá.

“Mặc Ngôn, qua đây.”

‘Vâng ạ’ Mặc Ngôn ở một bên đã cười đến suýt nữa đau sốc hông, tiến về phía trước một bước, tiếp nhận khăn của Dương Như Tuyên, đến gần bồn hoa lấy chậu nước lại đưa cho Phiền Bách Nguyên.

“Tự mình lau, để ta thấy người không còn nước mắt nước mũi nữa...” Lời chưa nói hết nhưng lại tràn ngập uy hiếp ác ý. Cảm thấy mình bị giam trong trạng thái khủng bố, Phiền Doãn Hi không nói hai lời tiếp nhận khăn, dùng lực lau, sống chết lau sạch, sợ nếu không lau sạch sẽ, sau này cũng không cần lau nữa, hu hu, hắn rất sợ, hắn muốn tìm tăng tổ mẫu.

“Sạch rồi, đừng lau nữa, lau nữa da mặt sẽ bị thương đó.” Dương Như Tuyên thấy nó liều mình thì thay đổi sắc mặt, vội vàng ngăn cản, tức giận trừng mắt nhìn Phiền Bách Nguyên, không thích hắn dọa hải tử như vậy.

“Thật sự lau sạch rồi sao?” Phiền Doãn Hi kinh sợ hỏi.

Dương Như Tuyên thở dài: “Rất sạch rồi, Doãn Hi, mắt phụ thân không nhìn thấy, con không cần lau mạnh như vậy.” Nếu hắn cứ muốn ác chinh hải tử như vậy, vậy nàng sẽ tiết lộ điểm yếu của hắn, để Doãn Hi có kẻ sách ứng đối, mới không bị hắn dọa cho sinh tâm bệnh.

Phiền Doãn Hi nghe vậy, gương mặt chống lại ánh mắt Phiền Bách Nguyên, tay nhỏ quơ trước mắt hắn, bắt chợt chống lại ánh mắt tàn nhẫn của hắn, hơn nữa khi cặp mày rậm kia nhíu một cái, nó sợ tới mức nước mắt cũng sắp chảy ra.

“Hắn thấy được...” Hắn trừng nó, cực kỳ dùng lực, cực kỳ đáng sợ!

Dương Như Tuyên không có cách lắc đầu vai, hỏi Mặc Ngôn: “Mặc Ngôn, sao không thấy Hạnh Nhi và Mật Nhi?”

“Thiếu phu nhân, hai nàng đang bận trong phòng bếp...” Nói được một nửa, hắn nghe thấy tiếng bước chân, cười nói: “Bữa tối đã chuẩn bị tốt rồi.”

Dứt lời, hắn lên trước mở cửa, tiếp nhận mâm gỗ trong tay hai nha hoàn.

“Tiểu thư, người dậy rồi, thân thể đỡ hơn chưa ạ?” Mật Nhi vừa thấy nàng dựa cột giường, lên trước sờ trán của nàng, nhiệt độ đã hạ thấp, nhưng vẫn còn nóng.

“Ta tốt hơn nhiều, vất vả cho người và Hạnh Nhi rồi.”

“Không vất vả, phòng bếp còn hai món ăn và thuốc mới sắc, nô tỳ lập tức đi lấy.”

“Mật Nhi, từ từ đi, không vội.” Nhìn nàng hoạt bát, Dương Như Tuyên cười nhẹ.

Mật Nhi quay đầu cười, thả chậm cước bộ.

Một lát sau, tất cả đồ ăn đều chuẩn bị tốt, một nhà ba người cùng dùng bữa, Dương Như Tuyên vừa ăn vừa chia thức ăn cho Phiền Bách Nguyên, mà Phiền Doãn Hi tất bị ôm đến bên cạnh bàn, do Hạnh Nhi đỡ.

Dùng bữa xong, sau khi uống thuốc, Dương Như Tuyên vừa nằm xuống, còn chưa mở miệng muốn Hạnh Nhi ôm Phiền Doãn Hi về phòng của mình, đã thấy hắn đi đến bên giường, thân thể nhỏ nhỏ phải kiễng chân lên mới thấy được nàng.

“Doãn Hi, trở về phòng với Hạnh Nhi.” Nàng cười sờ sờ đầu của hắn.

“Con muốn ở trong này với nương...” Hấn nhỏ giọng nói, cố gắng coi thường ánh mắt đáng sợ sau lưng kia.

“Nghe lời.” Dương Như Tuyên hiềm khi nghiêm mặt.

Phiền Doãn Hi yên lặng nuốt nước mắt, ngoan ngoãn buông bỏ, để Hạnh Nhi ôm đi ra ngoài.

“Tiểu tử kia đi rồi, nàng mau ngủ đi.” Phiền Bách Nguyên vẫn ngồi trên ghế lưng bên giường.

“Hầu gia, người cũng trở về nghỉ ngơi đi.”

Cũng không biết là do sinh bệnh khiến thân thể nàng suy yếu, hay do uống thuốc khiến nàng tham ngủ, mới nhắm mắt lại, nàng lập tức đi vào giấc ngủ, ngủ cực trầm, không biết qua bao lâu, nàng từ từ mở mắt ra, chỉ thấy ánh nến trong phòng vẫn như cũ, Mặc Ngôn ngồi bên cạnh của nhắm mắt dưỡng thần, mà Phiền Bách Nguyên ngồi ở vị trí cũ, chỉ là...

“Doãn Hi?” Nàng kinh ngạc nói.

Không phải bảo Hạnh Nhi ôm về phòng rồi sao, sao...

“Một canh giờ trước nó chuẩn vào.” Phiền Bách Nguyên để hải tử nằm úp sấp ngủ trong ngực mình, cánh tay dài bảo vệ nó thật chặt chẽ, như là sợ tiểu tử kia ngủ quá trầm, thân thể khẽ nghiêng sẽ ngã xuống.

“Sao Hầu gia không trở về nghỉ ngơi?” Nàng hỏi cực nhẹ, lmt.lqd, có phần khó tin.

“Sao, đuổi người?”

“Không phải, ta chỉ là...” Còn chưa nói xong, chỉ thấy tay hấn xoa trán, nàng mới phát giác trên trán phủ khăn mặt ướt, hấn tiện tay cầm lấy, một tay vắt sạch trong bồn nước, lập tức lại phủ lên trên trán nàng, động tác lưu loát quả thực giống như hai mắt có thể nhìn thấy vậy: “Tay Hầu gia thật khéo.”

“Là sao?” Ngón tay dài của hấn rơi xuống má của nàng, cảm giác còn có một chút nhiệt độ: “Ngủ thêm chút nữa đi, nếu có chỗ nào không khoẻ phải nói ra.”

“Uhm” Nàng cười hí mắt, giống con mèo nhỏ quỳn luyến ngón tay dài của hấn.

Hấn chăm chú nhìn nàng, mãi đến khi nàng nhắm mắt ngủ thật say.

Trong lòng có tư vị rất khó hình dung, đặt ở trên lồng ngực của hấn, là sức nặng của con hấn, dựa vào bên cạnh hấn, là nhiệt độ của thể từ hấn, hấn bị giam giữa hai người họ... Những thứ này, hấn chưa bao giờ muốn có được, nhưng hiện tại, hấn lại như bị giam trong đó.

Bị giam rất... Cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiểu tình địch (1)

Chương 11: Tiểu tình địch (1)

Edit: Lăng Mộ Tuyệt

Tình duyên vài ngày, cuối cùng nhiệt độ trên người Dương Như Tuyên cũng giảm không ít, có thể tự mình đứng dậy rồi.

Đây là chuyện tốt, nhưng Phiền Bách Nguyên có chút không vui.

Bởi vì, dường như hấn không tìm thấy lý do để tiếp tục dựa vào.

“Hầu gia, món ăn này không hợp khẩu vị của người sao?” Dương Như Tuyên chia đồ ăn cho hấn, cảm giác ngày hôm nay hấn ăn không nhiều lắm, mày không mở ra, như đang phiền lòng cái gì.

“Không... Chỉ muốn nói với nàng, không cần đặc biệt thêm được vào bên trong nữa đâu, mắt của ta đã không cần trị liệu nữa rồi.” Hấn không có nói láo, trên thực tế mắt của hấn cũng chỉ có thể khôi phục đến tám phần, nhưng đối với hấn đã quá đủ rồi.

“Khí hậu bắt đầu vào mùa đông, cho nên ta kêu Hạnh Nhi nấu thêm ít được để bồi dưỡng thân thể thôi.” Nàng dừng một chút, lại nói: “Ta nhờ Trí Cần

ca ca hỏi ngự y, ngự y nói thân thể đã từng bị nhiễm độc, dư độc không thể dễ dàng giải trừ toàn bộ, thân thể sẽ yếu hơn trước, cho nên vẫn nên dùng thêm thuốc bổ, còn nữa trước đây khi vào mùa đông, bà nội ta cũng sẽ dùng thuốc bổ bồi bổ thân thể của ta, loại thuốc này ta cũng có thể uống.”

“Vậy là tốt rồi.” Hần khẽ gật đầu, đưa tay ra chạm vào trán nàng.

Dương Như Tuyên nhìn thẳng hần, ý cười khẽ nhếch, lời còn chưa nói dứt, chỉ thấy bóng dáng nho nhỏ đột nhiên lén vào giữa hai người, dùng lực đập tay hần.

Hai người sững sờ, chỉ thấy Phiến Doãn Hi cực kỳ kiên trì mà chuyển tay Phiến Bách Nguyên đi, sau đó ngồi vào trong lòng Dương Như Tuyên.

“Doãn Hi, sao con có thể vô lễ với phụ thân như vậy?” Dương Như Tuyên khó hiểu hỏi.

Trên thực tế nàng muốn hỏi chính là - - Không phải nó sợ phụ thân nó muốn chết sao? Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thì căn bản nó không muốn thân cận với phụ thân nó.

Phiến Doãn Hi nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, trộm dò xét khuôn mặt lãnh trầm của Phiến Bách Nguyên, sau đó lập tức trốn vào trong lòng Dương Như Tuyên.

“Hầu gia, Doãn Hi vẫn là một đứa bé, đừng chấp nhặt với nó.” Dương Như Tuyên đành phải ra mặt xin tha thứ.

Phiến Bách Nguyên mấp máy miệng, dơ tay xoa trán của nàng, sao có thể đoán được, Phiến Doãn Hi dường như một lòng hộ chủ tâm thiết, thấy tay hần đưa tới, lập tức xuất quyền, đập vào tay hần vô cùng chuẩn xác.

“Doãn Hi!” Dương Như Tuyên vội vàng ôm nó vào trong ngực, bởi vì nàng nhìn thấy sắc mặt Phiến Bách Nguyên đã xanh đen giống như bị sấm đánh trúng vậy.

“Nương là của ta.” Hần trực tiếp vùi mặt tiến vào của nàng, cánh tay nhỏ nhỏ sóng chết ôm nàng.

Dương Như Tuyên khẽ kêu, lmt.lqd, biết được là do tính chiếm hữu của nó gây chuyện, nhưng nó và nàng chỉ mới ở chung mấy ngày, đã thích nàng như vậy rồi sao?

Nàng cười nheo mắt, thích nó làm nũng với mình: “Hầu gia, Doãn Hi chỉ là...”

“Ta phải đi về rồi.” Phiến Bách Nguyên bỗng đứng dậy.

“Hầu gia, Mặc Ngôn không có ở đây, người muốn trở về như thế nào?” Nàng gấp giọng hỏi.

Lúc trước Cổ quân sự thông báo nói Nghiêu ca ca đến đây, cho nên Hầu gia đã bảo Mặc Ngôn về Lộc Minh các trước.

“Sao, không có Mặc Ngôn, người cho rằng ta thật sự tàn phế rồi hả?” Hần trầm giọng nói.

“Ta không ý đó...”

Thấy hần thực sự đi ra ngoài, nàng không cần nghĩ ngợi ôm Phiến Doãn Hi từ trên người xuống giao cho Hạnh Nhi, đuổi theo hần tới cửa thì ngăn hần lại.

“Hầu gia, trời tối, trên đường quay về phòng ngủ không đốt đèn, cầm theo đèn lồng đi.”

“Mắt ta không nhìn thấy, cần đèn lồng làm cái gì?” Hần tức giận nói.

Trong lòng nàng hoảng sợ, không muốn giữa hai người trở lên bế tắc, nhưng nàng nói gì cũng sai...

Nhìn thấy nàng tự trách mình lỗ lòi, biểu cảm áy náy khổ sở, giọng hần không khỏi chậm lại: “Ta không tức giận.” Chỉ là không tìm thấy lý do để tiếp tục ở lại chỗ này mà thôi, cho dù Dương Trí Nghiêu không đến tìm hần, đêm nay hần cũng khó có thể tiếp tục ở lại.

Cho dù hần có tức giận thật, thì cũng là tức giận không thể giáo huấn tiểu tử không biết thức thời kia.

“Vậy có thể để ta nắm tay Hầu gia được không?” Nàng hỏi, nhẹ nhàng cầm tay hần: “Có thể để ta dẫn Hầu gia không?”

Nàng hỏi đến hèn mọn, lmt.lqd, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ đợi, cặp mắt lưu ly kia phản chiếu bóng dáng của hần, giống như trong mắt nàng ngoại trừ hần, thì không thể chứa thêm bất cứ thứ gì khác.

“Con sốt của nàng vừa mới lui.” Gió đêm lồng lộng, hần không hy vọng nàng lại bị bệnh.

“Không sao đâu, ta có thể.”

Hần nắm bàn tay ấm nóng của nàng, xác định nàng khôi phục không ít mới khẽ lên tiếng: “Hạnh Nhi, lấy áo choàng cho chủ tử của người.”

‘Vâng ạ’ động tác Hạnh Nhi gọn gàng, mang áo choàng tới khẽ phủ thêm cho nàng.

“Hầu gia, đi thôi.” Nàng nói xong, chân đột nhiên bị thứ gì đó nhào lên, nàng rũ mắt vừa nhìn - - “Doãn Hi?”

“Nương, người muốn đi đâu?” Phiền Doãn Hi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đáng thương tội nghiệp ôm chân của nàng.

“Doãn Hi, con và Hạnh Nhi trở về phòng ngủ, nương phải đưa phụ thân về.”

“Con cũng muốn đi.”

“Doãn Hi...”

“Muốn đi.” Hấn kiên trì, nhưng lại không ngừng đưa tay, ý đồ đẩy tay hai người đang nắm ra.

Phiền Bách Nguyên nắm tay nàng kéo lên cao, nhìn hấn còn có thể đẩy như thế nào.

Miệng nhỏ Phiền Doãn Hi khẽ nhếch, sau đó vênh lên, nắm chặt cánh tay kia của nàng: “Muốn đi.”

Dương Như Tuyên thấy thế, bất đắc dĩ nhìn Phiền Bách Nguyên, chỉ thấy hấn siết chặt hàm dưới, từ đầu đã không được thương lượng, nhưng nàng lại không thể bỏ đứa nhỏ này...

Phiền Bách Nguyên thấy nàng khó xử, không biết làm sao, sau một lúc lâu mới lạnh nhạt nói: “Muốn đi thì đi đi.”

Dương Như Tuyên mừng rỡ, vội hỏi: “Hạnh Nhi, lấy áo khoác cho Doãn Hi ra đây.”

“Vâng ạ.”

“Hầu gia, người có lạnh hay không?”

“Không lạnh.” Hiện tại mới hỏi không thấy quá trễ? Nhưng nhìn nàng hỏi thăm, hấn không so đo, hấn cũng không phải đứa nhỏ thối tha chỉ biết làm nũng cộng phát cái kia.

“Uhm, tay Hầu gia tay ấm.” Nàng cười thật ngọt, nắm chặt tay của hấn.

Phiền Bách Nguyên gần như tham lam chăm chú nhìn vào nàng, mãi đến khi Hạnh Nhi phủ áo khoác lên cho Phiền Doãn Hi, nghe nàng cười nói - - “Chúng ta đi thôi.”

Nhìn nàng cười có vài phần bướng bỉnh, trên mặt hấn không tự giác khẽ hiện ý cười, đáng tiếc nàng chỉ lo nhìn đường, bỏ lỡ khuôn mặt tươi cười nàng chờ mong đã lâu.

“Dù sao nói với Tam công tử, Hộ bộ đã đảo lộn, mặc kệ muốn hướng lên trên hay là đi xuống, chỉ cần có chút hối lộ để cho qua việc, nếu hấn thực sự không an tâm, thì nói với hấn khai đao với Khổng Nhị gia trước.”

“Khổng Nhị gia? Động vào người này không tốt, dù sao quan hệ của hấn và Lục công tử rất chặt chẽ.”

“Chính bởi vì chặt chẽ, cho nên cần động thủ với tiểu thiếp Khổng Nhị gia sùng nhất.”

Dương Trí Nghiêu nghe đến đây, cuối cùng cũng hiểu ý: “Ta hiểu rồi, ta sẽ chuyển đạt cho Tam công tử không thiếu một chữ.” Hấn khẽ cười uống trà.

“Không có việc gì, người có thể đi rồi.” Sắc mặt Phiền Bách Nguyên mệt mỏi nói.

“Đến trà ta cũng chưa uống xong, người đã đuổi ta đi, có phải quá vô tình hay không?” Dương Trí Nghiêu tức giận nói: “Người phải biết rằng, Tuyệt Phẩm lâu kia của người là do ta xử lý, tin tức gì cũng đều do ta sưu tập, ta còn phải phụ trách liên hệ sắp xếp, người nên đối xử với ta tốt hơn một chút đi.”

Tuyệt Phẩm lâu là tửu lâu mới trong Dịch Dương thành, bán đều là những món ăn tuyệt phẩm, đặc biệt chính là tất cả bồi bàn đều là những cô nương, mà nhan sắc còn trải qua chọn lọc kỹ càng, quan trọng là phải nghe lời.

Tuyệt Phẩm lâu, tới cửa đều là trọng thần quyền quý, những sắc đẹp bên trong đều vì hầu hạ những quyền quý này mà đặc biệt chọn lựa huấn luyện.

Vị tiểu thiếp tân sùng của Khổng Nhị gia kia là bồi bàn của Tuyệt Phẩm lâu, nói ngọt lại thông minh, đưa cho Khổng Nhị gia làm thiếp, nàng như bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng, thật sự cảm động và nhớ nhung hấn, có tin tức gì liền dâng lên. Dù sao Khổng Nhị gia cũng không phải người tầm thường, mà là Thái Bình hầu, cậu của Lục công tử.

“Ta mệt rồi.”

“Cũng đúng, khí sắc của người không tốt, làm sao vậy?”

“Nhờ phúc của muội muội người.”

Dương Trí Nghiêu nghe vậy, hồ nghi neho lại mắt: “Ý Hầu gia là, Tuyên nha đầu lớn mặt muốn ép khô Hầu gia? Chẳng lẽ là vợ vả muốn sinh con nối dòng?”

Phiền Bách Nguyên liếc ngang trừng mắt hấn: “Ngươi nghĩ đến đi đâu đấy? Nàng bị bệnh.”

“Vây hiện tại thân thể có nàng khỏe không?”

“Đã khỏi hấn rồi.” Phiền Bách Nguyên như là một tới cực điểm, ngay cả nói cũng chẳng muốn nói, mệt mỏi đứng lên.

Dương Trí Nghiêu uống cạn tách trà, vẫn nghi hoặc hỏi: “Nàng bị bệnh, vì sao ngươi lại mệt mỏi?”

Phiền Bách Nguyên sợ run lên, Mặc Ngôn cầm điếu ở một bên rất lâu thay hấn trả lời: “Bởi vì thiếu phu nhân bị bệnh, đều là Hầu gia nhà ta chăm sóc, đã vài ngày liền không nhắm mắt, đương nhiên mệt.”

“Vài ngày liền không nhắm mắt?” Dương Trí Nghiêu khó tin che miệng hô nhỏ: “Oa! Hầu gia, lúc trước nhìn ngươi đối xử đạm mạc với Tuyên nha đầu, ta còn tưởng Hầu gia chỉ định lấy Tuyên nha đầu làm ngụy trang, lnt.lqd, để ta có thể lấy lý do đến thăm muội muội mà tự do ra vào Phiền phủ, không nghĩ tới Hầu gia mà lại cuồng dại như vậy, ta yên tâm, rốt cuộc ta cũng yên tâm rồi.”

“Mặc Ngôn, tiền khách!”

“Hầu gia thẹn thùng nha, Mặc Ngôn.” Dương Trí Nghiêu không sợ chết vuốt râu hùm

“Nghiêu gia đừng hơn nữa, người chọc rồi thì có thể đi, nhưng ta thì còn phải tiếp tục ở đây.” Cánh tay hấn bị thương con chưa khỏi, thật sự không muốn bị thêm vết thương mới nữa đâu.

Phiền Bách Nguyên xấu hổ giận dữ rời đi, quãng phát đoạn đối thoại của hai người ra thật xa.

Hấn đây là sao, sao không cần nghĩ ngợi đã mở miệng, lại nói không nên lời, lại không thu về được. Cuồng dại? Gán từ này lên trên người hấn, sẽ chỉ làm hấn càng thêm ngượng ngùng, cũng khiến hấn giật mình, đêm nay mình lại nhớ đến nàng, lại bởi vì nàng nguyên ý dẫn hấn về Lộc Minh các mà khai tâm.

Thì ra giao trái tim cho người ta, lại là chuyện đơn giản như vậy.

Trở lại Lộc Minh các, ánh nến còn sáng, mà nàng... Phiền Bách Nguyên theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Dương Như Tuyên, chỉ thấy nàng ngủ ở trên giường hấn, trong nháy mắt đó, tâm trạng đến khỏe mới của hấn...

Khẽ đóng cửa lại, thả nhẹ bước chân đi đến bên giường, ngắm nhìn khuôn mặt tinh tế đoan trang của nàng đi vào giấc ngủ, tâm tình dao động, khiến hấn không tự chủ được cúi người, mắt thấy sắp hôn lên môi của nàng, một bàn tay nhỏ nhỏ phất chốc che chắn trên môi nàng, hấn sững sốt, tầm mắt chậm chậm nhìn sang bên cạnh, trông mắt chủ nhân bàn tay nhỏ kia.

“Phiền Doãn Hi.” Hấn cắn răng quát nhỏ.

“Nương là của ta.” Phiền Doãn Hi chậm rãi từ bên cạnh Dương Như Tuyên leo đến trên người nàng, ôm lấy nàng.

“Ngươi muốn đè chết nàng sao?” Phiền Bách Nguyên một tay nhắc nó lên, hung tợn trừng mắt nó.

Phiền Doãn Hi trừng mắt thật lớn, phụ thân thật sự thấy được, nương lừa gạt hấn...

“Làm sao vậy?” Dương Như Tuyên mệt mỏi mở mắt, Phiền Bách Nguyên nháy mắt chuyển động tác xách thành ôm ấp, nàng thấy hấn ôm Phiền Doãn Hi, không khỏi kéo nhẹ tay hấn: “Hầu gia, ngươi muốn ôm Doãn Hi đi đâu?”

“Ôm nó quay về phòng của mình.”

“Không cần, để hấn ngủ ở chỗ này đi, Hầu gia cũng mau ngủ đi, ta hầu hạ Hầu gia...”

“Nàng ngủ đi, tự ta làm”

“Thực xin lỗi, ta thật sự quá buồn ngủ...” Nàng ngáp một cái, một nhắm mắt lại ngủ thật say.

“Nương...” Phiền Doãn Hi nhỏ giọng hô.

“Đám đánh thức nương ngươi dậy lần nữa, ta sẽ ném ngươi ra ngoài.” Phiền Bách Nguyên hung dữ cảnh cáo.

Phiền Doãn Hi buông khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, lệ trong hốc mắt từ từ thành hình.

Phiền Bách Nguyên đặt nó lên giường, coi ngoại bào ra, quay đầu ôm hấn lên, Phiền Doãn Hi hoảng sợ.

“Ngươi ngủ bên trong, tránh ngã xuống.” Hấn ôm con đến dựa vào bên kia tường, bản thân lại ngủ ở cạnh mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tiểu tình địch (2)

Phiền Doãn Hi khó hiểu đánh giá hần, không phải hần nói muốn ném mình trở về phòng sao?

Nhưng hần lại để mình ở lại, lại đắp chăn cho mình, nghiêng người ôm nường, giống như bảo vệ nường thật chặt... Thân thể nho nhỏ của nó cũng học hần nghiêng người ôm nường, bảo vệ nường thật chặt, tay cũng không cẩn thận đụng vào tay hần, sừng sốt, ngay cả thờ mạnh cũng không dám thờ.

Nhưng mà, hần không có phản ứng, Phiền Doãn Hi vụng trộm hí mắt dò xét, đã thấy phụ thân như đã đi vào giấc ngủ, giống như một chết đi được... Suy nghĩ chút, nó nhẹ nhàng mà nắm tay phụ thân, tay hần và nường khác nhau, vừa lớn lại vừa cứng... Vừa ấm.

Cứng một chút, nhưng rất ấm.

“Uhm, dường như còn rộng chút.” Dương Như Tuyên khẽ kéo vạt áo trên người trượng phu, sau khi đã cài xong vạt áo, cảm thấy vẫn lại là không đủ bên người.

“Sẽ không, ta cảm thấy rất vừa vặn.”

“Là sao?” Dương Như Tuyên không thể vừa lòng được, cời áo ra.

Tuy nói đây là lần đầu thử cắt may y phục, nhưng nường cố gắng đạt tới hoàn mỹ, sau khi hết bệnh rồi lập tức bắt đầu chỉnh sửa bộ y phục không vừa vặn này, tuy Hạnh Nhi và Mật Nhi nhất trí cho rằng nường đã đạt tới hoàn mỹ, nhưng nường vẫn không vừa ý.

“Đã rất tốt rồi.” Phiền Bách Nguyên nhẹ nhàng nắm tay nường, đã bắt đầu mùa đông, nường lại vẫn sửa chữa y phục cho hần mà khiến tay bị thương.

Sau khi nường thành thân, thời gian trôi qua rất nhanh, hiện giờ đã là trời đông giá rét, trong không khí tràn ngập hương hồng mai thơm ngát, dù rằng bắt đầu vào mùa đông nhưng trận tuyết đầu vẫn chưa rơi xuống.

Hần chưa từng nghĩ tới, ngày thành hôn lại có thể vui vẻ tự tại như vậy. Khi còn nhỏ hần đọc sách tập võ, chưa từng vui đùa, sau khi lớn lên thì lĩnh thánh chỉ đi Tây Đột, chinh chiến ba năm, thể xác và tinh thần thật chặt không một ngày lơ lửng, mãi đến khi hần bị thương trở về... Cho đến giờ, hần chưa từng hưởng thụ tình thân, lần đầu tiên được nếm sự vui vẻ hòa hợp của gia đình.

Những ngày đơn giản này, hần đọc sách luyện kiếm, thỉnh thoảng nhìn nường thêu vá áo quần, nhìn nường như bốn mùa biến hóa, mỗi ngày đều có một phong tình khác nhau, hi vọng ái ố, hôn dỗi ngọt ngào, dù như thế nào hần cũng không thấy ngấy, cảm giác tiếc nuối duy nhất chính là - -

“Phiền Doãn Hi!”

Dương Như Tuyên không tiếng động thờ dài, đối với việc Phiền Doãn Hi không sửa đổi được thói quen, nường thật sự có chút đau đầu.

Phiền Doãn Hi nghe vậy, chậm rãi rút cánh tay không khéo bắn trúng phụ thân hần, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà nháy mắt nhăn thành một viên bánh bao.

“Ta muốn người đi đọc sách, đọc được bao nhiêu rồi hả?”

“...” Miệng nhỏ của Phiền Doãn Hi khẽ biến, cử chỉ chuẩn bị kêu khóc.

“Hầu gia, Doãn Hi mới hai tuổi...”

“Lúc ta hai tuổi đã ở đọc tứ thư, nghe nói lúc nường hai tuổi đã ôm tứ thư, hần hai tuổi, cũng nên học một chút rồi.”

“Sao Hầu gia biết ta...” Nường che miệng ngượng ngùng nói.

“Khi lại mặt, Trí Càn ca ca của nường khoe với ta.”

“Ra vậy.” Thì ra Trí Càn ca ca không chỉ thảo luận học vấn với hần, lại còn thuận tiện khoe chuyện của nường. Thật sự là, làm gì có cái gì tốt đâu mà khoe, đọc sách tốt cũng đâu có nghĩa là phẩm cách tốt, quá khứ nường cũng từng bởi vì nhất thời đi lầm đường, cho nên bây giờ nường thà rằng Doãn Hi có nhân phẩm tốt, cũng không hy vọng có ngày nó cậy tài khinh người.

“Cho nên, ta muốn Mặc Ngôn dạy nó tập viết, dạy nó đọc sách, có gì không đúng?”

Dương Như Tuyên nghiêng đầu, cảm thấy cách nói này thật sự không có gì không đúng, nhưng đứa nhỏ mới hai tuổi, là lúc hoạt bát hiếu động, muốn nó ngồi ở trước bàn tập viết chỉ sợ sẽ làm nó khó xử.

Trộm dò xét liếc nhìn Phiền Doãn Hi một cái, thấy bộ dáng đáng yêu cầu cứu kia của nó, nàng không khỏi hé miệng nhẹ cười: “Doãn Hi.”

“Nương...” Nó non nớt gọi, cảm thấy chỉ cần nương chịu để ý đến nó, là nó có thể không cần ngồi bên cạnh bàn, nhìn một đồng lớn chữ như gà bới.

“Ngoan ngoan tập viết học bài đi.”

Miệng Phiền Doãn Hi hồng nhuận đột nhiên chu tròn, lmt.lqd, không thể tin được nương lại bỏ quên không để ý tới nó...”Ta muốn tìm tặng tổ mẫu...” Nương không cần nó nữa, nó vẫn có thể trở về tìm tặng tổ mẫu.

“Viết 100 lần những chữ ngày hôm nay đi rồi đi.” Phiền Bách Nguyên nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Phiền Doãn Hi tuần bạch nhắn thành bọc nhỏ, đi từng bước một, lầu bầu lẫm bẫm đi ra ngoài.

Dương Như Tuyên bị vẻ mặt của nó chọc cười, vừa cời y phục trên người Phiền Bách Nguyên ra vừa nói: “Ta phải dành thời gian sửa lại đã, nhất định phải xong trước lễ trừ tịch (giao thừa).”

“Không được, cũng sắp qua năm mới rồi, nàng phải xử lý nhiều việc rất bận rộn, không cần phải sửa cho bản thân thêm bận rộn.” Hấn đã quen nắm tay nàng, mà nàng cũng quen để cho hấn nắm tay mình. Hấn ý bảo nàng dẫn hấn ngồi xuống giường.

“Nói đi, nàng tí mi chuẩn bị y phục của ta như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” Lôi kéo nàng ngồi vào chỗ của mình, hấn gọn gàng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

Nàng sừng sốt, không nghĩ tới hấn lại nhạy cảm như vậy, suy nghĩ chút, dù sao tiếp tục giấu diếm cũng vô dụng, sớm muộn gì nàng cũng phải nói với hấn, hơn nữa cách đêm trừ tịch - đêm 30 cũng không tới mười ngày.

“Ta nghe Mặc Ngôn nói, người hồi phủ đã ba năm này, nhưng người chưa từng đến chủ ốc ăn bữa cơm đoàn viên cùng gia đình vào đêm trừ tịch, cho nên ta muốn...” Nhìn sắc mặt hấn chưa biến, như là sớm đoán được quyết định của nàng: “Năm nay chúng ta cùng đến chủ ốc ăn bữa cơm đoàn viên đi.”

“Chúng ta?”

“Đương nhiên bao gồm cả Doãn Hi.” Quả nhiên như nàng dự liệu, vừa nhắc tới Doãn Hi, mày của hấn lập tức nhăn lại.

Nàng không vội truy hỏi đáp án của hấn, chỉ nhẹ nhàng nắm tay hấn.

Sau một lúc lâu, hấn mới thấp giọng hỏi: “Nàng đang tính toán gì?”

Nàng ngây ngốc nhìn hấn, trực giác cho biết ở trước mặt hấn, nàng có tâm tư gì cũng không thể lừa được hấn.

Sau khi thở sâu, nàng nói khẽ: “Ta muốn để Doãn Hi làm con trai trưởng của chúng ta.”

Phiền Bách Nguyên sừng sốt, trong lúc này không thể lý giải ý trong lời nói của nàng.

Để Doãn Hi trở thành con trai trưởng chỉ có một khả năng, đó chính là nàng không thể sinh, nhưng nàng căn bản chưa từng có phu thê thực với hấn, hay là nàng căn bản không muốn có phu thê thực với hấn?

“... Vì sao?”

“Bởi vì ta không hy vọng có phân biệt con trai trưởng với con vợ kế.”

“Đây không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Huống hồ Doãn Hi là do thông phòng sinh ra, thân phận của nó quá...”

Dương Như Tuyên cắt ngang lời hấn chưa nói xong: “Hầu gia, mặc kệ mẫu thân thân sinh của Doãn Hi có thân phận gì, Doãn Hi vĩnh viễn đều là con trai của Hầu gia, trên người mang dòng máu của Hầu gia, chỉ cần... Chỉ cần Hầu gia không nạp thông phòng tiểu thiếp nữa, như thế sau này tất cả hài tử của Hầu gia đều là con vợ cả, mà ta cũng sẽ thật lòng đối xử với Doãn Hi như con trai ruột.”

Phiền Bách Nguyên trầm ngâm không nói, sau một lúc lâu mới nói: “Cho nên nàng định vào đêm trừ tịch đó nói chuyện này với phụ thân?” Lời giải thích của nàng khiến trong lòng hấn thoải mái rất nhiều.

Chỉ cần không phải cự tuyệt hấn, tất cả đều không sao cả.

“Uhm, hoặc là mừng một.” Thừa dịp tâm tình lão nhân gia tốt mà đề nghị.

“Vậy thì đêm trừ tịch đi, mừng một có đại lễ Nguyên Đán, chỉ sợ cả ngày phụ thân đều không ở trong phủ.”

“Cho nên Hầu gia đáp ứng?” Nàng mừng rỡ nói.

“Ta còn có thể nói gì chứ?”

Dương Như Tuyên có chút khó tin nắm chặt tay hắn: “Ta còn tưởng rằng phải cần phí nhiều thời gian mới thuyết phục được Hàu gia, không nghĩ tới Hàu gia khinh địch như vậy mà đáp ứng.”

“Không thể dễ thân phận của nó ở trong phủ làm người khác chê cười được.” Hắn tưởng rằng nàng tính vào đêm trừ tịch, để cho tất cả mọi người tán thành Doãn Hi là hài tử của hắn, không nghĩ tới dã tâm của nàng lớn như vậy, muốn Doãn Hi trở thành con trai trưởng: “Nàng cũng đã độ lượng như vậy, ta có gì không thể thành toàn?”

Dù sao, sau này có lẽ có ngày nàng cũng sẽ có con của chính mình, lmt.lqd, mà mỗi người mẹ luôn luôn muốn con trai mình được tốt nhất, như Kha thị dùng mọi cách sủng nịch Phiến Bách Văn.

Nhưng hắn nghĩ... Cũng không phải mẫu thân khắp thiên hạ đều giống như Kha thị.

“Đa tạ Hàu gia.”

“Không cần cảm ơn quá sớm.”

“Hả?”

“Muốn để đứa nhỏ Doãn Hi thoitha kia hoá trang lên sân khấu, đương nhiên phải có chút mực mới được.”

Dương Như Tuyên khẽ nhướn mi, nhìn không được chia buồn thay tiểu Doãn Hi, đồng thời ánh mắt cũng dừng trên nụ cười xấu xa nơi khóe môi của trượng phu.

Phu quân của nàng, cười lên thật sự rất đẹp.

Đêm trừ tịch, Phiến phủ rất náo nhiệt, tất cả hạ nhân không ngừng ra vào phòng bếp, bởi vì từ rất lâu rồi Phiến Bách Nguyên chưa mở miệng nói sẽ tham dự bữa cơm đoàn viên đêm trừ tịch, Lur thị vui vẻ muốn phòng bếp làm thêm đồ ăn.

Nhưng trong Mai Trinh viện này, bầu không khí lại không náo nhiệt vui mừng như vậy, nói là không khí trầm lặng cũng không đủ.

“Nương... Không có khả năng... Con không nhớ được...” Phiến Doãn Hi chôn ở trong lòng Dương Như Tuyên, vừa khóc vừa kể lể.

Nhưng Dương Như Tuyên phát hiện, hắn khóc thật lâu, vạt áo của nàng lại không có một chút ẩm ướt. Nàng nhìn không được thờ dài, chăm chú nhìn bảng chữ mẫu đặt ở trên bàn.

Cũng chỉ mấy câu chúc mừng, mười câu mà thôi, nếu nàng bị vài giọt nước mắt giả này của Doãn Hi mà mềm lòng, nhất định Hàu gia sẽ cảm thấy sớm muộn gì nàng cũng sẽ làm hư Doãn Hi.

Nhưng, nó cũng đã giả khóc thành như vậy rồi...

Vỗ vỗ lưng của nó, nàng ôn nhu nói: “Doãn Hi, tận lực là được rồi.”

“Nhưng con không nhớ được.” Nó giương mắt, để nhìn bản thân thật đáng thương cảm.

Sao có thể đoán được Dương Như Tuyên chỉ cười ôm nó vào trong ngực: “Từ từ học, nhớ được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.”

Phiến Doãn Hi nghe vậy, biết khóc tiếp cũng không thay đổi được, chỉ có thể mím môi hỏi: “Nương, người có thể nhớ nhiều thứ như vậy sao?”

“Cứ tập trung nhớ là được rồi.”

“Phụ thân nói, cái gì nương cũng học được, con lại cái gì cũng không nhớ được...” Nó thật sự bắt đầu hoài nghi nó là tên đần độn, tuy phụ thân không nói thẳng, nhưng ánh mắt phụ thân nhìn nó như nhìn một đứa ngốc vậy.

“Không nhớ được cũng không có gì không tốt, đây là ưu điểm của Doãn Hi, có thể quên sạch những chuyện không vui, cũng rất tốt.” Nàng hôn một cái lên má nó.

“Không nhớ được là ưu điểm?” Miệng nhỏ hưng phấn mà khẽ nhếch.

Cho nên nó không phải đứa ngốc?

“Đương nhiên.”

Vui vẻ chỉ có chốc lát, nó lại lập tức hỏi: “Vậy trí nhớ tốt nên làm sao bây giờ?”

“Được rồi, trí nhớ tốt thì có thể nhớ càng nhiều chuyện vui.” Nàng khẽ nhéo hai gò má hồng hồng của nó.

“Quan trọng là làm thế nào để cho chính mình sống vui vẻ qua ngày, đúng hay không? Nhớ cái nên nhớ, quên cái không nên nhớ, như vậy không phải rất tốt sao?”

Phiền Doãn Hi rất lắng nghe, tuy cảm thấy có nghe không có biết, nhưng nó vẫn nghe ra ý trong lời nói - - “Nhưng con không nhớ được cái nên nhớ...” Nó vẫn là đứa ngốc.

“Ồ, nếu thực sự không nhớ được, vậy thì nhớ những cái trọng điểm là được rồi, trước nhớ kỹ từ một đến mười, đây là nương đã dạy, tiểu Doãn Hi nhất định sẽ, đúng không?”

“Uhm.” Nó dùng lực gật gật đầu, cũng chỉ là từ một đến mười, chỉ tốn một phút đồng hồ đã nhớ kỹ.

“Được rồi, sau khi nhớ rõ từ một đến mười rồi, quan trọng nhất là - - khí thế.”

“Khí thế?” Có thể ăn sao?

“Khi con phát hiện con không thể nào nhớ được nữa, chỉ cần đứng ở đấy cười nhìn mọi người là được rồi.”

“Cứ như vậy?”

“Đến lúc đó sẽ có rất nhiều người, con không thể sợ hãi, con phải rất hào phóng cười với mọi người, nhất là ông nội.”

“Con không biết ông nội là ai...”

Dương Như Tuyên đau lòng nó cũng đã hai tuổi, ngay cả ông nội cũng chưa gặp, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, chỉ sờ sờ đầu của nó, thuận tay cầm lấy bảng chữ mẫu trên bàn: “Yên tâm, đến lúc đó nương sẽ nói với con, bây giờ chúng ta bắt đầu nhớ, một vốn bốn lời...”

“Một vốn bốn lời.” Đó có thể ăn à?

Ngoài cửa, vốn Phiền Bách Nguyên muốn mở cửa đi vào lại đứng bên ngoài, nghe hai người nói chuyện, khóe môi khẽ hiện lên ý cười, rất hứng thú đối với phương pháp nàng dạy.

Nhớ cái nên nhớ, quên cái không nên nhớ, rất rộng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cháu ruột Phiền gia (1)

“Được rồi, tiểu Doãn Hi nhà chúng ta thật sự là đứa trẻ xinh đẹp.” Cái xong khuy áo, Dương Như Tuyên kéo chỉnh quần áo cho nó, nhin không được khen.

Phiền Doãn Hi nghe vậy, mắt to đen lúng liếng tràn đầy ý cười, lôi kéo quần áo trên người.

“Thiếu phu nhân, Hài gia nói thời gian cũng sắp tới rồi.” Hạnh Nhi mở cửa khẽ gọi, sau khi chủ tử và Hài gia hòa hảo, các nàng cũng tự động đổi về xưng hô. Cúi đầu vừa thấy Phiền Doãn Hi vừa mặc quần áo mới xong, Hạnh Nhi không khỏi sững sốt: “Trời ạ! Bộ dáng này của Tiểu thiếu gia, quả thực giống nhau Hài gia như đúc.”

Vốn nên cột hai búi tóc, lại được Dương Như Tuyên buộc lên, còn đội thêm mũ nhỏ, mặc trên người so với y phục màu đen của Phiền Bách Nguyên, thoát nhìn quả thực giống như phiên bản nhí của Phiền Bách Nguyên vậy.

“Giống phục thân đây, có nghe được Hạnh Nhi nói hay không?” Dương Như Tuyên nhéo nhẹ má phẩn nộn của nó.

“Con không muốn giống phụ thân.” Phiền Doãn Hi nháy mắt giống như gà trống bị đánh bại, một chút tinh thần phẩn chấn cũng không có.

Nó không muốn giống người xấu kia.

“Giống phụ thân mới tốt.” Dương Như Tuyên tức giận cười, đứng dậy nắm tay của nó, vừa đi đến bên cửa thì hỏi: “Phụ thân muốn con nhớ, nhớ được đến đâu rồi hả?”

“Nhớ được...” Bỗng dưng nó không có lên tiếng.

Dương Như Tuyên nhìn sắc mặt nó, thì biết nó gặp được thiên địch, mới có thể có biểu cảm như tiểu tức phụ, gương mặt nhìn lên, quả thực thấy Phiền

Bách Nguyên đứng ở bên cạnh hành lang.

Tóc dài buộc lên, đầu đội mũ như ý, lộ ra ngũ quan lập thể như điêu khắc, y phục trên người tôn lên thân hình cao lớn rắn rỏi, ngọc đá tôn eo, cả người xuất sắc tuấn mị khiến người khác mê mẩn.

Tim của nàng mỗi khi nhìn hắn đều nhảy không ngừng, nhưng nàng lại cứ tham nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, nhìn về phía hai mắt không tiện của hắn, luôn mãi lưu luyến, mãi đến khi nhìn thấy hắn mờ to mắt, không biết nói gì với Mặc Ngôn, nàng mới ngượng ngùng thu hồi tầm mắt.

Ài, thói quen xấu, nhưng trong lúc này thật sự không cai được.

“Hầu gia, có thể đi rồi.” Nàng tiến lên nắm nhẹ tay hắn.

“Sao lại không cài chút trang sức nào vậy?” Hắn bất ngờ nói, chợt lại bổ sung: “Mặc Ngôn nói trên đầu nàng rất đơn giản.”

Toàn thân nàng là y phục sắc đỏ, lmt.lqd, bên ngoài khác thêm một cái áo choàng trắng ngà, cách ăn mặc cực kỳ khéo, chỉ tiếc lại không có một chút trang sức nào.

“Ách...” Nàng cười gượng.

Trên thực tế tất cả đồ cưới của nàng đều bán lấy tiền rồi, ở đâu ra trang sức trang điểm? Còn nữa, vở kịch hôm nay hai người bọn họ mới là nhân vật chính, nàng mặc mặc chút, càng khiến Kha thị không tìm ra lỗi.

“Mặc Ngôn.” Hắn thấp giọng.

“Ở đây.” Mặc Ngôn lập tức lấy từ trong lồng ngực ra một hộp gỗ mở ra.

Phiên Bách Nguyên từ bên trong lấy ra một phượng đầu sai kết tơ vàng, tay xoa má của nàng, từ từ cài lên trên búi tóc của nàng: “Ít nhất cũng cần phải có chút trang sức, nếu không thân là thê tử của Hầu gia, toàn thân nghèo khó, chẳng phải để người ta nói ta không đối xử tử tế với nàng?” Dứt lời, dặt tay có chút lạnh của nàng, ở trong lòng bàn tay khẽ xoa.

Hắn chẳng kiêng nể gì mà cầm tay nàng, nàng có chút ửng đỏ, nói sang chuyện khác hỏi: “Sao Hầu gia có trang sức của nữ nhân?”

“Nghiêu ca ca của nàng nói, ta là phu quân nếu chưa từng tặng nàng chút trang sức nào thì quả thật hết nói nổi, cho nên đã chọn mấy thứ bắt buộc ta mua.”

“Hầu gia dùng bao nhiêu tiền mua phượng đầu sai này?” Nàng nghiêm mặt hỏi.

“Đừng lo lắng, Nghiêu ca ca của nàng có lá gan lừa ta sao?” Hắn hừ một tiếng, nắm chặt tay nàng: “Đi thôi.”

“Nhưng trang sức của nữ nhân này, Hầu gia không biết giá quy định, nếu trước đây ta biết chuyện này, nhất định sẽ mắng Nghiêu ca ca một trận, một chút lợi nhuận cũng không cho hắn.” Nàng nói xong, một bàn tay khác cũng dặt tay Phiên Doãn Hi.

“Tốt lắm, mừng hai lại mặt, nàng lại tìm hắn nói chuyện.”

“Đó là đương nhiên, chưa từng nghe thấy chuyện ngay cả người trong nhà cũng kiểm lời, nếu hắn dám ra giá lung tung, tuyệt đối sẽ chinh hắn đến không dám quay về Dịch Dương thành.”

Phiên Bách Nguyên trầm thấp cười: “Thật sự là hung ác.”

“Ta...” Nàng thẹn thùng.

“Ngao độc cũng tốt, đừng lấy để đối phó ta là được.”

“Làm sao có thể...” Nàng ấp úng nói, giương mắt hỏi: “Hầu gia, từ Lộc Minh các đến cửa phòng ngủ vừa vặn 101 bước chân, sau này người phải nhớ kỹ số bước chân.”

Hắn buông lỏng mi dài xuống, khoe môi khẽ cong, đối với giọng nói dạy dỗ trẻ con này của nàng, hắn cũng hết cách, nhưng cũng không chán ghét.

Một nhà ba người, nàng ở giữa, một bên dặt lớn, một bên mang nhỏ, từ từ bước ra khỏi Mai Trinh viện, đột nhiên thoáng nhìn, trên đường mòn tuyết rơi không ngừng, nàng không khỏi giương mắt nhìn lên.

“Tuyết rơi, khó trách lạnh như thế.” Nàng mới mở miệng, miệng đã thở ra đầy sương khói.

“Lạnh không?” Hắn kéo nàng xích lại gần chút.

“May mà đi một lúc thì không lạnh, trái lại - -” Nàng chống hông Phiên Doãn Hi: “Doãn Hi, lạnh không?”

“Không lạnh, nương cho y phục rất ấm.” Bị bỏ quên đã lâu, vừa có cơ hội nó lập tức lôi kéo y phục trên người, hiển vật quý khoe với Phiên Bách

Nguyên.

Tuy nương kiên trì nói mắt phụ thân không nhìn thấy, nhưng nó cảm thấy phụ thân thấy được, đáng tiếc nương không tin.

Phiên Bách Nguyên hừ một tiếng, hỏi: “Lời chúc mừng đã nhớ rõ chưa?”

Chỉ thấy Phiên Doãn Hi chậm rãi lui lại, ý đồ giấu thân thể nhỏ bé của mình dưới bóng dáng hai người, triệt để trốn tránh vấn đề này.

Phiên Bách Nguyên bị động tác nhỏ của nó làm cười, ngồi xổm người xuống duỗi tay về phía nó, Phiên Doãn Hi lập tức sợ tới mức giống như mèo con bị giẫm vào đuôi, ý đồ giương nanh múa vuốt mà lại không dám nhúc nhích, chỉ có thể dùng ánh mắt thương cảm đối diện với Phiên Bách Nguyên.

Phiên Bách Nguyên buồn cười đưa tay ôm lấy nó, cảm giác toàn thân nó cứng ngắc ngồi ở trên cánh tay của mình.

“Hầu gia?” Dương Như Tuyên khó hiểu hỏi.

“Tuyệt roi, đường tron.” Hần nhàn nhạt giải thích: “Đi thôi.”

“Uhm” Dương Như Tuyên cười nheo mắt.

Tuy Hầu gia đối với Doãn Hi có nghiêm khắc chút, nhưng không khó để có thể nhìn ra hần yêu thương Doãn Hi.

Đầu tiên toàn thân Phiên Doãn Hi cứng ngắc không dám lộn xộn, nhưng một lát sau, phát hiện phụ thân chỉ ôm mình, cũng không muốn làm gì, mà một tay phụ thân ôm nó lên rất cao, để nó có thể nhìn thấy thật xa giống như phụ thân, có thể nhìn thấy trên Cửu Khúc Kiều treo đầy đèn dầu như vì sao.

“Phụ thân, chúng ta muốn đi đâu sao?” Nó chỉ vào nơi xa.

“Nhanh nhớ lại những lời chúc mừng cho ta.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Phiên Doãn Hi nhất thời suy sụp xuống, mày nhăn chặt, miệng bắt đầu niệm niệm thần chú.

“Hầu gia, nguoi thật là.” Dương Như Tuyên cười dựa vào trên cánh tay của hần.

Phiên Bách Nguyên cười đến xấu xa, cảm thật chặt tay nàng.

Chủ ốc trong đại sảnh, dường như tất cả hạ nhân Phiên phủ đều đã đến đông đủ, mà Phiên lão gia thân là chủ nhân đã ngồi xuống từ sớm, Kha thị và Phiên Bách Văn ngồi bên tay trái của ông, Lư thị lại ngồi đối diện vị trí chủ nhân.

Mấy người vừa thấy Phiên Bách Nguyên bước vào trong phòng, thần sắc khác nhau.

Lư thị thấy thế, lộ ra nụ cười vui mừng, Phiên lão gia lại nhìn thoáng qua đứa nhỏ được Phiên Bách Nguyên ôm trên tay, vốn có chút bất mãn, nhưng liếc thấy hai người giống nhau như vậy, trong lòng lại hiện lên một ý nghĩ. Ngay cả mẹ con Kha thị, hai người nhìn một cái, rũ mắt che miệng cười nhẹ, vẻ mặt chuẩn bị xem kịch vui.

Bên ngoài phòng, hạ nhân thấp giọng nghị luận, đối với tiểu thiếu gia bị bỏ quên trong Phiên phủ đột nhiên xuất hiện ở trong đại sảnh, mỗi người có một quan điểm khác nhau.

“Bà nội, phụ thân, Nhị nương, thật có lỗi, đã tới chậm.” Phiên Bách Nguyên mở miệng nói.

“Không sao, ngồi đi.” Phiên lão gia có chút ngoài ý muốn, hần mà lại chủ động mở miệng, sau khi sừng sốt, lập tức chỉ vào vị trí bên phải mình.

“Cảm ơn phụ thân.” Dương Như Tuyên cười nói, nắm tay Phiên Bách Nguyên ngồi xuống, đang muốn cảm tay Phiên Doãn Hi, lại nghe trượng phu nói -

“Mặc Ngôn.”

Mặc Ngôn thu cây dù, lập tức bước vào trong phòng, từ trong lồng ngực lấy ra một hộp gỗ giao cho hần.

Phiên Bách Nguyên trước đặt Phiên Doãn Hi xuống mặt đất, nhận hộp gỗ rồi đưa cho Phiên Doãn Hi, thấp giọng nói: “Qua năm mới, biết phải nói gì với ông nội chưa?”

Đã bao giờ Phiên Doãn Hi gặp nhiều người như vậy đâu, trước đây được nuôi ở bên cạnh Lư thị, cũng chỉ gặp mấy người nha hoàn bà tử, ở Mai Trinh viện lại càng ít người, nhưng hôm nay trong đại sảnh này ít cũng phải vài chục người, khiến nó khản trương đầu óc trống rỗng, theo bản năng muốn tránh vào trong lòng nương, đã thấy Dương Như Tuyên nháy mắt với mình mấy cái, nó nuốt một ngụm nước bọt, mấp máy miệng nhỏ, dùng lực cười, đáp lại là tiếng uhm, lập tức đi đến bên cạnh Phiên lão gia.

“Ông nội, một vốn bốn lời, song sư hiển thụ, ba sao may mắn chiếu, bốn mùa bình an, ngũ cốc mùa thu hoạch, lục lục đại thuận, bảy...” Vốn Phiên Doãn Hi tính một hơi đọc xong, cũng không biết vì sao mắc kẹt đến bảy, làm sao cũng không nghĩ ra, đành phải sử dụng tuyệt chiêu nương nói! “Lại chúc ông nội phúc thọ dài bằng trời đất, lmt.lqđ, việc vui đến liên tục họa mãi mãi cách xa!”

Sau đó dâng tặng một nụ cười cực tươi, dâng hộp gỗ trong tay lên thật cao.

Phiền Bách Nguyên nghe đến đây, không khỏi liếc nhìn Dương Như Tuyên một cái, càng thêm bội phục hiền thê của hắn, mà ngay cả hôm nay là ngày sinh của phụ thân hắn cũng biết.

Lời tặng bốc này vừa đúng.

Như Phiền Bách Nguyên suy nghĩ, Phiền lão gia quả nhiên kinh ngạc liếc nhìn Phiền Doãn Hi một lúc lâu, trong lúc đó đã quên tiếp nhận hộp gỗ, mãi đến khi Phiền Doãn Hi giống như nén giận lại làm nũng thì thầm: “Ông nội, rất trọng nha, Doãn Hi không giữ được nữa rồi.”

Từng tiếng ông nội kia, nghe thấy khiến Phiền lão gia tâm hoa nở phồng (vui đến mở cờ trong bụng), vội vàng tiếp nhận hộp gỗ, nhìn thấy khuôn mặt trẻ con kia giống như khuôn đúc với con trai của mình, nháy mắt dường như thời gian đảo ngược, thấy khi con trai của mình còn nhỏ.

Khi đó, phụ tử bọn họ rất thân mật, không có chuyện gì không thể nói, chẳng bao lâu sau, phụ tử bọn họ lại lưu lạc đến tình trạng gặp mặt cũng không muốn nói chuyện?

Trong lòng hắn cảm khái, lại nghe thấy Phiền Bách Nguyên giận dữ cười nói: “Phụ thân, trong hộp gỗ kia là nghiên mực đuôi rồng đích thân Khổ Trai đại sư điêu khắc, là hài nhi nhờ đường ca Trí Nghiêu của Như Tuyên tìm được.”

Dương Như Tuyên kinh ngạc nhìn hắn, nàng hoài nghi Nghiêu ca ca đã lừa gạt Hầu gia không ít tiền, nhưng không sao cả, qua ăm mới lại mặt nàng nhất định sẽ hỏi cho rõ ràng.

Mà còn, chỉ nhìn biểu cảm của phụ thân, liền biết nhất định phụ thân rất thích nghiên mực kia, chẳng lẽ Hầu gia đặc biệt tìm tới, là vì khi nàng mở miệng yêu cầu để Doãn Hi trở thành con trai trưởng?

“Khổ Trai đại sư?” Phiền lão gia hít sâu.

Khổ Trai đại sư này từng là ngọc tượng trong cung đình, lấy điêu khắc mà nổi tiếng, đáng tiếc sau khi cáo lão hồi hương thì buông đao, hiếm có tác phẩm, một món ngọc khí hoặc trang sức tùy tiện kêu giá ở chợ đêm cũng phải trăm đến ngàn lượng, đôi khi có bạc cũng không thể mua được.

Trong tay không có một chế tác nào của Khổ Trai đại sư, khiến ông thất vọng rất lâu, không nghĩ tới ngày hôm nay có thể nhận được trân phẩm này.

Ông vội vàng mở ra nhìn lên, đầu rồng kia được điêu khắc trông rất sống động..

“Cực phẩm, thật sự là cực phẩm! Món quà này thật sự là đồ vật quý nhất ta từng nhận được từ trước đến nay, đây là món đồ ta khao khát có được nhất!” Phiền lão gia thần phục liên tục, không cần mở lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) bên dưới ra, ông đã có thể xác định đây là chế tác của Khổ Trai đại sư.

Lời này Phiền lão gia vừa nói ra, khiến Kha thị lập tức lạnh mặt xuống, ngay cả Phiền Bách Văn đang chờ chế giễu cũng khinh thường chuyển tầm mắt.

“Phụ thân thích là được rồi.” Phiền Bách Nguyên cười nhạt nói, lập tức gọi: “Doãn Hi, lại đây.”

“Vâng, phụ thân.” Phiền Doãn Hi thấy nhiệm vụ hoàn thành, toàn thân nhẹ nhõm, lại nhảy nhảy đi tới bên cạnh hắn, vẻ mặt như chờ linh thưởng, chỉ thấy phụ thân sờ sờ đầu mình, dương lên nụ cười tán dương.

Chỉ riêng nụ cười này, cũng đã có thể khiến Phiền Doãn Hi buông bỏ hiềm khích trước kia, làm nũng nhào vào trong lòng hắn.

Phiền Bách Nguyên mềm nhẹ ôm nó ngồi ở trên đùi, Phiền Doãn Hi lại ngồi nghiêm chỉnh, dùng ý cười nhìn mọi người ngồi cùng bàn, cuối cùng nhìn về phía Lư thị cười nheo đôi mắt to đen nhánh.

Lư thị được an ủi cười, may mắn mình không có nhìn nhầm, giao Doãn Hi cho cháu dâu là rất đúng.

Phiền Doãn Hi ý cười ngọt ngào, không có một chút tạp chất, là nụ cười hồn nhiên của hài tử, khiến Phiền lão gia càng nhìn càng vui.

“Phụ thân, ta mang Doãn Hi về bên người nuôi rồi.” Phiền Bách Nguyên đùa với hai má phấn nộn của nhi tử.

“Rất tốt.”

“Phụ thân, ta còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì? Cứ việc nói.”

“Ta muốn để cho Doãn Hi trở thành con trai trưởng của ta.” Phiền Bách Nguyên vừa nói, toàn trường đều kinh ngạc, ngay cả Dương Như Tuyên cũng không dám tin nhìn hắn.

Kỳ thật, việc này do hắn nhắc tới tính ra là thỏa đáng, nhưng nàng còn không có lá gan lớn đến mức muốn hắn đi làm chuyện này, nhưng mà hắn lại chuẩn bị tất cả mọi chuyện rất tốt, ngay cả việc này cũng tự mình nói ra, chỉ sợ ấn tượng của cha chồng đối với nàng không tốt... Người này, thật sự là

thận trọng, tính tình lạnh lùng một chút, biện pháp cũng cực kỳ đặc biệt.

“Chuyện này...” Phiền lão gia khó hiểu nhìn hần.

Thấy thế nào cũng cảm thấy một nhà ba người họ hoà thuận vui vẻ, đề xuất yêu cầu này, đối với con dâu cũng quá không công bằng, dù sao Doãn Hi là do thông phòng sinh ra, con vợ kế là con vợ kế, trừ phi vợ cả không thể sinh...

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cháu ruột Phiền gia (2)

“Phụ thân, con dâu cũng thấy quyết định này của Hài gia vô cùng tốt.” Dương Như Tuyên vội nói: “Cho dù ngày sau con dâu có sinh con, cũng phải xếp sau Doãn Hi.”

Phiền lão gia chưa mở miệng, Kha thị đã nhanh hơn một bước trách móc hỏi: “Không phải là người không thể sinh được con đó chứ? Gả vào Phiền phủ cũng đã mấy tháng, bụng lại một chút tin tức...”

“Người cảm ốm cho ta!” Phiền lão gia trầm giọng cắt ngang lời bà ta chưa nói xong.

Kha thị sùng sốt, giờ mới nhận ra chính mình nhanh miệng, phạm vào tối kỵ, chỉ vì Lư thị cũng không sinh được, mới thu nhận con vợ kế là Phiền lão gia làm con...

Thần sắc Lư thị chưa biến, chỉ khẽ uống trà không nói.

“Nhưng mặc kệ như thế nào, con vợ kế vẫn là con vợ kế, con dâu cũng không phải không sinh được, hiện tại thảo luận để cho hài tử kia trở thành con trai trưởng cũng không tránh khỏi quá sớm, theo ta thấy, trước kêu hạ nhân đưa hài tử kia trở về phòng đi, một đứa con vợ kế dựa vào cái gì mà được ngồi trên bàn này cùng dùng bữa.” Kha thị mấp máy miệng, chưa từ bỏ ý định nói.

Nguyên nhân không khác, chỉ thứ hai Phiền gia này còn chưa có con nối dõi, nếu để cho đại phòng có con nối dòng trước, ngày khác khi Phiền lão gia về trời, tài sản này chẳng phải đều cho đại phòng hay sao?

“Người!” Phiền lão gia tức giận đến đưng râu tròng mắt.

Chỉ thấy Dương Như Tuyên không nhanh không chậm mở miệng: “Nương, chuyện này làm sao được? Chẳng lẽ con vợ kế thì không phải con cháu Phiền gia? Cũng đúng, nếu không giống như trong phòng tiểu thúc nhiều người như vậy, tương lai lại có một đám con vợ kế tranh gia sản với con trai trưởng.” Về mặt năng khó xử che giấu trong lời nói là sự trào phúng.

Phiền Bách Văn hí mắt nhìn lại, vốn còn có chút tức giận, nhưng thấy vẻ mặt tươi cười kia của nàng, tâm cũng nhanh chóng nở hoa rồi, đâu còn tức giận?

Kha thị nháy mắt tức đến trắng mặt, đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, lại nghe Phiền lão gia giận dữ lên tiếng khiển trách: “Bữa cơm này còn muốn ăn nữa hay không?” Bà ta lập tức ngậm miệng, nuốt tức giận vào bụng.

“Phụ thân, là con dâu quá phận rồi.” Dương Như Tuyên áy náy nói: “Nhưng con đâu cho rằng con trai trưởng và con vợ kế đều là hài tử của mình, không nhất định phải phân biệt.”

Sắc mặt Phiền lão gia đông lạnh, bầu không khí trong đại sảnh nháy mắt lạnh tới cực điểm, Dương Như Tuyên không khỏi ngậm bực chính mình lại ham vui nhất thời, làm không khí trở lên như vậy.

Thấy mọi người ở đây không nói, đột nhiên một tiếng nói mềm mại làm nũng hỏi: “Ông nội, tăng tổ mẫu, Doãn Hi đói bụng, có thể ăn chưa?”

Phiền lão gia nhìn nó, mặt lạnh nháy mắt bị hòa tan thay đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Doãn Hi đói bụng sao? Muốn ngồi cạnh ông nội bởi ông nội ăn cơm hay không?”

“Được ạ!” Phiền Doãn Hi lập tức chui vào vòng ôm ấp của Phiền lão gia, chỉ vào mặt bàn: “Ông nội, Doãn Hi muốn ăn cái kia, còn có cái kia, còn có còn có...”

“Được được được, còn không mau chia thức ăn cho tiểu thiếu gia.” Phiền lão gia vội vàng sai hạ nhân chia thức ăn.

Một câu tiểu thiếu gia, thắng bại lập tức rõ ràng, đồng nghĩa Phiền lão gia tán thành Phiền Doãn Hi trở thành con trai trưởng của đại phòng, Kha thị nhất thời trầm mặt xuống, một bữa cơm nuốt không trôi.

Ngược lại Dương Như Tuyên mừng rỡ cả đêm không ngừng chia thức ăn cho Lư thị, đồng thời chăm sóc Phiền Bách Nguyên thật cẩn thận, lmt.lqd,

Khiến Phiến lão gia nhìn thấy mà tràn đầy vui mừng.

Trước đây ông đặt thành công và lợi ích lên đầu, trong mắt chỉ thấy được quyền thế, bởi vậy mới xem đứa con trai mù thành đồ bỏ vô dụng, nhưng mà ngày hôm nay bỗng nhiên bữa cơm đoàn viên lại làm ông tỉnh ngộ, giật mình thấy bản thân mất đi cái gì. Ông đã già rồi, một nhà hoà thuận vui vẻ, dù có quyền lực ngập trời cũng trở nên không đáng nhắc tới.

Trên đường về Mai Trinh viện, Dương Như Tuyên không nhịn được hỏi: “Hầu gia đã chuẩn bị những thứ này từ trước, sao không nói với ta một tiếng? Cái nghiên mực kia nhất định tốn không ít tiền đúng không?”

“Không tồi, ta nói với Nghiêu ca ca của nàng, nếu hắn không cho ta chút tiện nghi, ta sẽ khi dễ muội muội hắn.” Hắn vừa nói, tay vừa di chuyển đầu Phiến Doãn Hi, để cho nó có thể thoải mái mà dựa vào vai hắn mà ngủ, nhẹ nhàng cầm tay nàng.

“Ta không nhớ ta từng bị khi dễ Hầu gia.” Nàng cười đến buống bình.

“Lựa ngày không bằng trùng ngày, ý của nàng là?” Hắn trêu đùa.

Dương Như Tuyên sững sốt, nhất thời không tiêu hóa được ý trong lời nói của hắn, mãi đến khi nhìn thấy sự ngả ngón trong lời của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nóng, mà lại không tìm ra câu trả lời.

Kỳ thật, nàng biết hắn muốn đụng chạm nàng, chỉ là khoảng thời gian này vẫn có Doãn Hi ngáng ngang, cho nên cho dù hàng đêm cùng ngủ, thỉnh thoảng có hôn môi, lại chưa từng tiến thêm một bước.

Nàng cũng không thích việc này, nhưng... Cùng với hắn, nàng là nguyện ý.

Bởi vì, hắn là phu quân nàng nhận định, chuẩn bị hầu hạ cả đời.

“Uhm?”

Hơi thở ấm áp phun ở bên tai, nàng khó xử tránh đi, nói quanh co lòng vòng: “Việc này, việc này không cần hỏi ta.”

“Vậy phải hỏi ai?”

“Ngươi!” Nàng xấu hổ quá thành giận, giương mắt trừng tới: “Hầu gia, ngươi cũng biết hành vi này ngươi, quả thực giống tên vô lại đùa giỡn cô nương.”

“Ta đùa giỡn thể tử của mình cũng không được hay sao?”

“Oa?” Ách, dường như cũng không sao, nhưng ai sẽ đặc biệt đùa giỡn thể tử của mình?

“Uhm?”

Nhìn hắn nghiêng môi chứa ý cười xấu xa, nàng vừa run sợ vừa ngượng ngùng. Nhớ ngày đó, khi đối mặt với Phiến Bách Văn, nàng cũng chưa từng có tâm trạng này, ngấm lại cũng đúng, khi đó thái độ với Phiến Bách Văn cũng chỉ là nàng muốn bầu vuu lấy một phần vinh hoa phú quý, so với tâm trạng muốn cùng hắn làm bạn một đời thì khác nhau hoàn toàn.

Vì vậy hắn thật tâm thương tiếc mình, hắn để ý chính mình.

“Hầu gia.” Nàng thấp giọng gọi.

“Uhm?”

“Sau này, người có nạp thiếp thất, hài tử do thiếp thất sinh cũng được đối xử giống Doãn Hi, được không?”

Phiến Bách Nguyên nghe vậy, mày nhíu lại: “Nàng nói lời này là có ý gì?”

Nàng không biết cảm xúc của hắn biến hóa: “Ta chỉ nói sau này Hầu gia nạp thiếp...”

“Ta sẽ không nạp thiếp, ngay cả thông phòng cũng sẽ không có!” Hắn tức giận nói, Phiến Doãn Hi trong lòng như là hoảng sợ, thân thể run rẩy, hoảng sợ mở hai mắt ra.

Dương Như Tuyên vội vàng dỗ Phiến Doãn Hi, nhưng nó lập tức lại nhắm mắt lại, tiến sát vào trong lòng Phiến Bách Nguyên.

Phiến Bách Nguyên tức giận trừng mắt nàng: “Ta nếu muốn thông phòng muốn tiểu thiếp, khi nàng vừa đến cũng sẽ nhìn thấy, không cần đợi sau khi nàng đến mới nạp, nếu không phải là nàng, ta cũng không tính đến lấy vợ!”

Dương Như Tuyên ngo ngáy nhìn hắn: “Oh.”

Nếu không phải nàng, hắn không tính đến cưới vợ...Lời này có nghĩa, hắn thích nàng sao?

Kỳ thật nàng biết Hầu gia đối xử với nàng vô cùng tốt, nhưng nàng không thể xác định đây có phải cảm tình hay không, giống như phụ thân nàng chờ đợi nương của nàng vậy, nhưng hôm nay... Nháy mắt, trong lòng nàng chưa xót run lên, giống như có con kiến nhỏ cắn, không đau lại bủn rủn khiến nàng không biết phải làm sao.

Nên làm thế nào cho phải.

Phiền Bách Nguyên ý thức được mình như là biến thành thổ lộ, thậm chí nghe thấy tiếng nén cười của Mặc Ngôn ở phía sau, nhất thời cảm thấy xấu hổ gợn dữ vụn vặt, nhưng bây giờ hắn là “Người mù”, không ai dẫn đường, hắn không thể đi đâu được, còn nữa, hắn cũng không muốn buông tay nàng ra.

Chó dù tuyết đã ngừng, nhưng nhiệt độ không khí vẫn rất thấp, hắn chỉ muốn làm ấm nàng.

Hắn biết mình đối xử với nàng gần như sùng nịch, lmt.lqd, nhin không được muốn hoàn thành tâm nguyện của nàng, nhưng cho tới bây giờ hắn mới phát hiện, sở dĩ sùng nịch, là vì - - yêu say đắm.

Nếu không phải yêu say đắm, hắn sẽ không yêu tất cả của nàng, bao gồm cả hài tử trong ngực hắn.

Cho dù bên ngoài có thể chứng minh Doãn Hi là con hắn, nhưng lại không thể xóa đi sự phản bộ của mẫu thân Doãn Hi, nếu không phải Như Tuyên nhất quyết muốn giữ Doãn Hi lại, dù cho biết nó là con của mình, hắn cũng sẽ không nhận nó, càng không nói đến để nó trở thành con trai trưởng.

“Hầu gia, bây giờ ta mới hiểu được Hầu gia đối xử với ta tốt nhường nào.” Nàng khó xử thấp giọng nói.

“Nàng sớm nên biết.”

“Uhm”

“Nàng đang cười cái gì?” Hắn hí mắt hỏi.

“Không, chỉ là nước miếng Doãn Hi thấm ướt vạt áo của ngươi.” Nàng chứa ý cười rút khăn tay lụa ra, lau khô môi hài tử và vạt áo của hắn.

“Sớm biết như vậy đã ném nó cho phụ thân.”

“Nhưng Doãn Hi dựa vào trong lòng ngươi, cố gắng ôm ngươi, ngươi cũng không vui?”

Phiền Bách Nguyên mím môi không nói.

Tiểu tử này từ trước đến nay không quán hắn, thấy hắn giống như gặp quý, trốn hắn còn không kịp, ai biết đêm nay không biết ăn phải thứ gì, đột nhiên đổi tính.

Nhưng cũng nhờ ngày hôm nay, hắn mới biết nhiệt độ cơ thể trẻ con rất ấm, thân thể cũng mềm giống bông vậy.

“Cũng may có Doãn Hi, mới có thể khiến cho không khí đêm nay náo nhiệt chút.” Dương Như Tuyên nắm tay hắn, cẩn thận dưới chân, thời gian quay về lâu hơn lúc đi.

“Nếu không, nàng cho rằng ta và nàng muốn nó làm những điều đó vì cái gì chứ? Nhưng cũng nhờ nàng dạy tốt, dạy những thứ quan trọng cho nó, mới có thể khiến nó được yêu thích như vậy.” Hắn không lên tiếng thúc giục, bước chân lớn hơn nàng.

Dương Như Tuyên ý thức được hắn thúc giục, đành phải gia tăng cước bộ, nhưng càng gần Mai Trinh viện, lòng của nàng càng nhảy nhanh hơn. Vốn là ôm tâm tình chuộc tội mà đến, chưa từng nghĩ tới có ngày bọn họ có thể gửi lòng cho nhau, mà nàng có thể tìm được một người phụ quân đối xử tử tế chính mình giống như cha.

Trở lại Mai Trinh viện, Phiền Bách Nguyên giao Phiền Doãn Hi cho Mặc Ngôn, lập tức vào phòng ngủ trong Lộc Minh các với Dương Như Tuyên.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, ngay cả ánh nến cũng chưa tắt, lò mờ nhưng vẫn nghe thấy âm thanh sột soạt cời y phục của Phiền Bách Nguyên, tim nàng đập nhanh đến sắp nhảy lên cổ họng, không thể không khẩn trương.

“Hầu gia, chúng ta thật hiểu ý nhau, ta muốn Doãn Hi nói lời chúc thọ, ngươi lại chuẩn bị lễ vật, thấy cả đêm nay phụ thân cười đến toe toét.” Nói đến, là hắn vì nàng mà chuẩn bị tất cả.

“Là phụ thân chúng ta Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông (hai bên ý hợp tâm đầu).”

Hắn lăm lăm, từ phía sau ôm lấy nàng, nàng có thể ngửi được trong hơi thở của hắn có mùi rượu nguyên chất nhàn nhạt.

Mùi rượu mê người, mà cái ôm ấm áp của hắn khiến toàn thân nàng không ngừng run rẩy, cảm giác hắn nhẹ nhàng lật thân thể của nàng lại.

Trong bóng đêm, đôi mắt như vì sao kia của hắn lóe sáng, tràn ngập dục niệm.

Môi của hắn nhẹ nhàng phủ lên, ôn nhu như bông ti mĩ tinh tế, tinh tế vuốt ve, há miệng ngậm nhẹ cánh môi của nàng, cạy mở miệng của nàng.

Môi lưỡi quần quýt, toàn thân nàng như nhũn ra, áo choàng trên người đột nhiên rơi xuống, ngay cả áo ngoài cũng chẳng biết bị hất cời ra lúc nào, hô hấp của nàng dần dần loạn, đầu óc choáng váng, rốt cuộc đứng không nổi, hất bất chợt bông nàng lên, ngay sau đó đặt nàng nằm ở trên giường, thân hình nặng nề ảm áp phủ lên người nàng, nàng cảm giác được cơn nóng của hắn đặt bên cạnh chân của nàng, toàn thân nàng không ngừng run rẩy.

Vừa khó xử vừa khản trương, bởi vì đêm đông phòng hoa chúc đến chậm này.

Nhưng đến chậm là tốt, sau khi biết được tâm ý dung hợp, mới đúng là phu thê thực... Hắn khẽ vuốt, nàng không tự giác phát ra tiếng kêu yêu kiều, hắn kéo dây áo của nàng xuống, đột nhiên - -

“Phụ thân!”

Một tiếng kêu thê lương, hai người đồng thời trừng mắt thật to, khí tức hỗn loạn nhìn nhau, mãi đến khi tiếng khóc vang lên - -

“Nương, phụ thân... Mở cửa, đừng đóng cửa...”

“Tiểu Tử Tông, đừng kêu, thúc thúc làm ngựa cho con cười có được hay không?” Mặc Ngôn dùng hết sức dỗ.

“Ta không cần ngựa, ta muốn nương và phụ thân...” Bỗng dưng, tiếng khóc nỏ bùng.

Phiền Bách Nguyên nhăn chặt mày, đứng dậy bước nhanh đi ra mở cửa, còn chưa kịp nói gì, Phiền Doãn Hi khóc sụt sùi đã ôm lấy chân của hắn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên, đáng thương tội nghiệp năn nỉ.

“Phụ thân ôm... Ôm...”

Lửa giận của Phiền Bách Nguyên bị nước mắt của nó dập tắt hơn phân nửa, lại nhìn thấy nó vươn cánh tay nhỏ ra làm nũng, vài lần há miệng lại không nói gì, cuối cùng một tay ôm lấy nó, hung tợn nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa!”

“Phụ thân...” Nó biết cái gì tên là lần sau không được viện cớ này nữa? Tay nhỏ vòng qua ôm cổ phụ thân liều mình làm nũng. Dương Như Tuyên vốn thân tình ngược ngùng, không biết nên trốn đi đâu, nhưng vừa thấy ngay cả hắn cũng bại dưới chiêu làm nũng của Phiền Doãn Hi, nhin không được yêu kiều cười ra tiếng.

Cuối cùng vẫn là cha con, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cháu ruột Phiền gia (1)

Edit: Lăng Mộ Tuyết

“Được rồi, tiểu Doãn Hi nhà chúng ta thật sự là đứa trẻ xinh đẹp.” Cái xong khuy áo, Dương Như Tuyên kéo chỉnh quần áo cho nó, nhin không được khen.

Phiền Doãn Hi nghe vậy, mắt to đen lúng liếng tràn đầy ý cười, lười kéo quần áo trên người.

“Thiếu phu nhân, Hài gia nói thời gian cũng sắp tới rồi.” Hạnh Nhi mở cửa khẽ gọi, sau khi chủ tử và Hài gia hòa hảo, các nàng cũng tự động đổi về xưng hô. Cúi đầu vừa thấy Phiền Doãn Hi vừa mặc quần áo mới xong, Hạnh Nhi không khỏi sững sốt: “Trời ạ! Bộ dáng này của Tiểu thiếu gia, quả thực giống nhau Hài gia như đúc.”

Vốn nên cột hai búi tóc, lại được Dương Như Tuyên buộc lên, còn đội thêm mũ nhỏ, mặc trên người so với y phục màu đen của Phiền Bách Nguyên, thoát nhìn quả thực giống như phiên bản nhí của Phiền Bách Nguyên vậy.

“Giống phụ thân đây, có nghe được Hạnh Nhi nói hay không?” Dương Như Tuyên nhéo nhẹ má phẩn nộn của nó.

“Con không muốn giống phụ thân.” Phiền Doãn Hi nháy mắt giống như gà trống bị đánh bại, một chút tinh thần phẩn chấn cũng không có.

Nó không muốn giống người xấu kia.

“Giống phụ thân mới tốt.” Dương Như Tuyên tức giận cười, đứng dậy nắm tay của nó, vừa đi đến bên cửa thì hỏi: “Phụ thân muốn con nhớ, nhớ được đến đâu rồi hả?”

“Nhớ được...” Bỗng dưng nó không có lên tiếng.

Dương Như Tuyên nhìn sắc mặt nó, thì biết nó gặp được thiên địch, mới có thể có biểu cảm như tiểu tức phụ, giương mắt nhìn lên, quả thực thấy Phiền Bách Nguyên đứng ở bên cạnh hành lang.

Tóc dài buộc lên, đầu đội mũ như ý, lộ ra ngũ quan lập thể như điêu khắc, y phục trên người tôn lên thân hình cao lớn rắn rỏi, ngọc đá tôn eo, cả người xuất sắc tuấn mị khiến người khác mù mắt.

Tim của nàng mỗi khi nhìn hắn đều nhảy không ngừng, nhưng nàng lại cứ tham nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, nhìn về phía hai mắt không tiện của hắn, luôn mãi lưu luyến, mãi đến khi nhìn thấy hắn mở to mắt, không biết nói gì với Mặc Ngôn, nàng mới ngưng ngưng thu hồi tầm mắt.

Ài, thói quen xấu, nhưng trong lúc này thật sự không cai được.

“Hầu gia, có thể đi rồi.” Nàng tiến lên nắm nhẹ tay hắn.

“Sao lại không cài chút trang sức nào vậy?” Hắn bất ngờ nói, chợt lại bổ sung: “Mặc Ngôn nói trên đầu nàng rất đơn giản.”

Toàn thân nàng là y phục sắc đỏ, lmt.lqd, bên ngoài khác thêm một cái áo choàng trắng ngà, cách ăn mặc cực kỳ khéo, chỉ tiếc lại không có một chút trang sức nào.

“Ách...” Nàng cười gượng.

Trên thực tế tất cả đồ cưới của nàng đều bán lấy tiền rồi, ở đâu ra trang sức trang điểm? Còn nữa, vở kịch hôm nay hai người bọn họ mới là nhân vật chính, nàng mặc mặc chút, càng khiến Kha thị không tìm ra lỗi.

“Mặc Ngôn.” Hắn thấp giọng.

“Ở đây.” Mặc Ngôn lập tức lấy từ trong lòng ngực ra một hộp gỗ mở ra.

Phiền Bách Nguyên từ bên trong lấy ra một phượng đầu sai kết tơ vàng, tay xoa má của nàng, từ từ cài lên trên búi tóc của nàng: “Ít nhất cũng cần phải có chút trang sức, nếu không thân là thê tử của Hầu gia, toàn thân nghèo khó, chẳng phải để người ta nói ta không đối xử tử tế với nàng?” Dứt lời, đặt tay có chút lạnh của nàng, ở trong lòng bàn tay khẽ xoa.

Hắn chẳng kiêng nể gì mà cầm tay nàng, nàng có chút ửng đỏ, nói sang chuyện khác hỏi: “Sao Hầu gia có trang sức của nữ nhân?”

“Nghieu ca ca của nàng nói, ta là phu quân nếu chưa từng tặng nàng chút trang sức nào thì quả thật hết nói nổi, cho nên đã chọn mấy thứ bắt buộc ta mua.”

“Hầu gia dùng bao nhiêu tiền mua phượng đầu sai này?” Nàng nghiêm mặt hỏi.

“Đừng lo lắng, Nghieu ca ca của nàng có lá gan lừa ta sao?” Hắn hừ một tiếng, nắm chặt tay nàng: “Đi thôi.”

“Nhưng trang sức của nữ nhân này, Hầu gia không biết giá quy định, nếu trước đây ta biết chuyện này, nhất định sẽ mắng Nghieu ca ca một trận, một chút lợi nhuận cũng không cho hắn.” Nàng nói xong, một bàn tay khác cũng đặt tay Phiền Doãn Hi.

“Tốt lắm, mừng hai lại mặt, nàng lại tìm hắn nói chuyện.”

“Đó là đương nhiên, chưa từng nghe thấy chuyện ngay cả người trong nhà cũng kiếm lời, nếu hắn dám ra giá lung tung, tuyệt đối sẽ chinh hắn đến không dám quay về Dịch Dương thành.”

Phiền Bách Nguyên trầm thấp cười: “Thật sự là hung ác.”

“Ta...” Nàng thẹn thùng.

“Ngao độc cũng tốt, đừng lấy đề đối phó ta là được.”

“Làm sao có thể...” Nàng ấp úng nói, giương mắt hỏi: “Hầu gia, từ Lộc Minh các đến cửa phòng ngủ vừa vặn 101 bước chân, sau này người phải nhớ kỹ số bước chân.”

Hắn buông lỏng mi dài xuống, khoe môi khẽ cong, đối với giọng nói dạy dỗ trẻ con này của nàng, hắn cũng hết cách, nhưng cũng không chán ghét.

Một nhà ba người, nàng ở giữa, một bên đất lớn, một bên mang nhỏ, từ từ bước ra khỏi Mai Trinh viện, đột nhiên thoáng nhìn, trên đường mòn tuyết rơi không ngừng, nàng không khỏi giương mắt nhìn lên.

“Tuyết rơi, khó trách lạnh như thế.” Nàng mới mở miệng, miệng đã thò ra đầy sương khói.

“Lạnh không?” Hắn kéo nàng xích lại gần chút.

“May mà đi một lúc thì không lạnh, trái lại - -” Nàng chống hông Phiền Doãn Hi: “Doãn Hi, lạnh không?”

“Không lạnh, nương cho y phục rất ấm.” Bị bỏ quên đã lâu, vừa có cơ hội nó lập tức lôi kéo y phục trên người, hiển vật quý khoe với Phiền Bách Nguyên.

Tuy nương kiên trì nói mắt phụ thân không nhìn thấy, nhưng nó cảm thấy phụ thân thấy được, đáng tiếc nương không tin.

Phiền Bách Nguyên hừ một tiếng, hỏi: “Lời chúc mừng đã nhớ rõ chưa?”

Chỉ thấy Phiền Doãn Hi chậm rãi lui lại, ý đồ giấu thân thể nhỏ bé của mình dưới bóng dáng hai người, triệt để trốn tránh vấn đề này.

Phiền Bách Nguyên bị động tác nhỏ của nó làm cười, ngồi xổm người xuống duỗi tay về phía nó, Phiền Doãn Hi lập tức sợ tới mức giống như mèo con bị giẫm vào đuôi, ý đồ giương nanh múa vuốt mà lại không dám nhúc nhích, chỉ có thể dùng ánh mắt thương cảm đối diện với Phiền Bách Nguyên.

Phiền Bách Nguyên buồn cười đưa tay ôm lấy nó, cảm giác toàn thân nó cứng ngắc ngồi ở trên cánh tay của mình.

“Hầu gia?” Dương Như Tuyên khó hiểu hỏi.

“Tuyệt rồi, đường tron.” Hần nhàn nhạt giải thích: “Đi thôi.”

“Uhm.” Dương Như Tuyên cười nheo mắt.

Tuy Hầu gia đối với Doãn Hi có nghiêm khắc chút, nhưng không khó để có thể nhìn ra hần yêu thương Doãn Hi.

Đầu tiên toàn thân Phiền Doãn Hi cứng ngắc không dám lộn xộn, nhưng một lát sau, phát hiện phụ thân chỉ ôm mình, cũng không muốn làm gì, mà một tay phụ thân ôm nó lên rất cao, để nó có thể nhìn thấy thật xa giống như phụ thân, có thể nhìn thấy trên Cửu Khúc Kiều treo đầy đèn dầu như vì sao.

“Phụ thân, chúng ta muốn đi đâu sao?” Nó chỉ vào nơi xa.

“Nhanh nhớ lại những lời chúc mừng cho ta.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Phiền Doãn Hi nhất thời suy sụp xuống, mày nhăn chặt, miệng bắt đầu niệm niệm thần chú.

“Hầu gia, người thật là.” Dương Như Tuyên cười dựa vào trên cánh tay của hần.

Phiền Bách Nguyên cười đến xấu xa, cảm thật chặt tay nàng.

Chủ ốc trong đại sảnh, dường như tất cả hạ nhân Phiền phủ đều đã đến đông đủ, mà Phiền lão gia thân là chủ nhân đã ngồi xuống từ sớm, Kha thị và Phiền Bách Văn ngồi bên tay trái của ông. Lư thị lại ngồi đối diện vị trí chủ nhân.

Mấy người vừa thấy Phiền Bách Nguyên bước vào trong phòng, thần sắc khác nhau.

Lư thị thấy thế, lộ ra nụ cười vui mừng. Phiền lão gia lại nhìn thoáng qua đứa nhỏ được Phiền Bách Nguyên ôm trên tay, vốn có chút bất mãn, nhưng liếc thấy hai người giống nhau như vậy, trong lòng lại hiện lên một ý nghĩ. Ngay cả mẹ con Kha thị, hai người nhìn một cái, rũ mắt che miệng cười nhẹ, vẻ mặt chuẩn bị xem kịch vui.

Bên ngoài phòng, hạ nhân thấp giọng nghị luận, đối với tiểu thiếu gia bị bỏ quên trong Phiền phủ đột nhiên xuất hiện ở trong đại sảnh, mỗi người có một quan điểm khác nhau.

“Bà nội, phụ thân, Nhị nương, thật có lỗi, đã tới chậm.” Phiền Bách Nguyên mở miệng nói.

“Không sao, ngồi đi.” Phiền lão gia có chút ngoài ý muốn, hần mà lại chủ động mở miệng, sau khi sừng sốt, lập tức chỉ vào vị trí bên phải mình.

“Cảm ơn phụ thân.” Dương Như Tuyên cười nói, nắm tay Phiền Bách Nguyên ngồi xuống, đang muốn cầm tay Phiền Doãn Hi, lại nghe trưởng phu nói -

“Mặc Ngôn.”

Mặc Ngôn thu cây dù, lập tức bước vào trong phòng, từ trong lồng ngực lấy ra một hộp gỗ giao cho hần.

Phiền Bách Nguyên trước đặt Phiền Doãn Hi xuống mặt đất, nhận hộp gỗ rồi đưa cho Phiền Doãn Hi, thấp giọng nói: “Qua năm mới, biết phải nói gì với ông nội chưa?”

Đã bao giờ Phiền Doãn Hi gặp nhiều người như vậy đâu, trước đây được nuôi ở bên cạnh Lư thị, cũng chỉ gặp mấy người nha hoàn bà tử, ở Mai Trinh viện lại càng ít người, nhưng hôm nay trong đại sảnh này ít cũng phải vài chục người, khiến nó khẩn trương đầu óc trống rỗng, theo bản năng muốn tránh vào trong lòng nương, đã thấy Dương Như Tuyên nháy mắt với mình mấy cái, nó nuốt một ngụm nước bọt, mấp máy miệng nhỏ, dùng lực cười, đáp lại là tiếng uhm, lập tức đi đến bên cạnh Phiền lão gia.

“Ông nội, một vốn bốn lời, song sư hiển thụ, ba sao may mắn chiếu, bốn mùa bình an, ngũ cốc mùa thu hoạch, lục lục đại thuận, bảy...” Vốn Phiền

Doãn Hi tính một hồi đọc xong, cũng không biết vì sao mắc kẹt đến bảy, làm sao cũng không nghĩ ra, đành phải sử dụng tuyệt chiêu nương nói! “Lại chúc ông nội phúc thọ dài bằng trời đất, lmt.lqd, việc vui đến liên tục họa mãi mãi cách xa!”

Sau đó dâng tặng một nụ cười cực tươi, dâng hộp gỗ trong tay lên thật cao.

Phiền Bách Nguyên nghe đến đây, không khỏi liếc nhìn Dương Như Tuyên một cái, càng thêm bội phục hiền thê của hắn, mà ngay cả hôm nay là ngày sinh của phụ thân hắn cũng biết.

Lời tặng bốc này vừa đúng.

Như Phiền Bách Nguyên suy nghĩ, Phiền lão gia quả nhiên kinh ngạc liếc nhìn Phiền Doãn Hi một lúc lâu, trong lúc đó đã quên tiếp nhận hộp gỗ, mãi đến khi Phiền Doãn Hi giống như nén giận lại làm nũng thì thầm: “Ông nội, rất trọng nha, Doãn Hi không giữ được nữa rồi.”

Từng tiếng ông nội kia, nghe thấy khiến Phiền lão gia tâm hoa nở phồng (vui đến mở cò trong bụng), vội vàng tiếp nhận hộp gỗ, nhìn thấy khuôn mặt trẻ con kia giống như khuôn đúc với con trai của mình, nháy mắt dường như thời gian đảo ngược, thấy khi con trai của mình còn nhỏ.

Khi đó, phụ tử bọn họ rất thân mật, không có chuyện gì không thể nói, chẳng bao lâu sau, phụ tử bọn họ lại lưu lạc đến tình trạng gặp mặt cũng không muốn nói chuyện?

Trong lòng hắn cảm khái, lại nghe thấy Phiền Bách Nguyên giận dữ cười nói: “Phụ thân, trong hộp gỗ kia là nghiền mực đuôi rồng đích thân Khổ Trai đại sư điêu khắc, là hài nhi nhờ đường ca Trí Nghiêu của Như Tuyên tìm được.”

Dương Như Tuyên kinh ngạc nhìn hắn, nàng hoài nghi Nghiêu ca ca đã lừa gạt Hầu gia không ít tiền, nhưng không sao cả, qua ẩm mới lại mặt nàng nhất định sẽ hỏi cho rõ ràng.

Mà còn, chỉ nhìn biểu cảm của phụ thân, liền biết nhất định phụ thân rất thích nghiền mực kia, chẳng lẽ Hầu gia đặc biệt tìm tới, là vì khi nàng mở miệng yêu cầu để Doãn Hi trở thành con trai trưởng?

“Khổ Trai đại sư?” Phiền lão gia hít sâu.

Khổ Trai đại sư này từng là ngọc tượng trong cung đình, lấy điêu khắc mà nổi tiếng, đáng tiếc sau khi cáo lão hồi hương thì buông đao, hiếm có tác phẩm, một món ngọc khí hoặc trang sức tùy tiện kêu giá ở chợ đêm cũng phải trăm đến ngàn lượng, đôi khi có bạc cũng không thể mua được.

Trong tay không có một chế tác nào của Khổ Trai đại sư, khiến ông thất vọng rất lâu, không nghĩ tới ngày hôm nay có thể nhận được trân phẩm này.

Ông vội vàng mở ra nhìn lên, đầu rồng kia được điêu khắc trông rất sống động..

“Cực phẩm, thật sự là cực phẩm! Món quà này thật sự là đồ vật quý nhất ta từng nhận được từ trước đến nay, đây là món đồ ta khao khát có được nhất!” Phiền lão gia thần phục liên tục, không cần mở lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) bên dưới ra, ông đã có thể xác định đây là chế tác của Khổ Trai đại sư.

Lời này Phiền lão gia vừa nói ra, khiến Kha thị lập tức lạnh mặt xuống, ngay cả Phiền Bách Văn đang chờ chế giễu cũng khinh thường chuyển tầm mắt.

“Phụ thân thích là được rồi.” Phiền Bách Nguyên cười nhạt nói, lập tức gọi: “Doãn Hi, lại đây.”

“Vâng, phụ thân.” Phiền Doãn Hi thấy nhiệm vụ hoàn thành, toàn thân nhẹ nhõm, lại nhảy nhảy đi tới bên cạnh hắn, vẻ mặt như chờ linh thưởng, chỉ thấy phụ thân sờ sờ đầu mình, dương lên nụ cười tán dương.

Chỉ riêng nụ cười này, cũng đã có thể khiến Phiền Doãn Hi buông bỏ hiềm khích trước kia, làm nũng nhào vào trong lòng hắn.

Phiền Bách Nguyên mềm nhẽo ôm nó ngồi ở trên đùi, Phiền Doãn Hi lại ngồi nghiêm chỉnh, dùng ý cười nhìn mọi người ngồi cùng bàn, cuối cùng nhìn về phía Lư thị cười nheo đôi mắt to đen nhánh.

Lư thị được an ủi cười, may mắn mình không có nhìn nhầm, giao Doãn Hi cho cháu dâu là rất đúng.

Phiền Doãn Hi ý cười ngọt ngào, không có một chút tạp chất, là nụ cười hồn nhiên của hài tử, khiến Phiền lão gia càng nhìn càng vui.

“Phụ thân, ta mang Doãn Hi về bên người nuôi rồi.” Phiền Bách Nguyên đùa với hai má phấn nộn của nhi tử.

“Rất tốt.”

“Phụ thân, ta còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì? Cứ việc nói.”

“Ta muốn để cho Doãn Hi trở thành con trai trưởng của ta.” Phiền Bách Nguyên vừa nói, toàn trường đều kinh ngạc, ngay cả Dương Như Tuyên cũng không dám tin nhìn hắn.

Kỳ thật, việc này do hấn nhắc tới tính ra là thỏa đáng, nhưng nàng còn không có lá gan lớn đến mức muốn hấn đi làm chuyện này, nhưng mà hấn lại chuẩn bị tất cả mọi chuyện rất tốt, ngay cả việc này cũng tự mình nói ra, chỉ sợ ấn tượng của cha chồng đối với nàng không tốt... Người này, thật sự là thận trọng, tính tình lạnh lùng một chút, biện pháp cũng cực kỳ đặc biệt.

“Chuyện này...” Phiền lão gia khó hiểu nhìn hấn.

Thấy thế nào cũng cảm thấy một nhà ba người họ hoà thuận vui vẻ, đề xuất yêu cầu này, đối với con dâu cũng quá không công bằng, dù sao Doãn Hi là do thông phòng sinh ra, con vợ kế là con vợ kế, trừ phi vợ cả không thể sinh...

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cả nhà (1)

Năm mới, trong ngoài Phiền phủ đều vui sướng, người và sự vật đều không biến hóa, chuyện duy nhất khiến người khó hiểu chính là, Phiền Doãn Hi không hiểu sao lại dấn lấy phụ thân của nó.

Mặc kệ Phiền Bách Nguyên đi đến đâu, nó cũng đi theo, thậm chí chủ động nắm tay hấn.

Đây là chuyện tốt.

Nhưng mặt Phiền Bách Nguyên lại lạnh tới cực điểm, nhưng lại không lỡ độc ác đẩy tay Phiền Doãn Hi ra, cho nên khi lên giường đành phải để ra một chỗ cho nó.

May mà mừng hai lại mặt, Phiền Doãn Hi lên xe ngựa, tràn ngập tò mò đối với thế giới bên ngoài Phiền phủ, không bám người như thế nữa, nhưng - -

“Phụ thân, phụ thân, cái kia là cái gì?” Nó cao hứng phấn chấn chỉ vào cửa hàng ngoài màn xe.

Phiền Bách Nguyên ngồi ở một bên lạnh lùng trừng nơi phát ra tiếng nói, hỏi: “Ta có thể đọc tâm nó không?”

“Hầu gia, Doãn Hi học thoại rất siêng năng, đương nhiên sẽ có chút huyền não, chàng...”

Phiền Bách Nguyên tức giận suy nghĩ, hấn nhìn thấy vẻ mặt Dương Như Tuyên khẩn trương: “Hồ dữ không ăn thịt con, thuận miệng nói đùa một chút thôi, nàng tin là thật sao?”

“Biểu cảm của Hầu gia rất thật.” Dương Như Tuyên áp ứng nói, bị ánh mắt xơ xác tiêu điều của hấn dọa.

Phiền Bách Nguyên mặt mày nhăn nhó lại, bên tai nghe tiếng Phiền Doãn Hi kia huyền não lại bén nhọn kêu la, ngay lúc hấn sắp không nhẫn nại được nữa, đã đến Dương phủ.

“Tuyên tiểu thư.” Tổng quản Dương phủ ở trước cửa từ sáng sớm, vừa thấy xe ngựa Phiền phủ đến, lập tức đi lên trước nghênh đón.

“Phó tổng quản, gần đây có khỏe hay không?” Dương Như Tuyên cười mỉm hỏi.

“Tốt, hiện giờ thấy Tuyên tiểu thư khí sắc hồng nhuận, lão nô càng bớt lo rồi.” Phó tổng quản cười hí mắt, thấy nàng quay đầu nắm tay Phiền Bách Nguyên xuống xe ngựa, mà trong tay Phiền Bách Nguyên lại ôm một đứa nhỏ. Tiểu thư của ông lấy chồng chưa tới một năm, không thể sinh ra một đứa nhỏ hai tuổi được, nhưng nếu như là con trai của Bình Tây Hầu, sao lại chưa từng nghe nói đến?

Thấy phó tổng quản trong lòng phỏng đoán mà lại không dám hỏi thẳng, Dương Như Tuyên chỉ cảm thấy buồn cười.

“Phó tổng quản, cha mẹ ta?” Nàng cười hỏi.

“Lão phu nhân, lão gia và phu nhân tất cả đều ở đại sảnh chờ tiểu thư. Đứng rồi, đại tiểu thư cũng về, cũng dẫn tiểu thiếu gia hai tuổi đến.”

“Thật sự?” Dương Như Tuyên mừng rỡ lôi kéo Phiền Bách Nguyên đi thẳng vào bên trong.

Hoài Nam Thành cách Định Dương thành khá xa, cho nên lúc trước mừng hai lại mặt, Như Hàm tỷ tỷ cũng không có về, không thể tưởng năm nay lại về.

Phiền Bách Nguyên không ngờ nàng như thế, nhìn vẻ mặt nàng nhảy nhót mà vội vã, y hết nha đầu chưa lấy chồng, đâu có chút tư thái chủ mẫu trong Phiền phủ.

Vừa vào đại sảnh, bên trong đã có tiếng cười vang liên tục, phóng mắt nhìn qua, dường như thành viên Dương phủ đều đã đến đông đủ, một người cũng không thiếu.

“Bà nội, phụ thân, nương, Như Hàm tỷ tỷ, tỷ về rồi.” Dương Như Tuyên che giấu không được vui sướng, buông tay trượng phu ra, đi thẳng đến chỗ Dương Như Hàm.

Dương Như Hàm quay đầu, cười ôn nhu: “Tuyên nha đầu.”

“Tỷ.” Dương Như Tuyên ôm cổ nàng: “Tỷ sống có tốt không?”

“Muội cảm thấy tỷ sống không tốt sao?” Dương Như Hàm giương mi lên, có vài phần tiêu sái mạnh mẽ của Mục thị.

Dương Như Tuyên đánh giá nàng, xem ra có chút đầy đặn, nhưng mặt mày chưa biến, tính tình chưa biến, vẫn là tỷ tỷ cương nhu lưu loát trong trí nhớ của nàng.

“Muội đó, sống có tốt không?” Dương Như Hàm vỗ nhẹ má của nàng, cười hỏi, ánh mắt đã cực kỳ tự nhiên dừng ở trên người Phiên Bách Nguyên đang đứng ở cửa.

Dương Như Tuyên theo tầm mắt của nàng nhìn lại, giờ mới phát hiện ánh mắt mỗi người đều dừng trên thân của hầu gia... Không, phải nói là, dừng trên người hai phụ tử họ.

Hồngбет, bọn họ đã quên giới thiệu Doãn Hi với mọi người rồi.

Vỗ nhẹ Dương Như Hàm hai lần, nàng đi trở về bên cạnh Phiên Bách Nguyên, nhẹ nắm tay hắn, nhéo má phẩn nộn của Phiên Doãn Hi, đối với mọi người nói: “Bà nội, phụ thân, nương, đây là Doãn Hi, con trai trưởng của Hầu gia, cũng là con của con.”

Hửm... Ánh mắt mọi người đều trùng thật lớn, ỉm. lqđ, may mà Hầu gia không nhìn thấy.

Mọi người ở trong đại sảnh hàn huyên một lúc, nữ quyến rời tiệc, chuyển qua chỗ khác nói chút riêng, mà Phiên Bách Nguyên lại ở lại nói việc nhà với mấy nam nhân Dương gia.

Đương nhiên, trọng tâm đề tài của nam nhân không thể quanh quẩn trong chuyện nuôi dưỡng con cái, nhưng các nữ quyến lại đàm luận - -

“Tuyên nha đầu, con cũng quá độ lượng, nhận con trai của thông phòng tuy là thiên kinh địa nghĩa, nhưng vấn đề là sao có thể để cho con của thông phòng làm con trai trưởng? Như vậy, sau này con do con sinh ra đều phải xếp sau nó sao? Rốt cuộc con có biết Phiên Bách Nguyên là Bình Tây Hầu hay không, là thừa kế tước vị Hầu gia, con trai trưởng của hắn là thế tử Hầu gia? Một đứa con vợ kế sao có thể thành thế tử Hầu gia, hưởng hồ con cũng không phải không thể sinh, cần gì phải làm quyết định này?”

Một nhóm nữ quyến đi tới sân của Hoàng thị, Hoàng thị còn chưa có lên tiếng, Mục thị đã nhịn không được giữ lấy vai Dương Như Tuyên lay nàng, mong là có thể làm nàng thanh tỉnh.

Hành động này khiến hai mắt Phiên Doãn Hi không ngừng nhìn chăm chăm vào Mục thị, giống như hoang mang, lại càng như chỉ cần Mục thị tiến lại gần một bước, nó sẽ lập tức bỏ nhào lên phía trước ngăn cản.

“Nương...” Dương Như Tuyên cười gượng, lấy ánh mắt trấn an Phiên Doãn Hi.

“Lạc Anh, con bình tĩnh một chút.” Hoàng thị thấp giọng ngăn lại: “Tuyên nha đầu làm như vậy, nhất định có dụng ý của con bé.”

“Đúng vậy, nương, con lại cảm thấy Tuyên nha đầu làm như vậy không có gì không tốt, lại còn nhận được mỹ danh hiền thê, tương lai cha chồng của nàng sẽ càng thương tiếc nàng hơn, để bù đắp cho nàng, tuy Hầu gia hai mắt không tiện đã có con trai trưởng, cũng vẫn sẽ được xem trọng hơn.” Dương Như Hàm nói ra quan điểm của nàng.

“Tỷ, muội không phải...”

“Đương nhiên, tỷ cũng đoán được muội không suy nghĩ sâu xa như vậy, tám phần là thương cảm tình cảnh của hải tử kia.” Dương Như Hàm chứa cười cắt ngang lời nàng chưa nói xong: “Tuy Bình Tây Hầu không quyền không thế, nhưng cũng không đến mức có con trai lại không ai biết, trong này nhất định có nguyên do, đúng không?”

Dương Như Tuyên cười khổ, bái phục.

Ở đại sảnh, đối với thân phận của Doãn Hi, nàng cũng chỉ đề cập qua, chưa nói quá sâu, nhưng tỷ tỷ thông minh như vậy, liếc mắt đã rõ nàng đang làm gì.

“Đứa nhỏ Doãn Hi này khiến người ta rất đau lòng, ta chỉ muốn tìm một thân phận cho nó, nếu không ngay cả hạ nhân ở trong phủ cũng coi thường nó.” Nàng cười cười, vẫy tay với Phiên Doãn Hi, nó lập tức nhào vào trong ngực nàng: “Nhìn xem, nó và Hầu gia rất giống nhau có phải hay không?”

Đánh giá Phiên Doãn Hi xong, Dương Như Hàm nhìn về phía Tuế Vị Ương đang chơi đồ chơi bằng gỗ trong góc.

“Muội xem con trai của tỷ này, bộ dáng rất giống tỷ, tính tình giống phụ thân nó, một chút khí khái nam tử cũng không có, nếu so sánh, Doãn Hi nhà muội ôn trọng hơn, có thể thấy được sau khi lớn lên nó nhất định sẽ giống Bình Tây Hầu.”

“Yên tĩnh có gì tốt chứ? Doãn Hi có chút ngang tàn, dạy bảo cực kỳ mệt.”

“Nương, ta muốn chơi cái kia.” Phiên Doãn Hi chỉ vào món đồ chơi trên tay Tuế Vị Ương.

“Cái kia...” Dương Như Tuyên nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ.

“Vị Ương, dạy đệ đệ chơi với.” Tiếng Dương Như Hàm gọi, Tuế Vị Ương lập tức giương mắt, điểm nhẹ cái đầu. Dương Như Hàm khẽ nhéo hai má non mềm của Phiên Doãn Hi: “Doãn Hi, đi chơi với ca ca đi, đi nương với nương của con còn có chuyện muốn nói.”

“Vâng ạ!”

“Doãn Hi, chạy chậm một chút.” Dương Như Tuyên khẽ gọi.

Dương Như Hàm thấy nàng rất ra dáng một người mẹ, nhin không được bội phục nàng.

“Tuyên nha đầu, quả thật muội rất độ lượng, yêu thương Doãn Hi từ tận đáy lòng, nhưng muội đã thích hài tử như vậy, sao cũng đã gả đi mấy tháng rồi mà bụng vẫn chưa có tin tức gì vậy?” Dương Như Hàm cẩn thận đánh giá nàng từ trên xuống dưới, đột nhiên neho mắt lại: “Quái, cũng đã là nữ nhân đã có chồng, vì sao vẫn là bộ dáng tiểu cô nương?”

Trong lòng Dương Như Tuyên run lên, ngưng ngừng xoay mặt: “Tỷ nói lời này, tỷ không xấu hổ, muội cũng e lệ.” Tỷ là quý sao? Làm sao ngay cả loại chuyện này cũng có thể nhìn thấu?

“Có gì phải e lệ? Đã lấy chồng, đương nhiên phải sinh con, nhi tử nữ nhi cũng đều tốt, tuy nói nhi tử có thể duy trì địa vị thân phận, nhưng nữ nhi lại là tri kỷ.” Dương Như Hàm kéo tay nàng qua đặt nhẹ lên bụng mình: “Cho nên, cái thai này của tỷ nhất định là nữ nhi.”

“Như vậy, thế tử Cung vương đối xử với tỷ tỷ rất tốt.”

“Hắn dám không đối xử tốt với tỷ sao?” Dương Như Hàm cười cười: “Muội phải biết rằng, tất cả trong ngoài Cung vương phủ đều do tỷ xử lý, nếu hắn dám đối với tỷ không tốt, chính là bản thân hắn chán sống rồi.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, im lặng, không khỏi cười khẽ: “Như vậy, tỷ tỷ đúng là đã đem thế tử Cung vương ăn đến sít sao rồi.”

Dương Như Hàm cười cười, đôi lông mày nhíu lại: “Đừng có chuyển hướng đề tài, rốt cuộc giữa muội và hắn là như thế nào?”

“Đâu có làm sao.”

“Như Hàm, muội bắt lấy Tuyên tỷ tỷ của muội, tỷ muốn đích thân nghiêm hình bức cung.”

Dương Như Hàm vẫn ở bên cạnh nhìn hai người cười đùa, nhảy xuống ghé dựa, một tay kéo lấy tay Dương Như Tuyên: “Muội nói này Tuyên tỷ tỷ, tỷ có muốn nhân lúc còn chưa muội mà thành thật khai báo hay không?”

“Muội, muội đang làm gì đó?” Nàng vừa bực mình vừa buồn cười nói.

“Như Hàm tỷ tỷ nói muội cũng không dám không theo, tỷ vẫn nên nhận đi.” Thân thể Dương Như Hàm khẽ chuyển, chuyển tới phía sau nàng giữ lấy hai tay nàng.

Mắt thấy Dương Như Hàm duỗi hai tay ra, mười ngón tay chọc thẳng thắt lưng mình, nàng không khỏi kêu to: “Bà nội, nương, mau cứu con!”

Mục thị và Hoàng thị nhìn thoáng qua, phẩm trà thờ dài: “Tình cảm tỷ muội tốt, đây là chuyện tốt.”

Thương cảm Dương Như Tuyên chịu khổ bị hai tỷ muội tấn công, cười đến đau cả hông mặt lại đầy nước mắt, Phiên Doãn Hi lại cứ “mê muội mất cả ý chí”, bỏ quên nương ở đây không để ý, khiến nàng dở khóc dở cười.

Tiếng cười kia từ sau viện, quanh quẩn, trong sân tràn ngập không khí vui mừng.

Phiên Bách Nguyên nhìn theo hướng hậu viện, thấp giọng nói: “Xem ra nàng và tỷ muội trong nhà sống chung rất tốt.” Nghe tiếng cười của nàng, nhìn bóng dáng nàng chạy trốn trên hành lang dài, hắn không tự giác khẽ cong khóe môi.

“Tốt, rất tốt, ngay cả thân sinh cũng không có thể tốt như vậy.” Dương Trí Nghiêu bên cạnh, trên mặt không còn biểu cảm ngơoi lừa ta gạt trên thương trường, thuần túy hưởng thụ giờ khắc gia tộc đoàn tụ này.

“Ta còn chưa từng thấy nàng cười đến vui vẻ như vậy.” Ánh mắt hắn lạnh nhạt, nhưng làm sao cũng không thể chuyển mắt, tham luyến khi nàng ngoái đầu nhìn lại trên mặt sẽ là vẻ mặt tươi sáng.

“Như thế Hầu gia phải kiểm điểm lại mình rồi.”

Phiên Bách Nguyên liếc xéo hắn đang dựa trên cột hành lang: “Trái lại, ngươi mới nên kiểm điểm đi.”

Dương Trí Nghiêu gãi gãi mũi, thật sự không thể phản bác: “Ài, lòng của nữ nhân thật sự là kim dưới đáy biển, ai biết một khi có được quyền quý, thay lòng đổi dạ nhanh như lật sách vậy.”

“Đó là bình thường, nàng là sủng thiếp của Khổng Nhị gia, mà người lại muốn lật đổ Khổng Nhị gia, dưới tình huống này, nàng có thể giúp người hủy đi chỗ dựa vững chắc của bản thân sao?”

“Ta cũng chỉ là theo lệnh mà hành sự thôi, Hầu gia.” Rốt cuộc là ai muốn hấn đi làm chuyện này?

“Cho dù biết, nhất định người cũng y lệnh làm việc, rồi lại không lỡ nặng tay với nữ nhân, cho nên kết cục này ngược lại rất tốt.” Hấn cười lạnh nhạt nói.

Dương Trí Nghiêu có chút không hiểu. Nếu bàn về người lừa ta gạt trên thương trường, chỉ cần chút dấu hiệu hấn cũng có thể mò mẫm hiểu vài phần, còn nói đến tranh đấu chính trị, hấn không thể thấu triệt giống Phiên Bách Nguyên được.

“Ý Hầu gia là?”

“Ta muốn Khổng Nhị gia có phòng bị.”

Dương Trí Nghiêu đầu gối cũng đã lăn lộn trong thương trường, chỉ cần Phiên Bách Nguyên gợi ý, hấn cũng đoán được vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Người một nhà (2)

“Hầu gia thật sự thiếu suy nghĩ, không nói chuyện rõ ràng, hay là không tín nhiệm ta?”

Nhất định tiểu thiếp được xếp vào bên cạnh Khổng Nhị gia sẽ tiết lộ kế hoạch đối phó Khổng Nhị gia cho Khổng Nhị gia biết, như vậy mới có thể có phòng bị, ổn định chỗ dựa vững chắc của nàng. Mà ý của Hầu gia chính là muốn để cho đối phương tự cho là đã đoán đúng, tăng cường phòng bị, như vậy lại gài đúng chỗ ngứa (đúng với ý nguyên).

“Nếu ta nói rõ với người, đến lúc đó người không nỡ để nữ nhân kia chịu khổ, làm thay đổi kế hoạch, có lẽ sẽ bị hấn nhìn thấu.”

Dương Trí Nghiêu tự thấy đuối lý, phản bác không được: “Ài, ai cũng sẽ có nhược điểm, chẳng phải Hầu gia cũng có đấy thôi.” Không có biện pháp, thương tiếc nữ nhân là gia huấn của nhà hấn, hấn thật sự không thể quá tàn nhẫn với nữ nhân, nhưng nếu đối phó với nam nhân mà nói thì không cần quá khách khí.

“Nhược điểm của ta?” Đón gió rét thấu xương, nghe tiếng cười như chuông bạc từ nơi xa truyền đến, hấn chỉ cảm thấy thoải mái sung sướng, ngay cả việc đứng ở đây một lúc lâu rồi cũng không biết.

“Còn không phải là Tuyên nha đầu sao?” Còn nói mình dễ mềm lòng với nữ nhân, hấn cũng chẳng tốt hơn chỗ nào.

Khác biệt ở chỗ Tuyên nha đầu là thê tử của hấn, mà mình là mềm lòng với nữ nhân khắp thiên hạ.

Phiên Bách Nguyên cười cười: “Người cho rằng như vậy?”

“Ta chính là cho rằng như vậy.” Dương Trí Nghiêu vạ phần khẳng định.

Chỉ thấy Hầu gia nở nụ cười, nếu nói một chút quan hệ với Tuyên nha đầu cũng không có, hấn, không, tin! Nhớ khi Hầu gia mới từ Tây Đột trở về, cả người lạnh lùng như quỷ thần từ địa ngục trở về, sống trong bóng tối không thấy mặt trời, nhưng hôm nay đây mặt hấn có ánh sáng, khóe môi có ý cười, sống lại một cách chân chân thực thực rồi.

“Nhàm chán.”

“Có phải nhàm chán hay không, trong lòng Hầu gia tự biết.”

Phiên Bách Nguyên chẳng muốn đáp lại hấn, chuyển đổi đề tài nói: “Những quặng sắt này, người giữ lại một phần để làm vũ khí, ít nhất cũng phải ngàn bộ.”

Dương Trí Nghiêu sùng sốt: “Hầu gia, ta đừng chạm gì tới người, mà người phải dùng chiêu ngoan độc này đùa giỡn muốn mạng của ta?” Cát giữ chế tạo vũ khí ngang với tội mưu phản, tội danh này hấn không thể chống nổi.

“Cho dù muốn mạng của người, cũng cần phải chờ người làm tốt tất cả mọi việc.”

“Lời này mà người cũng có thể nói ra miệng? Còn có nhân tính không?” Dương Trí Nghiêu nhin không được kêu lớn.

“Hình như không có.” Hấn nói.

Khi hấn chết dưới tay người thân, rồi trùng sinh, nhân tính còn sót lại không nhiều, nhưng Như Tuyên xuất hiện... Rõ ràng là hấn kéo nàng đến bên cạnh, rõ ràng là muốn lợi dụng nàng, nhưng đến cuối cùng, hấn ngược lại động tình, dường như nhân tính mất đi lại một lần nữa quay lại trong hấn.

Năm đó bà nội làm yến tiệc, đó là lần đầu sau khi trùng sinh gặp nàng, nhưng khi đó nhân lực của hấn chưa khôi phục, chỉ thấy một mảnh mộng lung, rồi sau đó gặp lại ở hậu viện chùa, nhân lực của hấn đã có thể thấy rõ diện mạo của nàng, ôn nhu như vậy, hấn lại không nhận ra nàng.

Giống nhau nàng từng mừng hấn, hấn mù không chỉ có mắt, còn có tâm.

Nếu muốn hấn nói, hấn chỉ là bị cừu hận che mắt, nhìn không thấy bầu trời xanh, nhìn không thấy Hoa nhi tươi đẹp, nhìn không thấy nàng không chút che giấu che chở và thương tiếc, hiện giờ, mắt của hấn thật sự đã rất tốt, tổn thương trong lòng cũng được nàng chữa khỏi, hận nhiều hơn nữa, cũng bị ôn nhu của nàng dẹp yên rồi.

Trong bóng tối, chỉ có nàng, hấn mới thể thấy được ánh sáng.

Nàng là ánh sang chỉ dẫn của hấn, không phải nhục điểm của hấn.

“Hầu gia...” Đúng trả lời tự tin như vậy có được không, không có nhân tính không phải chuyện gì tốt đâu.

“Đúng.” Hấn như là nghĩ đến điều gì: “Sau tết mau chóng thu mua nông lương dự trữ, càng nhiều càng tốt.”

Dương Trí Nghiêu sùng sốt, không khỏi cười nhẹ: “Sao người và Tuyên nha đầu đều thích thu mua nông lương dự trữ? Nhưng hiện tại dự trữ không khỏi quá sớm, theo cách chơi của Tuyên nha đầu, bình thường đều đến tháng tư và tháng năm nàng mới động thủ.”

“Vì sao nàng làm như vậy?”

“Đó là vì - -” Hấn mơ hồ kể lại chuyện xảy ra năm đó một lần: “Cũng chính là bởi vì như vậy, ta mới có thể qua lại gần gũi với nàng, nhưng hiện giờ Hầu gia muốn ta dự trữ lương thực, việc này thật sự là...”

Phiền Bách Nguyên khẽ nhếch mi, còn chưa mở miệng, đầu nhà bên kia đã truyền đến tiếng bước chân, hấn không né tránh, ngược lại còn nhìn về hướng tiếng bước chân - -

“Hai người các người... Vậy mà thấy chết không cứu!” Dương Như Tuyên thở hồng hộc chạy trốn.

Vừa rồi nàng đang lẩn trốn, nhìn thấy phu quân của nàng và đường ca ở ngay bên cạnh hành lang, tuy nàng không kêu cứu với bọn họ, nhưng cũng không tin bọn họ không nghe thấy tiếng nàng cầu xin tha thứ.

“Tỷ muội các muội chơi đùa, vấn đề chúng ta cứu người, truyền ra ngoài có thể nghe sao?” Dương Trí Nghiêu tức giận nói, nhưng trên thực tế hấn nghĩ thầm, phu quân muội còn chưa có động tác gì, ta là ca ca sao có thể làm gà mẹ.

“Doãn Hi?” Phiền Bách Nguyên đuổi tay về phía nàng.

Dương Như Tuyên lập tức lên trước cầm tay hấn: “Đừng nhắc đến tiểu tử thôi không lương tâm, đi chơi với Vị Ương, bỏ mặc ta.” Nàng bĩu môi, miệng mắng, trong lòng lại là ý cười.

“Nếu như vậy, buổi tối hồi phủ không dẫn nó về nữa.”

“Sao được? Doãn Hi không phải ham chơi, nó là tham bạn, Vị Ương lớn hơn nó mấy tháng, tính tình rất tốt, không giữ riêng một chút nào, lấy hết đồ chơi bảo bối ra cùng chơi với nó.”

Phiền Bách Nguyên khẽ nhếch mi, chưa mở miệng đã nghe Dương Trí Nghiêu nói: “Rất đơn giản, muội mau sinh cho nó một người bạn, đảm bảo nó sẽ thu lại tính tình ngang bướng.”

Vừa nói ra, Dương Như Tuyên xấu hổ mang giận dữ trừng mắt hấn, hấn vô tình cười cười, nhưng nhìn thấy tên lạnh lùng bên kia hấn lập tức bị dọa sợ ngược lên nhìn trời: “Hình như trời sắp mưa, chúng ta về đại sảnh trước đi.” Dứt lời, bàn chân hấn lập tức bôi dầu, chuẩn mất rồi.

“Đợi một chút, huynh giúp muội ôm Doãn Hi tới đại sảnh, thuận tiện nói với tỷ tỷ nên dùng cơm rồi, bảo các nàng cùng tới đi.”

“Ta là ca ca muội, không phải hạ nhân của muội.”

“Muội là muội muội của huynh, là người nhà cực kỳ thân cực kỳ thân của huynh.”

Dương Trí Nghiêu bĩu môi hỏi Phiền Bách Nguyên: “Hầu gia, cưới một thê tử nhanh mồm nhanh miệng, có cảm thấy cuộc sống gian khổ hay không?”

“Ta nói ít, nàng nói nhiều, vừa vặn.”

“...” Thật sự đủ!

Nhìn Dương Trí Nghiêu gật gù đắc ý, Dương Như Tuyên mới nắm tay Phiên Bách Nguyên từ từ đi sang bên kia. Dọc theo đường đi, cực kỳ im lặng, lặng im đến nỗi nàng cảm thấy có chút xấu hổ, bởi vì vừa rồi Dương Trí Nghiêu đề nghị muốn nàng sinh cho Doãn Hi một người bạn, lời này đối với nàng mà nói, khá thẹn thùng.

Nàng cũng muốn sinh thêm cho Doãn Hi một người bạn, nhưng việc này... Thật sự là thiên không gặp thời, địa bất lợi, nhân cũng không hòa, hán không nhúc nhích, nàng đương nhiên không dám lớn mật hấp dẫn.

Vì tiêu trừ xấu hổ, nàng nhớ tới trước khi nàng đến nghe loáng thoáng thấy trọng tâm đề tài bọn họ tán gẫu, bật thốt lên hỏi: “Hầu gia muốn Nghiêu ca ca độn lương làm gì?”

Phiên Bách Nguyên nhướn mày không nói.

“Hầu gia biết không? Bắt đầu từ năm trước, công bộ đã tra rõ việc này, độn lương không thành, mà ta thấy dường như Nghiêu ca ca cũng không thực sự muốn làm như vậy.” Trên thực tế, Nghiêu ca ca cũng đã cảnh cáo nàng, không được độn lương làm tổn hại người mua bán nữa.

Kỳ thật nàng chưa bao giờ ra tay, nhưng từng cố ý tiết lộ tin tức này cho Lý di nương.

Nhớ tới Lý di nương, nàng mới phát giác, từ khi nàng lấy chồng đến nay, hồi phủ hai lần cũng chưa nhìn thấy Lý di nương, không biết hiện tại bà ta sống như thế nào.

“Cũng chỉ nói giỡn thôi.” Phiên Bách Nguyên nhàn nhạt nói.

“Nói giỡn?”

“Nghiêu ca ca của nàng hỏi ta có hứng thú làm chút mua bán hay không, ta nói bộ dạng này của ta sao có thể xử lý sinh ý, cho nên đã tán gẫu đến gần đây có chuyện mua bán gì có thể kiếm tiền, độn lương cũng chỉ là nói giỡn thôi.” Phiên Bách Nguyên hạ bút thành văn nói, nói mà mặt không đỏ khi không gắp.

“À, vừa rồi thấy Hầu gia không nói lời nào, ta tưởng ngươi tức giận.”

“Ta có gì phải tức giận?” Hán trầm mặc chỉ vì hán đang tự hỏi.

Suy nghĩ đến lời Dương Trí Nghiêu vừa nói, , nàng vì chính Lý di nương mà để cho Lý di nương đi độn lương, việc này vừa nghe là biết cách của cô có thể kiếm sinh ý, chỉ cần ngầm tiến hành tốt, làm vài năm không thành vấn đề, nhưng ngay từ đầu nàng lại chỉ muốn chính Lý di nương, nhưng sao nàng biết năm trước công bộ bắt đầu tra việc này?

Hay là nàng từng nghe nhạc phụ là Công Bộ Thị Lang nhắc tới việc này? Nhưng không biết tại sao việc này khiến hán không nghĩ ra, nhin không được bắt đầu đề ý.

Dương Như Tuyên không rõ suy nghĩ của hán, tự mình nói: “Không tức giận thì tốt, ta cũng chỉ muốn chúng ta kiếm chút sinh ý là được rồi.”

“Nàng cũng muốn buôn bán?”

“Thật không nghĩ xa như thế, chỉ muốn đòi lại cửa hàng, thu xếp một chút sinh ý cũng được, như vậy ít nhất khi linh phân lệ từng tháng có thể không phải chịu nương xem thường, giống như chúng ta không tự làm, chỉ biết làm sâu gao vậy.” Dương Như Tuyên nói nhẹ nhàng bằng quơ, lại nghĩ đến cực xa: “Mặc kệ như thế nào, cũng phải thay Doãn Hi tính toán mới được, nếu nó muốn cầu con đường làm quan hay là buôn bán đều do nó quyết định, nhưng chúng ta cũng phải để dành chút của cải, mà Hầu gia đi con đường làm quan, vậy thì còn con đường buôn bán, có ta ở đây, còn có Nghiêu ca ca giúp đỡ, nên sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Phiên Bách Nguyên nghe vậy, không khỏi nở nụ cười.

“Hầu gia đang cười gì vậy?” Nàng nghe thấy tiếng cười, có chút hơi kinh ngạc, cho dù ý cười kia là ước mơ nàng tha thiết, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra mình nói gì mà có thể khiến hán cười ra tiếng: “Hay là Hầu gia cảm thấy ta nghĩ quá ngây thơ rồi?”

“Không, chỉ là đột nhiên cảm thấy chúng ta là người một nhà.” Cho đến giờ phút này, hán mới có cảm giác mình là phụ thân, nàng là nương, mà nàng là nương đang toàn tâm toàn ý lo nghĩ tương lai cho con.

“Chúng ta vốn là người một nhà, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Hán nhẹ nhàng nắm tay nàng, đưa lên môi hôn nhẹ.

Dương Như Tuyên xấu hổ đỏ mặt, không nghĩ tới ban ngày ban mặt hán lại hôn tay nàng..

“Khụ khụ, Doãn Hi, con nói cậu phải che mắt của con hay là mắt cậu?”

Phía sau vang lên tiếng của Dương Trí Nghiêu đang đánh đòn lại có ý định trêu chọc, Dương Như Tuyên không khỏi xấu hổ giận dữ trừng qua, đã thấy phía sau của hắn còn có Dương Như Hàm, nương, bà nội...

“Đều không cần che, phụ thân thường thừa dịp nương ngủ hôn môi mẹ.” Về mặt Phiền Doãn Hi khờ dại nói.

Hôn tay mà thôi, có gì đáng ngại? Nó rất khó hiểu.

Dương Như Tuyên nghe vậy, sững sờ nhìn Phiền Bách Nguyên. Xảy ra chuyện đó khi nào, sao nàng lại chẳng hay biết gì vậy? Hắn là người có can đảm lớn như vậy sao?

Phiền Bách Nguyên có chút không được tự nhiên khụ một tiếng, thúc giục nói: “Đi thôi, hình như sắp đổ mưa rồi.”

Dương Như Tuyên nhìn vành tai hắn phấp phồng, còn chưa trả lời, Dương Trí Nghiêu đã chỉ sợ thiên hạ không loạn ở phía sau nói: “Ài, không phải Hầu gia không nhìn thấy sao, sao biết trời sắp mưa rồi hả?”

Phiền Bách Nguyên hơi cúi quay đầu: “Bởi vì khi mặt bản hầu gia chưa mù chính là tướng quân chinh chiến sa trường, trên người vô số vết thương, mỗi khi gặp mùa mưa sẽ đau đớn không ngừng!” Hồn đàn này, cười đùa quá mức, chuyện hắn há có thể đùa giỡn ở đây?

Dương Như Hàm chính là thế tử phi của Cung vương phủ, Cung vương là biểu ca của hoàng thượng, nếu việc này truyền lên trên, sẽ đưa tới họa sát thân cho hắn, nhẹ thì xét nhà, nặng thì diệt tộc, há có thể đùa giỡn?

“Nghiêu ca ca, huynh thật là.” Dương Như Tuyên hơi cúi trừng mắt nhìn hắn, vội vàng trấn an Phiền Bách Nguyên: “Hầu gia, Nghiêu ca ca nói giỡn thôi, người đừng tức giận.”

“Không tha thứ cho hắn.”

“Hầu gia...”

Dương Trí Nghiêu nhướn mi, hoài nghi hắn giả tức giận hay là thực sự tức giận, tiến lên thử thăm dò: “Hầu gia, nếu không ta để người tùy ý sai khiến, người đại nhân đại lượng tha thứ cho miệng ta không chừng mực đi.”

Chỉ thấy Phiền Bách Nguyên đột cười, hỏi Dương Như Tuyên bên cạnh: “Như Tuyên, để Nghiêu ca ca của muội tìm địa điểm cửa hàng cho muội, như thế nào?”

Đầu óc Dương Như Tuyên nhất thời xoay không kịp, rồi sau đó thoáng nhìn hắn cười xấu xa, mới biết được bản thân lại bị hắn lừa, thì ra là thu hút quân vào.

“Cứ như vậy đi.”

“Oa... Có làm hay không? Phụ thê liên thủ đối phó ta?” Dương Trí Nghiêu không thể tin được Phiền Bách Nguyên lại nhân cơ hội bẻ hắn. Mà lại lấy thủ đoạn đối phó Lục công tử để đối phó hắn, có làm hay không? Hắn là anh vợ của hắn đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tử thủ trình tiết (1)

Bữa cơm tối này truyện vui không ngừng, cả nhà ăn uống cười đùa, không khí vui mừng như vậy đã rất lâu chưa xuất hiện ở Dương phủ, sau khi ăn xong mọi người không khỏi lại ở lại hàn huyên vài câu.

Nhưng, nhất thấy sắc trời đã tối, Phiền Doãn Hi đã tự động tìm Phiền Bách Nguyên đòi ôm, Dương Như Tuyên biết hài tử đã mệt mỏi, cho nên hướng song thân và bà nội nói lời từ biệt.

Cả nhà đưa bọn họ ra cửa lớn, lại vừa lúc gặp Lý thị đưa Dương Như Kỳ muốn rời đi.

“Ài?” Dương Như Tuyên khẽ kinh ngạc nhìn Dương Như Kỳ và Lý thị, đột nhiên cảm giác mới một thời gian không gặp, bà ta như đã già đi rất nhiều, trước đây thần thái phẫn khởi khí thế biến mất không ít.

“Thực sự khiến người ta nhầm lẫn, rốt cuộc ai mới là nữ nhi của nhà này.” Dương Như Kỳ hờn dỗi nói.

“Như Kỳ.” Dương Kỳ trầm giọng nói.

“Con nói sai rồi sao, phụ thân, con mới đúng là nữ nhi của người, nhưng người cũng không đồng ý con và nương dùng bữa ở đại sảnh, con lấy chồng không có lại mặt, người cũng chẳng quan tâm, hiện giờ mừng hai con về nhà mẹ đẻ, người ngoảnh mặt làm ngơ... Rốt cuộc người là phụ thân ai?” Vừa thấy Hoàng thị và Mục thị, thậm chí Dương Như Hâm và Dương Như Hâm đều đứng ở bên cạnh Dương Như Tuyên, nội tâm nàng ta bất mãn một hơi bộc phát ra.

“Lúc trước khi người có ý muốn làm thiếp của Phiền nhị thiếu, ta đã nói, từ nay về sau người không còn là nữ nhi của ta!”

Dương Như Tuyên nghe vậy cả kinh, cho tới bây giờ mới biết được, thì ra Như Kỳ và phụ thân chặt đứt quan hệ phụ tử... Đứa ngốc, vì gả cho tên nam nhân không thể dựa vào kia mà chặt đứt lui tới với người trong nhà, nàng bỗng dưng đỡ người, nhớ tới đây chẳng phải là nàng trước kia hay sao? Không phải Như Kỳ đang đi trên con đường nàng đã đi qua hay sao?

“Cho nên người liền coi nữ nhi của người khác thành bảo bối, nàng ta hồi phủ thì nhiều người kèm với nàng như vậy, nàng ta là ai? Nàng ta cũng chỉ là đứa mồ côi của tam phòng thôi!” Nàng tức nàng bực, nàng không thể chịu được Dương Như Tuyên sống tốt như vậy.

Nhớ ngày đó nếu không phải nàng thiết kế Vũ ca ca, mình sẽ không rơi vào kết cục sống nương tựa lẫn nhau ở trong sân viện với nương! Rất không dễ dàng đến khi nàng lấy chồng, muốn thay bản thân chọn vùng trời, nhưng Dương Như Tuyên lại luôn luôn che ở trước mặt nàng! Phu quân của nàng mơ ước nàng ta, lại nhiều lần muốn nàng ta giết dây, mà mình cũng chỉ là thiếp, ngay cả mặt cha chồng cũng không được thấy, bữa cơm đoàn viên đêm trừ tịch của Phiền phủ cũng không có vị trí của nàng, nhưng cái gì Dương Như Tuyên cũng có!

“Người cảm mến cho ta!” Dương Kỳ gầm thét.

“Con muốn nói! Ta muốn để cho phụ thân biết, lmt.lqd, phụ thân sai rồi! Dương Như Tuyên gả cho Hầu gia nữ, trên con đường làm quan nàng ta sẽ không thể giúp đỡ gì cho phụ thân, nàng ta không giúp được phụ thân, nhưng con thì không, một ngày kia con sẽ khiến cho phụ thân tự mình đến Phiền phủ cầu xin con giúp!”

“Người!” Dương Kỳ tức giận đến muốn tiến lên, Mục thị và Lý thị vội vàng kéo hai người ra.

Dương Như Tuyên sững sờ nhìn ánh mắt Dương Như Kỳ tràn đầy hận ý, giống như ở trên người nàng thấy được bóng dáng chính mình. Đây là vận mệnh gì? Chẳng lẽ, sau khi nàng trùng sinh, thay đổi bản thân, lại phản hại những người khác phải tiếp nhận số mệnh trước kia của nàng sao?

Mà bây giờ hy sinh lại là Như Kỳ?

Nàng nên làm gì bây giờ? Nếu hạnh phúc của nàng phải hy sinh Như Kỳ mới đạt được, nàng lại phải bù lại như thế nào?

“Còn thể thống gì? Còn không dừng tay cho ta!” Hoàng thị nghiêm nghị đập ô đầu trượng trên tay.

“Người cắt cho ta, sau này ta cũng không muốn gặp lại người!” Dương Kỳ gào thét, phẩy tay áo bỏ đi.

“Người nghĩ rằng con cần người sao? ! Con sẽ không quay về cái nhà này nữa!” Dương Như Kỳ dứt lời, chạy ra ngoài cửa.

“Như Kỳ...” Lý thị đuổi theo ra ngoài, nhưng chỉ đứng bên cạnh cửa nhìn xe ngựa mau chóng rời đi.

Dương Như Tuyên ngu ngơ tại hiện trường, thật lâu không nói nên lời.

Một màn này, hiển nhiên là nàng đã từng... Chẳng lẽ thay đổi vận mệnh, chính là tìm người khác làm kẻ chết thay cho mình? Lúc trước nàng gả cho Phiền Bách Văn làm thiếp, rồi sau đó nàng nghe nói Như Kỳ gả cho người trông coi sổ sách trong Tri Phủ làm vợ, cuộc sống cũng không tệ lắm, nhưng hôm nay nàng gả cho Phiền Bách Nguyên, lại biến thành Như Kỳ gả cho Phiền Bách Văn... Nhớ lại, trên người nàng không khỏi nổibung một trận ác hàn.

“Như Tuyên, thời giờ không còn sớm, cần phải về thôi.” Dương Như Hâm nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tỷ...”

“Yên tâm, phụ thân có nương trấn an, không thành vấn đề, trái lại là muội, nếu ở Phiền phủ gặp được Như Kỳ, tìm một cơ hội khuyên bảo nàng nhiều hơn.”

“Được, muội biết rồi.” Dương Như Tuyên sững sờ gật đầu, quay đầu nói lời từ biệt với Hoàng thị và Dương Như Hâm.

Ngồi ở trên xe ngựa đi về, thái độ Dương Như Tuyên khác thường yên lặng không tiếng động, đầu óc nàng suy nghĩ trong chuyện này có liên quan hay không, có phải nàng thật sự trộm hạnh phúc của Như Kỳ hay không, dù sao nếu nàng không có trùng sinh, Như Kỳ sẽ không bởi vì nàng mà phải trải qua những thứ này, mà nàng, có phải không nên trùng sinh hay không?

Phiền Bách Nguyên lẳng lặng quan sát nàng, mãi đến khi trở lại Phiền phủ, xuống xe ngựa, nàng đã quên đỡ tay hân, một mình đi về phía trước.

“Hầu gia, hay là ta đưa Hầu gia về Mai Trinh viện trước.” Mặc Ngôn phụ trách điều khiển xe ngựa ném cương ngựa cho người gác cổng, chuẩn bị tiếp nhận Phiền Doãn Hi đã ngủ say trong ngực hân.

Phiền Bách Nguyên không để cho hân tiếp nhận Phiền Doãn Hi, chỉ lẳng lặng nhìn bóng lưng thê tử.

Đây là lần đầu, nàng quên sự tồn tại của hắn.

Cũng chỉ là một muội tử không thân, đáng để nàng mất hồn mất vía? Hắn nghe Dương Trí Nghiêu nói qua một chút việc vụn vặt của Dương gia chi thứ hai, ngay cả Dương Như Kỳ vì gã Phiến Bách Văn làm thiếp không tiếc trở mặt với phụ thân, việc này hắn cũng biết.

Hay là nói, ở trước mặt hắn xốc lên việc xấu trong nhà, khiến nàng cảm thấy không chịu nổi? Nhưng nhìn bộ dáng của nàng, dường như không phải là như vậy.

“Hầu gia, trước đưa tiểu thiếu gia cho ta, Mật Nhi, đi nói với thiếu phu nhân một tiếng.” Hạnh Nhi đi theo phía sau xe ngựa trở về đưa tay muốn tiếp Phiến Doãn Hi, quay đầu thuận tiện phân phó Mật Nhi.

Chỉ thấy Phiến Bách Nguyên ve vẩy tay, thấp giọng gọi: “Như Tuyên.”

Dương Như Tuyên ngu ngơ, bỗng đứng quay đầu, bước nhanh đi tới: “Hầu gia, thực xin lỗi, ta đang suy nghĩ chút chuyện, không cẩn thận đã quên Hầu gia.” Nhưng, nhìn nàng thất thần rất nghiêm trọng, còn bỏ quên Hầu gia ở sau người.

“Suy nghĩ chuyện gì?” Một tay mặc chonàng nắm, hắn trầm giọng hỏi.

“Cũng không nghĩ chuyện gì, cũng đã lâu không trở về, lmt.lqd, nhớ người nhà.” Nàng thuận miệng nói.

Muốn nàng nói, nàng cũng không biết nên nói như thế nào, còn nữa, nói hắn sẽ tin sao?

Chuyện của nàng bản cứ để bản thân nàng phiền não là được rồi, hai ngày nữa lại tìm cơ hội gặp Như Kỳ... Có một số việc tuy nàng rất không muốn quản, nhưng nàng thật sự lo lắng Như Kỳ thành kẻ chết thay chính mình.

“Thật sao?” Hắn khẽ hừ một tiếng.

Cực kỳ hiển nhiên, nàng đang nói dối, nhưng hắn cũng không muốn làm khó nàng.

Chỉ là bản thân bị gạt ra bên ngoài, trong lòng không sao thoải mái được.

Một ngày này lòng tràn đầy sung sướng, ban đêm lại bị một trận tuyết lớn đột nhiên rơi xuống làm cho lạnh lẽo.

Sáng sớm, Dương Như Tuyên đã ngồi ở cạnh mép giường ngăn người, cả đêm nàng cũng chưa có thể ngủ ngon, cả đầu đều nghĩ đến một màn Dương Như Kỳ và Dương Kỳ trở mặt kia.

Thăm lặng thờ dài, vừa mới đứng dậy, Hạnh Nhi đã ở ngoài cửa khẽ gõ cửa, gọi vào.

“Thiếu phu nhân?”

Dương Như Tuyên đứng dậy mở cửa, vừa muốn hỏi chuyện gì, đã thấy có mấy nha hoàn ăn mặc như tiểu cô nương sau lưng nàng, muốn nói là nha hoàn, nhưng diện mạo đều tuyệt sắc, ánh mắt lưu chuyển đang tìm hiểu chính mình, không giống như nha hoàn quý phủ.

“Thiếu phu nhân, phu nhân phái mấy nha hoàn, nói là sợ Mai Trinh viện không đủ người.” Hạnh Nhi nói xong, không nhìn được dùng mắt ý bảo.

Trong lòng Dương Như Tuyên hiểu rõ, dù sao tám chín phần mười, đây là bà bà không đủ thủ đoạn mà lại yêu đùa giỡn kia của nàng phái mấy mỹ ti muốn tranh thủ tình cảm với nàng đây.

Ài, bộ dáng đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì? Hầu gia lại nhìn không thấy, bà bà này của nàng, thủ đoạn thật sự không cao minh.

“Thiếu phu nhân, nên xử lý thế nào?” Hạnh Nhi rất rõ ràng dụng ý Kha thị tặng mỹ ti, nhưng nếu trắng trợn đuổi về, chỉ sợ Kha thị sẽ nhân cơ hội làm khó dễ.

Dương Như Tuyên cười cười: “Còn có thể làm thế nào, vậy thì nhận lấy đi.”

“Nhưng - - “

“Mấy ngày nay là vì ngày tết, khiến cho người và Mật Nhi một ngất trời, hiện tại nhiều người hơn, sau này các người cũng có thể thả lỏng một ít.” Dù sao Mai Trinh viện cũng thiếu người, hiện tại thêm người vừa vặn tốt: “Hiện tại mang các nàng đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng, sau này muốn phân công như thế nào, người quyết định đi, đừng làm cho các nàng đến gần Lộc Minh các là được.”

Hầu gia có thể bất động, nhưng không có nghĩa là mấy mỹ ti này sẽ không làm loạn, tất cả vẫn nên cẩn thận thì hơn. Còn nữa, bà bà tặng đại lễ... Nàng cũng phải hồi báo mới đúng.

Hạnh Nhi nghe vậy, hiểu rõ cười cười: “Nô tỳ hiểu rồi.”

“Đi thôi, trước thay Hầu gia chuẩn bị đồ ăn sáng.”

‘Vâng ạ’

Chuẩn bị đồ ăn sáng, chăm sóc một lớn một nhỏ trong phòng, sau buổi trưa, Phiên Bách Nguyên và Mặc Ngôn vào thư phòng, Dương Như Tuyên mới rảnh, giao Phiên Doãn Hi cho Hạnh Nhi, thì nàng đi tới chủ ốc.

“Nương, con dâu trẻ như vậy mới đến vấn an, thực là cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn.” Vừa vào sân của Kha thị, Dương Như Tuyên Tiên Lễ Hậu Binh* vấn an.

* Tiên lễ hậu binh: lễ trước binh sau; ngoại giao trước, quân sự sau; trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Kha thị phẩm trà, nhìn cũng không nhìn nàng, nhếch môi cười lạnh: “Người cũng biết cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn? Dầu gì cũng xuất thân danh môn, nhưng người là tức phụ nhưng một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu.”

“Cho nên con dâu đến đây bồi tội.” Dương Như Tuyên cười cười, từ trong lồng ngực lấy ra một cái hộp gỗ, vừa để bên cạnh nói: “Nương, đây là thể tử phi tỷ tử ở Cung vương phủ của ta đặc biệt mang đến từ Hoài Nam Thành, muốn ta hiểu kính nương, mong nương đừng ghét bỏ keo kiệt.”

Vừa nghe đến thể tử phi Cung vương, ánh mắt Kha thị thoáng rơi vào hộp gỗ mở ra, chỉ thấy bên trong có một trâm Dương Chi ngọc thượng đẳng, trâm đầu điêu khắc linh lung, chạm trổ cực kỳ tinh tế, nhìn từ xa đã biết là thượng phẩm.

“Dương Chi ngọc thôi, ta không để ở trong mắt.”

“Cũng đúng, Phiên phủ chúng ta cũng không phải môn hộ bình thường, Dương Chi ngọc trong trang sức hộp của nương tùy tiện tìm kiếm cũng đến mười cái, nhưng... Đây chính là Dương Chi ngọc từ Hoài Nam Thành, phóng nhãn vương triều, Dương Chi ngọc Hoài Nam Thành nếu nói thứ hai, thì không có bất cứ nơi nào dám nói là đệ nhất, còn nữa đây là ngọc tượng cung đình đặc biệt điêu khắc, ở bên ngoài kêu giá khởi điểm cũng phải ngàn lượng.” Dương Như Tuyên không nói ngoa, đây chính là giá thị trường.

Kha thị nghe vậy, đưa chung trà cho bà từ bên cạnh, lmt.lqd, ý bảo nha hoàn trước mặt mang hộp gỗ tới, liền đón lấy, liền phát hiện Dương Chi ngọc kia toàn thân trắng mịn tinh tế, chạm trổ tinh mỹ, khiến người ta yêu thích không buông tay.

“Đúng rồi, nương tặng cho vài mỹ ti, con dâu đã nhận, ngày mai, con dâu cũng sẽ tìm mấy mỹ ti tặng cho nương.” Biết rõ việc này không hợp lễ nghĩa, nàng vẫn cố ý đề nghị, ý định đụng ngã Kha thị.

Kha thị biến sắc.”Người có ý gì?”

Dương Như Tuyên giả bộ khó hiểu, hỏi lại: “Nương, con dâu không hiểu ý của nương, nương tặng mỹ ti, con dâu có quà đáp lễ, đây không phải lễ thượng vãng lai (có qua có lại) sao? Nương nói con dâu không hiểu lễ nghĩa, hiện giờ làm như vậy lại sai lầm rồi?”

“Chỗ ta rất nhiều người rồi, không cần mỹ ti.”

“Vậy thì đưa cho cha chồng đi.” Dương Như Tuyên cười híp mắt nói.

“Người dám?”

“Nương, con dâu làm như vậy, sai rồi sao?”

Kha thị vài lần mở miệng lại không nhả ra nửa câu nói. Nếu là nói sai, chẳng phải là tự tát tai, nhưng muốn nói đối, những mỹ ti này thật sự đưa đến bên cạnh lão gia, chẳng phải là muốn trêu chọc phong ba.

Gần đây lão gia xa cách bà ta, nếu bên người nhiều hơn mấy mỹ ti, chỉ sợ sau này trong phủ này bà ta không còn đường sống nữa! Ghê tởm hơn chính là, tất cả chuyện này đều là Dương Như Tuyên tạo thành! Nếu không phải nàng mặc danh kỳ diệu muốn tạp chủng kia làm con trai trưởng, há lại hại bà ta trêu chọc lão gia tức giận?

“Nếu không như vậy đi, nương không nguyên nhận, con dâu cũng không miễn cưỡng, nhưng con dâu hi vọng nương có thể trả lại tiền thưởng cùng ruộng tốt lúc trước hoàng thượng ban cho Hầu gia, bằng không đưa đến trước mặt cha chồng, chỉ sợ không chỉ là mỹ ti.” Nàng nói đến đây thì ngừng lại.

Kha thị giận dữ, nắm chặt hộp gỗ: “Người lại uy hiếp ta?”

“Nào có.” Dương Như Tuyên tươi cười nói: “Con dâu chỉ lấy lại những thứ thuộc về Hầu gia mà thôi, xấu hổ lại vẫn phải giao cho nương xử lý, khiến nương thêm phiền toái, hại nương không thể bảo dưỡng, nếu ngày khác cha chồng vui vẻ với người mới, vắng vẻ nương, trong lòng con dâu sẽ áy náy.”

Kha thị sùng sốt, nhẹ vỗ má mình.

“Nương cũng không hy vọng có một ngày như thế, đúng không?”

“Người...” Kha thị tức giận đến phát run, lại như thế nào cũng không có dũng khí ném hộp gỗ đi, trâm Dương Chi ngọc này giá trị ngàn lượng đó.

“Nếu nương nghĩ thông suốt, xin thông báo cho Cổ quân sự một tiếng, con dâu sẽ lập tức xử lý tiếp nhận.” Dứt lời, nàng tao nhã khom người rồi đi, từ đầu mặc kệ sắc mặt Kha thị muốn bóp chết nàng có bao nhiêu xanh mét.

A, nàng đang nghĩ, muốn mở cửa hàng lại không có tài chính, ông trời lại lập tức thay nàng thu xếp.

Theo đạo lý mà nói, tiền thưởng và ruộng tốt của Hầu gia, Kha thị cũng chỉ là người quản lý, hiện giờ Hầu gia đã cưới nàng, Kha thị không nên giữ mãi không buông, muốn đòi lại, nàng còn nhiều phương pháp mà, nhưng dĩ hòa vi quý, nàng muốn chung sống hoà bình với mọi người, không muốn trêu chọc phân tranh.

Vì Hầu gia, nàng phải thu liễm tính tình mới được, phải tận lực giống như Như Hàm tỷ tỷ vậy, làm việc chu đáo.

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tử thủ trình tiết (2)

Quay về Mai Trinh viện - -

“Như Kỳ?” Dương Như Tuyên nhận tờ giấy Hạnh Nhi chuyển, có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Kỳ tiểu thư phái người đưa tờ giấy, bảo là muốn đưa cho thiếu phu nhân.”

“Hạ nhân?”

“Đi rồi.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, mở tờ giấy ra, chữ viết phía trên nàng có chút xa lạ, dù sao nàng cũng chưa thấy bút tích của Dương Như Kỳ, nhưng cực kỳ xinh đẹp, xác nhận là chữ viết của cô nương gia. Mà trên giấy viết tất cả buồn khổ của nàng, vì gả cho Phiên Bách Văn mà trở mặt với phụ thân, hiện giờ ở Cán Hương viện nhận hết xa lánh mà lại không người tổ khổ...

Nhẹ nhàng thu hồi tờ giấy, đôi mi thanh tú của Dương Như Tuyên cau chặt.

Giống như nàng trước đây...

Nàng thừa dịp thời gian ngày tết, Phiên Bách Văn và cha chồng đi đến các quý phủ thân hữu, nên không ở trong phủ, tìm cơ hội đến Cán Hương viện tìm Như Kỳ, vừa vặn Như Kỳ hẹn gặp nàng ở cửa viện nhỏ.

Cho dù Như Hàm tỷ tỷ không yêu cầu, về tình về lý bọn họ vẫn nên đi gặp Như Kỳ mới đúng, nàng phải khuyên nhủ Như Kỳ, không thể để cho Như Kỳ biến thành nàng thứ hai, càng không thể để cho một ngày kia Như Kỳ thành quân cờ của Phiên Bách Văn.

“Hạnh Nhi, bữa tối giao cho người thu xếp, ta đi gặp Kỳ tiểu thư.”

“Như vậy được không? Muốn nô tỳ đi cùng thiếu phu nhân hay không?” Từ trước đến nay Kỳ tiểu thư đối với thiếu phu nhân cũng không phải ôn hòa gì, huống hồ hôm qua mới không thoải mái, hôm nay bất chợt phái người đến hỏi han, cảm thấy không thích hợp.

“Yên tâm đi, không có việc gì, người để cho Mật Nhi đưa mỳ tí đến phòng bếp làm việc trước, đừng để các nàng lỗ mắng, ta sẽ về trước bữa tối.”

“Được, nô tỳ biết rồi.”

“Tiểu tử tông của ta, người đừng khóc, chúng ta tìm Hầu gia, được không?”

Hạnh Nhi ôn nhu dỗ, ôm Phiên Doãn Hi từ Thiên Nhất thủy tạ đi tới Lộc Minh các, lại không nhìn thấy Phiên Bách Nguyên trong phòng ngủ, đành phải đến thư phòng tìm, dọc theo đường đi không ngừng dỗ.

“Ta muốn nương...” Phiên Doãn Hi khóc rống không ngớt, không ngừng kéo cổ áo Hạnh Nhi.

“Được, thiếu phu nhân sắp về rồi, người chờ một chút được không? Chúng ta tìm Hầu gia trước.” Hạnh Nhi dần lại tính tình trấn an, thấy sắc trời đã tối hoàn toàn, Mật Nhi dẫn mấy mỳ tí tới phòng bếp chuẩn bị bữa tối, lmt.lqđ, thiếu phu nhân lại vẫn không thấy tung tích, càng cố quái chính là ngay cả Hầu gia cũng không tìm thấy.

Trời ạ, nàng nên làm gì bây giờ?

Tiểu thiếu gia đi ngủ có chút cổ quái, nếu giấc ngủ trưa ngủ không ngon, ngủ không an ổn, vừa tỉnh dậy sẽ khóc, khóc đến không ai có thể trấn an, nhưng hai người có thể trấn an lại không ở bên cạnh, khiến nàng bị tiếng khóc làm cho tâm hoảng ý loạn, cả người không hiểu sao bắt đầu nôn nóng.

“Hạnh Nhi?” Đang muốn bước vào thư phòng, chỉ thấy Mặc Ngôn vừa vặn mở cửa, vừa thấy mình, lập tức chuyển mắt.

“Ngươi, ngươi, quần áo của ngươi mở.”

Hạnh Nhi nghe vậy vội vàng kéo vạt áo, Mặc Ngôn nhân cơ hội ôm Phiền Doãn Hi, có chút thẹn thùng hỏi: “Xảy ra chuyện gì, sao tiểu thiếu gia khóc thành như vậy?”

“Tiểu thiếu gia ngủ trưa không ngon, tỉnh dậy thì khóc, nô tỳ dỗ như thế nào cũng không được, thiếu phu nhân lại không có ở đây, đành phải ôm tiểu thiếu gia tới chỗ Hầu gia.” Cho dù Hạnh Nhi cố giữ vững trấn tĩnh, nhưng vẫn khó nén được thần tình e lệ.

“Thiếu phu nhân đi đâu rồi hả?”

“Nàng đi gặp Kỳ tiểu thư.”

“Kỳ tiểu thư?” Mặc Ngôn khẽ nhượng mị, nhớ lại vị hôm qua kêu gào trước cửa Dương phủ kia, không phải là Kỳ tiểu thư trong miệng nàng đó chứ?

Hôm qua mọi bất mãn của nàng ta đều nhằm vào thiếu phu nhân, nhưng thiếu phu nhân lại đi tìm nàng?

“Kỳ tiểu thư sai người mời thiếu phu nhân đến Cán Hương viện, nói là trước bữa tối sẽ về.”

“Cán Hương viện?”

Hạnh Nhi nghe tiếng, thấy Phiền Bách Nguyên đi đến cạnh cửa, vội vàng khom người: “Hầu gia.”

“Phụ thân... Con muốn nương...” Phiền Doãn Hi duỗi hai tay về phía hấn.

“Nàng đi đã bao lâu?” Phiền Bách Nguyên ngoảnh mặt làm ngo, trầm giọng hỏi.

“Đi lập tức... Cũng nửa canh giờ rồi.”

“Nàng và Dương Như Kỳ có từng nói chuyện tán gẫu như vậy?”

Hạnh Nhi cúi đầu: “Trước đây ở trong phủ rất ít khi lui tới, nhưng hôm qua trước khi hồi phủ, Hàm tiểu thư dặn thiếu phu nhân khuyên bảo Kỳ tiểu thư nhiều hơn.” Nàng đoán rằng chính là bởi vì như vậy, phu nhân mới có thể đi đến nơi hẹn.

Mặc Ngôn thấy mặt Phiền Bách Nguyên trầm xuống, không biết có nên đưa Phiền Doãn Hi đang đưa tay tới trong lòng hấn hay không, ngay tại lúc này, hấn nhảy cảm nghe thấy tiếng bước chân, lập tức nhìn về phía đường mòn vào Lộc Minh các: “Ai? !”

“Ta...”

Hạnh Nhi quay đầu vừa nhìn, bật thốt lên nói: “Kỳ tiểu thư?”

“Hạnh Nhi, ta tìm Như Tuyên.” Dương Như Kỳ đứng ở bên cạnh cổng vòm, bữu môi nói.

“Thiếu phu nhân đi tìm Kỳ tiểu thư rồi.” Hạnh Nhi vội vàng nói với nàng ta: “Thiếu phu nhân đã đi hơn nửa canh giờ, Kỳ tiểu thư không nhìn thấy thiếu phu nhân sao?”

“Không nha, Như Tuyên không có tới ta mới đặc biệt đến đây nhìn xem, xem nàng có phải thực sự giận ta hay không, cho nên không để ý tới ta, nhưng nàng... Nàng thực đi tìm ta rồi hả?” Dương Như Kỳ dè dặt cuống họng hỏi.

“Đúng, nhưng Kỳ tiểu thư không gặp thiếu phu nhân... Thiếu phu nhân đi đâu rồi?” Trong lòng Hạnh Nhi nổi lên bất an.

“Chẳng lẽ... Bị hấn mang đi rồi?” Về mặt Dương Như Kỳ chần chờ nói.

“Hấn? Ai?”

“Là...” Biểu tình Dương Như Kỳ khó có thể mở miệng.

“Nói!”

Dương Như Kỳ sợ run lên, giương mắt nhìn Phiền Bách Nguyên chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt, đôi mắt cặp kia, không lí do, lmt.lqd, trong lòng nàng run rẩy.

“Là... Nhị thiếu...” Nàng cắn cắn môi dưới nói: “Từ trước đến nay Nhị thiếu rất có hứng thú đối với Như Tuyên, nếu trên đường đi tìm của ta Như Tuyên gặp hấn...”

“Dẫn đường!” Phiền Bách Nguyên lạnh giọng quát.

Dương Như Kỳ toàn thân run rẩy, ổn định nỗi lòng, vội nói: ‘Vâng ạ’

Mặc Ngôn vội vàng trả Phiền Doãn Hi lại cho Hạnh Nhi, tiếp nhận Phiền Bách Nguyên bắt kịp cước bộ Dương Như Kỳ.

Dọc theo đường đi, Dương Như Kỳ đi không nhanh, còn không ngừng quay đầu, Mặc Ngôn cho rằng nàng có chỗ cố kỵ, lên tiếng nói: “Ngươi có thể đi nhanh một chút không?”

‘Vâng ạ’ Dương Như Kỳ gật gật đầu, đưa hai người bọn họ đến cửa khúc kiều, xuyên qua rừng phong, đi tới Cán Hương viện. Kỳ thật, đây đúng là mục đích của nàng, chính là muốn để cho Dương Như Tuyên bị Phiền Bách Văn tranh chấp, như vậy, nàng cũng không tin Phiền Bách Nguyên Hầu gia mà còn có thể muốn một thế tử không sạch sẽ.

Cái gì Dương Như Tuyên cũng có, được phụ thân và bà nội yêu sủng, vậy mà lại vẫn dùng kế hại nàng và nương bị giam cầm ở trong sân viện, ăn mặc chi phí không khác nhà hoàn quý phủ... Thậm chí ngay cả người trong lòng nàng cũng thêm muốn nàng ta!

Nữ nhân kia cái gì cũng có, cái gì cướp đoạt với nàng, một khi đã như vậy, nàng khiến cho nàng ta phải hai bàn tay trắng!

“Bình thường lúc này, nhị thiếu thích ngồi ở trong tiểu lâu đài, ta đoán nếu Như Tuyên bị hấn bắt, có thể là tới nơi này...” Dương Như Kỳ dẫn hai người bước trên hành lang.

Mặc Ngôn lặng lẽ dò xét Phiền Bách Nguyên, sắc mặt xanh đen kia khiến một câu trấn an hấn cũng không nói ra miệng được.

Hạnh Nhi nói, thiếu phu nhân đã đi hơn nửa canh giờ rồi... Nửa canh giờ có thể làm rất nhiều chuyện, huống hồ thiếu phu nhân lại là nữ nhân tay trái gà không chặt, nếu như thực sự gặp phải nhị thiếu, nhị thiếu chỉ cần dùng sức... Như thế đợi nhìn thấy một màn kia, chỉ sợ... Hai huynh đệ tất phải tương tàn rồi.

Hi vọng toàn bộ không phải như hấn tưởng tượng, dù sao chỉ là phỏng đoán...

“A...”

Đột nhiên, tiếng nam nhân rên rỉ truyền đến, khiến Phiền Bách Nguyên dừng cước bộ, lông mi dài khẽ động, ánh mắt hấn xơ xác tiêu điều trùng hướng âm thanh phát ra.

Ngay khi cách cánh cửa vài bước... Là ở chỗ này sao?

“Hầu gia...” Vẻ mặt Dương Như Kỳ giả bộ không biết làm sao, nàng ta cũng nghe thấy âm thanh ái muội kia.

Phiền Bách Nguyên bỗng dừng tay, ý bảo nàng ngậm miệng.

Hấn nên đi mở cánh cửa kia ra sao? Hấn nên nhẫn nhịn tức giận mà không động thủ sao? Nhưng mà một khi động thủ, chuyện hai mắt hấn khôi phục cũng sẽ bị vạch trần, kế hoạch tiếp theo sẽ khó có thể tiến hành... Nhưng, suy nghĩ đến Như Tuyên bị Phiền Bách Văn sinh thú tính chà đạp, hấn đau như đao cắt.

Nhưng nếu... Như Tuyên cam tâm tình nguyện, dù sao bọn họ từng là phu thê, nói không chừng cuộc đời này bọn họ sẽ cháy tình lần nữa, nói lại tình duyên phu thê kiếp trước...

“Hầu gia.” Mặc Ngôn nhìn đau mở miệng, lực đạo Phiền Bách Nguyên bám trên cánh tay hấn, như là muốn bẻ gãy tay hấn vậy.

“Đi.” Hấn trầm giọng nói.

Mặc Ngôn đành phải cắn răng, dẫn hấn tới đến trước cửa, đang muốn đẩy cửa ra, đột nhiên nghe thấy - -

“Như Tuyên, chớ đi...”

Phiền Bách Nguyên từ từ nhắm hai mắt, không thể tin được lại chính tai nghe thấy chuyện thực sự... Nàng cam tâm tình nguyện, thật sự cam tâm tình nguyện phản bội hấn!

Không thể nhìn được nữa, hấn nhấc chân chuẩn bị đẩy cửa, bất chợt nghe thấy tiếng kêu rên của Phiền Bách Văn như giết heo, cùng với tiếng Dương Như Tuyên giận dữ mắng mỏ.

“Ta muốn ngươi đụng chạm, ta muốn ngươi đụng chạm, ta muốn ngươi chạm vào sao? ! Ngươi tên hỗn đản này, rốt cuộc ngươi có biết ta là ai hay không? ! Ta là thế tử của ca ca ngươi, là tẩu tử của ngươi, là tỷ tỷ của Như Kỳ, ngươi dám đụng vào ta, ngươi xem ta có dám giết ngươi hay không, ta đã muốn giết ngươi từ lâu rồi!”

Mặc Ngôn ngây người, Phiền Bách Nguyên nháy mắt mở cửa ra, chỉ thấy bên trong cánh cửa bàn ghế bị lật đổ, một mảnh bừa bãi, lmt.lqd, mà Phiền Bách Văn té trên mặt đất, Dương Như Tuyên như là giết giận không ngừng giẫm lên hấn, đập đến thờ hồng hộc.

Một màn này cùng với suy đoán của mọi người, một trời một vực.

“Hầu gia?” Tiếng cửa mở khiến Dương Như Tuyên ngừng chân quay đầu, kinh ngạc nhìn Phiền Bách Nguyên: “Sao các người lại đến đây?”

“Người đang làm cái gì?” Phiền Bách Nguyên khàn giọng hỏi.

“Ta...” Dương Như Tuyên giống như hải tử làm sai, cúi thấp mặt: “Ta không phải cố ý đánh hấn, nhưng hấn gạt ta nói Như Kỳ ở đây, lại muốn chạm vào ta, cho nên ta...”

Nàng thử quên đi tất cả, thử tha thứ, nhưng tên hỗn đản này là súc sinh, nói không nghe đành phải dùng quyền.

Phiền Bách Nguyên nhìn Phiền Bách Văn bị đánh thành đầu heo, ôm bao tử rên rĩ, giống với tiếng rên rĩ ái muội hấn vừa mới nghe thấy, thì ra hấn nghĩ muốn xóa hết, thì ra không phải không chịu nổi như hấn nghĩ, không phải nàng không an phận, mà là nàng thủ vững thân phận, thậm chí vì bảo vệ trinh tiết mà động thủ.

“Đáng đánh.” Hấn cười nói.

Mạnh mẽ đánh hấn ta như vậy, khiến hấn tán thưởng không thôi.

“Oa?” Thật vậy chăng? Vậy nàng cũng không thể giẫm hai chân nữa?

“Đi trở về, Doãn Hi đang tìm nàng, khóc sụt mướt rồi.” Hấn đuổi tay về phía nàng.

Dương Như Tuyên lập tức lên trước cầm tay hấn: “Nguy rồi, Hạnh Nhi không đỡ được nó, chúng ta phải mau về mới được.”

“Đúng vậy.”

Đi ra cửa phòng, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc Dương Như Kỳ, Dương Như Tuyên thần tình thật có lỗi mà nói: “Như Kỳ, thật có lỗi, ta đến chỗ hẹn, nhưng lại bị hấn cuốn lấy, nhưng không quan trọng, ta thay người dạy dỗ hấn, tin tưởng hấn sẽ thu liễm lại, nếu như người muốn tìm ta nói chuyện, lần sau người cứ đến Mai Trinh viện.”

Phiền Bách Nguyên đối với quyết định và an bài của nàng tương đương vừa lòng. Nàng biết bảo hộ chính mình, bảo vệ trinh tiết và tôn nghiêm.

Dương Như Kỳ ngạc nhiên gật đầu, nhìn vào trong phòng, không hiểu sao lại biến thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Kết liên cảnh (1)

Sau khi dùng bữa tối, khó khăn lắm mới đỡ được Phiền Doãn Hi ngủ rồi giao cho Hạnh Nhi mang về trong phòng mình, hầu hạ Phiền Bách Nguyên cởi áo xong, Dương Như Tuyên vội vã muốn rời đi.

“Đi đâu?” Phiền Bách Nguyên nắm nhẹ tay nàng.

“Ta... Ta muốn đi tắm.”

“Có phải hấn chạm vào chỗ nào rồi hay không?” Hấn đột nhiên hỏi.

Dương Như Tuyên sững sốt: “Sao Hầu gia lại hỏi như vậy?”

“Tốt xấu gì hấn cũng là nam nhân, muội tử của nàng nói, hấn mơ ước đến nàng, đương nhiên sẽ dùng sức mạnh đối với nàng.” Hấn khê kéo nàng, ôm nàng vào trong lòng.

Dương Như Tuyên nhớ tới thông phòng của hấn đã từng phản bội hấn: “Hầu gia, ta theo nương ta học chút công phu quyền cước, tuy cũng chỉ là chút da lông, nhưng chống lại cái loại gia hỏa không học vấn không nghề nghiệp này, vẫn ứng phó được, một chút tiện nghi cũng không cho hấn chiếm, mà ta muốn tắm rửa, thật sự là bởi vì... Khi đánh hấn, khiến toàn thân ta chảy mồ hôi.”

Tuy nói hiện giờ rất lạnh, nhưng thật sự đánh quá kịch liệt, đời này nàng cũng chưa từng đánh người như vậy, quả thực như là đánh trận, nếu Hầu gia không đến đây, nàng thật không biết chính mình sẽ đánh Phiền Bách Văn thành cái dạng gì nữa.

“Thật sao?”

“Hầu gia, ta sẽ mãi mãi không phản bội người, ta là thê tử của người.”

“Ta biết.” Hấn nói giọng khàn khàn.

Một màn nàng đập Phiền Bách Văn kia, hấn chỉ sợ là cả đời cũng sẽ không quên.

Dương Như Tuyên rũ mắt suy nghĩ, bất ngờ nói: “A, hay ta tắm rửa ở chỗ này nha.”

Phiền Bách Nguyên nhất thời thất thần.

“Ở đây cách phòng bếp gần, mà cũng có thể nhờ Mặc Ngôn hỗ trợ.” Nàng vội vàng giải thích: “Còn nửa ngày hôm nay nương cho ba mỹ tì, ta muốn Hạnh Nhi và Mật Nhi dạy bảo các nàng quy củ, cũng khiến hai nàng cực kỳ mệt mỏi, muốn các nàng giúp ta chuẩn bị nước ấm cũng không tốt, Hầu gia, ta có thể tắm rửa ở chỗ này không?”

Nàng cố gắng để cho chính mình giữ vững bình tĩnh, nhưng nàng lại nghe thấy tiếng tim đập của mình, mà chỉ sợ hấn cũng nghe thấy.

Đêm này cực kỳ yên tĩnh, ngẫu nhiên trên mái ngói truyền đến tiếng vang, không biết là mưa phùn hay là tuyết rơi, nhưng Phiền Bách Nguyên không thèm để ý, hấn chỉ muốn biết nàng có đang dụ dỗ mình hay không.

Dương Như Tuyên đợi quyết định của hấn, im lặng, tim đập nhanh đến sắp ngắt luôn. Nàng đang dụ dỗ hấn nha, nguyên nhân không khác, cũng chỉ vì để cho hấn an tâm, nàng muốn hấn tin tưởng, trong thiên hạ, nàng chỉ cần một nam nhân là hấn.

Mà tắm rửa... Dù sao hấn cũng không nhìn thấy.

“Cũng được.” Hấn nói giọng khàn khàn, gọi Mặc Ngôn muốn hấn chuẩn bị nước ấm.

Một lúc sau, Mặc Ngôn vào cửa, xách một thùng nước lớn, chậm rãi rót vào thùng tắm phía sau bình phong.

Không hiểu, nàng bắt đầu khần trương, đợi Mặc Ngôn đi rồi, nàng thậm chí có phần hồi hận. Nếu Hầu gia không muốn làm, nàng lớn mật hơn nữa cũng vô dụng, càng đừng nói tắm rửa, hấn lại không nhìn thấy.

“Hầu gia, ngại ngùng trước đi.” Nàng miễn cưỡng cười cười, chuẩn bị khăn vải và quần áo sạch, đi đến phía sau bình phong, rút đi quần áo.

Phiền Bách Nguyên hơi híp mắt lại, nhìn ánh nến lay động chiếu rọi ra bóng hình trên bình phong, hấn nhớ nàng cũng từng ở trước mặt hấn kéo cái yếm chà lau, nàng cho rằng hấn không nhìn thấy, nhưng trên thực tế hấn thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

Cho nên đây là nàng đang dụ dỗ hấn, hoặc đơn thuần muốn thuận tiện cũng không sao?

Hấn có thể phỏng đoán, nhưng hấn chuyển mắt, hình bóng nhỏ gầy chậm rãi bước vào trong bồn tắm, hấn thậm chí có thể nghe thấy tiếng bọt nước, cùng tiếng tim của hấn đập.

Hấn bắt đầu miệng khô lưỡi đắng, không kiềm chế được lại nhớ tới nàng tuy nhỏ gầy, nhưng thân hình cực kỳ lồi lõm, nhất là bộ ngực sữa no đủ kia, không đầy nắm tay... Dục niệm trong ngực, ánh mắt hấn càng thêm thâm trầm, lý trí và dục vọng giằng co.

Nàng là thê tử của hấn, hấn muốn nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hấn căn bản không cần đắn đo.

Nhưng hôm nay nàng vừa mới bị súc sinh Phiền Bách Văn kia quấy rầy, nếu giờ phút này hấn muốn nàng, chẳng phải đại biểu hấn và súc sinh kia là một dạng?

Lại nói, nếu không phải nàng học được chút công phu quyền cước, chẳng phải súc sinh kia đã thực hiện được.

Không được! Hấn phải nghĩ biện pháp, để cho Phiền Bách Văn không dám tiếp cận nàng mới được... Nhưng chuyện hai mắt hấn không thể bị phát hiện, nên làm như thế nào? Hiện giờ nghĩ đến, chuyện ngày hôm nay khẳng định Dương Như Kỳ không thoát được có liên quan, ánh mắt hấn lóe lên như đang mưu tính điều gì.

Nếu muốn xuống tay từ nàng ta, như thế khiến cho nàng ta trở thành kẻ giết dây đi.

Trầm ngâm, dư quang thoáng nhìn bóng hình nghiêng, hiển lộ ra dáng ngực và vòng eo nhỏ nhắn không thể bắt bẻ của nàng, nháy mắt xóa đi những suy nghĩ vừa rồi trong đầu hấn, hấn không tự chủ được mà đứng lên, lại quên đập chân, nhất thời giẫm lên không, thân thể trong nháy mắt nghiêng sang một bên, hấn bắt được cột giường, nhưng vẫn phát ra một chút âm thanh.

“Hầu gia?”

“Không có việc gì!” Hấn gầm nhẹ.

Đáng chết, hấn làm sao vậy?

Hấn mà lại giống đồ dê xồm, ý đồ rình coi nàng! Hấn mê muội sao?

Phiền Bách Nguyên xấu hổ ngồi về trên giường, đã thấy nàng quấn khăn vải đi ra khỏi bình phong, đi chân trần đến trước mặt hấn, lo lắng đánh giá.

“Làm sao vậy?” Nàng đánh giá hấn, không biết âm thanh vừa rồi làm sao mà có thể phát ra.

Ảnh nền phủ lên đầu vai tuyết trắng của nàng, tay nàng cầm lấy khăn vải lại không thể che hết bộ ngực sữa sinh động... Hấn có nên nói cho nàng, kỳ thật hấn thấy được hay không?

“Hầu gia, rốt cuộc làm sao vậy?” Nàng đưa tay khẽ vuốt trán của hấn, mặt hấn hình như có chút hồng.

Phiền Bách Nguyên hít sâu, nguyên nhân là nàng buông một tay ra, khăn vải nghiêng sang một bên... Nàng có cần phải khảo nghiệm lý trí của hấn như vậy không?

Hấn đau đầu nâng trán, nàng khó hiểu khẽ vuốt má của hấn, mãi đến khi khí lạnh áp tới, nàng mới giật mình cảm giác - - “Oa!” Thét chói tai, đồng thời nàng dùng lực bịt miệng, kéo chặt khăn vải ngồi xồm xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng như trứng tôm, đỏ như muốn nở ra máu, nhưng nàng cố gắng không để cho chính mình thét chói tai lần nữa.

Lúc này hấn phải làm gì? “... Làm sao vậy?” Hấn khàn giọng hỏi, rất hay chợt dạ, hấn rõ ràng cũng đã thấy, lại phải giả bộ cái gì cũng không biết.

Từ khi giả mù, đây là lần đầu tiên hấn cảm thấy chán ghét bản thân như vậy.

“Không, không có việc gì... Ta nhìn thấy sâu.” Nàng nhỏ giọng nói.

Nàng ngượng ngùng muốn chết, tuy nói hấn không nhìn thấy, nhưng vấn đề là, nàng cảm thấy quá mất mặt, rất then thùng.

Khăn vải của nàng vậy mà hết...

Xem nàng vẫn ngồi chồm hồm tại chỗ, Phiền Bách Nguyên duỗi tay về phía nàng: “Qua đây đi.” Thời tiết lạnh như thế, cho dù trong phòng có chậu than, nhưng trên người nàng chỉ quấn mỗi khăn vải, còn cứ như vậy không sinh bệnh mới là lạ.

“Nha, nhưng ta...”

“Qua đây.” Hấn dò xét đưa tay ra, lmt.lqd, kiên trì chờ đợi nàng.

Nàng khó xử cầm tay hấn, vừa mới đứng lên đã bị hấn kéo vào trong ngực, nàng không kịp kinh hô, hấn đã dẫn nàng lên giường.

Xong rồi, bởi vậy, chẳng phải là hấn sẽ phát hiện nàng không mảnh vải?

“Ngươi...” Hấn nói giọng khàn khàn, giả dối diễn trò, giả bộ mới vừa phát hiện nàng không mặc quần áo.

“Ta...” Nàng phải thừa nhận sao? Đã nói nàng nghịch nước quá mệt mỏi, dù sao hiện tại một chút phản ứng hấn cũng không có, khiến nàng rất bối rối. Nhưng trên thực tế, khi bọn họ kề sát nhau, tim của nàng như muốn thoát ra vậy, tâm trạng lo lắng ngay cả việc mình nên nói gì cũng không biết.

“Lạnh không?”

“Hả? Nha, ta...” Nàng vốn không có nghe rõ, lại không biết nên trả lời như thế nào.

Lạnh? Không biết nha, lòng của nàng rồi thành một nùi, thân thể bị hấn ôm đang nóng lên.

Phiền Bách Nguyên thấy vẻ mặt nàng kờ kạo, không khỏi trầm thấp cười ra tiếng: “Sao, ngay cả nói cũng không muốn nói sao?”

“Ta...” Muốn nàng nói cái gì?

Hấn dán vào bên tai của nàng khàn khàn nói: “Nàng càng kờ kạo, sẽ khiến ta càng muốn nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Kết liên cảnh (2)

Nàng hít hơi, môi lập tức bị hấn che lại. Nụ hôn mềm nhẹ khẽ mút môi non mềm của nàng, làm nàng khẽ kêu một lên, tròn tròn đôi mắt, khó có thể tin nhìn hấn, nhân cơ hội hấn khẽ đẩy khớp hàm của nàng, chui vào trong miệng nàng nhắm nháp vị ngon ngọt của nàng.

Đôi mắt long lanh kia nhìn vừa vô tội vừa đáng thương, đủ để cho tim của hấn vì nàng mà hòa tan.

Nụ hôn thỉnh thoảng xảy ra khiến cứng miệng, thân thể không được tự nhiên muốn lui về phía sau, chỉ là cánh tay của hắn đỡ ngang hông nàng, không để cho nàng có chỗ để lui.

Chạy không thoát tránh không được, nàng buông tha giây gựa, khéo léo mặc hắn hôn. Phiền Bách Nguyên một hồi liếm, một hồi mút lấy, còn bắt chợt nhẹ nhàng gặm cắn môi của nàng, cảm giác lạ lẫm khiến nàng vừa ngượng ngùng vừa khấn trương, khiến nàng không nhận được là lưỡi liếm liếm cánh môi tê dại.

Nhưng nàng còn chưa liếm lên môi của mình, cái lưỡi mềm mại của hắn đã đột nhiên quấn lấy nàng, quấn lấy đầu lưỡi của nàng kéo vào phần môi của hắn, bừa bãi dây dưa, mè nheo, mút hôn.

Cảm giác quá mức thân mật, quá mức mắc cỡ, nhưng Phiền Bách Nguyên rất có kỹ xảo hướng dẫn nàng, quyến rũ nàng phát ra tiếng kêu mềm mại thờ dốt.

Môi mòng ròi đi cánh môi hồng phấn kia, nhìn vào đôi mắt mà hắn thích nhất, ấn xuống một một chuỗi nụ hôn êm ái.

Thân thể Dương Như Tuyên mềm mại vô lực, mặc hắn tàn phá miệng mình.

Phiền Bách Nguyên không nhận được muốn nhiều hơn, mong đợi quá lâu, trái cây ngọt ngào này giống như hắn tức làm người ta mê luyến, cánh tay ôm nàng bắt đầu di chuyển, lòng bàn tay không kèm chế được chậm rãi di chuyển trên lưng của nàng.

Lý trí nói cho Phiền Bách Nguyên, buổi chiều nàng vừa trải qua chuyện kia, tâm lý vẫn chưa ổn định, giờ không thể tiến thêm bước nữa. Hôn nàng thêm một lúc nữa rồi hắn sẽ buông nàng ra, hắn tự nói với nàng như vậy.

Chỉ là kế hoạch vĩnh viễn cũng không đuổi kịp biến hóa, trong mơ Phiền Bách Nguyên cũng không dám nghĩ, tiểu thể tử trong ngực lại đột nhiên bắt chước động tác của hắn, kéo lưỡi của hắn vào trong miệng nàng, khẽ liếm láp, khẽ cắn.

Toàn thân giống như có một dòng điện chạy qua, Phiền Bách Nguyên thở mạnh một cái, khó nhận hấp dẫn ngọt ngào động lòng người như vậy, mắt không chế toàn diện.

Nàng biết Phiền Bách Nguyên do dự điều gì, nhưng nàng không sợ, nàng là thể tử của hắn, phu thể thực là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Hơn nữa, chuyện hồi chiều cũng không khiến nàng bị ảnh hưởng gì cả.

Nàng biết hắn đang muốn nàng mà nàng cũng tình nguyện. Nam nhân cả đời này của nàng chính là hắn, nàng không cho hắn thì còn cho ai chứ.

Vốn Phiền Bách Nguyên không muốn trong lúc này mà lập tức ăn nàng, nhưng lại được nàng chủ động như vậy, khiến hắn mừng như điên, đầu lưỡi đổi khách làm chủ xông vào miệng nàng, quấn quýt dây dưa với đầu lưỡi của nàng, rồi sau đó bừa bãi lại tận tình mút ngọt ngào trong miệng của nàng.

Khác với nhu tình mật ý vừa rồi, hắn hôn quá mức mãnh liệt khiến Dương Như Tuyên hoảng hốt, người uốn éo muốn gãy gựa trốn tránh.

Nhưng mà hắn không cho phép, không để cho nàng tránh thoát kiểm chế của hắn, không để cho nàng rời khỏi ngực hắn, đầu lưỡi nhảy lên, cưỡng ép nàng dây dưa cùng với hắn.

Là lỗi của nàng, nếu như nàng ngoan ngoãn để cho hắn hôn, ỉm. lqđ, hắn cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy, nàng lại cố tình muốn tới trêu đùa hắn, khiến phút chốc tình dục bốc cháy lan tỏa như ngọn lửa giữa thảo nguyên khô cằn.

Trong đầu càng không ngừng thoáng qua ý thức như vậy, khiến hắn không dừng lại được, động tác trên môi không ngừng, tay của hắn cũng theo đó hoạt động, thuận theo khát vọng trong lòng đặt lên mềm nhũ trước ngực nàng.

Mềm nhũ lớn nhỏ quả thật khiến hắn nhiệt huyết sôi trào, mặc kệ nàng ngượng ngùng kháng cự, bàn tay rút đi khăn quấn, cảm thấy nụ hoa chậm rãi căng thẳng đứng dựng lên, hắn cũng không kiềm nén được nữa, đầu ngón tay không ngừng vờ về tiểu quả mề người này.

Một hồi cảm giác lạ lẫm từ chỗ bị Phiền Bách Nguyên vờ về truyền đến, cảm giác hắn véo nhẹ xoa nắn cực kỳ gượng gạo, khiến thân thể Dương Như Tuyên không nhận được run rẩy, trong miệng còn không nhận được phát ra tiếng rên rỉ ngay cả chính nàng cũng đều cảm thấy mắc cỡ.

“Không cần. . . . .”

Cho dù bản thân tình nguyện nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà kháng cự. Thể nghiệm quá dọa người như vậy, mà người nam nhân trước ngực cố gắng mang đến cảm giác xâm lược trước nay chưa có hơn, mặc dù biết hắn tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng, nhưng những thứ này vẫn khiến nàng có chút sợ hãi.

“Đều tại nàng. . . . .” Phiền Bách Nguyên lăm bằm trong miệng, động tác trên tay cũng không ngừng, nhưng không quên dùng giọng lên án nói: “Tại nàng khiến ta biến thành như vậy, cho nên nàng phải chịu trách nhiệm.”

“Thiếp không có. . . . .” Nghe vậy nàng muốn phản bác, nhưng quả thật là nàng đã cố ý kích thích hắn, nàng còn chưa phản ứng kịp, tiểu quả mềm mại bên phải đã bị hắn một hớp ngậm lấy.

Cảm giác tê dại, thấm ướt lập tức đánh thẳng vào giác quan non nớt của Dương Như Tuyên, đôi mắt nàng dần dần dính vào một tầng sương mù, phản kháng gãy gựa cũng dần dần chậm lại, cảm giác toàn thân giống như đều tập trung trên nơi bị hắn ngậm lấy.

Cầm thấy nàng thần phục, suy nghĩ tự đại, tự mãn trong lòng lập tức được thỏa mãn, Phiên Bách Nguyên càng không chút sợ hãi, càng thêm tùy tâm tùy ý thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

Một bên mềm nhũ bị liếm láp, bú mút, bên kia thì bị hấn vỗ về chơi đùa, xoa lấy, Dương Như Tuyên không nhận được thờ dốc. Thân thể của nàng càng thêm nhạy cảm, cảm giác hấn vuốt ve trên người như tăng gấp bội.

Cảm giác tê dại như sôi trào vọt tới hướng nàng, nàng cũng không biết thân thể mình thì ra lại nhạy cảm như vậy, còn có tiếng rên rỉ kia thật mắc cỡ chết người. . . . .

Nàng thể nhưng lại phát ra thanh âm như vậy, điều này làm cho nàng không chịu nổi cắn chặt môi dưới, không chịu được cũng không thể để cho miệng mình kêu lên âm thanh như vậy nữa.

Không nghe được âm thanh ưa thích, Phiên Bách Nguyên thoáng dừng lại động tác liếm nhũ hoa của nàng, nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, rồi sau đó trong miệng dùng sức một cái, hấn hung ác cắn một cái ở trên núm hoa đang cứng rắn kia.

Chỗ bị cắn thật ra cũng không đau, nhưng tê dại đến kinh người, Dương Như Tuyên bị sợ một cú, đồng thời miệng kêu lên một tiếng thét kinh hãi, đôi mắt ướt át cũng không nhận được mở.

Thật là hồng bét, bị nàng mê đến nỗi ngay cả lý trí cái gì cũng vứt bỏ toàn bộ, cũng chẳng còn để tâm đến chuyện giả mù nữa. Hấn tự tay trút đi tất cả y phục trên người.

Cơ thể hấn cứng rắn hòa hợp với thân thể mềm mại của nàng, toàn thân bọn họ trên dưới kết hợp như thể nàng trời sinh chính là vì hấn mà tạo thành. Thuộc về hấn, chỉ một mình hấn.

Đầu óc mê loạn không cách nào suy nghĩ, bây giờ Dương Như Tuyên đã không có năng lực suy nghĩ rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể theo động tác của hấn mặc cho hấn xoay vần.

Nhưng nếu nàng để ý một chút nhất định sẽ phát hiện ánh mắt hấn đang dò xét khắp cơ thể nàng.

Khi môi Phiên Bách Nguyên ngậm tiểu quả trước ngực mình lần nữa thì nàng không thể đè nén cảm giác chưa bao giờ có cùng với tiếng rên rỉ, thờ dốc, theo nhịp độ lực nặng nhẹ găm cắn, bú mút của hấn. Nàng thờ dốc chột nhanh chột chậm, chột cao chột thấp, giống như ngâm xương bài hát tình yêu thuộc về hấn và nàng.

Bàn tay thoáng khó hiểu, Phiên Bách Nguyên rời đi mềm nhũ của nàng, lmt.lqd, đi xuống đến hồng của nàng, da thịt mềm mại bên eo co dãn, khiến hấn yêu thích không buông tay, sau một lúc lâu mê nheo, bàn tay từ từ đi xuống, bàn tay xoa nắn cặp mông mềm mại mà lại săn chắc của nàng.

Nơi tư mật bị hấn xoa nắn từ phía sau như thế, nàng vươn tay nắm cổ tay của hấn, muốn lấy ra bàn tay đang xoa nắn từ trên mông mình, nhưng sao hấn có thể cứ buông ra như vậy.

Phiên Bách Nguyên không những không thả, một bàn tay khác cũng phụ trợ dường như cùng nhau đi tới ngực của nàng, nâng gương mặt tuần tú tới trước ngực nàng, còn xấu xa cười với nàng một tiếng, hai tay bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn toàn thân, so với vừa nãy chỉ có một bàn tay hoạt động thì lúc này càng sắc tình hơn, cần rờ hơn.

Thấy thế chân Dương Như Tuyên cũng mềm nhũn, đôi tay khoác lên trên vai của hấn, đầu ngón tay nàng hơi cong, lưu lại mấy vết đỏ trên bờ vai màu mật ong của hấn.

Bị kích thích dục vọng trong ngực đột nhiên tăng lên khiến hấn quả quyết tách hai chân của nàng ra, chen người vào giữa hai chân nàng, phái nam ngẩng lên thật cao như có như không cọ qua chỗ tư mật giữa đùi của nàng.

Cả người nàng run rẩy, bị loại thân mật như vậy đụng vào làm cho nàng chỉ muốn đem thân thể co lại, nhưng người đàn ông trên người nàng không cho, ngược lại, còn lần nữa ngậm tiểu quả mềm trên ngực của nàng mà bú mút rồi khẽ cắn.

Ngón tay thon dài đi xuống, từ tiểu quả mềm trên ngực đi xuống, đi qua chiếc bụng mềm mại, phất qua bắp đùi hoạt nộn, sau đó đi tới địa phương nàng muốn ẩn nấp giữa hai chân.

Bởi vì mới vừa bị trêu chọc, thân thể Dương Như Tuyên nhạy cảm đã sớm ướt át, chỉ cần ngón tay của hấn vừa đụng, liền phát hiện ra bí mật nhỏ của nàng, nhưng mà nàng không còn sức lực ngăn cản, chỉ có thể thờ hồng hộc, cảm giác tay hấn nhẹ nhàng đặt lên chỗ tư mật của mình.

Nàng nặng nề thờ dốc một tiếng, chỉ vì ngón tay Phiên Bách Nguyên cố tình làm bậy, giữa cánh hoa đã ướt át của nàng qua lại hoạt động, theo di chuyển của hấn, miệng tiểu huyết khép chặt thể nhưng càng tiết ra nhiều dịch thủy hơn nữa.

Thê tử của mình vì mình mà động tình, Phiên Bách Nguyên chỉ có cảm giác dục vọng của mình càng thêm hung mãnh, nhưng hấn lại kèm chế xuống, lần đầu quá mức mãnh liệt sẽ làm nàng cảm thấy khó chịu.

Tuy đây không phải lần đầu tiên Dương Như Tuyên tiếp xúc với những chuyện này, nhưng cảm giác Phiên Bách Nguyên mang tới là yêu thương say đắm khác hoàn toàn với Phiên Bách Văn chỉ là giải quyết dục vọng.

Đầu ngón tay thay đổi phương hướng, đè xuống tiểu huyệt cứng rắn mà nàng cẩn thận cất giấu, cánh hoa theo hoạt động xoa nắn, tiểu huyệt màu hồng từ từ mà trở nên cứng hơn, thậm chí dính vào một tầng sâu sắc đỏ tươi hơn, ở thủy dịch tôn lên cực kỳ kiều diễm, cực kỳ xinh đẹp.

Phiền Bách Nguyên muốn cho nàng vui thích hơn, muốn nhìn nàng hoàn toàn đắm chìm vào trong sự kích thích của hắn, đột nhiên hắn đưa ngón tay thăm dò miệng huyệt khép chặt, mấy đốt ngón tay theo thủy dịch tràn đầy thuận thế đi vào bên trong hoa huyệt chặt chẽ mà ấm nóng kia.

Thình lình xảy ra đau nhói khiến nàng nâng hai hàng lông mày đau kêu thành tiếng, khi hắn xoa nắn lần nữa, đau đớn trong thân thể nhạy cảm dần dần tan đi, thay vào đó là một loại khoái cảm xa lạ chưa bao giờ thể nghiệm qua, nàng khó nhịn thờ đốc rên rỉ ra tiếng, thân thể trở nên hưng phấn mềm mại hơn.

Đầu ngón tay truyền tới từng trận thấm ướt cùng với tiểu huyệt càng ngày càng co rút lại, ám chỉ nữ nhân phía dưới sắp đạt tới cao trào, hắn không khỏi tăng nhanh động tác đầu ngón tay, thậm chí lại thêm vào một ngón tay dài khác, hai ngón tay đồng thời ở trong tiểu huyệt mềm mại chặt khít đến khiến hắn không ngừng rút ra đâm vào, mà ngón cái càng không ngừng xoa nắn tiểu huyệt đã trở nên đỏ tươi của nàng, buộc nàng tiết ra nhiều dịch thủy hương vị ngọt ngào hơn.

Gia tăng tốc độ ngón tay khiến cả người Dương Như Tuyên buộc chặt hơn, cảm giác mình sẽ bị hắn làm cho nổ tung, nhưng nàng không cách nào mở miệng cầu xin tha thứ, toàn bộ bởi vì cảm giác khát vọng xen lẫn khó chịu chất chứa trong người càng ngày càng nhiều, khi hắn đâm khế một cái thì tất cả cảm giác giống như nước thủy triều bao phủ lấy nàng.

Hét lên một tiếng, bị cảm giác lạ lẫm hù dọa, sợ hãi đưa tay ôm cổ Phiền Bách Nguyên thật chặt, không để cho mình bị bao vây trong cảm giác này mà hít thở không thông.

“Hầu gia?” Dương Như Tuyên ní non.

Hồ hấp rối loạn, mỗi một chỗ trên người cũng không thể bình phục lại từ trong kích thích như vậy, nàng lại cảm thấy chống đỡ trước thủy huyệt chặt khít kia không phải là ngón tay nóng bỏng lúc này. Lập tức ý thức được đó là biểu tượng phái nam mạnh mẽ của Phiền Bách Nguyên đang muốn nàng.

Nàng không có chút cảm giác muốn lùi bước, ngược lại, trong lòng nàng dâng lên một cỗ mong đợi.

Mà Phiền Bách Nguyên cũng không để cho nàng chờ đợi quá lâu, hắn từng chút từng chút chậm rãi tiến vào trong nàng, không nóng không vội, giống như đang lắng trì mình mà tiến vào.

Hắn tiến vào khiến nàng biết cái gì mới gọi là căng cứng chân chính, hai đầu ngón tay này khiến nàng cảm thấy căng kín đó so với dục vọng của hắn quả thực là không đáng nhắc tới.

Mặc dù biết khi nữ nhân lần đầu sẽ đau, nhưng trong lòng kinh hoàng khiến nàng không nhìn được thốt ra tiếng: “Không cần, sẽ đau . . . . .”

Lời từ trong miệng của nàng nói ra, giống như thêm dầu vào lửa, khiến dục hỏa của Phiền Bách Nguyên càng cháy dữ dội hơn.

Hạ thân dùng sức một cái, hắn xô xuyên qua đường mòn đang co rút nhanh, thẳng đến chỗ sâu nhất của nàng.

Động tác của hắn mang theo thủy dịch trơn bóng, cho nên cho dù sẽ đau đớn cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh Dương Như Tuyên đã có thể thích ứng cự vật nóng bỏng rắn chắc không thuộc về mình đang tiến vào trong cơ thể, mà dường như vật vẫn còn ở trong cơ thể nàng đang trương to lên. Không khó nhận thấy được nàng đã thích ứng, hơn nữa tiểu huyệt của nàng đang co rút lại kẹp chặt cự vật của hắn, khiến hắn cảm thấy dục tiền dục từ.

Bàn tay nắm giữ hông nàng, Phiền Bách Nguyên không bao giờ muốn nhả nài nữa, bắt đầu hưởng dụng thức ăn ngon phía dưới đang thuộc về hắn.

Một hóp nhận một hóp, một cái tiếp một chút, mang theo ngọn lửa kinh người đốt cháy nàng không còn một chút.

Đôi tay Dương Như Tuyên vịn thật chặt cổ của hắn, thân thể cũng dán chặt vào hắn, cho dù thân thể hai người hiện đầy mồ hôi, trần truồng cọ sát lẫn nhau thì cảm giác kia thật sự rất mắc cỡ, nhưng nàng vẫn không muốn tách ra, tình nguyện dán sát vào hắn, quán quýt lấy hắn.

Hắn đoán được suy nghĩ của nàng, cho nên chợt ôm nàng lên trên đùi. Cho dù ngồi ở trên đùi của hắn, nàng vẫn kề cận hắn, nhận thức này khiến khoái cảm hắn nhẹ nâng lên, môi mỏng ngậm lỗ tai xinh xắn của nàng, đầu lưỡi liếm mát, bàn tay còn lại nắm lấy hông của nàng hưng hăng đè xuống dưới.

Bị cự vật nhắm thẳng đi vào không có cảm giác quá mức khó chịu, dường như Dương Như Tuyên chỉ như bị ném vào trong nước nóng giặt mình nhảy lên nhưng mà thân thể của nàng lại bị hắn vững vàng nắm giữ, chẳng những không có văng ra, ngược lại còn bị hắn đè xuống lần nữa, một lần lại một lần đi vào, đến nơi sâu nhất.

Hắn đoạt lấy quá mức cường thế dường như nàng không chịu nổi, cảm giác bị chiếm giữ, xấu hổ và khoái cảm, phong phú không ngừng vọt tới khiến nàng lại không bỏ được, chỉ có thể không gãy giữa, mặc hắn ôm thân thể của nàng, mà nàng chỉ có thể theo động tác của hắn, bật ra tiếng rên rỉ thờ đốc khó nhịn.

Đêm tuyết, ‘shasha’ vang lên liên tục, lại không che hết nhiệt tình kiều diễm trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kết liên cảnh (3)

Đêm đó qua đi, Dương Như Tuyên lại muốn liên hệ với Dương Như Kỳ, gửi thư vài lần lại nghe nói gần đây nàng ta thường ra ngoài, mà còn cùng đi với Phiên Bách Văn.

Loại kết quả này Dương Như Tuyên không biết là tốt hay xấu, cho dù muốn khuyên cũng không có cơ hội.

Vì thế nàng đành phải đặt tâm tư lên việc giúp chồng dạy con, cho dù làm việc và nghỉ ngơi cùng không khác quá khứ, nhưng nàng cảm thấy kiên định hơn rất nhiều, đó là một cảm giác khó có thể hình dung, giống như nàng rốt cuộc tìm được thứ thuộc về nàng.

Ngày mười năm Tết Nguyên Tiêu, vương triều Đại Tấn rất chú trọng ngày lễ, trong thành bày đủ loại lồng đèn đầy màu sắc, khi dường như nhà nào cũng sẽ ra cửa ngắm lồng đèn, Dương Trí Nghiêu dẫn theo một vị công tử tới cửa bãi phóng.

Dương Như Tuyên ở phòng khách, sai Hạnh Nhi đến thư phòng mời Phiên Bách Nguyên đến.

Phiên Bách Nguyên vừa đến, công tử vốn đang phẩm trà lập tức đứng dậy, thân thiết gọi.

“Bách Nguyên.”

Có thể khê gọi tên Phiên Bách Nguyên, đại biểu cho giao tình hai người khác biệt, hoặc là đối phương có thân phận cao hơn danh hiệu Bình Tây Hầu này, Dương Như Tuyên vốn không quá để ý, lại cảm thấy nam nhân này nhìn có chút quen mắt, như là đã gặp ở đâu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra.

Cảm giác này đối với nàng mà nói đúng là ít lại càng ít, trí nhớ của nàng rất tốt, dường như đã gặp qua là không quên được, hiếm có khi gặp mà lại nhớ không nổi, còn nữa nam nhân nàng gặp không nhiều lắm, nếu đã gặp thì không có khả năng quên.

Nhưng, nàng thật sự không nhớ ra.

“Như Tuyên, dẫn Doãn Hi đến nơi khác đi.”

“Được.” Ôm lấy Phiên Doãn Hi, Dương Như Tuyên khom người cười với Dương Trí Nghiêu và vị công tử kia, lập tức rời đi, vừa mới bước ra phòng khách liền nghe thấy Phiên Bách Nguyên kêu Tam công tử.

Tam công tử? Hình như nàng cũng nghe ai đó nhắc tới Tam công tử... Nghiêng đầu suy nghĩ, như thế nào cũng vẫn không nhớ ra.

“Nương, đi hoa viên.” Phiên Doãn Hi dương khuôn mặt nhỏ nhắn chọc người mền yêu lên, làm nũng nói.

“Không được, ngày hôm nay phải tập viết.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Phiên Doãn Hi nháy mắt héo rũ, tắt hẳn nụ cười với Dương Như Tuyên.

“Cha con giao bài tập, nếu con không viết, phụ thân sẽ tức giận, đến lúc đó nương không bảo vệ được con.” Nàng nói xong, lại nghĩ tới thời mực đã dùng hết, suy nghĩ một chút, dưới chân chuyền phương hướng, đi đến thư phòng của Phiên Bách Nguyên.

Nơi đó cách phòng khách khá gần, mà bên trong Văn Phòng Tử Bảo đều đầy đủ, quan trọng là ... Còn có rất nhiều sách, cũng đã lâu nàng không tinh tâm mà đọc sách rồi, thừa dịp Doãn Hi tập viết, tìm sách giết thời gian cũng được.

“Doãn Hi, ngồi lên trên giường đi.” Vừa vào thư phòng, nàng liền phân phó nhi tử, chính mình chuẩn bị tốt chậu than ở góc thư phòng trước, đi đến chỗ án thư*, đã thấy trên án thư bày một bức tranh vẫn chưa xong.

*Án thư: bàn hẹp và dài kiểu cổ, thời xưa dùng để đọc sách và viết.

Nàng có chút ngoài ý muốn, chuyển cái chặn giấy mở ra nhìn lên, trực giác bức tranh này tương đối đặc biệt, không giống như là một bức Sơn Thủy vậy mực, cũng không giống xuân cảnh hoặc đông cảnh đơn thuần, thay vào đó đại đa số là miêu tả thị trấn đồi núi đẹp, nếu nói là bản đồ, thì tình tế phức tạp hơn bản đồ nhiều.

Quan trọng là ..., nàng chạm vào vết mực nước đọng bên cạnh, mà mực vết nước lại dính trên tay nàng, cho thấy tranh này rõ ràng vừa mới họa.

Mặc Ngôn có họa công tốt như vậy sao?

Nhưng, sao Hầu gia có thể đồng ý hân ngồi vẽ tranh ở chỗ này? Cho dù Mặc Ngôn thật sự có họa công tốt, mà Hầu gia thích họa tác của hân, nhưng hai mắt Hầu gia không thể nhìn thấy, cho dù họa tốt cũng vô dụng, đúng không?

“Nương?” Phiên Doãn Hi ngồi ở trên giường gằm, , khó hiểu gọi.

“Đến đây.” Không nghĩ nữa, nàng lấy giấy từ trong hộp giấy, thuận tay đi chuyển bút mực nghiền mực đến chiếc ký trà bên cạnh giường gấm, để cho hấn tập viết trên chiếc ký trà.

“Nurong, phải viết cái gì?”

“Hôm qua phụ thân dạy con cái gì?” Nàng hỏi, vừa đi đến tủ sách.

Phiên Doãn Hi hít hơi: “Con không nhớ rõ...”

“Vậy thì...” Nàng rút một bản《Luận Ngữ》bìa cứng: “Vậy bắt đầu từ trang đầu tiên.”

Phiên Doãn Hi xanh cả mặt: “Nurong, con xem không hiểu...” Nó mới hai tuổi, cho hết năm nay, nó cũng chỉ là hài tử ba tuổi!

Hấn trộm hỏi qua Tuế Vị Ương, Tuế Vị Ương nói, ngay cả họ hấn cũng không biết viết, ít nhất nó cũng đã biết viết tên của bản thân, so sánh với Tuế Vị Ương thì mạnh hơn nhiều, đúng không?

“Không sao, mô tả được là được, đợi nurong viết một bảng chữ cho con viết, rồi sẽ dạy con hiểu.” Nàng đi trở về tủ sách tìm sách.

Cơ hội nàng tiến vào thư phòng không nhiều lắm, hiện giờ xem ra, sách trên tủ sách phần lớn là binh pháp, nhưng ngẫm lại cũng đúng, Hầu gia vốn là tướng quân, đọc binh pháp là bình thường, nhưng trên góc tủ sách lại nhét mấy cái hộp gỗ, nàng rút ra một cái, chỉ thấy là tranh cuộn, từ từ kéo ra, là cùng phong cách với bức vẽ trên án thư, mà họa pháp giống nhau, miêu tả phong cảnh núi thành.

Nàng ngồi xuống ghế trước bàn, mày nhíu lại.

Miêu tả phong cảnh Thái Bình Thịnh Thế cũng không ít, nhưng phong cảnh núi thành này không hề cường điệu sự hưng thịnh suy bại của thành trấn, như thuần túy ghi lại... Đây là Mặc Ngôn họa sao?

Không có lạc khoản*, càng không có ghi thời gian, thật sự là bức tranh kỳ quái. Nhưng họa vô cùng tốt, thể hiện rõ ba chiều của cảnh vật, đây là bức họa rất đặc biệt, nhưng bức họa này lại không thể hiện chủ đề cụ thể là gì?

*Lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)

“Nurong, con thật sự không viết...” Phiên Doãn Hi đáng thương tội nghiệp cầu cứu.

Bị cắt ngang suy nghĩ, Dương Như Tuyên mang tranh cuộn theo, thuận tiện lấy tờ giấy ra, quyết định viết cho nó một bảng chữ mẫu để viết trước, nếu không suy nghĩ lại bị cắt ngang, nàng muốn xem sách cũng không thể tận hưởng.

Sắc trời bên ngoài hơi mù mịt, sương mù bay tăng thêm khí lạnh, nhưng bên trong phòng khách lại nói chuyện với nhau rất thân thiện, lò lửa đang cháy sáng, nước trà phun trào hơi nước, rót vào ấm tử sa* khảm ngọc, lá trà trong ấm tử sa mang hương thơm riêng, đuổi đi khí lạnh trong phòng, tỏa ra hương thơm tươi mát.

“Nếu không người có đính ước với Tuyên tiểu thư Dương gia, nói không chừng nàng sẽ thành trắc phi của ta.” Mở miệng chính là Tam công tử, cũng chính là Tam hoàng tử Hoàng Phủ Ương đương triều.

Phiên Bách Nguyên liếc hần một cái, thay hấn rót cốc trà: “Tam công tử và Dương gia lại qua lại rất gần nha.”

“Dương gia có học sĩ Nội Các yêu sách thành sĩ, mỗi ngày nói bên tai ta rằng muội tử hấn thông minh bao nhiêu, nhưng không cho ta gặp mặt, thật sự lại càng khiến người ta hứng thú, về sau Dương Như Hàm lấy chồng, dựa vào thân phận đường đệ thế tử Cung vương, ta đến Dương phủ một chuyến, trùng hợp gặp Dương Như Tuyên, vừa thấy quả thật là giắt này mình, đáng tiếc khi đó tuổi nàng còn quá nhỏ, nghĩ thầm qua hai năm nữa sẽ đến phủ nói chuyện, ai biết...” Hoàng Phủ Ương cười cười, lấy trà kính hấn: “Bị người nhanh chân đến trước rồi.”

Phiên Bách Nguyên nhướn mày, tự tiểu phi tiểu: “Dương học sĩ không giới thiệu, chứng tỏ hấn biết nhìn xa, cũng không phải là kẻ chỉ biết đọc tử thư.” Thật sự là tên ca ca ngốc, nơi nơi khoe ra muội tử, may mắn hấn đã thanh tỉnh, cũng đủ thông minh, không muốn để cho muội tử nhà mình bị cuốn vào tranh đấu hoàng tộc.

“Vậy cũng đúng, cũng chính bởi vì hấn chính khí như vậy, ta đặc biệt thích thân cận với hấn, dù sao hấn không giống những quan viên khác, trong lòng và thể hiện ra ngoài luôn luôn là hai bộ mặt.”

“Theo ta thấy, Tam hoàng tử cũng tương đối ý lại Trí Nghiêu.”

“Ai bảo lúc trước hấn biết thân phận của ta thì sống chết quán lấy ta.” Hoàng Phủ Ương cười đến vô nại, trong lúc giờ tay nhấc chân đó luôn có một cổ khí tức vương giả, làm cho người ta không dám làm càn.

“Tam hoàng tử, lời này không thể nói như vậy, quan hệ của thương và quan vốn chặt chẽ không rời, còn nữa nghiêm khắc mà nói, ta xem như một xảo thương (một thương nhân khéo léo), không phải gian thương, nếu không Tam hoàng tử đã sớm đá ta đến chân trời góc biển rồi.” Áo bào Ngân Hồ của Dương Trí Nghiêu run run, lấy biểu hiện đó để chứng minh hấn có chính khí.

“Là xảo thương, cũng phải có bản lĩnh, lúc này sẽ không làm hỏng chuyện chứ.” Phiền Bách Nguyên rót cốc trà cho bản thân, ở trước mặt hai người bọn họ, hắn hành động tự nhiên, không cần giấu diếm.

“Nói làm hỏng chuyện gì? Lần trước chính là kẻ trong kẻ của ngươi, ta làm vừa đúng.”

“Cho nên, ngươi đã tạo quan hệ cho Dương Như Kỳ?” Đêm đó qua đi, hắn muốn Mặc Ngôn cầm một khoản tiền thưởng cho Dương Như Kỳ, nói là cho nàng ta mua thêm trang phục và trang sức, nàng ta lập tức cao hứng phấn chấn xuất phủ chọn mua.

Nhưng, ngân lượng đó há có phí phạm, mỗi đồng tiền hắn bỏ ra, đều là uổng phí.

“Đương nhiên, ta muốn giúp đỡ Nhị thiếu gia và Dương Như Kỳ, một khi Dương Như Kỳ biết thân phận đối phương, sau khi nói chuyện, cách hai ngày sẽ dẫn Phiền Bách Văn đến.” Tên xảo thương hắn sở dĩ nói là xảo, đó là bởi vì hắn giao hữu khắp thiên hạ, biết tất cả địch nhân thành bạn của bản thân, thượng lưu hạ lưu đều có bạn của hắn, đương nhiên cũng bao gồm lục hoàng tử kia.

Bán đạo thôi, nhân mạch chẳng khác nào tiền bạc, không ai lại làm hỏng nhân mạch cả, miễn hắn có thể kiếm tiền, cho dù hắn là quỷ cũng đều là bạn.

“Ta nghe Trí Nghiêu nhắc tới chuyện này, ngày hôm nay mới thừa dịp trong phủ không người, đặc biệt đi chuyện này.” Hoàng Phủ Ương đặt chén trà một bên, Phiền Bách Nguyên lập tức lại rót trà: “Ngươi muốn đệ đệ nhà mình về phe lục hoàng tử, rốt cuộc là có dụng ý gì? Ta nghĩ cả buổi, vẫn không nghĩ ra.”

Phóng nhãn trong triều, phái Lục hoàng đệ dường như là quyền khuynh hoàng triều, lúc trước Đại Hoàng Huynh và nhị hoàng huynh thay nhau gặp chuyện không may, trọng thân yêu cầu phụ hoàng lập thái tử lần nữa, nhưng đến nay phụ hoàng vẫn chưa quyết định, nhưng ngôi vị thái tử này, dường như trọng thân hoàng triều nhất trí cho rằng lục hoàng đệ nhất định sẽ là thái tử, thế cho nên dẫn đến trong triều đình kết bè kết cánh bầu không khí càng lúc càng nặng nề, tham ô làm rối loạn kỷ cương, mới khiến cho phụ hoàng hạ lệnh muốn hắn tra rõ.

Nhưng mà việc Đạo Hòa Tuyến (ví vớ với sự kiện dẫn đến bùng nổ sự kiện) này bắt đầu từ khi Đại Hoàng Huynh mưu phản, khiến người ta suy tư chính là, Phiền Bách Nguyên đã cho biết từ sớm, trừ việc muốn hắn phòng bị ra, còn muốn hắn ngầm điều tra lập công trước mặt phụ hoàng.

“Rất nhanh, Tam hoàng tử sẽ hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Kết liên cảnh (4)

“Rất nhanh?” Hoàng Phủ Ương cười hỏi.

“Năm nay.”

Hoàng Phủ Ương nghe hắn nói chắc chắn, hai tay ôm ngực nhìn kỹ hắn sau một lúc lâu: “Bách Nguyên, ta thực không hiểu khi mọi người đều vội và lấy lòng lục hoàng đệ, sao ngươi lại đến đầu quân cho ta, thậm chí có ý muốn đẩy ta lên long ý?” Năm đó cuối cùng cũng chiến thắng Tây Đột, Phiền Bách Nguyên bị thương trở về, hắn từng đến thăm, lại nghe hắn nói ra kế hoạch này, nhất thời kinh ngạc không hiểu.

Giả mù, chân không rời nhà, nhưng hắn lại có thể biết được chuyện thiên hạ, tính đến giờ mới biết, toàn bộ đều như hắn (PBN) suy đoán, không hề lệch lạc, làm cho hắn tán thưởng lại càng kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ) nhiều hơn.

Người này có thể suy đoán chuyện triều đình chuẩn xác như vậy, chớ trách hắn ở trên chiến trường đánh đầu thắng đó; không gì cản nổi.

“Tam hoàng tử, Không Nhị gia phòng bị, việc này lục hoàng tử tất sẽ nghe thấy, sau này nhất định sẽ nhắm vào Tam hoàng tử, Tam hoàng tử phải tăng cường phòng bị, chỉ cần chống được đến mùa thu, Nam Phương đại hạn, ta muốn Trí Nghiêu độn lương, có thể để cho Tam hoàng tử ở trước mặt hoàng thượng tái lập danh hiệu hiền đức.”

“Nam Phương đại hạn?” Hoàng Phủ Ương cau chặt mi, không thể tin được ngay cả thiên tai mà hắn cũng có thể đoán trước.

“Tam hoàng tử có từng nghe qua đạo lý trừ tịch gạo đầy năm sau mưa*?” Phiền Bách Nguyên không nhanh không chậm nói.

“Dường như từng nghe qua, nhưng... Chuẩn xác không? Còn nữa, ngươi muốn Trí Nghiêu độn lương, đó là chuyện năm trước rồi.”

“Tam hoàng tử, chu kỳ thời tiết thay đổi mỗi năm, nếu Tam hoàng tử hỏi cung tra sử sách nhất định sẽ phát hiện, mỗi lần bắt đầu mùa đông tuyết rơi sớm, mà tuyết rơi không ngừng, năm sau nhất định gặp hạn, hơn nữa ta quan sát qua trừ tịch gạo năm nay, xác định năm nay nhất định có đại hạn.”

Năm nay đại hạn, việc này hắn còn nhớ rõ. Tranh đấu trong triều và giết địch nơi biên phòng cũng không khác nhau, đều là thăm dò quân tâm (lòng quân) quân địch, dự địch khi dễ địch, dẫn quân nhập vò. Việc suy đoán này, đối hắn mà nói không khó.

“Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng ngươi là Quan Thiên Tượng.”

“Thiên quan quan sát thiên tượng, cũng như điều khiển binh sĩ giết địch cũng phải xem chuẩn thiên thời địa lợi, nghiên cứu từng chi tiết nhỏ, suy đoán mỗi khả năng mới có thể bách chiến bách thắng.”

“Vậy cũng đúng, độn lương như thế là đầu cơ kiếm lợi, nghiêm túc?”

Phiền Bách Nguyên cười cười: “Binh đi nước cờ hiểm, lấy lùi làm tiến. Ta muốn cho lục hoàng tử đoán bước tiếp theo của chúng ta, cho nên ta cần Phiền Bách Văn và Dương Như Kỳ làm thông lệnh binh, nếu lục hoàng tử không đoán được chúng ta đang đùa cái gì, trò chơi này đã không thể chơi nữa rồi.”

Dám khi dễ thế tử của hần, hần làm cho hai người kia, sống không bằng chết.

Sau khi để cho Mặc Ngôn đưa Hoàng Phủ Ương rời khỏi, Phiền Bách Nguyên rũ mắt như là đang trầm tư chuyện gì.

“Suy nghĩ chuyện gì vậy?” Dương Trí Nghiêu lắc lắc chén trong tay, chờ hần châm trà.

“Suy nghĩ ta làm đúng hay không.”

“Chuyện kia?”

“Lựa chọn hỗ trợ Tam hoàng tử.” Rót chén trà cho hần, lmt.lqd, hần thuận tiện rót cho bản thân một ly.

Dương Trí Nghiêu hồ nghi nhướng mi: “Ngươi không tin tính tình Tam hoàng tử? Hầu gia, năm đó ngươi vào cung làm thư đồng cho hoàng tử, ngươi và Tam hoàng tử, nói không chính xác thì còn thân hơn so với Phiền Bách Văn.”

“Làm như vậy không sai, nhưng ta suy nghĩ, con người một khi nắm giữ quyền lực, có thể còn lại bao nhiêu nhân tính.” Nếu là quá khứ, hần căn bản không cần, nhưng hiện tại không giống rồi.

Hần có vợ có con, mỗi một bước hần đi đều phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không được bước nhầm.

“Vậy cũng đúng, một khi ngồi trên long ý có chút ý kiến nhất định sẽ thay đổi, so với các thế hệ quân vương, luôn sợ thần tử công cao chấn chủ, nhưng chỉ cần ngươi không ra sĩ, cũng không có chuyện này.”

“Một khi Tam hoàng tử ngồi trên long ý, ngươi cho rằng hần sẽ bỏ qua cho ta sao?”

“Chuyện này, bất kể như thế nào, hiện tại chúng ta đang ở trên cùng một chiếc thuyền, trừ phi ngươi muốn buông tha.”

“Không.” Câu trả lời của hần ngắn gọn hữu lực: “Ít nhất ta có thể xác định, Tam hoàng tử là một hoàng đế sẽ thay dân chúng suy nghĩ, bằng vào điểm này, ta nguyện ý dốc hết sức tương trợ.”

Trong triều có tám hoàng tử, trong đó thế lực phái Lục hoàng tử thịnh nhất, Tam hoàng tử nhưng lại lấy hiền lương nổi tiếng, hoàng tử khác nếu không công trạng thì là tuổi còn quá nhỏ, ngay cả long ý cũng chưa đủ tư cách chạm vào.

Trọng điểm là nếu hần không hỗ trợ Tam hoàng tử, chỉ sợ hần sẽ tránh không khỏi kiếp này.

Nhưng hần lại lo lắng, một khi thay đổi, người đáng chết lại chưa chết có làm tang thêm chuyện xấu gì hay không?

“Một khi đã như vậy - -” Dương Trí Nghiêu nâng chén kính hần: “Không cần lo nhiều.”

Phiền Bách Nguyên liếc hần một cái, tự mình dùng trà, dư quang thoáng nhìn Mặc Ngôn từ ngoài cửa đi tới.

“Hầu gia, thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia ở trong thư phòng.” Mặc Ngôn đi nhanh bước vào phòng khách bẩm báo.

Phiền Bách Nguyên sùng sốt, lập tức đứng dậy.

“Làm sao, ngươi giấu cái gì không dám cho người khác biết trong thư phòng hả?” Giọng Dương Trí Nghiêu lạnh lạnh hỏi.

“Tranh của ta!” Phiền Bách Nguyên tức giận nói, bắm cánh tay Mặc Ngôn đi tới thư phòng.

“Tranh?” Dương Trí Nghiêu đặt cái chén sang một bên, ở phía sau nói: “Ngươi nói rõ ràng chuyện hai mắt của ngươi với Tuyên nha đầu không được sao?”

“Không được.”

“Ngươi không tin nàng?”

“Không phải.”

“... Cũng do người già mù, làm lại, kết quả lại làm hỏng chuyện?”

Phiền Bách Nguyên không nói, chỉ là bước nhanh hơn.

Dọc theo đường đi, Mặc Ngôn thủy chung bảo trì trầm mặc, hai mắt không dám liếc loạn, tuy nói hắn tin tưởng vững chắc phẩm tính Hầu gia như trời quang trăng sáng, nhưng trên thực tế... Trời mới biết.

Nếu Hầu gia cái gì cũng chưa làm, vì sao vánh tai lại phẩm đồ?

Ài, rõ ràng liền là người thiện mưu sách lược như thế, nhưng trong chuyện này lại không thông minh như vậy.

Mặc Ngôn ở phía trước, mở cửa thư phòng, chỉ thấy Dương Như Tuyên ngồi ở trên giường gấm, nắm tay Phiền Doãn Hi dạy nó tập viết chữ.

“Ai, các người tán gẫu xong rồi à?” Dương Như Tuyên giương mắt cười hỏi.

Ánh mắt Phiền Bách Nguyên rơi vào tranh cuộn nàng đặt ở bên cạnh: “Nàng đang làm gì vậy?”

Dương Trí Nghiêu bên cạnh nghe vậy, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ. Trợn mắt nói lời bịa đặt, có thể diễn giống như vậy, ánh mắt không mù thật có chút đáng tiếc.

“Ta dạy Doãn Hi tập viết.” Nàng như là nghĩ đến chuyện gì, cầm lấy tranh cuộn hỏi: “Hầu gia, trên bàn của người có tranh, mà trên tủ sách cũng có vài cuốn tranh cuộn, những tranh này là Mặc Ngôn họa à?”

Mặc Ngôn bỗng dưng trừng mắt to, rõ ràng thiếu phu nhân rất thông minh, sao gặp được chuyện Hầu gia liền ngốc đến thái quá như vậy?

“Đúng vậy.” Phiền Bách Nguyên không dấu vết đổi đề tài: “Đúng rồi, Nghiêu ca ca của nàng tìm được cửa hàng tốt cho nàng rồi.”

Dương Trí Nghiêu đột nhiên trừng mắt to. Cửa hàng cái gì? ! Đây, đổi đề tài cũng không cần lấy hắn khai đao chứ!

“Thật sao?” Dương Như Tuyên vui vẻ ra mặt hỏi.

Dương Trí Nghiêu còn có thể làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *The Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Có thai (1)

“Phụ thân, phụ thân, kia là cái gì?”

“Hỏi mẫu thân con.”

“Nương, nương, kia là cái gì?” Phiền Doãn Hi giống con khi trong lòng Phiền Bách Nguyên, một hồi hướng trái, một hồi hướng phải, không nhịn được nhìn kỹ bốn phía.

“Ta không biết nha, hỏi phụ thân con...”

Phiền Doãn Hi trừng mắt, nương cũng giống như mình, ánh mắt hết nhìn đông lại nhìn tây, giống như cũng không biết mấy thứ trên đường phố này, không khỏi cọ cọ trên vai Phiền Bách Nguyên, ôm đầu của hắn hỏi: “Phụ thân, nương cũng không được ra lớn phố giống như con sao?”

“Hỏi mẫu thân con.” Mặt Phiền Bách Nguyên trầm xuống, nhìn thẳng phía trước.

“Nương không để ý tới con...” Hắn cũng muốn hỏi.

Phiền Bách Nguyên không có cách nào cau chặt mi. Thuận miệng nói Dương Trí Nghiêu tìm được cửa hàng cho nàng, cũng chỉ là tìm chuyện để nói, ai biết suốt ngày nàng muốn hắn dẫn nàng xem cửa hàng trên đường phố, rất khó khăn sống qua một tháng, hoa đăng được tháo xuống, đám đông dần dần lui, nhưng chết tiệt là đám đông giảm bớt lại vẫn chen chúc như cũ.

Lái nói hắn là một tên mù, không thể dẫn thê nhi đi đâu, hướng hồ ở trên đường lớn cũng không có thể làm càn, khiến người khác phát hiện hai mắt hắn có thể nhìn thấy.

Mà nương từ của hắn vừa lên phố, mặc dù vẫn nắm tay hắn, nhưng tâm trí lại không biết bay đến đâu, hắn gọi hai tiếng cũng chưa đáp lại, thấy nàng

hứng thú dạt dào nhìn cửa hàng trên đường, mỗi quán mỗi phố bọn họ sẽ dừng bước lại, nhưng đều lác lác.

“Hầu gia, nếu không như vậy đi, chúng ta tới từ lâu đằng trước nghỉ chân, ta đi mua mứt quả cho tiểu thiếu gia.” Mặc Ngôn phía sau tiến về phía trước một bước góp ý.

“Cũng được.” Đương nhiên hắn cũng biết vừa rồi Doãn Hi chính là chăm chú nhìn mứt quả và trống bỏi, đều là thứ đồ chơi của trẻ con.

“Tiểu phu nhân, tiểu phu nhân, Mặc Ngôn nói muốn đến từ lâu đằng trước nghỉ chân.” Hạnh Nhi ở phía sau thấp giọng nói.

“Nha... Nha.” Nha cái thứ hai, thì chứng tỏ Dương Như Tuyên hoàn hồn, có chút thận trọng nắm chặt tay Phiền Bách Nguyên: “Hầu gia, thật có lỗi, ta, lâu lắm rồi ta chưa ra đường phố.”

“Sao vậy?”

“Uhm, ta nhớ trước kia đi trên đường, đều là cha mẹ ta dẫn ta đến Dương phủ làm khách, thích thú qua đi, ta sẽ ăm ỉ muốn nghỉ ngơi, cho nên cha ta tìm một cửa hàng nhỏ, bên trong cũng chỉ có mấy cái bàn, cũng không nhiều khách, ta thật sự rất nhớ những hương vị đó, đối với ta và cha mẹ thì đó là lần cuối cùng chúng ta ăn ở bên ngoài.” Nói xong lời cuối cùng, ý cười có chút chua xót, để tránh mình làm không khí bế tắc, nàng lại vội hỏi: “Về sau được cha mẹ nhận nuôi, chỉ khi nào lên chùa lễ Phật với bà nội thì mới ra đường, chưa bao giờ chân chính đi dạo, nhất thời vẫn cảm thấy thật mới mẻ.”

“... Lần tới ít người hơn, ta lại dẫn nàng tới.”

“Thật sự?”

“Đến lúc đó nàng mở cửa hàng, chúng ta còn phải thường xuyên ra bên ngoài, có gì không được?”

“Ta cho rằng hai mắt Hầu gia không tiện, không thích xuất phủ.”

“Vậy còn phải xem là xuất phủ với ai.”

Lời nói trực tiếp không cần chau chuốt, nghe vào trong tai Dương Như Tuyên, giống như đang nói với nàng, bởi vì là nàng, cho nên hẳn nguyện ý? ! Mà Phiền Bách Nguyên cũng phát hiện mình nói quá nhanh, lại không muốn thu hồi, chỉ là có chút chịu không nổi những tiếng nén cười phía sau, tiếng cười kia khiến hắn sắp thẹn quá thành giận.

“Hầu gia, đến rồi.” Mặc Ngôn dùng lực áp chế ý cười, về mặt đứng đắn chỉ vào bên trái.

“Hầu gia, đi bên này.” Dương Như Tuyên nắm tay hắn bước vào từ lâu.

Hắn nghiêng thân, không dấu vết trừng mắt nhìn Mặc Ngôn một cái, Mặc Ngôn lập tức không nói hai lời chuồn mất... Không phải chuồn, mà là lập công chuộc tội, dẫn tiểu thiếu gia đi mua chút đồ chơi.

Vào từ lâu, tiểu nhị lập tức thân thiện chào hỏi, thấy quần áo hai người tươi mới, phía sau có nha hoàn theo hầu, biết ngay là người phú quý, lập tức dẫn tới vị trí gần cửa sổ, ở đâu dùng rèm che ngăn cách với bên ngoài, bảo vệ có một chút kín đáo.

Chỉ chớp lát, Mặc Ngôn mua mứt quả cùng mấy thứ đồ chơi về, Phiền Doãn Hi trông mong nhìn cũng không dám động thủ.

“Hầu gia, mứt quả này là chàng muốn mua cho Doãn Hi?” Dương Như Tuyên tiếp nhận mứt quả, đặt mấy thứ đồ chơi sang một bên, quyết định khi hồi phủ mới cho con chơi.

“Dù sao nó cũng là trẻ con?”

Sắc mặt Dương Như Tuyên khẽ thẹn đỏ mặt rử mặt: “Ta cũng muốn ăn.”

Phiền Bách Nguyên ho nhẹ nói: “Vậy thì là hai đứa trẻ.”

“Không bằng làm ba đứa trẻ.” Nàng đặt mứt quả lên bờ môi hắn: “Ta cá là Hầu gia nhất định cũng sẽ thích.”

Phiền Bách Nguyên có chút khó xử. Quả thật mứt quả này hắn chưa từng ăn, khi còn bé không ai lấy đồ hắn cả, sau khi lớn lên muốn hắn ăn thứ này thì cũng có chút cảm thấy thẹn, nhưng mà nàng lại đặt vào môi hắn... Hắn có chút cố há mồm, trong miệng chua chua ngọt ngọt, giống nhau nụ hôn của nàng.

“Doãn Hi.” Nàng bón Phiền Doãn Hi ăn một viên, cuối cùng bản thân cắn xuống một viên: “Uhm, rất ngọt, Hầu gia, vậy khi chúng ta hồi phủ mua hai chuỗi nữa nha.”

“Thế nào cũng được.” Hắn có chút xấu hổ gượng cười nhìn Mặc Ngôn che miệng cười trộm. (khổ thân anh Ngôn mất công mua, mà một miếng cũng không được ăn giờ đến cười cũng bị trừng)

Cười đi, quay về luyện vài lần kiếm nữa, tuyệt đối bắt hắn cười không nổi!

Một lúc sau, tiểu nhị bưng tất cả đồ ăn lên bàn, Dương Như Tuyên vội vàng chia thức ăn cho hấn và Phiên Doãn Hi.

“Nương, cái này ăn ngon.” Phiên Doãn Hi cầm đũa cũng rất khá rồi, gấp một miếng thịt nướng không nhận được khen ngợi.

“Từ từ ăn nha.” Dương Như Tuyên cười, gấp thức ăn cho Phiên Bách Nguyên, để cho hấn ném thử tất cả món ăn.

Phiên Doãn Hi thấy thế, suy nghĩ, cũng cầm đũa gấp một miếng thịt đến bên miệng Phiên Bách Nguyên: “Phụ thân ăn.”

Phiên Bách Nguyên khê kinh ngạc, Dương Như Tuyên lại cười nheo mắt: “Doãn Hi nhà chúng ta trưởng thành rồi.”

“Ta dứt phụ thân ăn, nương mau ăn đi.” Phiên Doãn Hi tay chân ngẩn ngẩn, đứng ở trên ghế dựa, thật cẩn thận gấp thức ăn dứt cho Phiên Bách Nguyên.

Mỗi miếng Phiên Bách Nguyên ăn, giống như là đồ ngọt, vị ngọt rót vào cổ sau đó hóa thành chua xót, xông lên mũi.

“Phụ thân, ăn ngon không?”

“... Ăn ngon.” Giọng hấn khàn khàn nói.

Đứa nhỏ này, giống hấn. Mà hấn, tuyệt đối sẽ không giống phụ thân hấn.

Dương Như Tuyên nhìn hai người chăm sóc nhau, cười nheo mắt, bọn họ có thể vui vẻ như những cặp phụ tử bình thường, trong lòng không có một chút khúc mắc.

Khi một nhà ba người đang dùng bữa vui vẻ, bàn cách vách cũng có mấy vị khách đến ngồi, vừa ngồi xuống ăn chút thức ăn ngon, đã chỉ vào đối diện -

“Nếu như ngày nào đó ta cũng có thể ngồi ở Tuyệt Phẩm lâu một chuyến, cả đời này của ta cũng không uống rồi.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, không khỏi ngó ra ngoài cửa sổ, gần cách nào nhiệt đường cái, lầu đối diện ước chừng có năm tầng, như toà nhà hình tháp vậy, từ lầu hai trở lên đều mở cửa, có thể thấy được có người ở trên đó, hoặc là dùng bữa bên cạnh cửa sổ, nhìn ra được khách tới cửa đều quần áo tinh xảo, đầu đội mũ, không giống như dạng người buôn bán nhỏ.

“Thôi đi, cũng chỉ là một bữa cơm, tùy tiện cũng phải mất hơn vài chục lượng, chỉ có phú thương quan lớn mới vào thôi.”

Dương Như Tuyên hơi chút tán thành gật đầu, chỉ là có chút nghi hoặc, sao tất cả bồi bàn đều là cô nương? Điểm ấy lại rất đặc biệt.

“Không không không, nói phú thương quan lớn, chẳng bằng nói là nhân tài phái Lục hoàng tử vào thôi.”

“Vậy cũng đúng, nghe người ta nói từ bên trong ra ngoài, tất cả đều là thương lữ hoặc quan viên có quan hệ tốt đẹp với Lục hoàng tử, cũng có người nói, Tuyệt Phẩm lâu kia là do Lục hoàng tử hoặc thân tín mở, từ khi khai trương tới nay mỗi ngày đều khách quý chật nhà, quả thực là thương gia bên này ghen chết.”

“Nhìn hiện nay ra vào như trẩy hội, nhân mạch của Lục hoàng tử cực lớn, hơn nữa trong triều đều ủng hộ, xem ra rất có thể Lục hoàng tử là hoàng đế tương lai.”

“Quản ai làm hoàng đế, chỉ cần cho chúng ta thái bình thịnh thế là được.”

“Nương, nương, con không gấp tới đồ ăn.”

Tiếng Phiên Doãn Hi gọi khiến nàng hoàn hồn, vội vàng gấp thức ăn cho nó.

“Ăn được món gì đặc biệt hay sao?” Phiên Bách Nguyên không phát hiện của nàng kỳ lạ, khẽ hỏi.

“Không sai biệt lắm.. Có thể Hài gia sẽ đặc biệt thích?” Nếu thích, nàng sẽ nghĩ biện pháp để làm.

“Ta thích cá thu chung hơn.”

Dương Như Tuyên sững sốt: “Ta không nói cá thu chung nha.”

“Thời gian trước nàng có làm.”

Dương Như Tuyên khó xử rũ mắt xuống. Gần đây, trong lời nói của Hài gia sẽ lộ ra chút gì đó kỳ lạ mà nàng cũng không nói rõ được.

“Trí Nghiêu tìm cửa hàng cho nàng, ngay ở đầu phố bên cạnh, nàng muốn buôn bán gì?”

“Còn chưa nghĩ ra, vốn là muốn xem cửa hàng trước rồi mới tính toán, dù sao nương cũng đã trả lại số bạc lúc trước hoàng thượng ban thưởng, tài chính của chúng ta tương đương đầy đủ, có lẽ nên tìm thời gian, tìm Nghiêu ca ca hỏi một chút xem có gì có thể buôn bán hay không?”

“Cũng được.”

“Hầu gia không sợ ta làm mất hết tài sản của chàng sao?” .

“Đến lúc đó ta lại tìm Trí Nghiêu đền cho ta.”

Dương Như Tuyên không khỏi khẽ bật ra tiếng cười: “Sau này Nghiêu ca ca nhìn thấy ta, khẳng định sẽ chạy trốn như bay.”

Cả bàn đều trần ngập tiếng cười, sau khi trà đủ com no, tiểu nhị cúi người đưa bọn họ tới cửa, sắc mặt bất chợt biến đổi, bày ra gương mặt tức giận, giận dữ mắng mỏ: “Không phải nói với người rồi sao, không cho phép lại gần chỗ này?”

Giọng nói kia không lớn, nhưng khác hẳn giọng nói thân thiết vừa rồi khiến Dương Như Tuyên không khỏi quay đầu, chỉ thấy một vị đại nương tóc hoa râm ru rú ở cửa, trên mặt đất có chút thực phẩm nhìn như vừa mới thu thập được.

“Tiểu nhị ca, xin người thương xót, một lần nữa thôi ta lập tức đi ngay.” Đại nương thấp giọng năn nỉ.

“Không có, người đi cho ta, đi ngay bây giờ cho ta!” Tiểu nhị không chút khách khí đuổi người, thậm chí đá văng đồ ăn trước mặt bà.

“Dừng tay!” Dương Như Tuyên thấy thế, bước đến trước mặt tiểu nhị: “Người không nhìn thấy tuổi vị đại nương này cũng bằng mẫu thân của người hay sao?”

“Phu nhân, đây là cửa tiệm của chúng ta, bà ta lại mở quầy bán hàng ở đây, như vậy sẽ gây cản trở đến quan khách, cho nên tiêu đích mới - - “

“Hầu gia, ta muốn mua từ lâu nhà này!” Dương Như Tuyên trầm giọng nói.

“Hả?” Tiểu nhị kinh ngạc nhìn nàng.

“Bỏ cửa hàng Nghiêu ca ca thu xếp cho ta đi, bảo hắn giúp ta mua được cửa hàng này, ta muốn đích thân làm đầu bếp.” Dương Như Tuyên nói xong, ngồi xổm người xuống thu nhặt lại thực phẩm vừa bị đá đi của đại nương, rồi lại nói với đại nương: “Đại nương, sau này người có bao nhiêu thực phẩm thì giao tất cả cho ta, ta mua.”

Phiên Bách Nguyên thấy thế, liếc nhìn Tuyết Phẩm lâu phía đối diện liếc mắt, lại nhìn khuôn mặt nàng tươi cười tuyên thệ chắc nịch, không khỏi lắc đầu cười thán (than thở).

“Vậy thì cứ như vậy đi.”

Từ trước đến nay tính tình của nương tử hắn không có gì, một khi tính tình nổi lên, ngay cả hắn cũng phải đứng tránh ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Có thai (2)

Ngày khi xuân về hoa nở, Dương Như Tuyên khai trương từ lâu, lấy tên là Vạn Tượng lâu, đối đầu với Tuyết Phẩm lâu đối diện. Tuy chỉ có ba tầng, nhưng lầu một là quán cơm, lầu hai ba đều có sương phòng, để cho khách hàng tới cửa tự lựa chọn, giá cả lại khiến người ta phải kêu to.

Mà bồi bàn phụ trách ở Vạn Tượng Lâu, chính là ba tên mỹ tửu gian ngoan mắt linh mà Kha thị ban cho kia, vừa vận thay nàng giải quyết việc chọn người phiên toái.

Ba ngày đầu khai trương, ưu đãi nửa giá, khách hàng như muốn san bằng cánh cửa.

Trong từ lâu bận rộn đến người ngã ngựa đổ, mỗi khi đóng cửa hồi phủ, Dương Như Tuyên vừa lên giường liền ngủ.

Mấy ngày sau, Phiên Bách Nguyên bị lạnh nhạt rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà dạt theo nhi tử đến trước Vạn Tượng Lâu, nhưng lập tức bị một đám người âm âm lao tới, cuối cùng chỉ có thể ôm nhi tử đứng ở ban công lầu ba, nhìn Tuyết Phẩm lâu đối diện cũng như vậy.

“Hầu gia, thật khiến người ta không thể tin được, thiếu phu nhân không những có đầu não kinh doanh, ở trong phòng bếp lại giống như một vị đại tướng quân, chỉ huy rất bình tĩnh, đầu bếp nữ nên làm cái gì, khách quan gọi đồ ăn gì, trong đầu nàng đều nhớ rõ.” Mặc Ngôn vừa từ dưới lầu lên, nhìn không được khen ngợi Dương Như Tuyên.

“Đây không phải chuyện tốt.” Phiên Bách Nguyên lạnh nhạt nói.

“Hầu gia nhất định cũng không ngờ tới trù nghệ của thiếu phu nhân lại tốt đến mức trong vòng mấy ngày có thể oanh động kinh thành, đúng không?” Mặc Ngôn cười khò dựa ở cạnh lan can, nhìn đối diện, bất ngờ nói: “Lục... Công tử và nhị thiếu gia? !”

“Hắn ba ngày hai bữa đến Tuyết Phảm lâu, nếu gặp mặt ở chỗ này, cũng không kinh ngạc, nhưng lại luôn có thêm một tên ngu bên người.” Phiên Bách Nguyên hừ một tiếng.

Vạn Tượng Lâu khai trương ít nhiều sẽ khiến cho Lục hoàng tử chú ý, vốn dĩ tính tình của hắn, hắn sẽ không bước vào loại tửu lâu bình dân này, nhưng nếu Phiên Bách Văn đi theo bên cạnh vậy thì khó nói rồi.

Muốn điều tra, đây chính là thời cơ tốt.

Ngẫm lại, lúc trước thực sự không nên đáp ứng đề cho nàng mua nơi này, nhưng Mặc Ngôn cũng nói đúng, hắn thật sự không nghĩ tới Như Tuyên có thể quản lý tửu lâu tốt đến vậy.

“Nhưng Hầu gia, quán rượu này cũng đã khai trương, cũng không thể bảo thiếu phu nhân thu lại không buôn bán nữa.”

Phiên Bách Nguyên liếc đối diện, nhìn thấy Lục hoàng tử và Phiên Bách Văn cùng xuống lầu, làm bộ đi tới bên này, hắn thấp giọng nói: “Xuống lầu trước.”

‘Vâng ạ’ Mặc Ngôn lập tức cầm tay hắn.

Phiên Bách Nguyên sợ run lên: “Buông ra.”

“Như vậy có vẻ nhanh hơn.” Nắm tay đi xuống lầu có vẻ nhanh hơn.

“Buông ra!”

Mặc Ngôn đáng thương tội nghiệp buông ra, thay đổi đề cho hắn khoát lên trên cổ tay của mình. Nói thật, hắn thật sự không quá thích động tác này, động tác này sẽ khiến hắn liên tưởng đến công công hầu hạ tần phi hoặc hoàng thượng...

Đột nhiên, có bàn tay mềm cầm tay của hắn, hắn nhìn lại - - “Tiểu thiếu gia?”

“Mặc thúc thúc có thể nắm của ta.” Nó rất hào phóng, không khóc nha.

Đối mặt với vẻ mặt thương hại lại động viên tinh thần của hài tử ba tuổi, Mặc Ngôn đóng chặt mắt, không nói gì.

Dương Như Tuyên bận rộn ở trong phòng bếp, lmt.lqd, nhìn thời gian rồi mang thức ăn trong phòng bếp lên giao cho hai bồi bàn, sau khi lau sạch sẽ tay, thì bước nhanh đến cửa tiệm.

“Đại nương.” Vừa thấy Mao đại nương mang thực phẩm đến, Dương Như Tuyên lập tức cười híp mắt.

“Phu nhân, ta đưa đồ ăn đến đây.” Mao đại nương cố sức nhắc tới chỗ thực phẩm, Dương Như Tuyên vội vàng tiếp nhận.

“Đại nương, vất vả rồi.” Dương Như Tuyên nhận thực phẩm rồi giao cho bồi bàn, lập tức đến quầy lấy ngân lượng.

Mấy ngày sau, nàng biết Mao đại nương đã mất phu, một mình nuôi nhi tử lớn lên, nhi tử vào nhà giàu có làm hạ nhân, về sau nghe nói bị chuyển thành hộ vệ, thỉnh thoảng cũng sẽ trở về thăm hỏi đại nương, cho chút ngân lượng, nhưng đại nương tính toán muốn thay nhi tử, lấy tiền bạc nhi tử cho để mua chút đất sau nhà, trồng chút rau quả.

“Phu nhân đã giúp ta không ít.”

“Đầu có, rau quả của đại nương vừa ngọt vừa giòn, khiến ta dựng thành băng hiệu rồi đó.” Nói toạc ra, nàng cũng chỉ là vận dụng tuyệt học của bà nội, làm ra món ăn kinh thành hiếm có, mới đưa tới không ít khách tham nếm thức ăn tươi mới. “Đúng rồi, ta lấy chút đồ ăn cho đại nương về nhà nếm thử.”

Mao đại nương luôn luôn không nỡ ăn mặc, vài lần muốn bà ở lại dùng bữa cũng không chịu, Dương Như Tuyên thương bà tuổi tác đã cao như vậy, còn phải vì tương lai của nhi tử, quay đầu đang muốn thay chuẩn bị cho bà chút rau ngâm.

“Chuyện này sao lại không biết xấu hổ? Phu nhân đã cho rất nhiều tiền bạc, ta... Ừm hừm!” Nói được một nửa, phía sau đột nhiên bị đụng phải, lao đảo lao về phía trước.

Dương Như Tuyên nghe tiếng quay đầu, không kịp đỡ lấy Mao đại nương, mắt mở to nhìn bà ngã, mà vội vàng đưa tay ra đỡ khiến bụng nàng đột nhiên đau đốn, hít hơi lần nữa rồi vội vàng nâng Mao đại nương dậy, nàng giương mắt trừng qua, một đôi mắt đẹp nhắm lại.

“Tiểu thúc...” Nàng gọi đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tên hỗn đản này lại có ý đẩy ngã đại nương, trên đời này sao lại có loại hỗn đản này? !

“Ai nha, đây không phải tẩu tử sao? Sao không ở trong phủ làm phu nhân Hầu gia mà hưởng phúc, chạy đến nơi này xuất đầu lộ diện?” Phiên Bách Văn kinh ngạc, hừ tình giả ý nói.

“Tiểu thúc, đụng vào người khác không biết phải xin lỗi sao? Là ánh mắt ngươi không tốt, hay là đầu óc không tốt?” Dương Như Tuyên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Phiền Bách Văn tức giận khề nhếch, nhưng nghĩ đến người bên cạnh, lại thay đổi khuôn mặt tươi cười nói: “Tẩu tử, ánh mắt không tốt chính là đại ca của ta, ngươi nói sai rồi.”

“Thôi, loại người giống ngươi mắt không mù thì đầu óc cũng mù, nói chuyện nhiều với ngươi cũng là không tốt.” Không nghĩ muốn đáp lại hắn, nàng đánh giá thương thế trên người Mao đại nương, nói: “Đại nương, ta dẫn ngươi đến y quán cho đại phu xem nha.”

“Không cần, không sao mà.”

“Làm sao có thể? Nếu đầu gối này bị thương không chữa, sau này phiền toái rất lớn.”

“Ta nói tẩu tử, có khách quý tới cửa, ngươi còn muốn lo chuyện của bà ta, không phải rất không chu đáo.” Phiền Bách Văn bị gạt sang một bên mặt mũi chịu không được gầm nhẹ.

Dương Như Tuyên liếc ngang qua, kinh ngạc: “Ai nha, tiểu thúc còn đang ở đây sao? Cửa tiệm ở chỗ này, muốn vào thì vào, hay là muốn ta phải khênh ngươi vào?”

“Ngươi!” Phiền Bách Văn ngoài miệng nói không lại, tức giận tới gần nàng, lại bị nam nhân bên cạnh ngăn cản.

Dương Như Tuyên nhìn nam nhân kia, toàn thân y phục gấm hoa màu tím, khí thế bức người, phía sau lại có thị vệ theo hầu, nhìn ra được là không phải cũng quý... Nhưng ở cùng một chỗ với Phiền Bách Văn, còn có thể là thứ tốt đẹp gì chứ.

“Ngươi là thê tử Bình Tây Hầu?” Về mặt Hoàng Phủ Đào hứng thú cười hỏi.

“Các hạ là - -” Dương Như Tuyên nhẹ giọng hỏi.

Hoàng Phủ Đào chưa mở miệng, trong điểm đã có người gọi: “Thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia khóc muốn tìm ngươi.”

Dương Như Tuyên vừa nhìn, chỉ thấy Mặc Ngôn ôm Phiền Doãn Hi khóc đến sụt sùi. Nàng đưa tay ra ôm, lấy khăn lụa khề lau nước mắt cho nó: “Làm sao vậy?”

“Nương...” Phiền Doãn Hi nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, nhất thời nghĩ không ra lý do gì, đành phải ôm nàng tiếp tục khóc.

May mắn chính là, nước mắt của nó thật sự rất nhiều, nói khóc liền khóc, không một chút phí sức.

Dương Như Tuyên không có cách dỗ nó, suy nghĩ chút, nói với Mặc Ngôn: “Mặc Ngôn, nói với Hạnh Nhi, bảo nàng chờ trong quầy, ngươi và ta dẫn đại nương tới y quán.”

“Phu nhân, không cần.” Mao đại nương nao núng buông vai xuống.

“Không thể.” Dương Như Tuyên thật sự độc đoán, không được xía vào, lại đưa Phiền Doãn Hi cho Mặc Ngôn, tự nâng Mao đại nương, giống như hầu hạ trưởng bối của mình, ngay từ đầu đã quên Phiền Bách Văn và vị khách quý kia.

Hoàng Phủ Đào nhìn bóng lưng nàng, khóe môi cong lên: “Rất có ý tứ, đáng tiếc là người của Phiền Bách Nguyên.”

“Nàng chính là người đàn bà chanh chua, Lục công tử, ngươi ngàn vạn đừng có liên quan gì tới nữ nhân kia.”

“Liên quan tới nàng?” Hoàng Phủ Đào cười lạnh: “Phiền Bách Văn, ngươi là sợ Bản công tử có hứng thú với Bình Tây Hầu sao? Như thế, ngươi có năng lực làm bao nhiêu chuyện, lấy ra để cho Bản công tử biết ngươi là người hữu dụng?”

Hắn cần mượn sức người khác gia nhập trận doanh của hắn? Đến nhà thăm hỏi để muốn kết phái, nhiều như sao, hắn cũng không thiếu một Hầu gia mất mù và Phiền gia nhị thiếu không hề thế lực.

Dương Như Tuyên đưa Mao đại nương trở về nhà ở thành Nam, lại để cho Mặc Ngôn mời đại phu tới khám và chữa bệnh.

“Trên gối có sưng, phải dùng dược thảo thoa lên vết thương, nhưng khí mạch đại nương cực yếu, máu cũng không đủ, chỉ sợ sau khi đại phu khám và chữa bệnh xong thì phải điều dưỡng một thời gian dài”.

“Vậy thì phiền toái đại phu khai đơn thuốc.”

“Được.” Đại phu đáp lại, đang muốn đi đến bên cạnh bàn kê đơn thuốc, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, không khỏi hỏi: “Vị phu nhân này muốn lão phu thuận tiện bắt mạch hay không?”

“Ta? Không cần, ta không sao.” Nàng cười nói.

Chỉ là lúc trước động tác của nàng quá nhanh, bao tử có chút không thoải mái, việc nhỏ thôi.

Đại phu nghe vậy, đành phải kê đơn thuốc trước.

Dương Như Tuyên đi đến bên giường, cười nắm tay Mao đại nương: “Đại nương, đừng lo lắng chuyện ngân lượng, dù sao ngươi gặp chuyện không may ở chỗ ta, đương nhiên ta phải xử lý.”

“Nhưng...”

“Đại nương, nếu ngươi không nhận, trong lòng ta sẽ áy náy.” Dương Như Tuyên vỗ nhẹ tay bà: “Đã nhiều ngày ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ để cho nha hoàn bên người của ta đến chăm sóc ngươi, ngươi cứ an tâm tĩnh dưỡng.”

Mao đại nương nghe vậy, nước mắt không khỏi trào quanh nơi đáy mắt: “Phu nhân, ngươi thật là người có lòng, ông trời sẽ phù hộ cho ngươi.”

Người có lòng sao? Dương Như Tuyên cười cười. Nàng đã từng bị lạc đến ngay cả việc rốt cuộc mình muốn cái gì cũng không biết, trong lòng chỉ có vinh hoa phú quý, nói toạc ra, bây giờ nàng cũng chỉ đang bù lại từng lỗi mình phạm phải trong quá khứ, muốn trợ giúp người đáng được trợ giúp thôi.

“Ngươi là ai?” Trong phòng nhỏ đột nhiên có một người nam nhân chạy vào, Mặc Ngôn ở ngoài cửa phòng lập tức đề phòng quát.

“Ta muốn thăm nương ta!” Nam nhân đó nói.

Mao đại nương nằm ở trên giường nghe vậy, vùng vẫy ngồi dậy, gọi: “Thạc Đức.”

“Nương.” Nam nhân chạy vào trong phòng, Dương Như Tuyên nhìn lại, hơi híp mắt lại, nhận ra hần là thị vệ đi theo sau nam nhân quý khí kia.

Mao Thạc Đức đi đến bên giường, nhìn thẳng Dương Như Tuyên: “Đa tạ.”

Dương Như Tuyên đánh giá nam nhân tuần tú tuổi trẻ: “Thì ra ngươi cũng tại hiện trường, vì sao không đỡ mẫu thân ngươi? Ta biết ta hỏi những lời này là quá mức xen vào việc của người khác, nhưng ngươi phải biết rằng có một số việc có một số người không thể chờ, một khi bỏ qua, đêm khuya tỉnh mộng, ngươi cũng tìm không thấy bóng dáng kia.”

Mao Thạc Đức sùng sốt: “Ta biết, nhưng ta...” Hần thân là thị vệ của Lục hoàng tử, không thể về nhà hầu hạ thân mẫu.

Khi hần phát hiện người bị đẩy ngã lại là mẹ ruột của mình, nhất thời tức giận muốn chính tay đâm nhĩ thiếu Phiền gia, nhưng hần không thể, gần đây nhĩ thiếu Phiền gia và Lục hoàng tử qua lại thương xuyên, cũng là người Lục hoàng tử muốn lợi dụng.

Thời khắc kia, hần thân là thị vệ của Lục hoàng tử, một khi biểu lộ cảm tạ với thê tử Bình Tây Hầu, sau này chỉ sợ sẽ không nhận được tín nhiệm của Lục hoàng tử, hoặc là Lục hoàng tử muốn hần lợi dụng nương mà thương tổn thê tử Bình Tây Hầu, cho nên, hần chỉ có thể đợi sau khi Lục hoàng tử hỏi phủ, mau chóng xin nghỉ trở về.

Nhưng mà Dương Như Tuyên cũng không quản người lãnh đạo của hần là ai, bất mãn nói: “Ngươi còn có nương ở đây, ngươi phải biết quý trọng, nếu rảnh rồi trở về thăm hỏi nhiều vào.”

“Ta biết, đa tạ ngươi.”

“Đã nhiều ngày, ta sẽ phái người nha hoàn tới chăm sóc đại nương trước, đừng để cho đại nương ra ruộng làm việc nữa, sau đó...” Nàng đột nhiên dừng lại, chỉ vì cảm thấy bao tử lại đột nhiên đau.

“Phu nhân, ngươi làm sao vậy?”

“Ta...” Nàng đau bụng thân thể không thể đứng thẳng.

“Đại phu, đại phu!” Mao đại nương gọi to, đại phu đang ở kê đơn thuốc vừa quay đầu lại, đặt bút xuống, đi tới bên cạnh bắt mạch cho nàng.

Một lát sau, đại phu giương mày lên: “Hồng rồi, phu nhân có thai, nhưng lại bị động thai khí!”

Dương Như Tuyên sùng sốt: “Hả?” Nàng có thai rồi sao? !

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Vạch trần (1)

Biết được có thai, mà lại dưới tình huống bị động thai khí, Dương Như Tuyên được khẩn cấp đưa về phủ an thai tĩnh dưỡng, uống thuốc dưỡng thai

xong, nàng ngủ thật say.

Phiên Bách Nguyên ngồi ở cạnh mép giường, nhủu mày, nghe Mặc Ngôn nói xong chuyện Mao gia.

“Con trai của Mao đại nương là thị vệ bên người Lục hoàng tử, hiện giờ biết được phu nhân có thai, không biết có chuyện xấu gì hay không.” Mặc Ngôn có chút lo lắng.

“Nếu con trai của Mao đại nương muốn tranh công, mặc kệ Như Tuyên có mang thai hay không cũng vậy, hắn có thể lợi dụng nương của hắn để đối phó Như Tuyên, nhưng dựa theo tính tình Hoàng Phủ Đào, hắn không thích cách làm quanh co.” Thiếu niên năm nào tiến cung làm thư đồng, trong lòng đều hiểu rõ tính tình mấy vị hoàng tử: “Huống hồ bây giờ hắn không cần phải đối phó ta, bởi vì hắn không có thể biết ta ủng hộ Tam hoàng tử.”

Nhưng, nên phòng tránh vẫn phải tránh, cho nên hắn mới muốn Doãn Hi khóc tìm nàng, tránh đi phiên toái từ Hoàng Phủ Đào.

Đấu tranh giữa bọn họ, không nên dính dáng đến nàng.

“Hầu gia nói như vậy cũng không sai, nhưng luôn luôn cẩn thận vẫn hơn.”

“Ta biết.” Mặc Ngôn nói không phải không có lý, Hoàng Phủ Đào từ trước đến nay là tên hi nộ vô thường, hành sự chỉ vì tâm tình lúc ấy, căn bản là không có nguyên tắc, nhưng chính là bởi vì như vậy, từ trước đến nay hắn không chơi thủ đoạn vu hời (quanh co lòng vòng), hắn muốn chính là lập tức được thống khoái.

Nhưng, khó đảm bảo Phiên Bách Văn sẽ không vì long lạc Hoàng Phủ Đào mà thương tổn nàng... Suy nghĩ của hắn đột nhiên ngừng, nhớ tới lúc trước Phiên Bách Văn muốn Như Tuyên đưa thuốc độc cho hắn. Đêm này, hắn vẫn cảm thấy cô quái, nếu thật sự muốn độc chết hắn, từ lúc độc mù hai mắt của hắn thì còn nhiều cơ hội mà, vì sao phải đợi đến lúc đó?

Lúc trước bởi vì hai mắt hắn mù mà mất đi ý chí, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, dẫn đến việc khó có thể đoán trước dụng ý của Phiên Bách Văn, nhưng nếu lúc ấy Phiên Bách Văn cũng ra nhập phái Hoàng Phủ Đào, vì muốn chiếm được tín nhiệm của Hoàng Phủ Đào mà xuống tay với hắn, dường như còn rất nhiều uẩn khúc.

Nếu thật sự là như thế, lần này lại biến thành là hắn giúp Phiên Bách Văn liên hệ với Hoàng Phủ Đào, thật sự châm biếm, vận mệnh này rốt cuộc là như thế nào? Có thể giải cũng không thể giải...

“Phụ thân, vì sao nương vẫn còn chưa tỉnh?”

Suy nghĩ bởi vì câu hỏi của Phiên Doãn Hi mà bị cắt ngang, hắn nhủu mày nói: “Thân thể nương không khỏe, con đừng quấy nhiễu nương.”

“Con muốn bồi nương ngủ.”

“Không được, bây giờ mẫu thân con có thai, con không được ngủ với nương.”

“Có thai là cái gì?”

Phiên Bách Nguyên nhăn mày lại, không còn nhẫn nại để trả lời từng câu của nó: “Đừng ầm ĩ.”

“Phụ thân...” Thấy thần sắc hắn lạnh lùng, nước mắt Phiên Doãn Hi tự động rơi xuống.

“Không được khóc, ai cho ngươi khóc?”

Phiên Doãn Hi dùng lực hít khí, lén lút muốn lên giường, lại bị Phiên Bách Nguyên nhanh tay lẹ mắt bắt được, cuối cùng ôm hắn lên, đặt lên trên bàn tròn.

“Con đang hoảng ở đây cho ta.”

“Phụ thân, con không muốn ở đây, con sợ... Nương...” Phiên Doãn Hi sợ tới mức toàn thân phát run, quỳ sụp ở trên bàn không dám nhúc nhích.

Phiên Bách Nguyên không kiên nhẫn trừng mắt nó: “Ầm ĩ nữa, ta bắt con ra ngoài!”

“Nương... Hu hu, nương...”

“Ngươi!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Dương Như Tuyên bị tiếng khóc Phiên Doãn Hi quấy nhiễu tỉnh, mệt mỏi mở mắt, khó hiểu nhìn con trai quỳ sụp ở trên bàn tròn: “Sao con lại ở đây?”

“Nương, ôm...” Phiên Doãn Hi vươn ra hai tay ngăn ra, bởi vì ở trên bàn, mắt thấy thân thể nhỏ nhỏ thoáng chốc rơi xuống - -

“Doãn Hi!” Dương Như Tuyên gào thét.

Phiên Bách Nguyên nhanh hơn Mặc Ngôn một bước, trước khi rơi xuống đất đã tiếp được Phiên Doãn Hi, bình an ở trong ngực hắn.

Nhưng trong lúc đó, động tác mau lẹ khiến Dương Như Tuyên thấy không rõ lắm.

Tuy là may mắn, nhưng nàng lại nhin không được hỏi: “Hầu gia... Chàng thấy được?” Nếu hấn nhìn không thấy, sao biết được Doãn Hi rút xuống bàn, sao có thể trong chớp mắt đó tiếp được Doãn Hi vào trong lòng?

Mặt Phiền Bách Nguyên trầm xuống, không nghĩ tới lại bởi vì tranh cãi âm ỉ với tên nhóc thối tha này mà bị vạch trần!

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Dương Như Tuyên áp ứng hỏi.

Trong phòng ngủ, dưới ánh nến, Phiền Doãn Hi bị Hạnh Nhi mang về phòng, Dương Như Tuyên ngồi uống trà, nghe giọng nói êm tai của Phiền Bách Nguyên truyền tới.

“Thương tổn thì có thương tổn, nhưng mấy năm nay tình duyên tốt đã khôi phục bảy tám phần rồi.” Chuyện trùng sinh và tránh được bị Kha thị độc mù kia, hấn không nhin được quan sát về mặt của nàng, đã thấy thần sắc nàng có chút hoảng hốt.

Dương Như Tuyên không thể lý giải, bởi vì lời này với những gì nàng biết khác nhau một trời một vực.

Nếu hai mắt hấn có thể nhìn thấy, sao lúc trước hấn lại ăn đồ ăn có độc nàng mang tới? Hay là cuộc sống lặp lại, còn quá nhiều chuyện xấu không thể biết? Nghĩ như vậy cũng đúng, lúc trước nàng đối phó với Lý di nương lại thiếu chút nữa hại phụ thân... Cuộc sống lặp lại, nói không chừng có chút thay đổi sẽ từng chút từng chút được hình thành.

Nhưng - - “Cho nên, những bức họa trong thư phòng là Hầu gia vẽ?” Nàng bật thốt lên hỏi.

“Đúng vậy.”

“Có dụng ý gì?”

“Đơn giản vì ta muốn tình tâm nên vẽ thôi.”

“Vậy thì càng không thể lý giải, Hầu gia cần tình tâm mà vẽ tranh, nhưng cuộc sống trong phủ này quá nhạt nhẽo, có chuyện gì cần Hầu gia tình tâm? Còn nữa - -” Dương Như Tuyên một hơi hỏi ra những điều nàng cho rằng không hợp lý: “Hầu gia không cần giả mù, dựa vào chiến tích Tây Đột, khẳng định con đường làm quan ở trong triều sẽ rất thuận lợi, vì sao không ra làm sĩ?”

Phiền Bách Nguyên nâng trán, không khỏi nghĩ có một thê tử quá thông minh, có khi lại không phải chuyện tốt.

Hấn không muốn cuốn nàng vào đấu tranh hoàng tộc, 1m1.7q cho nên mới vẫn giấu diếm chuyện hai mắt hấn có thể nhìn thấy.

“Dù sao lúc trước ta cũng không nghĩ tới hai mắt của ta thật sự có thể cứu chữa, còn nữa, ta không có hứng thú với con đường làm quan.”

Dương Như Tuyên khẽ gật đầu, không thể nào bắt bẻ lời của hấn.

“Uhm, không ra sĩ cũng được, dù sao làm quan trên triều, gần vua như gần cọp, chẳng bằng làm một Hầu gia không màng sự đời...”

Từ từ, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề lớn - - “Hầu gia, người nói, trước khi thành thân nhân lực của chàng đã khôi phục bảy tám phần?”

“Uhm.” Hấn nâng má nhìn nàng.

Sắc mặt của nàng nháy mắt chột trắng chột hồng, mở miệng mà khó nói: “Vậy... Hầu gia, chàng chàng chàng...” Nàng nói không nên lời, thật sự hỏi không được.

Phiền Bách Nguyên cũng đoán được việc khiến nàng xấu hổ không thể mở miệng.

Phản ứng của hấn đáp lại suy đoán của nàng - - cho nên, khi nàng bị Kha thị hắt nước, nàng thay quần áo ở trong phòng hấn, hấn rút thìa, thậm chí đem đó tắm rửa trong phòng hấn...

“Chàng...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng rực, không biết nên đối mặt như thế nào.

Cho rằng hai mắt hấn không thể nhìn thấy, cho nên nàng luôn luôn đúng lý hợp tình đánh giá hấn, mà hấn...

“Không phải ta cố ý, ta không đoán nàng sẽ...”

“Không cho nói!” Nàng xấu hổ giận dữ chặn lại miệng của hấn, chống lại ánh mắt của hấn, nàng thật sự hận không thể xóa bỏ những hình ảnh đã từng xuất hiện trong đầu hấn.

Quá dọa người, quá dọa người rồi !

“Nàng đừng kích động, nàng đang có mang không thể kích động.” Hấn thấp giọng khuyên nhủ.

“Ta...” Nàng cũng không muốn kích động, nhưng biết được tin tức này nàng thật sự có chút không biết phải làm sao.

“Chẳng lẽ ta nhìn thấy không tốt sao?”

“Đương nhiên tốt!” Nàng không chút suy nghĩ nói: “Ta đương nhiên hi vọng ánh mắt của chàng thấy được, nhưng không nên gạt ta, vì sao muốn gạt ta?”

Có lẽ ngay từ đầu hần không hề muốn thân cận mình, cho nên không muốn nói thật, nhưng về sau hai người bọn họ thân cận, hần có rất nhiều cơ hội có thể nói với nàng.

Nhiều lần, ngay cả Doãn Hi nói với nàng, phụ thân nó thấy được, nàng cũng không tin.

“Ta muốn nói, phản ứng của nàng cũng sẽ như vậy.” Còn nữa, hần cũng không muốn mang ác danh đồ đệ xỏm.

“Cho dù như vậy, chàng càng phải nói, bởi chàng không thể giấu diếm ta cả đời!” Kỳ thật có rất nhiều sơ hở, chỉ vì nàng quá mức tin tưởng hần, cho nên chưa từng nghi ngờ.

“Ta không có nghĩ như thế.” Hần từng nghĩ tới, có lẽ đợi sau khi cho hần trợ giúp Tam hoàng tử lên ngôi, hần sẽ nói với nàng, đáng tiếc không thể sống đến lúc đó đã bị tên nhọc thói tha Phiến Doãn Hi phá hỏng: “Nàng là thê tử của ta, một ngày nào đó ta nhất định sẽ nói cho của nàng, mà nàng cũng không cần phải để ý những việc nhỏ này, dù sao chúng ta cũng đã là phu thê rồi.”

Nói là nói như vậy, nhưng khi hần nhớ tới những hình ảnh kia, nhớ tới khi nàng nhìn chăm chú vào mình, cũng không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

Cách nói thoáng này để cho Dương Như Tuyên tiêu tan, dù sao đều là phu thê, dù sao chuyện cũng đã xảy ra, còn muốn truy cứu cũng vô dụng, nhưng -
- “Ta hỏi chàng, Nghiêu ca ca biết không?”

Phiến Bách Nguyên khẽ nhếch mi, suy xét có nên bán đứng Dương Trí Nghiêu hay không, nhưng hần còn không có mở miệng, nàng đã thẹn quá thành giận: “Hần thật sự biết.”

Phiến Bách Nguyên khó hiểu liếc nàng, không biết nàng xác định từ chỗ nào.

“Bởi vì mắt Hầu gia không nhìn ta, đại biểu chàng đang suy nghĩ, chàng suy xét đại biểu chàng đang tính toán che giấu cho Nghiêu ca ca.” Như là đọc ra nghi vấn của hần, nàng giải thích khó hiểu của hần.

Phiến Bách Nguyên bưng tỉnh đại ngộ, không phát giác thói quen nhỏ này của mình, hoàn toàn bị nàng nhìn thấu.

“Hần chết chắc rồi! Lại còn nói với ta hai mắt của chàng bị nướng cho độc mù, muốn ta rất chăm sóc chàng...”

“Đừng kích động, bây giờ nàng có thai, còn nhớ không?” Tay khẽ che chở phần bụng chưa lớn của nàng.

Tiếp xúc thân mật, khiến nàng nhất thời giống như tiểu tức phụ cúi mặt xuống.

Đúng rồi, nàng có thai... Không thể tin được giờ phút này trong bụng nàng lại có một sinh mệnh.

“Đại phu nói, trong khoảng thời gian này nàng phải dưỡng thai thật tốt, không được mệt nhọc, cho nên trong khoảng thời gian này nàng tạm thời đừng đến Vạn Tượng Lâu, biết không?”

Dương Như Tuyên nghe vậy, đôi mi thanh tú hơi nhíu: “Vạn Tượng Lâu có thể giao cho đại trù khác xử lý, có Hạnh Nhi quản lý đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng chỗ Mao đại nương phải tìm người chăm sóc mới được.”

“Việc này ta sẽ phái Mặc Ngôn đi xử lý, nàng đừng lo lắng.” Chỉ cần có thể để cho nàng tránh tiếp xúc với Mao gia, hần không ngại giải quyết chút việc vặt vãnh cho nàng.

Có một số việc, tránh được thì nên tránh, bởi vì lòng người khó dò.

“Chờ ta khỏe, ta lại đi thăm hỏi Mao đại nương.”

“Rồi nói sau, bây giờ nàng cần chính là an thai.”

“Uhm”

“Ngủ đi.”

Dương Như Tuyên nhắm mắt lại, cảm giác ấm áp từ đôi tay hần phủ lên má nàng, nồng tình mật ý như vậy, khiến nàng hé miệng cười đến mềm mại.

Nhìn thấy, rất tốt, chỉ là... Nếu có thể quên đi những chuyện ngu xuẩn nàng từng làm, thì càng tốt.

Dương Như Tuyên tỉnh dưỡng vài ngày liên tiếp, im lặng, uống hết chén thuốc đắng này đến chén thuốc đắng khác, nhưng nàng không những không kêu

đắng, thậm chí uống thuốc đắng mà như uống trà, chỉ cần có thể tốt cho hài tử trong bụng, không có gì nàng không nuốt nổi.

Ngày hôm đó, rất nhanh đã đến buổi trưa, cũng không thấy Phiền Bách Nguyên đến, nàng không khỏi hỏi: “Hạnh Nhi, Hài gia đã dùng bữa chưa?” Tuy bây giờ hân không cần nàng hầu hạ, nhưng hân vẫn sẽ cùng nàng dùng bữa, thời gian này không thấy hân tới, nàng thoáng khó hiểu.

“Vừa rồi ta đi hỏi thăm, Mặc Ngôn nói Hài gia và Tam công tử ở trong thư phòng.” Hạnh Nhi vừa nói vừa thu thập chén trên mặt bàn.

“Tam công tử?” Nàng dựa vào cột giường suy nghĩ.

Rốt cuộc vị Tam công tử kia có thân phận ra sao? Nếu là thương nhân, không ngồi được trên người hân có hơi tiện, nếu là văn nhân, lại cảm thấy khí thế toàn thân kia bẩm sinh đã quá mức mãnh liệt.

Không biết tại sao, nàng cảm thấy mình đã từng gặp Tam công tử, nhưng sao cũng không nghĩ ra.

“Thiếu phu nhân không thấy Hài gia liền lo lắng?” Hạnh Nhi trêu ghẹo nói.

Dương Như Tuyên giận dữ liếc nàng một cái: “Nói bậy, ta đang suy nghĩ chút chuyện.”

“Đừng nghĩ, đại phu nói thiếu phu nhân phải tình duyên thật tốt, lục căn thanh tịnh, như vậy mới có thể an thai, Vạn Tượng Lâu đã có ta ở đây, Mật Nhi còn có thể mang theo tiểu thiếu gia đến chỗ Mao đại nương la cà, thiếu phu nhân cứ việc yên tâm.” Hạnh Nhi vắt khăn ướt lau mặt rồi lau tay cho nàng: “Vì hài tử trong bụng, thiếu phu nhân phải ăn béo một chút mới được.”

“Ta biết.”

“Như thế, nếu thiếu phu nhân mệt mỏi thì ngủ một lát đi, ta mang chén bát đến phòng bếp, rồi sẽ đến Vạn Tượng Lâu, Hài gia cũng sắp tới rồi rồi.”

“Uhm.” Kỳ thật cho dù nàng chỉ có một mình cũng không trở ngại, an thai mà thôi, cũng không phải sinh bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Vạch trần (2)

Hạnh Nhi vừa mở cửa, chỉ thấy Dương Như Kỳ đứng ở ngoài cửa, không khỏi sững sờ: “Kỳ tiểu thư?”

“Như Kỳ?” Dương Như Tuyên nghiêng mắt nhìn lại, chỉ thấy thần sắc Dương Như Kỳ bất mãn đứng bên ngoài.

“Thật đúng là phu nhân Hài gia, thật sự tôn quý, muốn gặp người một lần thật sự không phải khó bình thường.” Dương Như Kỳ cười lạnh, đứng ở ngoài cửa không định đi vào: “Cũng chỉ muốn nói tiếng chúc mừng, lại bị người ta chặn ngoài cửa phòng, chúng ta coi như là tỷ muội sao?”

Dương Như Tuyên nghe đến một đầu mờ mịt: “Như Kỳ, ta không hiểu ý tứ của người, vào đây trước rồi nói.” Khoảng thời gian này, nàng vẫn muốn tìm Như Kỳ, nhưng nàng ta lại luôn chạy ra ngoài, nói như vậy thì ai mới là người cản trở hai người gặp mặt?

“Không được, ta cũng không dám mạo phạm.” Dương Như Kỳ liếc nhìn Hạnh Nhi: “Sao, thiếu phu nhân nhà người mà thức dậy, ta có thể đi vào quấy rầy sao?”

Ý nói là Hạnh Nhi cản trở nhiều lần, khiến Dương Như Tuyên khó hiểu cực kỳ: “Hạnh Nhi, là người không cho Như Kỳ gặp mặt ta?” Nhưng Hạnh Nhi biết rõ Như Hàm tỷ tỷ hi vọng nàng có thể khuyên bảo Như Kỳ.

Như Hàm tỷ tỷ... Đúng rồi, vị Tam công tử kia, là nam nhân đi cùng với Trí Cần ca ca là khi Như Hàm tỷ tỷ lấy chồng!

“Nô tỳ...” Hạnh Nhi cắn môi, suy nghĩ đối sách.

“Là ta muốn Hạnh Nhi làm như vậy.”

Khi giọng nói trầm thấp kia xuất hiện, Dương Như Kỳ lập tức khom người ra ngoài, hậm hực rời đi.

“Người lui xuống trước đi.” Phiền Bách Nguyên đi đến cạnh cửa, ý bảo Hạnh Nhi đi trước.

Hạnh Nhi vội vàng khom người rời đi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Dương Như Tuyên gấp giọng hỏi.

Phiền Bách Nguyên ve vẩy tay, để cho Mặc Ngôn ở bên ngoài, đi bộ đến bên giường ngồi xuống: “Không có gì, chỉ là không muốn để cho một số người không liên quan quấy rầy nàng tỉnh dưỡng.”

“Như Kỳ không phải người không liên quan, nàng là muội muội ta.”

“Nếu nàng ta là muội muội nàng, nàng ta cũng sẽ không dùng trăm phương ngàn kế tổn thương nàng.” Phiền Bách Nguyên lấy tay đỡ nàng nằm xuống, lại bị nàng mạnh mẽ đẩy ra, khiến hấn biến sắc: “Nàng không tin ta?”

“Nàng là muội muội của ta, dù ngoan độc cũng sẽ không đối với ta như vậy! Chuyện của chàng và Phiền Bách Văn, không liên quan đến Như Kỳ.”

“Nàng nghĩ ta vô cớ giận chó đánh mèo?” Phiền Bách Nguyên nở nụ cười lạnh nói: “Như Tuyên, chỉ sợ nàng không hiểu rõ tình hình Phiền phủ này, năm đó Phiền Bách Văn và Nhị nương có thể độc hại ta, chẳng lẽ ta và Phiền Bách Văn không phải huynh đệ ruột?”

Dương Như Tuyên nghe vậy không khỏi nghẹn lời, sau một lúc lâu mới nói: “Được, chàng nói Như Kỳ muốn hại ta, vậy chàng nói đi, rốt cuộc nàng hại ta như thế nào?”

“Ngay khi nàng ta giả bộ đến muốn nàng đi gặp nàng ta, nàng ta chạy đến Mai Trinh viện tìm nàng ta, thần sắc của nàng ta lóe ra, như thói quen đi đến chỗ nhà kẻ kia, muốn nói nàng trước đó ta và Phiền Bách Văn không phải thông đồng với nhau, ai tin?” Hấn không đề cập tới, là không hy vọng nàng bởi vậy mà khó chịu, nhưng không có nghĩa là hấn muốn kẻ khác có cơ làm tổn thương nàng lần nữa.

“Có lẽ chỉ là hiểu lầm.” Dương Như Tuyên không nguyện nghĩ lại.

Nàng không có hoài nghi, đó là bởi vì Như Kỳ là muội muội của nàng, nàng không muốn có suy nghĩ ác liệt như vậy đối với nàng ta.

“Khi ta giả bộ không nhìn thấy, nhưng người đó sẽ thể hiện rõ bộ mặt trước mặt ta... Ta không lừa nàng.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nháy mắt trắng xanh, hấn suy nghĩ rồi nói tiếp: “Chuyện nàng có thai, người trong phủ cũng đều đã biết, làm sao mà ta biết bọn họ sẽ không làm hại tử trong bụng nàng bị thương? Ta đương nhiên phải phòng bị, không thể để bọn họ có bất cứ cơ hội xuống tay nào!”

Thân thể Dương Như Tuyên cúi xuống, cảm giác bụng đau đớn kịch liệt, mồ hôi lạnh nháy mắt che kín trán của nàng.

“Như Tuyên?” Phiền Bách Nguyên thấy thế, ôm nàng vào trong lòng, lại phát hiện toàn thân nàng lạnh đến dọa người, vội hỏi: “Mặc Ngôn, tìm đại phu tới, mau!”

Bụng đau kịch liệt, như là hài tử trong bụng cự tuyệt đi tới nhân gian đáng sợ này, nàng không ngừng thờ gập, muốn bảo vệ hài tử, ý thức lại càng thêm mơ hồ.

Trong bóng tối, nàng giống như nhìn thấy chính mình năm đó, thấy chính mình vì niềm vui của Phiền Bách Văn, nhu thuận bụng đồ ăn bước vào Mai Trinh viện, tro mắt nhìn Hầu gia ăn thuốc độc ngã xuống, mới giật mình cảm giác chính mình phạm vào sai, vừa quay đầu lại, lại phát hiện người đó không phải chính mình, mà là Như Kỳ, sợ tới mức nàng không ngừng kinh hô.

Không! Rõ ràng là nàng muốn chuộc tội, vì sao lúc trước là nàng giờ lại biến thành Như Kỳ?

Không nên là như vậy, nàng cố gắng bù đắp, nhưng lại như trốn không thoát số mệnh, thậm chí thay đao phủ, mà đao phủ kia hiện giờ lại biến thành Như Kỳ... Nên làm gì bây giờ?

Rốt cuộc nàng muốn bảo vệ ai?

Không hề nghi ngờ, nàng phục vụ quên mình nhất định là Hầu gia, tuyệt không thể để cho Hầu gia vì nàng chịu được nửa điểm thương tổn nào nữa, nhưng Như Kỳ?

Như Kỳ vô tội, nàng nên làm như thế nào?

Làm như thế nào...

Phiền Bách Nguyên ngồi ở cạnh mép giường, nghe nàng mê man mộng mị, sắc mặt mơ hồ, ngực như kịch liệt lên xuống.

Hấn không thể tin được, nàng cũng giống như mình được trùng sinh trở lại đây? ! Nhớ tới Trí Nghiêu từng đề cập qua nàng dùng đòn lương để tính kế Lý di nương, hấn lại vẫn buồn bực sao nàng lại biết giá hàng sẽ tăng lên, hiện giờ cuối cùng chân tướng rõ ràng rồi.

Vì sao? Ông trời vì sao lại an bài như vậy? Dụng ý ở đâu, ở đâu?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì đau đớn mà trắng bệch, miệng ni non nói thật có lỗi, cho nên vừa mới bắt đầu, nàng thương tiếc đối với chính mình, là vì muốn bù đắp cho hấn, gả cho hấn, chỉ là vì chuộc tội?

Không phải yêu? Chỉ là chuộc tội?

Hấn không phân rõ rốt cuộc trong ôn nhu của nàng có tình yêu hay không, chỉ biết là, cảnh đẹp tương lai một nhà bốn người, trong nháy mắt này, bị phá hủy rồi.

Không phải yêu, chỉ là chuộc tội... Thì ra, nàng không hề thương hắn.

Nhưng hắn...

Khi Dương Như Tuyên thẫn thờ tỉnh lại, bên ngoài sắc trời đã sáng, bên giường không thấy Hạnh Nhi, ngược lại tìm thấy bóng dáng Phiên Bách Nguyên bên cạnh bàn.

“Hầu gia?”

Bóng dáng cúi xuống, hắn từ từ quay đầu, im lặng, thuận tay bưng nước trà trên bàn lên: “Muốn uống nước hay không?”

“Được.”

Phiên Bách Nguyên đỡ nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng rót nước uống trà nhuận họng.

Uống mấy ngụm trà, trong cổ khô khốc được trở lại bình thường, nàng mềm yếu dựa trong lòng hắn, đã thấy thân thể hắn hơi hơi tránh đi, không khỏi nghi hoặc giương mắt nhìn lên: “Hầu gia, chàng làm sao vậy?”

Sắc mặt của hắn buồn rầu, nhưng vì sao lại sầu phiền.

“Không có việc gì, nàng nằm nghỉ ngơi đi.” Hắn khẽ nói.

“Chẳng lẽ hài tử trong bụng ta - -”

“Không có việc gì.” Hắn gấp giọng nói: “Đại phu đã xem qua, nói nàng phải tĩnh dưỡng thật tốt, không được để cảm xúc bị dao động.”

“À.” Nàng an tâm nhẹ nhàng thở ra, hỏi lại: “Vậy Hầu gia vì chuyện gì mà phiền lòng?”

Hắn hơi run sợ, môi khẽ cười: “Chuyện gì cũng không tránh được con mắt của nàng.”

“Bởi vì ta vẫn nhìn Hầu gia.”

“Vì sao nàng vẫn...” Hắn dừng lại, thay đổi đề tài: “Chỉ là có chuyện phiền lòng thôi, không có việc gì.” Dương Như Tuyên miễn cưỡng cảm nhận thái độ của hắn khác thường, nghĩ thầm có thể là lúc trước nói chuyện với nhau không vui, khiến hắn phiền lòng: “Hầu gia, sau này chàng muốn xử trí như thế nào thì xử trí như thế đi, ta sẽ không nói hai lời.” Cho dù là chuyện của Như Kỳ, nàng sẽ tìm cơ hội khác nói chuyện với nàng ta, mặc kệ kết quả như thế nào, bọn họ không muốn để cho mình tiếc nuối.

Phiên Bách Nguyên khẽ nhướng mày: “Nàng có thể nghĩ như vậy là tốt, ta chỉ muốn bảo vệ nàng và hài tử mà thôi. Mà trước mắt khiến ta phiền lòng chính là - - ta suy nghĩ, có một số việc có nên nói rõ ràng với nàng hay không?”

“Chuyện gì?” Trong lòng nàng run lên, ần ần cảm giác bất an.

“Không có việc gì, chỉ là có chuyện cần nàng hỗ trợ, nhưng muốn người hỗ trợ, trước hết ta phải nói rõ nguyên nhân hậu quả.” Trong khoảng thời gian nàng mê man này, hắn không ngừng cân nhắc có nên lời nàng tiến vào trong phiền toái này hay không, hắn không nguyên ý, nhưng tình hình trước mắt lại không phải do hắn quyết định.

Dương Như Tuyên nhìn thẳng hắn, nghe hắn nói ra tất cả mọi chuyện sau khi hắn bị thương, hắn và Tam hoàng tử Hoàng Phủ Ương có quan hệ như thế nào, thậm chí ngay cả chuyện Dương Trí Nghiêu là cơ sở ngầm của Hoàng Phủ Ương.

“Hiện giờ, bởi vì phái Lục hoàng tử nhận thấy Tam hoàng tử đang chiều mộ thế lực, thật khéo hàng năm Dương thành sẽ gặp lũ lụt, cho nên đã thiết kế cho Tam hoàng tử đi trước trị thủy, nhưng lũ lụt của Dương thành là do núi tuyết Bắc Sara tan, núi kia cao chót vót, tình hình giao thông không rõ, muốn lên núi quả thực còn khó hơn lên trời, khó hơn chính là trong cung điện đồ, không hiểu sao lại bị cháy một cuốn sách, mà cuốn sách kia trung hợp là cuốn sách miêu tả Dương thành.”

Dương Như Tuyên nghe vậy sững sờ, không nghĩ tới Tam công tử lại là Tam hoàng tử, nhưng nàng chú ý chính là - - “Hầu gia, chàng thật sự muốn phù trợ Tam hoàng tử?”

Phiên Bách Nguyên buông lỏng mi dài xuống: “Đúng vậy.”

“Nhưng, lên trước đi trên phố chúng ta từng nghe nói, thế lực Lục hoàng tử dai khắp trong triều, nói như vậy, Tam hoàng tử làm sao có thể ngăn con sóng dữ? Ngộ nhớ không cẩn thận, bị người ta phát hiện chẳng là mưu sĩ của Tam hoàng tử, nếu có một ngày Tam hoàng tử sụp đổ, chàng - -”

“Nàng sợ?” Hắn lạnh nhạt hỏi.

Dương Như Tuyên sững sờ nhìn hắn: “Hầu gia, chàng cũng biết lúc trước Đại phòng Dương gia phù trợ Đại hoàng tử, sao đoán được chuyện Đại hoàng tử lại giết Nhị hoàng tử từ từ giác, đại phòng Dương gia rơi vào vận mệnh tịch thu tài sản giết cả nhà kẻ phạm tội... Chúng ta đã chết cũng thôi, nhưng Doãn Hi và hài tử chưa ra đời làm sao có thể chống chịu?”

Phiền Bách Nguyên nhếch môi cười: “Vậy thì để cho Tam hoàng tử ngồi trên long ý, chuyện gì không xảy ra cũng sẽ không xảy ra?”

“Nhưng Lục hoàng tử - - “

“Tuyệt Phẩm lâu đối diện Vạn Tượng Lâu, là ta muốn Nghiêu ca ca của nàng mở, vì muốn tìm hiểu tin tức trong triều, mà tất cả bồi bàn đều là cô nương tuổi trẻ mỹ mạo, cũng để các nàng có một ngày trở thành thị thiếp của đại thần trong triều, thì có thể biết được tin tức từ trong.” Hắn ngừng một chút nói tiếp: “Như Tuyên, ta không đánh một trận nào mà không chắc chắn, ta đã lên chiến trường, nhìn thấu mọi thứ, không thể không thắng.”

Dương Như Tuyên cau chặt mày, không phải không tin năng lực của hắn, mà việc này quan hệ trọng đại, nàng chỉ sợ liên lụy cha mẹ.

“Ta đã không còn đường lui, ngày ấy nàng gặp được Phiền Bách Văn ở Vạn Tượng Lâu, người đi theo bên cạnh hắn chính là Lục hoàng tử, Phiền Bách Văn có liên quan với Lục hoàng tử, vì sao? Đợi đến một ngày Lục hoàng tử đăng cơ, hắn có thể cầu được một chức quan, hãnh diện, khi đó, nàng nghĩ hắn sẽ đối phó với ta như thế nào? Mà trước đó, nếu Lục hoàng tử muốn cho hắn lợi lộc, hắn lại hạ độc giết ta thì sao?”

Dương Như Tuyên hít khí thật mạnh, giống như trước mắt đã xuất hiện một màn kia. Lúc trước Phiền Bách Văn dụ dỗ nàng hạ độc giết hắn... Chẳng lẽ có liên quan với Lục Hoàng tử?

“Đương nhiên, nếu nàng sợ - - “

“Ta sợ, là vì ta sợ liên lụy người khác, ta sợ mất đi chàng... Nhưng nếu có người muốn làm hại chàng, cho dù là bắt ta phải vứt bỏ nhân tính, ta cũng sẽ bỏ!”

Phiền Bách Nguyên ngó ra, không dự đoán được nàng sẽ thổ lộ như vậy... Nàng vì chuộc tội, lại có thể làm đến như vậy hay sao? Nhưng hết cách rồi, chuộc tội cũng được, bù đắp cũng được, có thể giữ nàng lại, hắn đều cảm thấy tốt!

“Cung điện đồ Hầu gia vừa nói, Hầu gia muốn ta nhờ Trí Cần ca ca hỗ trợ đi.” Trí Cần ca ca yêu sách thành si, lại có trí nhớ tốt đọc qua sẽ không quên, mà Trí Cần ca ca nói đã đọc tất cả sách trong Long đồ các, đã như vậy, cho dù cung điện đồ bị đốt, Trí Cần ca ca cũng vẫn có thể nhớ được.

“Đúng thế.” Hắn thích thê tử của hắn thông minh, chỉ cần hắn nói ý đầu, nàng lập tức có thể hiểu.

Thích, không, không chỉ là thích, hắn đã yêu đến tận xương, cho nên cho dù nàng không thích hắn... Hắn có thể đợi.

“Ngày mai chúng ta trở về Dương phủ, nói tạm thời quay về Dương phủ an thai.”

Dương Như Tuyên không biết tâm tư của hắn, một lòng chỉ nghĩ đến bảo vệ hắn như thế nào, chỉ nghĩ đến không thể để bị kịch bị lặp lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngự trạng (1)

“Mất Hầu gia nhìn thấy? !”

Trở lại Dương phủ, sau khi Dương Như Tuyên nói rõ ý đồ đến, Dương Trí Cần không nói hai lời vỗ ngực đảm bảo, tiếc nuối chính là, họa kỹ của hắn kém xa một bụng đầy kinh văn của hắn, sau khi xem qua bản đồ vô cùng thâm thúy, Phiền Bách Nguyên đưa bút, muốn Dương Trí Cần điền điểm và khoảng cách.

“Cũng nhờ Trí Cần ca ca mời giúp ngự y, để muội có thể giúp Hầu gia trị liệu mất tốt, nhưng mới tốt chút mà thôi, việc này Trí Cần ca ca đừng truyền ra ngoài.” Dương Như Tuyên không nhanh không chậm nói.

Dương Trí Cần sững sốt, nghĩ nghĩ, lập tức nhếch miệng cười: “Ta hiểu, nhưng Hầu gia, muốn làm phải triệt để, nhưng đừng lưu lại cán chuôi, làm muội ta một mối.”

Dương Như Tuyên ngơ ngẩn nhìn Dương Trí Cần, đột nhiên cảm giác người ca ca này thật sự là chân nhân bất lộ tướng, có thể liên tưởng đến Hầu gia có thể đang trợ giúp Tam hoàng tử.

“Đương nhiên.” Phiền Bách Nguyên khẽ cười: “Ta biết người cũng muốn trợ giúp Tam hoàng tử.”

“Đáng tiếc ta là kẻ đọc sách, những tranh đấu trên triều đình này, ta không hiểu.”

“Cũng hết cách, làm tốt cung điện đồ của Dương thành, chính là trợ giúp lớn lao đối với Tam hoàng tử.”

“Nhưng có mấy điểm, ta không nhớ rõ tường tận như vậy.”

“Có lẽ chúng ta có thể bù, năm đó xuất chinh đi tây đột, đã từng thấy côn Dương thành, ta có chút ấn tượng, chúng ta có thể bổ sung một chút.”

Kết quả là, Dương Trí Cần xin nghỉ ba ngày, hai người ở trong thư phòng rỗng rã ba ngày, Dương Như Tuyên một mực nói với cha mẹ, Dương Trí Cần tái phạm tật xấu, tán gẫu học vấn với Phiến Bách Nguyên đến quên cả trời đất.

Ba ngày sau, khi hai người rời khỏi Dương phủ, trong tay mang theo đầy đủ bản cung điện đồ của Dương thành.

“Theo ta thấy, không bằng thêu dư đồ này trên vải, thêu vào trong áo choàng, nhờ người tặng cho Tam hoàng tử cũng không khiến người khác nghi ngờ.” Sau khi quay về Phiến phủ, Dương Như Tuyên đề nghị như vậy.

Phiến Bách Nguyên lắc đầu cười thán. Xem ra, thể tử của hắn dụng tâm hơn hắn, còn nhiệt tình hơn.

“Nàng còn phải an thai.”

“Ta có thể tìm Hạnh Nhi và Mật Nhi hỗ trợ, hai nàng là cao thủ thêu thùa.”

Thấy vẻ mặt nhất định phải làm của nàng, Phiến Bách Nguyên chỉ có thể tùy nàng, cuối cùng trước khi Hoàng Phủ Ương xuất phát, Dương Trí Nghiêu đưa áo choàng đến trong tay hắn.

Rồi sau đó, Dương Như Tuyên ngoan ngoãn an thai, mãi đến khi đại phu nói thai nhi đã an toàn, nàng mới xuống giường đi lại, được Phiến Bách Nguyên cho phép, nàng mới có thể ra bên ngoài hít thở không khí.

Mà lúc này, đã là mùa hạ.

“Ai, đây là - -” đang muốn đi ra cổng vòm Mai Trinh viện, Dương Như Tuyên nhìn thấy dây leo leo đầy tường vây cạnh cửa, cẩn thận nhìn lên, chỉ có lá cây, không thấy hoa, nhưng lá cây này thật sự quen thuộc: “Hạnh Nhi, người cũng biết đây là cây gì không?”

“Nô tỳ không biết, có vấn đề gì sao, thiếu phu nhân?” Hạnh Nhi đi theo ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Không, chỉ là cảm thấy nhìn quen mắt, có lẽ khi nó nở hoa, ta sẽ nhớ tới.” Hạnh Nhi nâng nàng từ từ đứng dậy, bụng dưới bằng phẳng đã hơi hơi nhô ra: “Đi thôi.”

“Phu nhân, Hầu gia nói người không thể bước ra khỏi Mai Trinh viện.”

“Biết, ta chỉ là muốn ra bên ngoài hít thở không khí thôi, nếu không mỗi ngày đều ở trong nhà sẽ rất khó chịu.” Nhìn xuân ý dào dạt, muôn hoa đua thắm, mỗi nàng dương dương tự đắc cười, vỗ về bụng dưới, hi vọng tất cả đều có thể thuận lợi.

Có lẽ do niềm trông mong của nàng, có lẽ tất cả đều trong kế hoạch của Phiến Bách Nguyên, sau khi vào thu, Hoàng Phủ Ương quả thực mang tin tức tốt về.

Sau khi nhập thu, Dương Như Tuyên ôm bụng đứng bày mưu nghĩ kế ở Vạn Tượng Lâu, phụ trách chỉ huy phòng bếp và bồi bàn, trung hợp Mao đại nương cũng đến, hai người bắt chuyện.

“Cũng không biết tại sao, gần đây giá đồ ăn tăng vọt, thậm chí có Nhân Thương Môn muốn thu mua rau quả của ta.” Mao đại nương khó hiểu nói.

“Là sao?” Dương Như Tuyên hơi híp mắt lại, trực giác thấy kỳ quái.

Nếu giá lương thảo tăng thì cũng là sau vụ lũ lụt, sao bây giờ đã tháng chín, mới tăng vọt?

“Nhưng ta không bán đi, bởi vì muốn để cho phu nhân, con trai của ta cũng nói ta nên làm như vậy.”

“Thật sự đa tạ đại nương, gần đây Mao Thạc Đức có thường về nhà thăm người hay không?”

“Có, từ khi phu nhân nói, Thạc Đức luôn nghĩ cách về nhà thăm ta, dù cho chỉ ở lại được nửa khắc.”

Dương Như Tuyên cười mỉm nhận lấy một lâu đồ ăn, giao ngân lượng cho bà, khiến bà vui vẻ.

Vừa quay đầu lại, liền nghe khách nhân vào cửa nói chuyện với nhau: “Thật đúng là thú vị, từ lúc Tam hoàng tử trở về, biết được Nam Phương đại hạn, lại có thể lập tức nghĩ cách vận chuyển gạo trắng đến Nam Phương, Tam hoàng tử này thật đúng là số một.”

“Không biết có phải bởi vì như vậy, cho nên gần đây giá hàng trong kinh thành tăng vọt hay không?”

“Không, ta nghe nói là có người tuyên truyền, công bộ đang tra, người có biết người tuyên truyền là ai?” Người nọ tận lực đè thấp giọng nói, lại gọi lên lòng hiếu kỳ.

“Ai?”

“Lục hoàng tử.”

“Thiệt hay giả?”

“Đúng vậy, nghe nói hần thu mua, kết quả những thương nhân này gặp thời cơ, nước lên thì thuyền lên.” “Đây chẳng phải rất thảm sao, có thể hần muốn thu lương thảo giúp nạn thiên tai, lại biến thành tuyên truyền giá hàng?”

“Ai bảo hần chậm một bước.”

Dương Như Tuyên nghe vậy, từ từ đi tới phòng bếp. Quái, Tam hoàng tử vừa mới trở về, làm sao có thể vừa biết được Nam Phương đại hạn đã có thể tích đủ lương thảo?

Phiền phù, trong đình hóng mát trước Mai Trinh viện, truyền đến tiếng cười to không chút nào che giấu của Dương Trí Nghiêu.

“Hầu gia, người cũng không biết khi công bộ tra đến trên người Lục hoàng tử đó, sắc mặt Lục hoàng tử kia... Thật sự là đặc sắc.”

Nhớ lại một khắc đó, Dương Trí Nghiêu thật sự phải đập bàn tán dương.

“Thật sao?” Phiền Bách Nguyên nháy mắt, muốn Mặc Ngôn thay hần châm trà: “Hần không hoài nghi là người làm việc?”

“Có thể oán trách ta sao?” Hai tay Dương Trí Nghiêu khẽ vuốt, cười đến vạn bất đắc dĩ: “Trước mắt vừa lúc thu nông, nông hóa đều vận chuyển vào trong cung hoặc là do thương gia mua bán, muốn ta điều hòa, giá cả đương nhiên tăng cao, nhưng vài năm gần đây công bộ tra được giá lương thực tăng cao, liền bị nghi như vậy, ta có biện pháp gì chứ? Ai bảo hần vừa thấy đến Tam hoàng tử có hành động, lại tùy tiện điều động hàng hóa?”

“Ta không nghĩ tới hần lại đại đột gây tai họa như vậy, có lẽ do hần tự cho mình siêu phàm, chỉ sợ sớm không đặt quy củ công bộ ở trong mắt, cho rằng giúp được nạn thiên tai, hoàng thượng sẽ tha thứ hần.” Phiền Bách Nguyên bĩu môi cười lạnh, không nghĩ tới một bước cờ này đi còn tốt hơn trong tưởng tượng.

“Hoàng thượng tha thứ hần hay không, ta không biết, nhưng kế tiếp mới là nhạc kịch.” Dương Trí Nghiêu mặt hướng cổng vòm Mai Trinh viện, thoáng nhìn nhìn qua người phía sau, liền ra hiệu với hần (PBN).

Phiền Bách Nguyên hơi híp mắt lại: “Chuyện luyện vũ khí như thế nào rồi hả?”

“Yên tâm, đã chuẩn bị toàn bộ, tất cả đều đặt ở đằng kia.”

“Việc này phải cẩn thận chu toàn, ngày đêm phái người trấn thủ mới được.”

“Ta biết, Hầu gia cứ việc yên tâm.” Dương Trí Nghiêu nâng chén kính hần.

“Qua mấy tháng nữa, người có thể ngủ yên giấc rồi.”

“Đúng vậy, ta nghĩ muốn ngủ thật ngon.” Uống cạn nước trà, nhìn thấy Dương Như Tuyên bước vào cổng vòm, hần vẫy tay với nàng: “Tuyên nha đầu.”

“Nghiêu ca ca?” Dương Như Tuyên được Hạnh Nhi nâng, thông thả đi vào trong đình hóng mát: “Các người ở chỗ này nói chuyện gì vậy? Ta vừa mới nhìn thấy Như Kỳ ở bên ngoài, các người không phát hiện sao?”

“Có.” Dương Trí Nghiêu đáp như điều hiển nhiên.

Dương Như Tuyên nhướn mày: “Các người đang đùa gì vậy? Không phải có ý chứ, chính là muốn để cho Như Kỳ nghe thấy?” Nếu không trước đây bọn họ luôn thảo luận ở thư phòng, sao lại không lý do gì mà chuyển vào trong đình cạnh cổng vòm?

“Thấy chưa, muội muội ta đoán chuyện như quân sư, sẽ suy một ra ba.”

“Còn giống mưu sĩ hơn cả ta.”

“Đừng nói ta nữa, rốt cuộc các người đang nói chuyện gì vậy?” Dương Như Tuyên nheo mắt lại, hai tay chống nạnh trừng mắt hai người.

“Ta ở bên ngoài nghe người ta nói, Lục hoàng tử mua lương chậm hơn Tam hoàng tử một bước, lại dẫn tới giá hàng tăng vọt, nhưng kỳ quái chính là Tam hoàng tử vừa mới về, sao có thể lập tức điều tức nông lương giúp nạn thiên tai?”

Nàng biết Dương Trí Nghiêu cũng mua bán nông lương, nhưng năm nay vừa mới thu hoạch, căn bản không thể trong thời gian ngắn như vậy mà chuẩn bị tốt được, đại biểu nông lương kia đã được tích trữ từ lâu.

Dương Trí Nghiêu cười nhìn Phiền Bách Nguyên. Một ánh mắt sẽ khiến Dương Như Tuyên khẳng định là mưu kế của Phiền Bách Nguyên, là nói... Nàng đã đoán quá chính xác.

“Qua đây ngồi.” Phiền Bách Nguyên đuổi tay về phía nàng.

Nàng cầm tay hắn, biết rõ hai mắt hắn có thể nhìn thấy, nhưng dường như nàng đã thành thói quen, cũng không cự tuyệt hắn đuổi tay ra, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh hắn.

Vấn đề là - - “Nhưng Nghiêu ca ca, huynh qua lại với phái Lục hoàng tử gần như vậy, kết quả lại ngầm giúp đỡ Tam hoàng tử, nếu như bị phát hiện mà nói...”

Nàng ở Vạn Tượng Lâu từng vài lần nhìn thấy Nghiêu ca ca và Lục hoàng tử đi cùng nhau, xem ra Lục hoàng tử tương đối nể trọng hắn, n hai người càng đi được gần, trong lòng nàng càng run sợ, chỉ sợ ngày khác bị vạch trần, kết cục của hắn... Nàng không dám tưởng tượng.

Dương Trí Nghiêu tức giận liếc nàng một cái: “Ồ lập trường kinh doanh mà nhìn, hắn có năng lực gì mà đòi giữ chân ta? Huống hồ việc kế tiếp phải làm là... Lật con bài chưa lật thôi.”

Bách Nguyên nói với hắn, lần trước vì nhờ Trí Cần hỗ trợ, hắn đã nói phần lớn chuyện cho Tuyên nha đầu, nhưng hắn thật cảm thấy buồn cười, nếu muốn tìm Trí Cần, căn bản cũng không cần phải thông qua Tuyên nha đầu, cứ đi tìm hắn là được rồi, Trí Cần cũng là huynh đệ của hắn nha.

Nói cách khác, Bách Nguyên đã coi Tuyên nha đầu là người một nhà rồi.

“Con bài chưa lật?” Nàng hỏi Phiền Bách Nguyên, bởi vì nàng biết Dương Trí Nghiêu sẽ không nói cho nàng.

“Nàng cứ chờ xem đi.” Phiền Bách Nguyên rót trà, dứt cho nàng một miếng đồ ăn.

Bị bịt miệng, Dương Như Tuyên đành phải ngoan ngoãn im lặng, chỉ cầu toàn bộ thuận lợi không có việc gì.

Cán Hương viện, Dương Như Kỳ vội và đem tin tức nóng hằm hập nói cho Phiền Bách Văn.

“Quả thật?” Phiền Bách Văn nghe vậy, hai mắt cũng nhin không được tỏa sáng.

Đây chính là một chuyện lớn, một khi bị tố giác, Lục hoàng tử nhất định sẽ thu hắn làm tâm phúc, đợi ngày Lục hoàng tử đăng cơ, hắn có thể một bước lên mây rồi.

“Thật sự, chính tai ta nghe thấy.” Dương Như Kỳ cũng nhin không được tranh công: “Ngày nào người ta cũng theo dõi ở Mai Trinh viện, còn sai được sao?”

“Biết rồi, biết nàng vất vả, nếu ta công thành danh toại, nàng sẽ là cáo mệnh phu nhân của ta.” Phiền Bách Văn một tay ôm nàng ta vào trong ngực.

Ngay từ đầu hắn đã bảo Dương Như Kỳ chú ý Dương Trí Nghiêu, hắn phát hiện Lục hoàng tử tương đối nể trọng Dương Trí Nghiêu, nhưng Dương Trí Nghiêu cứ ba ngày hai bữa ra vào Mai Trinh viện, khiến hắn nghi ngờ, nhiều lần nhắc tới với Lục hoàng tử, kết quả Lục hoàng tử cũng không tin, như thế rất tốt, cuối cùng bị hắn tóm được cán chuôi rồi!

Đêm đó, Phiền Bách Văn đến phủ đệ Lục hoàng tử, cho biết việc này.

“Thật sự có chuyện này ư? !” Hoàng Phủ Đào khó tin đứng lên.

“Thật sự, mà ta còn cho rằng việc này tuyệt đối thoát không được quan hệ với đại ca của ta!” Phiền Bách Văn nói: “Tuy là đại ca của ta, nhưng nếu là dám là địch với Lục hoàng tử, loại đại ca này ta không cần cũng được!”

“Hay! Hay lắm! Hay cho một tên Hầu gia mù, mắt cũng đã mù còn dám làm loạn, coi Bản hoàng tử sửa trị hắn như thế nào!” Hoàng Phủ Đào giận tím mặt, nắm chặt tin tức của Phiền Bách Văn, suy nghĩ nên xử trí việc này như thế nào.

Hắn có thể giống trống khua chiêng muốn Binh bộ ra mặt, nhưng nếu tin tức để lộ, chỉ sợ đến lúc đó lại không bắt được.

Sáng sớm, Hoàng Phủ Đào phái người âm thầm điều tra nghe ngóng chỗ Dương Trí Nghiêu để binh khí, bỗng nhiên phát hiện một cửa hiệu binh khí, phía trước phía sau đều có không ít người trông coi, giống như bên trong ẩn dấu nhiều vật quý giá.

Nhận được hồi báo, Hoàng Phủ Đào vì việc này mà mừng rỡ cũng không muốn bút dây động rừng, mãi đến sắc trời dần tối mới thông báo với Binh bộ đi điều tra trước.

Điều tra lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, lmt.lqd, không cho Dương Trí Nghiêu có bất cứ cơ hội thoát thân, thậm chí cơ hội tìm người xin giúp đỡ.

Ngay khi tiến vào cửa hiệu binh khí, mạnh mẽ cạy mở các hộp gỗ, nhìn thấy thanh kiếm sắc bén bên trong, ý cười của Hoàng Phủ Đào càng lạnh, về mặt Binh Bộ Thượng Thư lại càng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngự trạng (2)

Đột nhiên, bên ngoài có người đi vào bẩm báo: “Lục hoàng tử, chủ hiệu này đang ở bên ngoài xin được cầu kiến.”

Hoàng Phủ Đào cười lạnh, đi ra ngoài cửa hiệu, chỉ thấy vẻ mặt Dương Trí Nghiêu cổ quái mà nói: “Lục hoàng tử?”

“Dương Trí Nghiêu, chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn gì để nói?”

“Ta...”

“Ngươi dám phản bội Bản hoàng tử! Uống phỉ Bản hoàng tử tín nhiệm ngươi như vậy, bồi dưỡng ngươi thành tâm phúc, kết quả ngươi lại lấy oán trả ơn, trước trận phản chiến giúp đỡ Hoàng Phủ Ưng đối phó Bản hoàng tử!”

“Lục hoàng tử, không phải, ngươi - - “

“Ngươi còn gì muốn nói sáo? Cờ hiệu của ngươi cất giữ mấy chục bộ binh khí, chẳng lẽ còn là giả hay sao?!”

Dương Trí Nghiêu há mồm muốn nói, đột nghe thấy phía sau truyền đến tiếng xe ngựa vội vã, hắn quay đầu nhìn lại: “Hầu gia.”

Xe ngựa dừng lại, người xuống xe là Không Nhị gia Thái Bình hầu Không Kinh Khản, vẻ mặt hắn khó tin nhìn bên ngoài cửa hiệu, hiểu rõ toàn bộ đều đã được định sẵn.

“Cậu, ngươi...” Hoàng Phủ Đào khó hiểu nhìn hắn, không hiểu lúc này hắn chạy ở đây làm gì.

“Thì ra ngươi thật sự muốn chặt đứt quan hệ? !” Không Kinh Khản cảm tức gầm thấp.

“Có ý gì?” Hoàng Phủ Đào mờ mịt hỏi.

“Ngươi còn giả bộ? Ngươi dẫn người tra cửa hiệu này làm cái gì?”

“Ta...”

“Ngươi muốn tố giác ta? Nhưng ngươi chớ quên, chuyện này đều do ngươi muốn ta làm!” Không Kinh Khản thấy hắn còn đang diễn trò, giận không kềm được mà nói: “Lúc trước có tin đồn Tam hoàng tử điều tra tham nhũng, ngươi có ý định khai ra ta để che giấu chính mình, ta cũng không chịu tin, nhưng hôm nay ngươi làm tuyệt, cũng đừng trách ta nói rõ tất cả ở trước mặt hoàng thượng!”

“Cậu, rốt cuộc ngươi đang nói cái gì?” Hoàng Phủ Đào bước nhanh bắt kịp.

“Đi!” Không Kinh Khản lên xe ngựa, quát một tiếng liền đi.

“Cậu!” Hoàng Phủ Đào giận dữ trầm xuống, quay đầu hỏi Dương Trí Nghiêu: “Ngươi nói, có phải ngươi giờ trò quỷ hay không? !”

Dương Trí Nghiêu vẻ mặt vô tội nhún vai, chỉ vào đã Bình Bộ Thượng Thư đi ra từ cửa hiệu: “Chỉ sợ Lục hoàng tử đã quên, lúc trước Thái Bình hầu từng muốn Lục hoàng tử phong bị, Lục hoàng tử đã muốn Thái Bình hầu âm thầm chuẩn bị, mà binh khí trong kho hàng chính là Thái Bình hầu chuẩn bị vì Lục hoàng tử, sở dĩ đặt ở chỗ này, đó là bởi vì Thái Bình hầu tín nhiệm tại hạ, chỉ là tại hạ năm mơ cũng không thể tưởng được, Lục hoàng tử lại tự vạch trần như thế?”

Hoàng Phủ Đào nghe vậy đầu nỏ vang một trận, nhìn Bình Bộ Thượng Thư, lại nhớ tới đã Không Kinh Khản điều khiển xe ngựa trở về, không khỏi gào thét: “Tất cả đều đã hỏng, còn đợi ở đây làm gì? !”

“Lục hoàng tử, đây là thật sao, trong tay vì thần có thánh chỉ của hoàng thượng...” Bình Bộ Thượng Thư lấy thánh chỉ từ trong lồng ngực ra: “Vừa vặn Lục hoàng tử tìm vì thần trước, hoàng thượng mới muốn vì thần tra rõ việc này, cho nên...”

Trong lòng Hoàng Phủ Đào cứng lại, trừng Dương Trí Nghiêu.

“Không thể trách tại hạ, thật sự do động tác của Lục hoàng tử quá nhanh, tại hạ bất lực.” Dương Trí Nghiêu biểu hiện ra sự đau đớn vô cùng.

Trách ai được? Thì trách bản lĩnh của bản thân kém một bậc đi.

Không Kinh Khản vào cung tố giác Hoàng Phủ Đào tư tàng vũ khí mưu nghịch, hoàng đế tức giận, lập tức giam lỏng Lục hoàng tử cũng hạ lệnh tra rõ, việc này dẫn tới một trận náo động trong triều đình.

Phiên Bách Văn nghe tin, tiến đến dinh thự của Lục hoàng tử ở thành đông muốn xác nhận tin tức, sao có thể đoán được vừa mới vào cửa đã lập tức bị mấy vị quan viên đệ tử thường ở cùng một chỗ với Hoàng Phủ Đào đánh cho một trận, mọi người đều tưởng rằng Phiên Bách Văn chủ đạo tất cả.

Nháy mắt, Phiên Bách Văn thành chuột chạy ra đường, người người kêu hô đánh, sợ tới mức hấn ôm thương tích mau chóng bỏ chạy về nhà, chuẩn bị tìm Dương Như Kỳ, chất vấn vì sao nàng ta cấp cho hấn tin tức sai lệch.

Ngay khi hấn trở lại Phiên phủ, đi tới cửa khúc kiều ngăn giữa Mai Trinh viện và Cán Hương viện, đã thấy Dương Như Kỳ lớn tiếng gầm thét với Dương Như Tuyên - -

“Ngươi không muốn ta sống tốt đúng không? ! Ta khó lắm mới xoay người, ngươi cho là tùy tiện nói vài câu, ta sẽ tin sao?”

“Như Kỳ, ta thật sự vì tốt cho ngươi, ngươi lại khăng khăng nói...”

“Ngươi đâu có tốt với ta? Ngươi hãm hại ca ca ta, để cho mẹ ta bị vắng vẻ, hại nương ta mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, hiện giờ khó khăn lắm ta mới đạt được kết quả tốt, ngươi lại không muốn ta từ bỏ cuộc sống tốt?”

Dương Như Tuyên buồn bực vì sự chấp mê của nàng ta, buồn bực gào thét: “Phiên Bách Văn thật sự đợi ngươi sao? Trong lòng ngươi tự hỏi, hấn thật sự thương yêu ngươi sao? Hấn chỉ coi ngươi là quân cờ, ngươi mau tỉnh lại đi!”

Dương Như Kỳ híp mắt, như là bị chọc đúng chỗ đau, nổi giận dùng lực đẩy nàng, Dương Như Tuyên không dự đoán được nàng lại dùng lực đẩy mình như vậy, lao đảo ngã xuống phía sau.

Nhưng một cái ôm ấm áp đón nàng vào trong lòng, lập tức truyền đến giọng nói tức giận bên tai nàng - -

“Như Kỳ, ngươi đang làm gì đó? Như Tuyên là tỷ tỷ ngươi!” Dương Trí Nghiêu từ phía sau chạy tới, bước chân không nhanh bằng Phiên Bách Nguyên, nhưng mở miệng lại nhanh hơn.

“Nàng không phải tỷ tỷ của ta!” Dương Như Kỳ gầm thét.

“Tốt lắm, ta cũng không cần phải khách khí với ngươi nữa.” Phiên Bách Nguyên bảo vệ Dương Như Tuyên trong ngực, trầm giọng nói.

Dương Như Kỳ co rúm lại, cảm thấy giống như có chỗ nào không thích hợp lại không nói lên được, phía sau lập tức truyền đến giọng Phiên Bách Văn.

“Ta thấy! Ánh mắt của ngươi căn bản là không mù!”

Phiên Bách Nguyên hơi híp mắt lại, nhìn Phiên Bách Văn toàn thân chặt vật nhẹ răng trợn mắt chạy tới, cười lạnh nói: “Thấy thì đã sao? Ngươi có thể làm gì ta?”

“Trách! Ta có thể làm gì? Ta có thể làm gì, ta muốn đến trước mặt hoàng thượng tố cáo ngươi khi quân!” Phiên Bách Văn cười điên cuồng, khó khăn lắm hấn mới tóm được cán chuỗi của Phiên Bách Nguyên!

Vừa rồi hấn chạy tới rất nhanh, vừa vặn tiếp được Dương Như Tuyên, trên đời này làm gì có kẻ mù nào nhanh nhạy như vậy?

Phiên Bách Nguyên cười cười: “Được.”

“Hầu gia?” Dương Như Tuyên và Dương Trí Nghiêu cùng lúc nói ra.

“Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám!”

“Ta chỉ sợ ngươi không dám.”

“Ngươi chờ!” Phiên Bách Văn ngoan độc nói, xoay người rồi đi.

“Bách Văn, ngươi đợi ta với!” Dương Như Kỳ bắt kịp hấn, muốn nâng hấn lại bị hấn đẩy ra.

“Hầu gia, sao ngươi lại khiêu khích nhị thiếu? Việc này nếu như bị hoàng thượng biết, nhẹ thì xét nhà, nặng thì diệt tộc!” Dương Trí Nghiêu tức giận đến dậm chân, sao cũng không nghĩ tới mà lại bị lộ như thế này.

Ngày hôm nay hấn tới là để thông báo tin tức, nháy mắt không nhìn thấy bóng dáng Dương Như Tuyên mới đi tìm, chỉ thấy hai người xảy ra tranh chấp.

“Cho nên, ngươi nói ta ngu xuẩn?” Phiên Bách Nguyên ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Không đúng, Hầu gia, chàng định mặc hấn cáo ngự trạng, để chàng có thể tố giác chuyện hấn và nương độc hại chàng ở trước mặt hoàng thượng?” Dương Như Tuyên thấp giọng nói.

Phiên Bách Nguyên khẽ nhượng mi, chưa mở miệng đã nghe Dương Trí Nghiêu oa oa kêu.

“Tố giác như thế nào? Nếu ngươi để chuyện hai mất ngươi được làm rõ, đầu cũng bị chặt, vậy còn tố giác cái gì?”

“Nghiêu ca ca, bằng vào việc muội thường nhờ Trí Cẩn ca ca mời ngự y đến xem bệnh, có thể làm bộ gần đây mắt mới chuyển biến tốt, huống hồ bây giờ Tam hoàng tử vẫn ở kinh thành, chẳng lẽ hấn sẽ thấy chết mà không cứu sao?” Dương Như Tuyên phân tích đạo lý rõ ràng, khiến Dương Trí Nghiêu

khó có thể tin. Mà nàng lại tiếp tục nói: “Nhưng một khi cáo ngự trạng, nương và Phiền Bách Văn sẽ bị tử hình, đến lúc đó phụ thân nên làm sao bây giờ? Hầu gia, người nghĩ rõ ràng chưa?”

“Nếu không nàng cho rằng ta nên làm như thế nào? Tiếp tục mặc cho nàng bị hai người bọn họ khi dễ?” Phiền Bách Nguyên không vui nói: “Nàng cũng cho rằng, ta nên mặc cho bọn họ khi dễ?”

“Ta không có ý đó...” Dương Như Tuyên không khỏi nghẹn lời. Nếu không phải nàng muốn tìm Như Kỳ thăng thần nói lần nữa, thậm chí mời nàng ta đến Mai Trinh viện, cũng sẽ không khiến chuyện của Hầu gia bị vạch trần... “Nhưng khi chuyện đã làm lớn, phụ thân cũng trốn không thoát phiền toái, chúng ta vẫn là người một nhà, mất chàng hay Phiền Bách Văn, phụ thân cũng đều khó chịu, bà nội cũng vậy.

Tuy lời nói của Hầu gia không phải không có lý, Phiền Bách Văn còn muốn trừ bỏ Hầu gia, lại nhiều lần trêu chọc nàng, đôi lại nàng là Hầu gia, nàng cũng nuốt không nổi cơn tức này, nhưng cha chồng vô tội?

Nhắc tới Lư thị, Phiền Bách Nguyên lại trầm mặc.

Ngoại trừ Như Tuyên, trong Phiền phủ thương yêu nhất đó chính là bà nội, hiện giờ tuổi tác bà đã cao, thân thể cũng không tốt, sao có thể để cho bà vì thế sự mà ưu phiền?

“Chuyện kia... Ta xem chúng ta vẫn đừng nghĩ quá nhiều, nhị thiếu có lẽ là ham vui nhất thời, đợi hấn nghĩ rõ ràng, có lẽ sẽ không đi cáo trạng, dù sao trạng cáo xuông, một khi Hầu gia bị luận tội, hấn cũng trốn không thoát.” Dương Trí Nghiêu khuyên bảo.

Phiền Bách Nguyên không dấu vết thờ dài, khẽ nắm tay nàng: “Đi thôi, chuyện ngày mai, ngày mai lại phiền.”

“Hi vọng Phiền Bách Văn sẽ không ngu xuẩn như thế.” Dương Như Tuyên thở dài.

Đáng tiếc chính là, Phiền Bách Văn thật sự ngu xuẩn như vậy, càng ngu xuẩn chính là ngay cả Kha thị biết được việc này, thậm chí sau lưng Phiền lão gia giao tin tức này cho một vị tần phi, nhờ nàng ta truyền lời đến chỗ hoàng thượng.

Sáng sớm, cấm vệ và công công truyền lệnh tiến đến, truyền ý chỉ hoàng thượng tuyên phụ thê Bình Tây Hầu tiến cung.

Sau khi Dương Như Tuyên biết được, tâm thẳng tắp trầm vào đáy cốc, giúp Phiền Bách Nguyên thay quần áo, đi theo hấn tiến cung.

Cung điện uy nghi rộng lớn, cột rồng sừng sững, nhìn đâu cũng thấy xa hoa tiên lệ, còn có cảm giác áp bách khiến người ta không thở nổi, công công truyền lệnh tuyên hai người bọn họ tiến vào điện, trong lòng bàn tay Dương Như Tuyên không tự giác chảy mồ hôi, chỉ vì bị lệ khí trong cung điện ép đến không thở nổi.

Phiền Bách Văn và Kha thị đứng ở đó sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Phiền lão gia Phiền Ứng Thiên ở bên cạnh, Dương Như Tuyên nghĩ, cha chồng đại khái cũng vừa mới biết được Phiền Bách Văn ngự trạng, mới ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có.

“Thần Phiền Bách Nguyên/Dương Như Tuyên, khấu kiến hoàng thượng.” Phiền Bách Nguyên đỡ Dương Như Tuyên quỳ xuông.

“Phiền Bách Nguyên, có biết vì sao trăm tuyên người tiến cung không?” Hoàng đế trầm giọng hỏi, đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng hấn.

“Vi thần biết.”

“Như thế người cũng biết tội?”

Dương Như Tuyên nghe vậy, lmt.lqd, muốn ngẩng đầu lại bị hấn kéo nhẹ dừng tay, ý bảo nàng an tâm một chút chờ vội nóng nảy.

“Vi thần vô tội.” Phiền Bách Nguyên chậm rãi giương mắt: “Hoàng thượng, vi thần cũng không khi quân.”

“Nhưng trăm thấy mắt của người... Làm như không ngại.”

“Bẩm hoàng thượng, mắt của vi thần là nhờ sau khi cưới vợ, Dương thị không muốn hai mắt vi thần không thể nhìn thấy, cho nên mấy nhờ huynh trưởng Nội Các học sĩ Dương Trí Cần mời ngự y chỉ bảo, xin phương thuốc, ngày ngày sắc thuốc cùng thức ăn, mãi đến năm nay mới khiến cho mắt vi thần nhìn thấy ánh sáng.” Phiền Bách Nguyên không nhanh không chậm nói.

“Nhưng trăm nhớ rõ lúc trước phái ngự y đến, ngự y từng nói mắt của người đã không thể cứu chữa, sao ba năm sau, bởi vì một năm dưỡng bệnh liền khỏi hấn?”

“Đó là bởi vì vi thần xin ngự y đừng nói ra, lúc trước vi thần là bị... Độc mù mắt.”

“Độc? ! Ai dám độc đại tướng quân của trăm!” Hoàng đế giận dữ mắng mỗ một tiếng, Kha thị và Phiền Bách Văn nháy mắt trắng bệch nghiêm mặt.

“Nói!”

“Là Nhị nương vi thần.”

Hai chân Kha thị lập tức mềm nhũn, Phiên Ứng Thiên không dám tin trông mắt nhìn bà ta, không thể tin được mình hoàn toàn chẳng hay biết gì.

“Kha thị lớn mật!” Hoàng đế lớn tiếng.

“Nô tì... Nô tì...” Kha thị đã sợ tới mức mặt không có chút máu, không nói lên lời.

“Hoàng thượng, hần nói dối, nếu mẹ ta thật sự là hạ độc đối với hần, năm đó vì sao hần không nói? Mà ngự y lại dễ dàng bị mua chuộc như thế? Hần rõ ràng là muốn nói sạo, mà thê tử của hần Dương thị cũng là đồng lõa!” Phiên Bách Văn vội vàng đứng ra bảo vệ trước Kha thị.

Phiên Bách Nguyên nghe vậy, cười lạnh nói: “Đó là bởi vì ta không muốn làm lớn chuyện, bởi vì ta không muốn việc xấu trong nhà bị nói ra, để làm khó phụ thân, nhưng hôm nay ngươi lại đại đột ngự trạng với hoàng thượng, là ngươi làm cho ta không thể không nói rõ chuyện cũ!”

“Rõ ràng mắt của ngươi đã tốt rồi, vụng trộm nghị mưu hãm hại Lục hoàng tử với Tam hoàng tử! Thiếp thất của ta chính tai nghe thấy ngươi muốn Dương Trí Nghiêu luyện vũ khí, giấu binh khí trong nhà kho cửa hiệu! Hoàng thượng, là hần hãm hại Lục hoàng tử, hần và Tam hoàng tử rắp tâm bất lương, hoàng thượng!” Phiên Bách Văn không cam lòng yếu thế, càng thêm lớn tiếng phản bác.

Trong lúc, hai huynh đệ đối chọi gay gắt, mỗi thương khẩu chiến, không ai nhường ai.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hiếu ngâm (1)

“Làm càn, trên đại điện là nơi ngươi có thể tùy ý kêu gào sao?” Hoàng đế giận dữ mắng mỏ.

“Tên nghiệt tử này còn không mau quỳ xuống!” Phiên Ứng Thiên đá chân Phiên Bách Văn, làm cho hần lập tức quỳ xuống.

Sự tình diễn biến, khiến Dương Như Tuyên càng thêm lo sợ bất an. Ưông công năng năn ni Hầu gia suy nghĩ đến tình thân rồi mới làm, nhưng tên hỗn đản này lại ... Người như thế cho dù chết cũng không đáng tiếc!

“Hoàng thượng, lúc trước vì thần không nguyện vạch trần, chỉ sợ gia phụ làm khó, vì thần đã chết tâm, nghĩ thầm rằng mù thì thôi, nhưng thê tử vì thần không rời không bỏ, tiêu phí ngàn lượng mua thuốc chăm sóc vì thần, cho tới bây giờ vì thần không muốn truy cứu, sao biết vẫn phải nói ra việc xấu trong nhà ở điện này.” Phiên Bách Nguyên nói như đau triệt nội tâm.

Hoàng đế hơi híp mắt lại, nói: “Chuyện Ngự y, trăm sẽ tra rõ ràng, còn nếu như lời Phiên Bách Văn, ngươi và Tam hoàng tử nghị mưu hãm hại Lục hoàng tử... Còn có, Dương Trí Nghiêu là ai?”

Dương Như Tuyên nghe vậy, trong lòng khê run. Nếu việc này cháy lan đến trên người Nghiêu ca ca... Nàng quả thực không dám tưởng tượng hậu quả. Hoàng Phủ Ưông đứng ở một bên lập tức mở miệng: “Phụ hoàng, từ nhỏ Bách Nguyên đã tiến cung làm thư đông, có giao tình khá tốt với mấy vị hoàng tử, sau khi bị mù thì thần cũng từng nhiều lần thăm hỏi Bách Nguyên, mãi đến khi hần cự tuyệt không gặp mặt thì thần mới thôi... Nhi thần có thể làm chứng cho Bách Nguyên, lúc trước mắt của hần quả thật không thể thấy mọi vật, cầu phụ hoàng xét xử.”

Hoàng đế đưa tay ngăn lại, có ý hỏi: “Bình Tây Hầu, ngươi chưa trả lời trăm.”

“Hồi bẩm hoàng thượng, Dương Trí Nghiêu chính là huynh trưởng của thê tử vì thần Dương thị, là thương nhân trong kinh, buôn bán rất nhiều hàng hóa và dược liệu nam bắc, Dương thị lấy được đơn thuốc từ chỗ ngự y đều nhờ Dương Trí Nghiêu mua dược liệu giúp, mà vì thần có quen biết Dương Trí Nghiêu từ thời niên thiếu, Dương thị cũng do hần làm mối, mới khiến cho vì thần có được hiền thê.” Hần nói xong, khóe môi chứa ý cười, nắm tay khê dùng sức, như muốn nâng bớt lo.

Dương Như Tuyên thấy hần liếc mắt một cái, nhìn không được vì hần lên tiếng nói: “Hoàng thượng, nô tì nguyện lấy tánh mạng mình đảm bảo, Hầu gia luôn tình dưỡng trong phủ, nếu có một lời nói dối, nô tì chịu Ngũ Lôi Oanh Đình.”

“Như Tuyên!” Phiên Bách Nguyên khê gọi.

“Ta không thẹn với lương tâm” Nàng cười nói, đây cũng không phải trọn mắt nói lời bịa đặt, mà nàng nguyện ý làm chu toàn lời nói dối của hần.

“Nàng...” Phiên Bách Nguyên mím chặt môi, không dự đoán được nàng lại nói ra lời này.

Nàng biết rõ là đang nói dối, lại vẫn thê độc, nếu lời thê trở thành sự thật...

“Hay cho một câu không thẹn với lương tâm” Hoàng đế vỗ nhẹ tay vịn, lập tức đứng dậy: “Ngươi tới, áp giải hai người Kha thị và Phiên Bách Văn xuống!”

Phiền Bách Văn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cầm lấy vạt áo Phiền Ứng Thiên: “Phụ thân, sao hoàng thượng có thể chưa thăm đã áp giải người?!”

“Người cầm mồm cho ta!” Phiền Ứng Thiên không chút khách khí tung chân đá: “Người còn có mặt mũi nói những lời này ở trước mặt ta?”

“Phiền Bách Văn, trăm cũng không phải chưa thăm trước đã phán, mà là trăm tin tưởng tính tình Nội Các học sĩ Dương Khanh, càng tin tưởng phẩm cách Bình Tây Hầu, mà người, khi trình ngự trạng có từng nghĩ tới, ngự trạng này cáo thành hay không thì người đều phải chết? Nếu Bình Tây Hầu khi quân, trăm sẽ diệt cả tộc Phiền thị người, nếu mất Bình Tây Hầu bị mấu từ người độc mù, làm bị thương trọng thân của trăm, cũng là tội chết!”

“Hoàng thượng, vi thần cũng không truy cứu nữa, cũng chỉ là việc xấu trong nhà Phiền gia, cầu xin hoàng thượng để cho vi thần về phủ xử trí.” Phiền Bách Nguyên nói.

Phiền Bách Nguyên đột nhiên chuyển biến tâm tư khiến Dương Như Tuyên khó hiểu, nhưng tán thành cách làm của hắn.

“Hoàng thượng, là cựu thần không lo chu toàn việc nhà, dẫn đến bên trong không yên, xin cho cựu thần cáo lão hồi hương, xử lý việc trong nhà.” Phiền Ứng Thiên quỳ hai gối xuống, hai tay tháo mũ cánh chuồn xuống.

“Chuyện này thôi...” Hoàng đế giương nhẹ ý cười nói: “Cũng được, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, trăm muốn Phiền Bách Văn sung quân mười năm, mười năm không được hồi kinh!”

“Tạ hoàng thượng long ân!” Phiền Ứng Thiên cao giọng nói.

“Còn có...” Hoàng đế cười liếc Phiền Bách Nguyên: “Bình Tây Hầu, trăm muốn người lập tức hồi triều, tiếp nhận Hoàng Thành vệ.”

Phiền Bách Nguyên hơi run sợ, lập tức nói: “Tạ hoàng thượng ân điển.”

Trở lại Phiền phủ, Phiền Bách Nguyên ần ần lâu ngày bỗng nhiên bộc phát tức giận.

“Sao nàng có thể nói những lời bậy bạ này ở trước mặt hoàng thượng?!”

Dương Như Tuyên biết hắn tức giận, suy nghĩ cuối cùng hiểu ý: “Ta không có nói sai.”

“Nàng biết rõ - - “

“Nhưng với ta mà nói, ta cũng không sai, đúng không? Ngay từ đầu ta quả thật không biết hai mắt chàng đã khô, ta có thể làm như nhờ ta điều dưỡng tốt mới khiến cho hai mắt của chàng phục hồi như cũ, nói như vậy có sai sao?”

“Nàng không nên thê độc.”

“Nếu một lời thê có thể bảo vệ chàng, độc nữa ta cũng thê được.”

Đối mặt với vẻ mặt nàng, hắn không hề nghi ngờ tin tưởng mỗi câu nói của nàng, nhưng, là yêu hay là chuộc tội? “Ta có năng lực gì khiến nàng làm được như vậy?” Hắn thấp giọng hỏi.

“Vậy phải xem Hầu gia đối tốt với ta bao nhiêu, ta có thể làm được bấy nhiêu, nếu chàng cảm thấy ta làm vô cùng tốt, vậy thì đại biểu Hầu gia đối với ta, tốt đến khiến ta cam tâm tình nguyện.”

Không phải yêu sao? Hắn muốn hỏi, nhưng như thế nào cũng không hỏi được.

Hết cách, không sao cả, cho dù là chuộc tội, hắn cũng cần, hắn càng nguyện ý chờ, đợi cho đến ngày nàng không cần chuộc tội nữa, chỉ vì yêu mà đi theo.

Thấy thần sắc hắn tối tăm, bầu không khí bên trong Phiền phủ lại càng trầm trọng khiến người ta khó hô hấp, nàng không khỏi khẽ ôm hắn: “Hầu gia, ta không nghĩ tới chàng sẽ bỏ qua cho nương và Phiền Bách Văn.”

“Nàng cũng đã mở miệng, thì ta phải làm thế nào đây?” Oán hận hơn nữa thì sao? Phải chính Phiền Bách Văn đến chết, trong lòng hắn sẽ thoải mái sao? Suy nghĩ đến lời thê của nàng, hắn cũng không dám tái phạm bất cứ sát nghiệp nào nữa, chỉ sợ lời thê trở thành sự thật.

“Đối với chàng, không nghĩ tới mà ngay cả mũ cánh chuồn phụ thân cũng bỏ đi.”

“Có thể rời xa triều đình cũng không phải chuyện xấu.”

“Vậy còn chàng? Chàng thật sự muốn vào triều làm quan?”

“Ý chỉ hoàng thượng ai dám kháng chỉ?” Còn nữa, nếu hắn có thể lĩnh Hoàng Thành vệ, trước mắt cũng là tin tức tốt, dù sao chuyện Lục hoàng tử từ tang vũ khí cũng chưa thăm, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì cũng sẽ không bất ngờ, bên cạnh có nhiều người có thể chiếu ứng, cũng tốt.

“Cho nên chúng ta phải chuyển nhà thật sao?” Bước vào Mai Trinh viện, nhìn một hoa một cỏ trong Mai Trinh viện, nàng đã quen thuộc như vậy, không nữa rời đi.

“Phụ thân đã không còn là Hộ bộ thượng thư, chúng ta đương nhiên phải chuyển đến Bình Tây Hầu phủ năm đó hoàng thượng ban cho, đến lúc đó nàng chính là đương gia chủ mẫu, chi tiêu ăn mặc không cần nhìn sắc mặt người khác nữa.”

“Chàng không đón cha mẹ và bà nội cùng đi à?”

“Ta hỏi lại ý phụ thân.” Hần nhẹ nhàng mà ôm nàng vào trong ngực: “Ngày mai hỏi lại.”

Nàng dựa vào trong lòng hắn, khẽ nắm tay hắn thì thầm: “Hầu gia, mắt của chàng đã thấy được, sau này ta còn có thể nắm tay chàng nữa không?”

Phiền Bách Nguyên sợ run lên, như là nhất thời không phản ứng kịp: “Có thể, đương nhiên có thể, cũng chỉ có nàng có thể nắm tay của ta.” Đây có tính là nàng đang tâm sự hay không?

Lúc đầu, nàng nắm tay hắn, bởi vì hai mắt hắn không thể nhìn thấy, bây giờ hắn có thể thấy mọi vật, nàng còn nguyện ý nắm tay hắn, nghĩa là không chỉ có chuộc tội, còn có yêu, đúng không?

“Nắm tay cả đời?” Nàng nắm tay hắn cười hỏi.

Phiền Bách Nguyên động dung mỉm cười, nói giọng khàn khàn: “Bên nhau đến già.”

Nàng cười híp mắt, thẹn thùng e lệ, giống đóa hoa đón gió lay động, diễm mà không yêu, mị mà không tầm thường.

Ba ngày sau, Phiền Bách Văn bị bắt giữ đến Phương Bắc sung quân, tiểu thiếp thông phòng trong Cán Hương viện chỉ có Dương Như Kỳ quyết một lòng đi theo, Kha thị khóc đến đứt ruột, cả người nhầy mắt già đi rất nhiều.

Bảy ngày sau, Phiền Ứng Thiên cho phép Phiền Bách Nguyên dời vào Bình Tây Hầu phủ.

Nháy mắt, Phiền phủ náo nhiệt, Dương Như Tuyên ưỡn bụng chỉ huy, may mắn chính là, hầu phủ và Phiền phủ chỉ cách xa nhau mấy ngã tư, khoảng cách không tính quá xa.

Trước khi đi, Dương Như Tuyên kéo Phiền Bách Nguyên vừa hạ triều nhìn về Mai Trinh viện, lại phát hiện những cây leo bên cạnh cổng vòm, thấp thoáng những bông hoa hồng xinh đẹp.

“Mạn La?” Nàng kinh hô, đi đến bên cạnh cổng vòm vén lá cây lên nhìn đóa hoa xinh xắn kia.

Phiền Bách Nguyên nói: “Nở nhanh thật.”

Dương Như Tuyên giương mắt: “Hầu gia, chàng... chàng cũng biết Mạn La?”

“Ta trông, ta còn không biết sao?”

“Hầu gia trông?” Nàng hơi kinh ngạc hỏi.

Phiền Bách Nguyên ngắt một bông hoa, lấy khăn tay từ trong lòng ngực ra, một góc sáng sủa trên khăn tay kia thêu mạn la lục sắc: “Những thứ hoa này, tháng ba gieo trồng, chậm nhất là tháng Bảy sẽ nở hoa.”

Dương Như Tuyên sững sờ: “Hầu gia, khăn tay của ta...”

“Ta không thể mang theo trên người?” Hần nhưng mảy hỏi lại.

“Chàng đã biết người băng bó tay cho chàng ở Phiền phủ là ai?”

“Uhm, khi nàng may y phục cho ta, ta mới phát hiện, dù sao lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, mắt của ta vẫn chưa nhìn thấy.” Bọc bông hoa nhỏ vào trong ngực, hắn tự nhiên vươn tay, chờ nàng nắm.

Dương Như Tuyên cười nắm lấy tay hắn, đột nhiên nghĩ: “Vậy khi gặp nhau ở chùa, chàng đã nhìn thấy ta chưa?”

“Uhm.”

“Khi đó Hầu gia rất lạnh lùng.”

“Ta với nàng cũng không quen.” Lúc trước gặp mặt, hắn lạnh lùng không đề cập tới, sau khi họ bắt đầu sống chung, cũng không còn gút mắt gì.

“Vậy bây giờ?”

“Nàng cũng đã sinh con cho ta, vẫn còn không quen được sao?”

Mặt nàng đỏ bừng giận dữ liếc mắt hắn một cái, còn chưa trả lời lại một cách mỉa mai, đã nghe thấy Phiền Doãn Hi ở phía xa gọi không ngừng.

“Phụ thân, nương, nhanh một chút!”

Dương Như Tuyên cười mỉm môi, nắm chặt tay hấn: “Đi tới.”

“Đi chậm một chút.” Hấn mềm nhẹ hôn nàng.

Hai người bước tiêu sái, sau cơn mưa đi trên mặt đất còn lưu lại dấu chân, lnt.lqd, từng đôi...song song.

Vào ở Bình Tây Hầu phủ không bao lâu, Hoàng Phủ Ương đặc biệt tới bãi phóng Phiền Bách Nguyên một chuyến, vì kế hoạch trị thủy Côn Dương thành, hấn phải rời khỏi một thời gian.

Đêm đó, hai người trò chuyện với nhau thật vui, gần đến bình minh, Hoàng Phủ Ương mới rời đi.

Những ngày tiếp theo vô ba vô lãng, Phiền Bách Nguyên chấp chương Hoàng Thành vệ, chạy qua lại giữa trong nhà và trong cung, Dương Như Tuyên cũng không nhàn rỗi, chạy qua lại giữa Vạn Tượng Lâu, Tuyết Phẩm lâu và trong phủ, cuối cùng đề bạt Hạnh Nhi và Mật Nhi làm nữ tổng quản trong phủ, quản thúc nha hoàn và nội vụ trong phủ, đã hoàn toàn mặc kệ chuyện Phiền Ưng Thiên và Kha thị, Lur thị lại vì Phiền Bách Văn mà mỗi ngày niệm kinh cầu phúc. Trên phố phường, ai cũng thân thiện thảo luận kết quả thẩm án của Lục hoàng tử, chỉ vì ngày kết án cũng ngay trước mắt rồi.

Mà đoạn thời gian này, Hoàng Phủ Ương đến Côn Dương thành đã lâu mà không có tin tức, mãi đến một ngày, thị vệ phóng ngựa đi tới hầu phủ.

“Hầu gia, lần này nên xử lý như thế nào?” Dương Như Tuyên biết Hoàng Phủ Ương ở Côn Dương gặp nạn, trước mắt không rõ tin tức.

Phiền Bách Nguyên buông lông mi dài, sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Ta đến Côn Dương thành xem sao.”

“Bây giờ sao?”

“Càng nhanh càng tốt, nhưng ta sẽ tiến cung bẩm báo việc này.”

Trong lòng Dương Như Tuyên ần ần bắt an: “Sao đang êm đẹp lại xảy ra chuyện này?”

“Như Tuyên, ta không ở trong phủ, nàng phải tăng cường phòng bị, nếu như thực sự có chuyện gì, nàng phải đi tìm Trí Cẩn hoặc là Trí Nghiêu.” Làm quyết định này, hấn cũng phải đấu tranh nhiều lần.

Tháng sau Như Tuyên phải lâm bồn, nếu không có vạn bất đắc dĩ, hấn thật sự không muốn rời nàng nửa bước, nhưng chuyện của Hoàng Phủ Ương lại không thể không quan, trước mắt hấn không rõ tung tích, bản thân không thể không đi.

“Ta biết, chàng đừng lo lắng cho ta, trái lại chàng... Phải cẩn thận.”

Phiền Bách Nguyên ôm nàng than nhẹ một tiếng, nói nhỏ bên tai nàng, nàng vừa nghe vừa gật đầu.

Hôm sau, sau khi Phiền Bách Nguyên tiến cung, lập tức xuất phát đến Côn Dương thành trước.

Ngay khi Phiền Bách Nguyên rời đi không bao lâu, Dương Như Tuyên đến Tuyết Phẩm lâu, đã thấy bên ngoài có hàng loạt nha dịch, như đang ở bắt người.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Dương Như Tuyên đẩy đám đông ra hỏi.

“Như Tuyên...”

“Nghiêu ca ca?” Dương Như Tuyên không thể tin được, người bị bắt lại là hấn: “Rốt cuộc là...”

“Bắt cả nàng ta đi!” Nha dịch dẫn đầu hô.

Mắt thấy nha dịch đi tới phía mình, Dương Như Tuyên vẫn không rõ, lại nghe Dương Trí Nghiêu quát: “Chuyện là ta làm, không có quan hệ gì với nàng!”

“Nàng là Dương Như Tuyên, cũng là lão bản của Tuyết Phẩm lâu này, trong Tuyết Phẩm lâu làm mua bán chợ đêm, thương nghị bán ngựa đến Tây Đột, đây là tội thông đồng với địch, cũng bắt đi!”

“Ngươi căn bản là không có chứng cứ, đây chính là tội danh giả tạo vu khống!” Dương Trí Nghiêu bất mãn gầm thét.

“Muốn nói thì đến trước mặt Tri Phủ nói, mang đi!”

Hạnh Nhi, Mật Nhi theo đến lao lên đánh, chương quỳ thấy thế, nhao nhao tiến lên hỗ trợ, lại bị một đám nha dịch thô lỗ vây quanh, chỉ có thể bới rối kêu.

“Buông thiếu phu nhân ra! Sao các ngươi có thể bắt người lung tung?!” Hạnh Nhi đỏ hốc mắt.

“Các ngươi nhẹ một chút, không biết nằng mang bầu sao? Làm bị thương con nối dòng của Hầu gia, các ngươi bồi đền được sao?!” Dương Trí Nghiêu thấy muội muội bị nói này nói nọ cực kì nóng lòng, chính mình lại ‘ốc còn không mang nổi mình ốc’, căn bản không thể bảo vệ nàng.

Cứ như vậy, hai người bị bắt đi, trực tiếp áp giải vào đại lao Tri Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hiếu ngâm (2)

“Mặc danh kỳ diệu, đây quả thực là có người vu oan!” Vào đại lao, Dương Trí Nghiêu vẫn buồn bực khó ngừng.

“Nghiêu ca ca, huynh đừng tức giận, nhớ lại xem, khách ra vào Tuyệt Phẩm lâu mấy ngày qua, có ai khả nghi.” Dương Như Tuyên ngồi xuống cạnh hắn, vẻ mặt có chút khó chịu.

“Nơi đó một đồng ‘Nguru Quý Xà Thần’ lớn, có ai không khả nghi?”

“Nhưng vì sao phải làm như vậy? Nhắc tới cũng thực khéo, Tam hoàng tử ở Côn Dương thành xảy ra chuyện, ngày hôm nay Hầu gia mới ra khỏi nhà, chúng ta đã gặp phải việc này, mà còn, vì sao nhốt chúng ta ở cùng một chỗ? Ta con chưa nghe nói nhà lao Đại Tân chúng ta sẽ nhốt nam nữ chung, rõ ràng có người cố ý.”

“Chẳng lẽ là Lục hoàng tử? Nhưng, nói khó nghe một chút, cây đổ bầy khi tan, Lục hoàng tử bị giam lỏng trong phủ đệ của Lục hoàng tử, hơn phân nửa phái Lục hoàng tử đã thay đổi ủng hộ Tam hoàng tử, còn nữa chuyện hắn mưu nghịch sắp đại thẩm, kết quả khẳng định đến tám chín phần mười, ai sẽ làm việc cho hắn?”

Dương Như Tuyên cũng cho rằng hắn nói có lý, nhưng việc này mặc kệ nghĩ như thế nào đều hướng về phía Tam hoàng tử và bên người cạnh Tam hoàng tử, còn nữa trước khi Hầu gia rời đi cũng dặn nằng muốn cẩn thận một chút, xem xét tình hình trước mắt - -

“Có người đến đây.” Dương Trí Nghiêu thấp giọng nói.

Dương Như Tuyên giương mắt nhìn lên, người tới là lão giả tóc trắng xoá, nằng căn bản không nhìn được, ngược lại là Dương Trí Nghiêu nhắc nhở, nằng mới biết hắn phủ dịch.

“Dương Như Tuyên, có người muốn gặp ngươi.” Phủ dịch không dơng dài dây dưa, trực tiếp nói.

“Ai?” Người muốn gặp nằng, khẳng định là kẻ chủ mưu phía sau.

“Ngươi đi liền biết.”

“Ta không đi không được sao?”

“Ngươi đương nhiên có thể không đi, nhưng nếu không đi, đại lao này ngươi không ra được.” Trong lời nói hàm ý uy hiếp nồng hậu.

Dương Trí Nghiêu không ngừng đưa mắt ra hiệu cho nằng, nằng lại khẽ lắc đầu, cầm lấy song sắt đứng lên.

“Ta đi theo ngươi.”

“Tuyên nha đầu!” Dương Trí Nghiêu nheo tay nằng: “Đừng đi!”

“Yên tâm, cũng chỉ là gặp mặt, có thể xảy ra chuyện gì.” Nằng cười đến thần sắc tự nhiên.

Ra khỏi nhà lao, phủ dịch lại đặc biệt dắt xe ngựa dẫn nằng đến một tòa phủ đệ, mà trong chủ ốc là người muốn gặp nằng, chính là Hoàng Phủ Đào.

“Tham kiến Lục hoàng tử.” Nằng có chút miễn cưỡng khom người với hắn, ánh mắt khẽ lướt qua Mao Thạc Đức phía sau Hoàng Phủ Ưng.

“Quả thật là không giống người thường, chó trách Phiến Bách Nguyên để tâm với ngươi như vậy.” Hoàng Phủ Đào thấy nằng tự nhiên thanh thản, không có vẻ lo sợ hoảng hốt của tù nhân, bộ dáng cũng không tính toán câu tình cho mình, không khỏi đứng dậy đi về phía nằng: “Có biết Bản hoàng tử gặp ngươi, là vì chuyện gì?”

“Ta không biết.” Nằng cũng không có thần cơ diệu toán như Hầu gia, nhưng nằng đoán rằng là muốn cưỡng ép nằng làm gì đó.

“Không biết, ngươi cũng dám tới?”

“Chính là bởi vì không biết, nên mới tới.” Nàng mặt không đổi sắc nhìn thẳng hắn: “Lục hoàng tử bị giam lỏng, cảm gặp người ngoài cũng dám không màng ý chỉ hoàng thượng, để cho ta bước vào phủ đệ của Lục hoàng tử, ta còn có gì phải sợ?”

Hoàng Phủ Đào đột nhiên trầm thấp cười lên: “Kỳ thật gọi ngươi tới cũng không có chuyện gì, chỉ là Dương Trí Nghiêu mua bán ngựa với Tây Đột, lại hợp tác mua bán hàng hóa giá thấp với Dương Kỳ mà thôi.”

“Lục hoàng tử thích bịa đặt tội danh cho người khác như vậy sao?” Dương Như Tuyên biến sắc.

“Bản hoàng tử muốn bịa đặt như thế nào thì bịa đặt như thế, ai có thể làm khó dễ được ta?”

Xem hắn kiêu ngạo, thái độ hung hãn, tâm Dương Như Tuyên không khỏi trầm xuống. Chẳng lẽ Hầu gia thật sự đoán trúng, Lục hoàng tử chỉ bị cầm tại phủ đệ của mình, án tử đến nay chưa thẩm, chỉ sợ là do phái Lục hoàng tử có người lên nhận tội thay hắn? Hơn nữa nếu Tam hoàng tử gặp chuyện không may, Lục hoàng tử muốn cử binh bức vua thoái vị, chỉ sợ cũng không ai có thể cản...

“Lục hoàng tử phạm án kiện còn chưa thẩm, không sợ bị kiện thêm vài chuyện nữa sao?” Nàng mang giọng điệu thăm dò hỏi.

“Việc này ngươi không cần quan tâm thay Bản hoàng tử, hiện tại Bản hoàng tử chỉ muốn biết, ngươi muốn cứu người Dương gia ngươi hay không?” Ngón tay dài của hắn nâng cằm của nàng lên.

Dương Như Tuyên hơi hít mắt lại, nói: “Có điều kiện gì?”

“Sảng khoái!” Hoàng Phủ Đào cười đến điên cuồng: “Ta muốn ngươi giết Phiên Bách Nguyên!”

Dương Như Tuyên mở miệng muốn nói, lại bị hắn trách móc: “Nhưng với điều kiện hắn còn sống trở về, nếu hắn đã chết không kịp về tới, ta sẽ xé bao tử của ngươi ra, phơi khô phơi khô từ trong bụng ngươi ở nơi hoang dã!”

Về mặt Dương Như Tuyên cứng lại. Lời này có ý gì? Chẳng lẽ Hầu gia đến Côn Dương thành là cạm bẫy? !

Địch Dương thành Tây cách trạm dịch trăm dặm, máu tươi một mảnh.

Thương lẫn lộn tới ai cũng tranh nhau chạy trốn, có người thông báo dịch quan đến, người còn lại mang theo gia mang quyền chạy khỏi trạm dịch, đợi cho đến khi dịch quan đuổi tới, Phiên Bách Nguyên đang bắt sống một người ép hỏi, đáng tiếc người nọ đã chết không theo, tự tử mà chết.

“Ngươi... Người tới, bắt người này lại!” Dịch quan thấy thế, dẫn binh bao vây quanh hắn.

“Làm càn, người trước mắt là Bình Tây Hầu Phiên Bách Nguyên, các ngươi đang làm gì đó?!” Mặc Ngôn lấy lệnh bài ra.

Dịch quan thấy thế, thần sắc thoáng thả lỏng, lên trước hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Cũng chỉ là bản Hầu gia bị ám sát mà thôi.” Phiên Bách Nguyên đậm mặt nói, suy tư một chút rồi đứng dậy: “Dịch quan, ta muốn hai con ngựa, lập tức chuẩn bị, phái người dọn sạch nơi này.”

“Vâng ạ”

“Hầu gia, hiện tại chúng ta phải làm như thế nào?” Mặc Ngôn thấp giọng nói.

Bọn hắn một đường cưỡi ngựa chạy đến trạm dịch, vốn là muốn nghỉ một lúc, há đoán bị một đám Hắc y nhân theo bốn phương tám hướng vây giết, đây căn bản chính là dự mưu.

“Đội ngựa, ngươi đến Côn Dương tìm kiếm tung tích của Tam hoàng tử trước, ta về Địch Dương trước.”

“Nhưng - - “

“Không có nhưng, cho dù là kẻ điếu hổ ly sơn, vẫn cẩn thận thì hơn, ngươi trước hết xác nhận Tam hoàng tử khỏe mạnh.” Phiên Bách Nguyên lời ít mà ý nhiều nói.

“Nếu như thực sự là kẻ điếu hổ ly sơn, Hầu gia hồi kinh không phải sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Không quay về, chẳng lẽ ngươi muốn ta mất mặt nhìn Như Tuyên gặp chuyện không may?”

“Thuộc hạ biết rõ, một khi xác định Tam hoàng tử mạnh khỏe, thuộc hạ sẽ lập tức chạy về.”

“Ngươi cũng phải cẩn thận.”

“Hầu gia cũng vậy.”

Một lúc sau, dịch quan đem ngựa đến, hai người mỗi người đi một ngựa, Phiên Bách Nguyên phóng ngựa vội vã, nỗi nhớ nhà giống như mũi tên, chỉ sợ trễ một khắc, Dương Như Tuyên sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng, dù nhanh hơn nữa, thì cách Dịch Dương thành cũng mấy trăm dặm, đợi hấn quay về Dịch Dương thành khi đó đã đèn hoa rực rỡ rồi (ý là trời tối rồi), mà ngoài cửa thành lại có một đám hắc y nhân che mặt phòng thủ.

Suy tư xong, hấn đi tới cửa thành Đông, quả thực tất cả binh lính thủ thành đều đã đổi, không một ai quen biết, vì thế hấn cải trang thành nông dân vào thành, trở lại Hầu phủ, ngay cả Hoàng Thành vệ hấn lưu lại cũng tất cả đều thay bằng thị vệ.

Né tránh tuần tra tiến vào Hầu phủ, mới tiến vào chủ ốc đã nghe thấy tiếng khóc của Phiến Doãn Hi.

“Tiểu thiếu gia đừng khóc, mai thiếu phu nhân sẽ trở lại.”

Nghe thấy Hạnh Nhi lừa gạt, khiến tâm Phiến Bách Nguyên dừng lại, nhưng vừa nghe đến Dương Như Tuyên không có trong phủ, mảy hấn lại cau chặt lần thứ hai: “Hạnh Nhi.”

Mật Nhi trong phòng nghe vậy, khẩn trương đẩy cửa ra, kinh hi gọi: “Hầu gia!”

“Đi vào rồi nói.” Phiến Bách Nguyên thúc giục, Mật Nhi vội vàng thối lui, đợi hấn vào phòng thì lập tức nói qua một lần chuyện xảy ra ngày hôm nay.

“Cho nên, hiện tại nàng ở phủ đệ của Lục hoàng tử?”

“Sau khi nô tỳ vào Đại lao, nhét tiền bạc hỏi nha dịch, hấn nói như vậy.” Hạnh Nhi ôm Phiến Doãn Hi lòng nóng như lửa đốt: “Chính bởi vì như vậy, nô tỳ cho rằng phu nhân và Nghiêu thiếu gia tự dung liên lụy thông đồng với địch khẳng định có quan hệ với Lục hoàng tử, hiện giờ trong ngoài hầu phủ đều có nhân thủ, nô tỳ không biết ai trong bọn hấn, ra ngoài còn phải trải qua một vòng tra hỏi, đến nay nô tỳ còn không dám kinh động lão gia và lão phu nhân.”

“Ta biết rồi.” Phiến Bách Nguyên than nhẹ, thoáng nhìn Phiến Doãn Hi chỉ là chứa lệ lẳng lặng nghe hấn đối thoại, đưa tay tiếp nhận nhi tử, ôm nó: “Doãn Hi nghe lời, ở nhà chờ cha mẹ trở về, biết không?”

“Uhm.”

“Nam nhi không được khóc.” Hấn lau lệ trên má nó: “Phụ thân đi đón nương về nhà.”

“Được.”

Dùng lực xoa đầu của nó, Phiến Bách Nguyên mới đi hai bước, cảm giác chân bị ôm lấy, không khỏi quay đầu.

Chỉ thấy Phiến Doãn Hi cố gắng nhịn nước mắt xuống, đáng thương tội nghiệp mà nói: “Phụ thân nhất định phải về nhà với nương, còn có đệ đệ muội muội.”

Phiến Bách Nguyên cười cười, vỗ vỗ phía sau lưng nó, đi ra cửa phòng, lập tức ẩn vào trong bóng đêm, bóng dáng cực kỳ gấp gáp đi tới phủ đệ của Lục hoàng tử.

Dương Như Tuyên ngồi yên ở trong khách phòng, nước trà đồ ăn ở trên bàn cũng không động, chỉ Tĩnh Tâm suy nghĩ đối sách, mãi đến khi cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

“Suy nghĩ đến đâu rồi hả?” Hoàng Phủ Đào liếc mắt trên bàn đồ ăn, cười hỏi: “Sao, thức ăn chỗ này không hợp khẩu vị của ngươi?”

“Lục hoàng tử, muốn ta động thủ giết Hầu gia, thật sự quá khó khăn, hấn dù sao cũng là quân nhân, mà ta chỉ là nữ nhân tay trái gà không chặt, làm sao có thể giết được hấn?”

“Bản hoàng tử tự có biện pháp.”

Dương Như Tuyên mày khẽ nhăn, không dám tưởng tượng tâm tư người này có bao nhiêu đáng sợ. Ánh mắt vụng trộm đánh giá Mao Thạc Đức luôn luôn sau lưng hấn, không tiếng động thờ dài.

Quá đáng tiếc, nàng không có cơ hội nói lời nào với Mao Thạc Đức, từ khi nàng bị bắt vào đây, thái độ của Thạc Đức vẫn là nhìn không chớp mắt, giống như không biết mình vậy, nàng cho rằng đó là một biểu hiện tốt, đại biểu hấn không hề muốn để cho Lục hoàng tử biết hai người quen biết... Nhưng nàng không hiểu chính là, chẳng lẽ hấn không biết tính tình của Lục hoàng tử sao?

Vì sao không đi? Chính là căn bản hấn không đi được?

“Suy nghĩ cái gì?”

Hơi thở ác ý tới gần, nàng theo bản năng quay mặt, lại bị hấn cứng rắn giữ lấy cằm, nàng hơi cúi mày trừng mắt hấn.

“Ta sẽ làm theo, nhưng Lục hoàng tử phải bản đảm Dương gia không ai bị làm sao.”

“Vậy phải xem ngươi có thể làm Bản hoàng tử vui vẻ hay không đã.”

Nhìn ánh mắt đục niêm của hắn, lmt.lqd, trong lòng Dương Như Tuyên căng thẳng, không thể tin được ngay cả người đang mang thai như nàng mà hắn cũng không tha.

“Thạc Đức, ra ngoài.”

Mao Thạc Đức sợ run lên, tầm mắt lần đầu tiên chống lại Dương Như Tuyên, nháy mắt tiếp theo lại rời đi - -

“Hoàng Phủ Đào, người đang làm gì?”

Hoàng Phủ Đào nghe tiếng, chậm rãi quay đầu, cười nheo mắt. “Bách Nguyên, đã lâu không gặp, ta biết người nhất định quay về, sẽ không để cho ta bỏ qua màn kịch vui này.”

“Buông thả tử của ta ra.” Tay Phiên Bách Nguyên cầm trường kiếm, trên người máu tươi chỉ chút, cũng không phải vết máu của bản thân.

“Có vấn đề gì?” Hoàng Phủ Đào lập tức vỗ nhẹ hai tiếng, hơn mười từ sĩ từ trong cửa ngậm trong phòng đi ra. Hắn thấp giọng cười, hỏi Dương Như Tuyên: “Dương Như Tuyên, người muốn đi cùng hắn sao?”

Đi như thế nào? Thế lực của hắn dường như một tay che trời, nàng và Hầu gia căn bản là không đi được, trừ phi... Giết hắn!

Nghĩ kĩ, nàng nhìn Phiên Bách Nguyên, mở miệng: “Không.” Nàng biết, Hầu gia hiểu nàng, nàng cũng hiểu Hầu gia, từ trước đến nay Hầu gia hành sự dè dặt cẩn thận, một mình tiến đến chứng tỏ hắn nhất định đã có sắp xếp, đúng không, nàng có thể đánh cược một lần như vậy, đúng không?

Phiên Bách Nguyên hơi sững sờ, buông lỏng mi dài xuống, che đi cảm xúc của hắn.

“Bách Nguyên, có phải cực kỳ thương tâm hay không? Ta nghe nói hai vợ chồng các người là chim cá tình thâm, đáng tiếc ngày hôm nay gặp phải đại nạn lại bay mất!” Khuôn mặt Hoàng Phủ Đào tươi cười rừng rùm mình, quát: “Bất!”

“Ta tới!” Mao Thạc Đức tiến về phía trước một bước, thừa dịp Phiên Bách Nguyên chưa chuẩn bị, đâm hắn một cái.

Dương Như Tuyên nhất thời hít khí, thấy Mao Thạc Đức vừa rút kiếm, Phiên Bách Nguyên lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, ngay cả kiếm cũng đã rơi xuống.

Hoàng Phủ Đào thấy thế, không khỏi cất tiếng cười to: “Bách Nguyên, người cũng chỉ có chút năng lực vậy thôi hả? Lúc trước Thái Phó của thái tử vẫn luôn khen người tức trí đa mưu, mấy vị hoàng tử đều kém xa người, hiện giờ còn không phải ngã vào trước mặt ta sao!”

Phiên Bách Nguyên hạ mí mắt, máu tươi không ngừng theo miệng vết thương chảy ra, thấy vậy trong lòng Dương Như Tuyên run sợ.

“Hiện tại đến phiên người, động tác nhanh chút, nếu không vận mệnh này sẽ rơi trên đầu người đó.” Hoàng Phủ Đào cười đưa trường kiếm cho nàng.

Nàng run rẩy tiếp nhận kiếm, vừa vặn chống lại ánh mắt Phiên Bách Nguyên, nàng híp mắt, cắn răng nói: “Cố thiên động dịch giả, hình, dịch nhất định theo; ta, dịch nhất định thủ. Lấy lợi động, lấy tốt nán lại*... Hầu gia, đúng không?” Nói cho nàng, suy đoán của nàng là đúng!

*Giới về điều động quân dịch, biểu diễn cho quân dịch xem một chút quân tình hoặc là thật hoặc là giả, quân dịch chắc chắn mà theo; cho quân dịch một chút ích lợi thực tế làm mồi, quân dịch chắc chắn xu lợi mà đến, do đó nghe ta điều động. Dùng những biện pháp này điều động quân dịch, đồng thời dàn trận địa sẵn sàng đón quân dịch.

“Như Tuyên!” Phiên Bách Nguyên quát.

Dương Như Tuyên nắm chặt trường kiếm, phút chốc quay người hướng về phía Hoàng Phủ Đào, há đoán hắn sớm có phòng bị, một cước đạp vào bụng của nàng, đảo tay, cầm kiếm cười to: “Bản hoàng tử có lòng tốt giúp một nhà ba người các người cùng xuống hoàng tuyền!”

Nháy mắt, Mao Thạc Đức đá kiếm trên mặt đất, Phiên Bách Nguyên vọt người trong không trung tiếp kiếm, lập tức bắn về phía Hoàng Phủ Đào, đồng thời chạy lên phía trước - - trường kiếm bắn trúng ngực Hoàng Phủ Đào, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, lại không tính toán muốn thả Dương Như Tuyên, trường kiếm vạch xuống bụng của nàng.

“Như Tuyên!” Phiên Bách Nguyên xông lên phía trước, chân dài đá tới thân thể Hoàng Phủ Đào, hắn vẫn không chịu nhận mệnh, trở tay cầm kiếm, đâm tới Phiên Bách Nguyên.

“Không!” Dương Như Tuyên sợ hãi kêu gào, nhện đầu phóng ôm lấy Phiên Bách Nguyên, Mao Thạc Đức lập tức bảo vệ trước mặt hai người.

Dường như cũng ngay lúc đó, bên ngoài vang lên - - “Hoàng thượng giả lâm!”

Dương Như Tuyên chỉ thấy cầm vệ vào trong phòng, một mảnh hỗn loạn, bao tử của nàng đau đớn kịch liệt, dưới thân không ngừng có một dòng ẩm nóng tràn ra, mà tay nàng tràn đầy máu tươi của hắn, máu không ngừng chảy...

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Kết thúc: Trá thi thành nghiệp

Một đêm ác liệt, cuối cùng cũng qua.

Đêm đó, bởi vì Dương Như Tuyên bị Hoàng Phủ Đào đập mà sinh trước thời gian, sinh một bé gái, mà đồng thời Phiên Bách Nguyên đang ở trong phòng bên cạnh tiếp nhận ngự y điều trị, rồi sau đó ngự y tuyên bố, Phiên Bách Nguyên lại mù rồi.

Một kiếm kia của Hoàng Phủ Đạo, vừa vụn xẹt qua mắt của hắn.

Dương Như Tuyên biết được tin tức đó, không tiếng động khóc rống, muốn gặp hắn mà lại không thể gặp.

Nhưng, hôm sau khi nàng tỉnh lại, hắn đã ở bên giường, mắt bị quấn một tầng khăn vải.

“Hầu gia...” Nhất thời nước mắt nàng rơi như mưa, đưa tay day nhẹ, chạm nhẹ mắt của hắn.

“Ta không sao, trái lại là nàng, có khỏe không?” Hắn chứa cười hỏi.

“Đều do ta không tốt, đều do ta không tốt...” Công phu quyền cước nàng học căn bản không phải sử dụng được, căn bản chính là vô dụng.

“Không, nàng đã làm vô cùng tốt, nếu không phải nàng từng trợ giúp Mao đại nương, Mao Thạc Đức sẽ không giúp đỡ đại ân này.” Phiên Bách Nguyên ôn nhu trấn an nàng.

Mao Thạc Đức giống như cướp công, nhưng kì thực là để cho hắn tránh bị chịu người khác lăng trì, một kiếm kia của hắn đâm vào cực chuẩn, nhìn như máu tươi chảy rờn, nhưng tránh được tất cả điểm yếu, mới có thể khiến Hoàng Phủ Đào lo lắng phòng tâm.

Cũng may mắn trên đường Mặc Ngón đến Côn Dương thành trùng hợp gặp Hoàng Phủ Ưng hồi kinh, hai người thúc chạy về kinh cũng phát hiện dị trạng trong thành, cũng âm thầm vào hầu phủ như hắn, từ trong miệng Hạnh Nhi, Mật Nhi biết được mọi chuyện, kể tiếp Hoàng Phủ Ưng tiến cung, mời thánh giá đến, thì thấy được việc ác của Hoàng Phủ Đào, đề cho việc hắn giết Hoàng Phủ Đào mà không bị phạt.

“Nhưng, mắt của chàng...”

“Dù sao ta cũng không phải chưa từng mù, coi như ông trời lấy lại đôi mắt của ta đi.” Hắn cười lâm lâm, không chiếm được đáp lại của nàng, chỉ có thể mờ mờ xoa má của nàng: “Nàng nói đi, nếu không ta không biết nàng đang suy nghĩ gì.”

“Ta rất đau lòng.”

“Đừng đau lòng, Lục hoàng tử đã dền tội, sau này sẽ không còn việc khó gì xảy ra nữa, còn nữa, hai mắt ta không thể nhìn thấy, sau này không thể làm quan, đây chẳng phải tin tức tốt sao?”

“Nhưng ta hi vọng chàng nhìn thấy...”

“Nhưng ta hi vọng nàng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh ta, hay là nói, nàng không muốn?”

“Ta đương nhiên nguyện ý, ta muốn cả đời hầu hạ Hầu gia, nơi đâu cũng không đi!” Nàng suy yếu nắm chặt tay hắn: “Ta muốn nắm tay Hầu gia, cả đời.”

Phiên Bách Nguyên động dung cười: “Mời nàng nắm tay của ta, cả đời cũng đừng buông tay.”

Nàng vùng vẫy ngồi dậy, nhẹ nhàng ôm hắn, thương tiếc dâng lên trong lòng, khiến nàng không ngừng rơi lệ.

Phiên Bách Nguyên vỗ về lưng của nàng, vỗ nhẹ nàng như dỗ hài tử.

Ngày đó, Dương Trí Nghiêu được phóng thích, chỉ vì căn bản không có nhân chứng vật chứng, toàn bộ đều do Hoàng Phủ Đào ở sau lưng điều khiển. Mà sau đêm đó hoàng đế bệnh nặng, trước Nguyên Đán băng hà.

Tam hoàng tử Hoàng Phủ Ưng lập tức đăng cơ làm đế, Nguyên Đán tuyệt rơi hộc thời, giống như mở ra giới hạn, lại một năm bắt đầu.

Chỉ là Hoàng Phủ Ưng không buông tha ý muốn Phiên Bách Nguyên làm quan, thường phái ngự y định kỳ đến khám và chữa bệnh, dùng được tốt nhất chỉ cầu hai mắt hắn hồi phục thị lực.

Đáng tiếc, thuốc và kim châm cũng không cứu được.

“Hầu gia, ngự y nói như thế nào?” Ôm nữ nhi đi tới, Dương Như Tuyên không nhìn được đánh giá mắt của hắn.

“Như cũ.” Hấn khẽ nhếch mắt, theo ý nàng, ánh mắt vẫn giống thường ngày: “Chi Hạnh ăn no rồi hả?”

“Uhm” Nàng đưa Phiên Chi Hạnh vào trong lòng hấn.

“Chàng đừng chỉ ôm Chi Hạnh, Doãn Hi đã ăn giấm đến sắp chết.”

“Ta không thấy được.” Phiên Bách Nguyên hừ cười.

“Đúng vậy, chàng cũng không thấy được mà nó lại cố ý ngồi xỏm bên chân chàng giả thương cảm”

“Nó còn chưa tin hai mắt ta mù?”

“Không tin.” Nàng cười thán, thấy Hạnh Nhi đi vào trong phòng, không khỏi thấp giọng nói: “Hầu gia, Chi Hạnh nên ngủ, ta ôm cho Hạnh Nhi.”

Hấn không nhìn được vồ nhẹ hai má của Chi Hạnh, mới để cho Hạnh Nhi ôm trở về phòng.

“Nên ngủ.”

“Uhm”

Một trận sột soạt, nàng hỏi: “Hầu gia, vì sao ta cảm thấy vành tai của chàng có chút phỉm hồng?”

“...”

“Chàng cũng không nhìn thấy, chuyển ánh mắt làm cái gì?” Tay nhỏ ôn nhu bưng mặt hấn.

“Như Tuyên...”

“Cho dù không muốn bất cứ ai biết, nhưng ta không nên nằm trong số đó chứ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, bởi vì thân nàng không mảnh vải: “Cũng là chàng thích giả mù rình coi ta?”

“Ta chỉ muốn tìm cơ hội thích hợp nói cho nàng.” Hấn khàn giọng thì thầm, tay vỗ về da thịt trơn mịn như tơ của nàng, kéo chăn ấm qua.

“Bây giờ?”

“Đợi sau rồi nói...” Hấn đã khấn cấp hôn lên môi của nàng.

Kỳ thật, một kiếm kia của Hoàng Phủ Đào cắt tới, hấn có né được điểm yếu, chỉ để cho kiếm xẹt qua mí mắt hấn, chảy nhiều máu chút thôi.

Sở dĩ làm bộ mù, chỉ là muốn mượn cơ tránh đi phân tranh triều đình, cuộc sống lặp lại một lần, lần này hấn chỉ muốn nhìn thấy người nhà của hấn, thê tử của hấn, ánh sáng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ngoại truyện: Đồng ngôn đồng ngữ

Mùng hai, là ngày lại mặt.

Dương phủ náo nhiệt vui mừng, chỉ vì vợ chồng Bình Tây Hầu và vợ chồng Cung vương thế tử cùng đến.

Mọi người ở đại sảnh, nói chuyện cười đùa, miệng đầy lời vui, chỉ có hai đứa con nít chơi đùa ở bên ngoài hành lang.

“Ta thật đáng thương” Phiên Doãn Hi nói.

“Vì sao?” Tuế Vĩ Ương hỏi.

“Bởi vì phụ thân ta là người mù.”

“Nha, thật trùng hợp, bởi vì phụ thân ta là người câm”

“Thật sao?” Phiên Doãn Hi lấy làm lạ hỏi.

“Không... Cha ta chỉ biến thành người câm trước mặt mẹ ta thôi.”

“Cha ta cũng vậy... Cha ta cũng chỉ trước mặt mẹ ta mới biến thành người mù.”

“Thật sao?”

“Vì sao các phụ thân đều như vậy?”

“Không biết.”

“Thật kỳ quái.”

“Uhm.”

Hai đứa trẻ nói chuyện với nhau câu có câu không, lmt.lqd, lại không phát hiện cách đó vài bước, hai nam nhân đầy mặt thẹn thùng.

“Nhi tử nhà ta nói lời ngu dốt, xin thế tử gia rộng lượng.”

“Đâu có đâu có, ta là người câm, cái gì cũng sẽ không nói.” Nam nhân cười cười lại nói: “Nhưng không biết có thể truyền thụ phương pháp giả bộ thành người mù như thế nào hay không?”

“...”

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Thề Không Làm Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.